Povestiri polițiste 3

RAYMOND CHANDLER

SÂNGE SPANIOL

SUSPANS

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreţinuţi de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în acelaşi loc unde învăţaseră P.G. Wodehouse şi C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-şi petreacă timpul între Paris şi München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei şi a trecut cu brio examenul de intrare în Serviciul Maiestăţii Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei demisionează, spre consternarea familiei sale. Se angajează reporter la *Daily Express* şi *Bristol Western Gazette,* însă nu reuşeşte să-şi construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american, publică douăzeci şi şapte de poeme şi prima sa povestire.

În 1912 revine în Statele Unite şi se stabileşte la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore şi lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondenţă, graţie căruia îşi găseşte şi un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forţele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranşeele din Franţa alături de trupele britanice, iar sfârşitul războiului îl găseşte în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force.

După armistiţiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relaţie cu Cissy Pascal, femeie măritată şi cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy

divorţează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relaţia fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreşedinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul şi absenţele repetate de la serviciu duc la concedierea lui.

La vârsta de patruzeci şi cinci de ani şi la îndemnul soţiei sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don’t Shoot“ („Şantajiştii nu trag“), va apărea în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat şi Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci),* va vedea lumina tiparului în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) şi la *Strangers on a Train* (1951), regizat de Alfred Hitchcock. Deşi nu era un autor prolific (între 1933 şi 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanenţă să depăşească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 acelaşi premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.

În 1954, soţia sa a murit, după o lungă suferinţă, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i uşor să spui adio).* Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie şi alcool, afectând calitatea şi cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunţând în prealabil Poliţia în legătură cu planurile sale. Viaţa sa profesională şi personală a fost în aceeaşi măsură ajutată şi îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga

Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell).

După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viaţă la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului poliţist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular“.

RAYMOND CHANDLER

SÂNGE SPANIOL
POVESTIRI

■ ■ ■

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHANDLER, RAYMOND
Povestiri poliţiste / Raymond Chandler; trad.: Cornelia Bucur, Mihai-Dan Pavelescu, Dorina Tătăran. - Ed. a 2-a. - București: Nemira Publishing House, 2012
4 vol.
ISBN print: 978-606-579-317-0
Vol. 3 Sânge spaniol / trad.: Oana Chiţu, Radu Săndulescu. - 2014
ISBN print: 978-606-579-728-4
ISBN epub: 978-606-758-364-9
ISBN mobi: 978-606-758-365-6

I. Chiţu, Oana (trad.)
II. Săndulescu, Radu (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Coperta: Alexandru CSUKOR
Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor: Irina POPESCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Cuprins

Informatorul

Traducere de Radu Săndulescu

1

Am plecat de la Tribunal puțin după ora patru, apoi m-am furișat în biroul lui Fenweather pe scara din spate. Fenweather, procurorul, era un bărbat cu trăsături severe, parcă cioplite în piatră, cu tâmple grizonante, așa cum le plac femeilor. Se juca absent cu un stilou, la biroul său, și mi-a spus:

– Cred că te-au crezut. După-amiază s-ar putea să-l pună pe Manny Tinnen sub acuzare pentru uciderea lui Shannon. Dac-o să se-ntâmple asta, e momentul să-ncepi să fii atent.

Am rulat o țigară între degete, apoi am vârât-o între buze.

– Domnule Fenweather, să nu puneți oameni să mă urmărească. Știu foarte bine străduțele orașului ăstuia, iar oamenii dumneavoastră n-ar putea să stea destul de-aproape ca să m-ajute cu ceva.

Privea către una dintre ferestre.

– Cât de bine îl cunoști pe Frank Dorr? m-a întrebat, fără să se uite la mine.

– Știu că-i un politician de vază, un șpăgar cu care trebuie să dai ochii dacă vrei să deschizi un cazinou ori vreun bordel – sau în cazul în care vrei să vinzi în oraș marfă cinstită.

– Așa este, a zis Fenweather iute și a întors capul spre mine. Apoi a coborât vocea. Mulți au fost surprinși că s-au descoperit lucruri care-l incriminează pe Tinnen. Dacă Frank Dorr voia să se debaraseze de Shannon, care era șeful boardului de acolo de unde se presupune că Dorr își primește contractele, e-o legătură prea apropiată-ntre ei doi ca să-l facă să riște. Și mi s-a spus că el și Manny Tinnen făceau afaceri împreună. În locul tău, aș sta cu ochii pe el.

Am zâmbit.

– Sunt doar un biet om, am rostit. Frank Dorr joacă pe un teritoriu foarte vast. O să fac ce pot.

Fenweather s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna peste birou.

– O să lipsesc din oraș câteva zile. O să plec diseară, dacă se aprobă actul ăsta de acuzare. Ai grijă – iar dacă cumva se-ncurcă treburile, du-te la Bernie Ohls, anchetatorul meu șef.

– Bineînțeles, i-am răspuns.

Ne-am strâns mâinile și am trecut prin fața unei fete cu aer obosit, care mi-a aruncat un zâmbet obosit, aranjându-și o buclă la ceafă în timp ce mă privea. Am ajuns la biroul meu nu mult după patru și jumătate. M-am oprit pentru o clipă în fața ușii de la mica încăpere de recepție, privind-o. Apoi am deschis-o și am intrat – bineînțeles, nu era nimeni înăuntru.

Acolo nu se aflau decât o canapea roșie veche, două scaune desperecheate, o carpetă și o masă de bibliotecă cu câteva reviste vechi pe ea. Recepția era deschisă pentru ca vizitatorii să poată intra, spre a se așeza să aștepte – asta în cazul în care aș fi avut vreun vizitator, care să aibă chef să aștepte.

M-am dus și am descuiat ușa biroului meu privat, pe care scria *Philip Marlowe… Investigații.*

Pe un scaun de lemn, pe latura biroului opusă ferestrei, ședea Lou Harger. Purta mănuși de un galben strălucitor, cu mâinile încleștate pe mânerul unui baston, iar pe cap avea o pălărie verde dată cam prea pe spate. Sub pălărie se vedea părul negru extrem de lucios, care creștea și mai jos, spre ceafă.

– Bună. Te-am așteptat, mi-a zis el și mi-a zâmbit apatic.

– Bună, Lou. Cum ai intrat aici?

– Cred că ușa era descuiată. Sau poate am avut o cheie care s-a potrivit. Te deranjează?

Am înconjurat biroul și m-am așezat în scaunul pivotant. Mi-am pus pălăria pe tăblie, am luat o pipă din scrumieră și am început s-o umplu.

– Nu mă deranjează, dacă-i vorba de tine, am răspuns. Doar că-mi imaginam că am o încuietoare mai bună.

A zâmbit cu buzele sale roșii și cărnoase. Era un băiat tare frumușel.

– Te ocupi în continuare de afaceri sau o să-ți petreci luna următoare bând cu doi polițiști într-o cameră de hotel?

– Încă mă ocup de afaceri – dacă am de făcut vreo afacere.

Mi-am aprins pipa, m-am întins pe spate, uitându-mă la tenul măsliniu-deschis și la sprâncenele sale negre și drepte.

Și-a pus bastonul pe birou și și-a încleștat mănușile galbene de margine. Buzele lui se mișcau ușor.

– Am un flecușteț pentru tine. Nu-i ceva baban. Dar îți iese de-un bilet de metrou.

Am așteptat.

– Fac diseară un joculeț la Las Olindas, a continuat el. La localul lui Canales.

– O perdea de fum?

– Îhî. Cred c-o să am noroc... și-aș vrea să mă însoțească cineva care are un pistol.

Am scos din sertarul de sus un pachet de țigări neînceput și l-am împins peste masă. Lou l-a apucat și a început să-l desfacă.

– Ce fel de joc? am întrebat.

A scos pe jumătate o țigară și a privit-o lung. Era ceva ce nu-mi plăcea în felul lui de a se comporta.

– Se-mplinește o lună de când mi-au închis cazinoul. Nu scoteam destui bani ca să rămân deschis în orașul ăsta. Băieții de la poliție făceau presiuni încă de la abrogare. Au coșmaruri când se gândesc c-ar putea trăi doar din salariu.

– Aici nu costă mai mult decât în altă parte ca să funcționezi, am replicat. Și plătești unei singure organizații. Asta înseamnă ceva.

Lou Harger și-a băgat țigara în gură.

– Mda – Frank Dorr, a mârâit el. Nemernicul ăla grăsan și însetat de sânge!

N-am comentat în niciun fel. Depășisem de mult vârsta la care e amuzant să-i înjuri pe cei cărora nu

le poți face rău. L-am privit pe Lou cum își aprinde țigara cu bricheta de pe biroul meu. A continuat, expirând fumul:

– Într-un fel, e de râs. Canales a cumpărat o ruletă nouă – de la niște șpăgari de la biroul șerifului. Îl știu bine de tot pe Pina, crupierul-șef al lui Canales. Ruleta este confiscată de la mine. E „aranjată“, iar eu știu cum.

– Iar Canales nu știe… E exact genul lui Canales, am zis.

Lou nu s-a uitat la mine.

– Vin acolo oameni simpatici, a zis el. Are un ring de dans mititel și o orchestră mexicană formată din cinci inși, ca să-i facă pe clienți să se simtă bine. Dansează puțin, apoi, în loc să plece dezgustați, se întorc pentru o altă jumuleală.

– Care-i rolul *tău?* l-am întrebat.

– Cred că s-ar putea numi sistem, a răspuns cu glas scăzut și s-a uitat la mine pe sub genele lui lungi.

Mi-am întors privirea de la el și am cercetat încăperea. Conținea un covor roșu-ruginiu, cinci fișete unul lângă altul, dedesubtul unui calendar de reclamă, un cuier vechi într-un colț, câteva scaune din lemn de nuc, perdele tip plasă la geamuri. Marginea perdelelor era murdară pentru că stătea în bătaia curentului. De-a curmezișul biroului meu cobora o rază a soarelui după-amiezii, care scotea în evidență praful.

– Înțeleg în felul următor, am spus. Crezi că știi șmecheria cu ruleta aia și speri să câștigi destui bani ca să-l scoți din minți pe Canales. Ai vrea să ai o protecție prin preajmă – pe mine. Eu zic că-i ceva nebunesc.

– Nu-i deloc nebunesc, a replicat Lou. Orice roată de ruletă are tendința de a lucra într-un anumit ritm. Dacă cunoști într-adevăr foarte bine roata…

Am zâmbit, ridicând din umeri.

– Bine, nu mă bag la chestia asta. Nu prea mă pricep la ruletă. Am senzația că ești un fraier dacă încerci manevra asta, dar s-ar putea să mă-nșel. Și, oricum, nu asta-i problema.

– Dar care-i? m-a întrebat Lou cu o voce slabă.

– Nu prea mai fac pe bodyguardul, dar probabil că nici asta nu e problema. Bănuiesc că trebuie să consider că jocul ăsta-i cinstit. Ce se-ntâmplă dacă nu-i așa, te las baltă, și tu ajungi la ananghie? Sau ce se-ntâmplă dacă eu cred că totul e-n regulă, dar Canales nu-i de aceeași părere și devine agresiv?

– De-asta am nevoie de cineva care are un pistol, a răspuns Lou, fără a-și clinti alți mușchi decât cei ai vorbirii.

Am rostit pe un ton egal:

– Dacă-s suficient de dur pentru treaba asta – și nu știam dacă sunt, tot nu-i problema care mă preocupă.

– Las-o baltă, a spus Lou. Mă doare să știu că ești îngrijorat.

Am zâmbit și am privit mănușile lui galbene care se foiau deasupra biroului, mișcându-se cam mult. Am rostit rar:

– Ești ultima persoană din lume care să facă rost de bani de buzunar în felul ăsta exact acum. Sunt ultima persoană care să-ți acopere spatele în timp ce-ai face chestia asta. Cam asta-i tot.

– Mda, a mormăit Lou. A scăpat scrum pe geamul biroului și s-a aplecat să-l sufle. A continuat discuția, ca și cum ar fi fost un subiect nou: Domnișoara Glenn mă va însoți. Roșcată și înaltă, pusă mereu la patru ace. Era manechin pe vremuri. O persoană plăcută în orice situație, care-o să-l împiedice pe Canales să-mi sufle-n ceafă. Așa că o să ne descurcăm. M-am gândit că trebuie să-ți spun asta.

Am tăcut timp de un minut, apoi am zis:

– Știi foarte bine că numai ce-am declarat în fața completului de judecată că individul pe care l-am văzut ieșind din mașină și tăind sforile de la încheieturile lui Art Shannon, după ce îl aruncaseră pe șosea, ciuruit de gloanțe, era Manny Tinnen.

Lou mi-a zâmbit.

– Asta o să le ușureze treaba șpăgarilor de rangu-ntâi; băieții care primesc contracte, dar nu-și folosesc numele. Se zice că Shannon era corect și ținea pe linia de plutire consiliul. I-au tras-o urât de tot.

Am dat din cap. N-aveam chef să vorbesc despre asta.

– Canales și-o trage la nară mai mereu, am replicat. Și poate că nu se dă-n vânt după roșcate.

Lou s-a ridicat încet și și-a luat bastonul de pe birou. A privit lung vârful unui deget galben. Avea o expresie aproape somnoroasă. Apoi s-a îndreptat către ușă, bălăngănindu-și bastonul.

– Păi, atunci ne-om mai vedea cândva, a rostit tărăgănat.

L-am lăsat să pună mâna pe clanță, înainte de a-i spune:

– Lou, nu pleca supărat. O să-mi fac apariția la Las Olindas, dacă-i musai să fiu acolo. Nu vreau niciun ban, dar, fir-ar să fie, nu-mi da mai multă atenție decât e necesar.

Și-a lins buzele ușor și mi-a evitat privirea.

– Mulțam. O să fiu cât se poate de atent.

Apoi a ieșit, iar mănușa lui galbenă a dispărut pe după tocul ușii.

Am rămas nemișcat cam cinci minute, apoi pipa mi s-a încins prea tare. Am pus-o jos, m-am uitat la ceasul de la mână și m-am ridicat ca să deschid aparatul mic radio, aflat în colțul de dincolo de capătul biroului. Când electricitatea statică a dispărut, din difuzor s-a auzit ultimul clinchet al unui clopot, apoi o voce a rostit:

– Postul de radio KLI vă prezintă acum obișnuita ediție a știrilor locale de seară. Un eveniment important al acestei după-amiezi a fost punerea sub acuzare de către completul de judecată a lui Maynard J. Tinnen. Acesta este un bine-cunoscut personaj din lumea bună care face lobby la primăria orașului. Punerea sub acuzare, care i-a șocat pe numeroșii săi prieteni, s-a bazat aproape în totalitate pe mărturia…

Telefonul a sunat strident, iar vocea unei tinere a rostit în urechea mea:

– Un moment, vă rog. Vă caută domnul Fenweather.

El a intervenit imediat.

– Punerea sub acuzare a fost aprobată. Ai grijă de băiat.

I-am răspuns că tocmai aflasem de la radio. Am mai schimbat câteva vorbe, apoi el a închis, după ce-mi spusese că trebuia să plece imediat ca să prindă avionul.

M-am întins din nou în scaunul meu și am ascultat radioul, fără a-l auzi de fapt. Mă gândeam cât de prost era Lou Harger și că nu puteam face nimic ca să schimb situația.

2

Pentru o zi de marți, era multă lume, dar nimeni nu dansa. Pe la ora zece, micuța orchestră formată din cinci inși a obosit să se mai chinuie cu o rumbă căreia nimeni nu-i dădea atenție. Cel care cânta la *marimba* [1] a pus bețele jos și a întins mâna după paharul aflat sub scaun. Ceilalți băieți și-au aprins țigările, cu un aer plictisit.

M-am sprijinit, lateral, de bar, situat în aceeași parte a încăperii cu estrada orchestrei. Roteam un păhărel de tequila pe tejghea. Toată acțiunea se desfășura la una dintre cele trei mese de ruletă, respectiv la cea din mijloc.

Barmanul s-a sprijinit de tejghea, în fața mea.

– Tipa aia roșcată cred că are o mână formidabilă, mi-a zis el.

Am încuviințat din cap, fără a-l privi.

– Acum mizează pumni de jetoane, am spus. Nici măcar nu le mai numără.

Fata cu părul roșu era înaltă. Îi distingeam arămiul strălucitor al părului printre capetele celor din spatele ei. Vedeam chelia lui Lou lângă al ei. Părea că toată lumea joacă stând în picioare.

– Nu jucați? m-a întrebat barmanul.

– Marțea nu. Odată am avut necazuri într-o zi de marți.

– Serios? Vreți băutura simplă sau să v-o „șlefuiesc“ puțin?

– Cu ce s-o șlefuiești? am întrebat. Ai vreun rașpel la îndemână?

A zâmbit. Am mai sorbit puțin din tequila și am făcut o grimasă.

– A inventat cineva dinadins chestia asta?

– Nu știu să vă zic, domnule.

– Care-i suma-limită pe-aici?

– Nici asta nu știu. Depinde de toanele șefului, cred.

Mesele de ruletă erau înșirate lângă peretele opus. O balustradă joasă de metal aurit le unea la capete, iar jucătorii stăteau în afara acesteia.

La masa din mijloc s-a iscat un fel de ceartă. Câțiva inși de la celelalte mese și-au înșfăcat jetoanele și s-au apropiat.

Apoi, o voce clară, foarte politicoasă, cu un ușor accent străin, a rostit:

– V-aș ruga să aveți puțină răbdare, doamnă… Domnul Canales va sosi într-un minut.

Am traversat încăperea și m-am înghesuit în balustradă. Doi crupieri stăteau lângă mine cu capetele apropiate, privind în lateral. Unul mișca încet, înainte și-napoi, pe lângă roata ruletei, grebla de strâns jetoanele. Se holbau la fata cu părul roșu.

Era îmbrăcată într-o rochie de seară neagră. Avea umeri albi și frumoși, era ceva mai puțin decât frumoasă și mai mult decât drăguță. Se sprijinea de marginea mesei, în fața roții. Genele ei lungi clipeau. În fața ei se afla un morman uriaș de jetoane.

Vorbea monoton, ca și cum ar fi spus deja de mai multe ori același lucru.

– Treceți la treabă și învârtiți roata! De oprit, o opriți foarte repede, dar nu vă place că-mi dau drumul la gură.

Crupierul de serviciu a zâmbit rece. Era brunet, înalt, dezinteresat:

– Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră, a rostit el cu precizie calmă. Poate domnul Canales… și a ridicat din umeri.

– Sunt banii voștri, fătălăilor. Nu-i vreți înapoi? a replicat fata.

În spatele ei, Lou Harger și-a lins buzele; a pus o mână pe brațul ei, uitându-se la mormanul de bani cu o privire arzătoare.

– Așteaptă-l pe Canales… i-a zis blând.

– Să-l ia naiba pe Canales! Sunt chitită să joc – și vreau să rămân așa.

La capătul meselor s-a deschis o ușă, și în încăpere și-a făcut apariția un bărbat subțiratic și palid. Avea părul negru, drept, mat, o frunte înaltă și osoasă, privire impenetrabilă. O mustață fină era tăiată în două linii distincte, aproape în unghi drept. Treceau de colțurile gurii cu cel puțin doi centimetri. Efectul era oriental. Pielea sa avea o paloare densă, strălucitoare. S-a strecurat în spatele crupierilor, s-a oprit la colțul mesei centrale, a privit-o pe fata cu părul roșu și și-a atins mustața cu două degete, ale căror unghii aveau o nuanță purpurie. A zâmbit brusc, dar în clipa următoare era ca și cum n-ar fi zâmbit în viața lui. A vorbit cu o voce monotonă, ironică.

– Bună seara, domnișoară Glenn. Lăsați-mă să vă trimit pe cineva când plecați acasă. Mi-ar părea extrem de rău să văd că banii aceștia ajung în buzunarele cui nu trebuie.

Fata roșcată s-a uitat la el, într-un mod nu tocmai plăcut.

– Nu plec...decât dacă mă dați afară.

– Nu? Dar ce anume ați vrea să faceți? a întrebat-o Canales.

– Să pun în joc un teanc de bancnote!

Zgomotul mulțimii s-a transformat într-o liniște mormântală. Nu se auzea nici măcar o șoaptă. Lent, fața lui Harger a devenit alb-sidefie.

Chipul lui Canales era lipsit de expresie. El a ridicat o mână, cu delicatețe, cu gravitate, a scos un portofel mare din haina sa de seară și l-a aruncat în fața crupierului cel înalt.

– Zece mii, a spus el cu o voce care era ca un foșnet. Asta-i limita mea – întotdeauna.

Crupierul a luat portofelul, l-a deschis, a scos din el două pachete de bancnote nou-nouțe, le-a numărat rapid, a închis portofelul și i l-a înapoiat, de-a lungul marginii mesei, lui Canales.

Canales nu s-a întins să-l ia. Toată lumea era încremenită, cu excepția crupierului.

– Pune pe roșu, a zis fata.

Crupierul s-a aplecat peste masă și a stivuit cu grijă banii ei și jetoanele. A pus totul pe roșu, și-a întins mâna spre roată.

– Dacă n-are nimeni nimic de obiectat, a zis Canales, fără a privi pe cineva, vom juca doar noi doi.

Capetele s-au mișcat. Nimeni nu a scos o vorbă. Crupierul a învârtit roata și, cu o mișcare ușoară a încheieturii mâinii stângi, a trimis bila să țopăie în șanț. Apoi și-a tras mâinile înapoi și le-a așezat la vedere pe marginea mesei, deasupra ei.

Ochii fetei cu părul roșu sclipeau, iar buzele s-au depărtat ușor.

Bila a alunecat în șanț, a coborât pentru o clipă într-unul dintre carourile strălucitoare de metal, a glisat pe marginea roții și a țăcănit de-a lungul dinților de lângă numere. Mișcarea s-a oprit brusc, cu un clinchet sec. A căzut lângă dublu zero, în douăzeci și șapte roșu. Roata s-a oprit.

Crupierul a luat lopățica și a împins încet cele două pachete de bancnote de-a lungul mesei, adăugându-le la morman, și a deplasat întreaga grămadă în afara zonei de joc.

Canales și-a pus portofelul la loc în buzunarul de la piept, s-a întors și s-a îndreptat încet spre ușă, părăsind încăperea.

Mi-am descleștat degetele de pe partea superioară a balustradei, iar o grămadă de lume a năvălit la bar.

3

Când Lou și-a făcut apariția, ședeam la o masă placată cu ceramică, într-un colț, ocupându-mă de un alt pahar de tequila. Mica orchestră interpreta un tangou fragil și delicat, iar o pereche dansa cu figuri, conștientă de sine, pe ring.

Lou avea pe el un pardesiu de culoare crem și un bogat fular din mătase albă. Avea o expresie strălucitoare, precis conturată. De data asta purta mănuși albe din piele de porc și a pus-o pe una dintre ele pe masă, aplecându-se către mine.

– Peste douăzeci și două de mii, a rostit el încet. Nenică, ce câștig baban!

– Frumoasă sumă, Lou. Ce mașină conduci? l-am întrebat.

– Vezi ceva ce nu-i în regulă?

– Cu jocul? Am ridicat din umeri, jucându-mă cu paharul. Nu le am deloc cu ruleta, Lou… Am văzut multe chestii în neregulă în comportamentul pițipoancei tale.

– Nu-i o pițipoancă, a replicat Lou.

Glasul lui era ușor îngrijorat.

– Bine. L-a făcut pe Canales să se simtă foarte bine. Ce mașină ai?

– Un Buick sedan. Verde-gălbui, cu două proiectoare și cu stopuri mici pe apărătorile de noroi.

În vocea lui se distingea în continuare îngrijorarea.

– Mergi cu ea încet prin oraș. Dă-mi posibilitatea să te pot urmări.

Și-a luat mănușa și a plecat. Fata cu părul roșu nu se mai vedea pe nicăieri. M-am uitat la ceasul de la mână. Când mi-am ridicat privirea, de cealaltă parte a mesei stătea Canales. Ochii săi mă priveau fără viață de deasupra mustății lui șmechere.

– Nu vă place localul meu, mi-a zis el.

– Dimpotrivă.

– Nu veniți aici ca să jucați. Era o afirmație nu o întrebare.

– E obligatoriu? am replicat sec.

Un zâmbet extrem de palid i-a fluturat pe față. S-a aplecat puțin și a rostit: Cred că ești detectiv. Un detectiv isteț.

– Doar un biet detectiv, l-am corectat eu. Și nu chiar atât de isteț. Nu vă lăsați indus în eroare de buza mea de sus lungă. E ceva ereditar.

Canales a strâns cu putere spătarul scaunului.

– Să nu mai veniți pe-aici, indiferent de motiv. Vorbea foarte moale, aproape ca într-un vis. Nu-mi plac fraierii.

Mi-am scos țigara din gură, am privit-o puțin, înainte de a mă uita la el.

– Am auzit cum ați fost insultat puțin mai devreme. V-ați comportat onorabil… Așa că pe-asta n-o s-o punem la socoteală, am replicat.

Pentru câteva clipe, pe fața lui a apărut o expresie ciudată. Apoi s-a întors și a plecat, cu o ușoară legănare a umerilor. Punea jos toată talpa, rulând-o apoi pe întreaga ei lungime. Mersul lui, ca și fața, era ușor negroid.

M-am ridicat și am ieșit prin ușile duble de culoare albă într-un hol întunecos, mi-am luat pălăria și pardesiul și m-am îmbrăcat. Am ieșit prin alte uși duble pe o verandă spațioasă, cu marginea acoperișului traforată. În aer plutea ceața mării, iar din chiparoșii bătuți de vânt, aflați în fața localului, cădeau picături de apă. Terenul cobora ușor pe o distanță lungă, pierzându-se în întuneric. Ceața ascundea oceanul.

Parcasem mașina pe stradă, de cealaltă parte a stabilimentului. Mi-am tras pălăria pe ochi și am mers fără a scoate vreun zgomot pe mușchiul jilav care acoperea aleea, am ocolit colțul porticului și m-am oprit brusc.

Exact în fața mea, un bărbat avea un pistol în mână – dar nu mă văzuse. Ținea arma în jos, pe lângă corp, presată de stofa pardesiului, iar în mâna lui mare părea o jucărie. Lumina vagă reflectată de țeavă părea a ieși din ceață, părea a face parte din ceață. Era un individ solid, care stătea complet nemișcat, înțepenit pe călcâie.

Am ridicat extrem de lent mâna dreaptă, am deschis primii doi nasturi de sus ai hainei, am băgat-o înăuntru și am scos un pistol de calibrul

.38 cu țeava lungă de cincisprezece centimetri. L-am strecurat în buzunarul pardesiului.

Bărbatul din fața mea s-a mișcat, aducându-și mâna stângă la față. A tras din țigara ascunsă în mâna făcută cupă, luminând pentru o clipă bărbia puternică, lată, nările întunecate și nasul pătrat, agresiv, nas de luptător.

A aruncat apoi țigara și a strivit-o sub talpă, iar în spatele meu un pas rapid, ușor, a produs un zgomot slab. M-am întors mult prea târziu.

S-a auzit un șuierat și m-am stins ca o lumină.

4

Când mi-am revenit, mi-era frig, eram ud și aveam o durere de cap cât casa.

În spatele urechii drepte aveam o vânătaie care nu sângera. Fusesem pus la pământ cu o măciucă miniaturală.

M-am ridicat în șezut și mi-am dat seama că mă aflam la câțiva metri de alee, între doi copaci uzi din cauza ceții. Pe partea din spate a pantofilor aveam ceva noroi, semn că fusesem târât de pe cărare, dar nu prea departe.

Mi-am controlat buzunarele. Pistolul dispăruse, bineînțeles, dar atât și nimic mai mult – în afară de ideea că această excursie fusese extrem de amuzantă.

După ce am scrutat ceața, n-am descoperit nimic și n-am văzut pe nimeni, am renunțat să-mi mai bat

capul cu asta și am mers de-a lungul casei spre un șir curbat de palmieri și un bec de tip vechi cu arc voltaic, care sfârâia și pâlpâia deasupra unei intrări într-un fel de stradelă unde îmi vârâsem mașina de tip Marmon, model 1925, pe care încă o foloseam pentru deplasări. M-am urcat în ea, după ce am șters scaunul cu un prosop, am pornit motorul după câteva rateuri și am rulat de-a lungul unei străzi mari și pustii, cu camioane dezafectate în mijloc.

De-acolo, m-am îndreptat către bulevardul De Cazens, strada principală din Las Olindas, care primise numele celui care construise localul lui Canales, cu mulți ani în urmă. După câtva timp, a apărut orașul, clădiri, magazine întunecate, o pompă de benzină cu sonerie pe timp de noapte, și, în cele din urmă, o băcănie încă deschisă.

În față era parcat un sedan bibilit și am oprit lângă el, m-am dat jos și am observat că la tejghea ședea un individ fără pălărie, care vorbea cu angajatul, îmbrăcat într-un halat albastru. Părea că toată lumea e a lor. Eram cât pe ce să intru, dar m-am oprit și m-am mai uitat o dată la sedan.

Era un Buick și avea o culoare ce ar fi putut fi verde-gălbui la lumina zilei. Avea două proiectoare și două mici stopuri de culoarea chihlimbarului, în formă de ou, fixate pe barele subțiri de nichel, atașate de apărătorile de noroi ale roților din față. Geamul din partea șoferului era coborât. M-am întors la Marmon și am luat o lanternă, am urcat în Buick și am întors talonul către mine, am aprins lanterna scurt, apoi am stins-o.

Era pe numele lui Louis N. Harger.

Am lăsat lanterna și am intrat în băcănie. Într-o parte era un raft cu băuturi, iar angajatul cu halat albastru mi-a vândut o sticlă de jumătate de litru

de Canadian Club, pe care am dus-o la tejghea și am destupat-o. Acolo erau zece scaune, dar m-am așezat pe cel de lângă individul fără pălărie. El a început să mă cerceteze, prin oglindă, cu multă atenție.

Am luat o ceașcă de cafea neagră plină pe trei sferturi și am stropit-o din belșug cu alcoolul de secară. Am dat-o pe gât și am așteptat un minut, ca să-i dau timp să mă încălzească. Apoi l-am examinat pe cel fără pălărie.

Avea cam douăzeci și opt de ani, un început de chelie, o față de un roșu sănătos, mâini murdare și părea să nu câștige prea bine. Era îmbrăcat cu o haină de doc gri cu nasturi metalici și pantaloni ce nu se asortau.

Am rostit încet, cu o voce nepăsătoare:

– Aia de-afară e mașina ta?

El a înțepenit. Gura i s-a pungit și nu mai reușea să-și desprindă privirea de la mine, în oglindă.

– E-a lui frate-meu, mi-a răspuns, după câteva clipe.

– Bem ceva? l-am întrebat. Frati-tu e-un vechi prieten de-al meu.

A încuviințat dând din cap încet, a înghițit în sec, și-a mișcat mâna încet, dar în cele din urmă a apucat sticla și a turnat în cafea. A sorbit totul dintr-o înghițitură. Apoi l-am văzut cum pescuiește un pachet boțit de țigări, își aruncă una în gură, scapără un chibrit pe tejghea, după ce ratase de două ori pe unghia degetului mare, și inhalează cu nonșalanță prost jucată și total neconvingătoare.

M-am aplecat înspre el și am spus pe un ton neutru:

– Nu-i musai să iasă scandal.

– Mda… E-e vreo problemă?

Angajatul s-a apropiat timid de noi. I-am mai cerut niște cafea. Când am primit-o, m-am uitat lung la el, până când a plecat și s-a așezat în fața ghișeului, cu spatele la mine. Mi-am „botezat" cea de-a doua ceașcă de cafea și am băut din ea. Am privit către spatele angajatului și am spus:

– Tipul cu mașina n-are frați.

El s-a ținut tare, dar s-a întors către mine.

– Crezi că-i furată?

– Nu.

– Nu crezi că-i o mașină furată?

– Nu. Vreau doar o explicație.

– Ești detectiv?

– Îhî – dar nu-i vorba de-un șantaj, dacă te preocupă chestia asta.

A tras cu sete din țigară și a amestecat cu lingurița în cana goală.

– Pot să-mi pierd slujba pe chestia asta, mi-a zis încet. Dar aveam nevoie de o sută de dolari. Sunt șofer de taxi.

– Am presupus asta, am zis.

A părut surprins, a întors capul și m-a privit.

– Mai toarnă-ți de băut și hai să continuăm, am zis. Hoții de mașini nu le parchează pe strada principală și apoi își fac veacul prin magazine.

Angajatul s-a întors de la geam și a început să-și facă de lucru pe lângă noi, ștergând cu o cârpă aparatul de cafea. S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Individul a pus cârpa jos, s-a dus în spatele magazinului și a început să fluiere agresiv.

Cel de lângă mine a mai luat niște whisky, dând din cap cu un aer cunoscător.

– Uite care-i treaba...am dus un client într-o cursă, și trebuia să-l aștept. Apar lângă mine într-un Buick un tip și-o tipă, iar tipul îmi dă o sută de dolari ca să-l las să poarte șapca mea și să plece cu taxiul meu în oraș. Eu trebuia să mai stau acolo preț de vreo oră, apoi să-i duc rabla la hotel Carillon, pe bulevardul Towne. Acolo o să-mi găsesc taxiul. Și o să primesc o sută de dolari.

– Ce explicație ți-a dat? am întrebat.

– Mi-a zis că fuseseră la un cazinou și că avuseseră noroc de data asta. Se temeau să nu-i tâlhărească cineva pe drumul de înapoiere. Era convins că există filatori care urmăresc jocul.

Am luat una dintre țigările lui și am îndreptat-o între degete.

– E o poveste destul de credibilă, am zis. Poți să-mi arăți actele?

Mi le-a dat. Îl chema Tom Sneyd și era angajat ca șofer la Green Top Cab Company. Am pus dopul la sticla mea de jumătate, am vârât-o în buzunarul lateral și am aruncat o monedă de cincizeci de cenți pe tejghea.

Angajatul și-a făcut apariția și mi-a dat restul. Aproape tremura de curiozitate.

– Haide, Tom, am rostit în fața lui. Hai să mergem să luăm taxiul. Nu cred că mai trebuie să stai s-aștepți.

Am ieșit amândoi, am lăsat Buick-ul să meargă înainte, îndepărtându-ne de luminile haotice din Las Olindas, printr-o serie de mici stațiuni cu căsuțe construite pe nisip, aproape de ocean și vile mai mari ridicate pe pantele dealurilor din spate. Ico-colo, câte o fereastră luminată. Cauciucurile cântau pe asfaltul umed, iar micile stopuri de culoarea chihlimbarului de pe apărătorile de noroi ale Buick-ului se luminau scurt la curbe.

La West Cimarron am virat, am traversat Canal City până la intersecția San Angelo. Ne-a luat aproape o oră ca să ajungem la numărul 5640 de pe bulevardul Towne, unde se află hotelul Carillon. E o clădire mare, cu acoperiș de ardezie înclinat, având la subsol garajul, iar în față o fântână, care seara e luminată în verde-deschis.

Taxiul Green Top Cab nr. 469 era parcat vizavi, pe partea întunecată a străzii. Nu-mi dădeam seama dacă cineva fusese împușcat în interior. Tom Sneyd și-a găsit șapca în torpedou, apoi s-a urcat sprinten la volan.

– E în regulă acum? Pot să plec?

Glasul lui trăda o ușurare stridentă.

I-am zis că, din punctul meu de vedere, era în regulă și i-am dat o carte de vizită. În momentul în care dădea colțul străzii, era ora unu și douăsprezece minute. M-am urcat în Buick și am coborât, pe rampă, în garaj, unde l-am lăsat în grija unui băiat de culoare, care ștergea praful de pe

mașini cu mișcări extrem de lente. M-am îndreptat către recepție.

Recepționerul, un tânăr cu înfățișare ascetică, citea un volum din *California Appellate Decisions* sub lampa de la centrala telefonică și mi-a spus că Lou nu era în cameră și că nu fusese de la ora unsprezece, când intrase în tură. După o scurtă discuție referitoare la ora târzie și la importanța vizitei mele, a sunat în apartamentul lui Lou, dar nu a răspuns nimeni.

Am ieșit afară și am stat în Marmonul meu câteva minute, am fumat o țigară și am tras o dușcă din sticla de jumătate de Canadian Club. Apoi m-am întors la Carillon și m-am închis într-o cabină telefonică. Am format numărul de la *Telegram*, am cerut biroul de relații cu publicul, și mi-a fost repartizat un individ pe nume Von Ballin.

Când i-am spus cine sunt, a scos o exclamație.

– Mai trăiești? Asta ar trebui să fie știre de ziar. Credeam că până la ora asta prietenii lui Manny Tinnen ți-au făcut deja felul.

– Lasă asta și ascultă-mă, am replicat. Cunoști pe cineva pe nume Lou Harger? Joacă jocuri de noroc. A avut un local unde cu o lună în urmă s-a făcut o descindere, după care a fost închis.

Von Ballin mi-a spus că nu-l știa pe Lou personal, dar că auzise de el.

– E cineva de la fițuica voastră care să-l cunoască bine-bine?

S-a gândit un moment.

– E aici un tip pe care-l cheamă Jerry Cross, mi-a răspuns el, despre care se presupune că este expert

în viața de noapte. Ce-ai vrea să afli?

– Unde anume s-ar duce să sărbătorească evenimentul, am replicat. Apoi i-am spus o parte a poveștii. Nu prea mult. N-am menționat episodul cu măciuca și nici pe cel cu taxiul.

– N-a ajuns la hotel, am încheiat. Vreau să aflu ceva de el.

– Păi, în cazul în care ești prieten cu…

– Prieten cu el, nu cu gașca lui, am zis înțepat.

Von Ballin s-a oprit ca să strige la cineva să răspundă la un telefon, apoi mi-a zis încet, aproape de microfon:

– Dă-i drumul, băiete. Dă-i drumul.

– De acord. Dar vorbesc cu tine, nu cu fițuica ta. După ce-am fost lovit în cap, am leșinat și mi-am pierdut arma în fața localului lui Canales. Lou și fata lui au schimbat mașina lor cu un taxi pe care l-au oprit. Apoi s-au făcut nevăzuți. Nu-mi place deloc asta. Lou nu era așa de beat încât să se plimbe prin oraș cu atâtea lovele în buzunar. Și chiar dacă ar fi fost, nu l-ar fi lăsat fata. Ea-i o tipă practică.

– Să văd ce pot face, a zis Von Ballin. Dar nu pare prea promițător. Te sun eu.

I-am spus că locuiam la Merritt Plaza, în caz că uitase, am ieșit și m-am urcat din nou în Marmon. M-am dus acasă și mi-am pus prosoape fierbinți pe cap timp de cincisprezece minute, apoi, în pijama, am băut whisky fierbinte cu lămâie, telefonând din când în când la Carillon. La două și jumătate, m-a sunat Von Ballin, să-mi spună că nu reușise să facă nimic. Lou nu fusese săltat de poliție, nu fusese

internat în niciunul dintre spitalele de urgență și nu apăruse la niciunul dintre cluburile pe care le menționase Jerry Cross.

La ora trei, am sunat la Carillon pentru ultima oară. Apoi am stins lumina și m-am culcat.

Dimineață, același lucru. Am încercat să dau de urma fetei cu părul roșu. În cartea de telefon existau douăzeci și opt de persoane cu numele de Glenn, iar dintre ele trei erau femei. Una n-a răspuns, celelalte două m-au asigurat că nu au părul roșu. Una chiar s-a oferit să-mi arate.

M-am bărbierit, am făcut duș, am luat micul dejun și am mers în josul dealului, la trei străzi distanță, până la Condor Building.

În recepția mea minusculă se afla domnișoara Glenn.

5

Am descuiat cealaltă ușă, iar ea a intrat și s-a așezat pe scaunul pe care stătuse Lou cu o după-amiază în urmă. Am deschis câteva ferestre, am închis ușa dinspre exterior a încăperii de recepție și am aprins un chibrit pentru țigara neaprinsă pe care o ținea în mâna dreaptă, fără mănușă și inele.

Era îmbrăcată cu o bluză și o fustă ecosez, cu un trenci larg pe deasupra, și o pălărie suficient de demodată spre a sugera o perioadă nu prea fericită. Dar îi ascundea aproape complet părul. Nu era machiată, părea a avea în jur de treizeci de ani, iar pe chipul ei se citea epuizarea.

Ținea țigara cu o mână care era aproape prea fermă, o mână în gardă. M-am așezat și am așteptat să vorbească.

Privea peretele de deasupra capului meu, fără a scoate o vorbă. După ceva vreme, mi-am umplut pipa și am fumat un minut. Apoi m-am sculat, am traversat camera către ușa ce se deschidea spre hol și am cules de pe jos cele câteva scrisori care fuseseră împinse prin fanta ușii.

M-am așezat din nou, le-am frunzărit, am citit-o pe una dintre ele de două ori, ca și cum aș fi fost singur. Făcând aceste lucruri, nu mă uitam la ea direct și nici nu-i vorbeam, dar o urmăream continuu. Părea o femeie care-și făcea curaj pentru ceva anume.

În cele din urmă, s-a mișcat. A deschis o geantă mare din piele neagră și a scos un plic gros, a tras banda de cauciuc cu care era prins și a rămas ținându-l între palme, cu capul dat pe spate, în timp ce țigara scotea fum cenușiu pe la colțurile gurii.

– Lou mi-a zis că dacă m-apucă ploaia, să vin la tine, a zis ea încet. Din punctul meu de vedere, plouă zdravăn.

M-am uitat la plic.

– Lou mi-e bun prieten, am spus. Aș face orice, la nivel rezonabil, pentru el. Și unele lucruri nerezonabile...ca aseară. Dar asta nu-nseamnă că eu și Lou jucăm după același reguli.

Ea și-a pus țigara în bolul de sticlă al scrumierei și a lăsat-o să fumege. Brusc, în ochii ei a apărut o flacără întunecată, care apoi a dispărut.

– Lou e mort.

Glasul ei era lipsit de tonalitate.

M-am întins și, cu un creion, am apăsat capătul aprins al țigării, până când a încetat să mai fumege.

– Doi dintre băieții lui Canales i-au făcut felul în apartamentul meu...cu un glonț tras cu un pistol de calibru mic, care semăna cu al meu, a continuat ea. După aia, am căutat pistolul meu, dar dispăruse. Toată noaptea am stat cu el mort acolo… am fost nevoită.

A cedat brusc. Și-a dat ochii peste cap, iar capul i-a căzut și a lovit biroul. Zăcea nemișcată, cu plicul în fața mâinilor ei fără vlagă.

Am deschis rapid un sertar și am luat o sticlă și un pahar, i-am turnat o porție zdravănă și m-am apropiat de ea. Am ridicat-o în capul oaselor în scaun și am presat marginea paharului de gura ei – destul de tare ca s-o doară. S-a zbătut și a înghițit. O parte din lichid i s-a prelins pe bărbie, dar ochii au prins din nou viață.

Am lăsat paharul cu whisky în fața ei și m-am așezat din nou. Marginea plicului se deschisese suficient pentru a putea vedea înăuntru bancnote, teancuri de bancnote.

A început să vorbească cu o voce de pe altă lume.

– Am luat de la casierie numai bancnote mari, dar chiar și-așa se face ditamai pachetul. În plic sunt exact douăzeci și două de mii. Am păstrat cele câteva sute în plus. Lou era îngrijorat. Se gândea că lui Canales îi era foarte ușor să ne prindă din urmă. Degeaba ai fi fost tu în spatele nostru, că n-ai fi putut face mare lucru.

– Canales a pierdut banii de față cu toată lumea, am replicat eu. A fost o bună publicitate...chiar dacă a durut.

Ea a continuat de parcă nici n-aș fi deschis gura.

– Mergând prin oraș, am zărit un șofer de taxi așteptând în mașina lui. Lui Lou i-a venit brusc o idee. I-a dat băiatului un sutar ca să-l lase pe el să conducă taxiul la San Angelo și să-i aducă Buick-ul la hotel după un timp. Băiatul a mers cu noi pe o altă stradă, unde am făcut schimbul de mașini. Ne-a părut rău că ți-am tras clapa, dar Lou a zis că n-o să te superi. Și că vom reuși să-ți dăm de veste. Lou nu s-a dus la hotel. Am luat un alt taxi spre apartamentul meu. Locuiesc la Hobart Arms, la intersecția cu South Minter. E un loc unde nu ți se pun întrebări la recepție. Am urcat, iar când am aprins lumina, de după brâul de zidărie dintre sufragerie și bucătărie au apărut doi inși mascați. Unul dintre ei era mărunțel și slab, iar celălalt un tip solid cu o bărbie care-i ieșea de sub mască precum un sertar. Lou a făcut o mișcare greșită, iar cel solid l-a împușcat pe loc. Pistolul a scos un pocnet nu foarte puternic, iar Lou a căzut la podea și nu s-a mai mișcat.

– Ar putea să fie cei care mi-au tras-o și mie, am comentat. Nu ți-am povestit încă despre asta.

Părea că nu m-a auzit nici acum. Avea fața albă și calmă, dar la fel de lipsită de expresie de parcă ar fi fost din ghips.

– Cred că mi-ar prinde bine încă un deget de tărie, a zis.

Am turnat pentru amândoi și am golit paharele. Ea a continuat:

– Ne-au percheziționat, dar nu aveam banii la noi. Ne-am oprit la un magazin deschis toată noaptea și am cântărit banii, apoi i-am pus la poștă. Au răscolit apartamentul, dar noi tocmai sosiserăm și n-avuseserăm timp să ascundem ceva. Cel solid mi-a tras un pumn de m-a pus la pământ; când mi-am revenit dispăruseră, iar eu rămăsesem singură cu Lou, care zăcea mort pe jos.

Mi-a arătat un semn pe maxilar. Era ceva acolo, dar nu cine știe ce. M-am foit puțin în scaun și am zis:

– V-au depășit în timp ce veneați. Unor băieți deștepți le-ar fi atras atenția un taxi parcat vizavi. Cum de-au știut unde să vină?

– M-am gândit la asta în timpul nopții, a răspuns domnișoara Glenn. Canales știe unde stau. M-a urmărit odată și a încercat să mă facă să-l invit la mine.

– Mda, am zis, dar de ce au venit la tine și cum au intrat?

– Nu-i greu. Chiar sub ferestre e o cornișă, se poate merge pe ea până la ieșirea de incendiu. Probabil că erau și alții care supravegheau hotelul lui Lou. Ne-am gândit la varianta asta, dar nu ne-a trecut prin cap că știu unde stau eu.

– Povestește-mi și restul, am spus.

– Banii au fost trimiși pe adresa mea, mi-a explicat domnișoara Glenn. Lou era un băiat de nota zece, dar, ca femeie, trebuia să mă protejez. Din cauza asta am stat acolo toată noaptea, lângă cadavrul lui Lou. Până a sosit coletul. Apoi am venit aici.

M-am sculat în picioare și am privit pe fereastră. De partea cealaltă a curții, o grăsană bătea la

mașină. Auzeam țăcănitul. M-am așezat din nou, mi-am contemplat degetul mare.

– Au lăsat arma în casă? am întrebat.

– Doar dacă-i sub el. Acolo nu m-am uitat.

– Te-au lăsat prea repede-n pace. Poate că nu era Canales. Cât de multe ți-a spus Lou?

Ea a clătinat din cap în liniște. Ochii ei erau acum de un albastru-ardezie și gânditori, și nu mai priveau în gol.

– Bine, am spus. Ce crezi c-aș putea face eu în toată chestia asta?

Ochii ei s-au îngustat ușor, apoi a împins încet peste birou plicul cel bombat.

– Nu sunt copil și am probleme mari. Dar nu o să iau tot mălaiul. Jumătate din bani sunt ai mei și vreau să scap de belea. Exact jumătate. Dac-aș fi chemat poliția aseară, ar fi găsit o modalitate să-mi forțeze mâna… Cred că Lou și-ar fi dorit să iei tu jumătatea lui, dacă vrei să fii de partea mea.

– Domnișoară Glenn, fâlfâi o grămadă de bani sub nasul unui detectiv particular, am zis și am zâmbit obosit. Ți-ai înrăutățit oarecum situația fiindcă n-ai chemat caraliii. Dar există un răspuns la orice întrebare ți-ar fi pus. Cred c-ar fi bine să mă duc acolo, să văd cum stă situația.

S-a aplecat iute și a rostit:

– O să te ocupi de bani?… Ai curajul?

– Sigur. Mă duc jos și-i pun într-un seif. Pot să-ți dau și dumitale o cheie de la el...și discutăm mai târziu cum îi împărțim. Cred c-ar fi o idee

deșteaptă dacă lui Canales i-ar trece prin cap să mă caute și o idee și mai deșteaptă dacă te-ai ascunde într-un mic hotel unde am un prieten...măcar cât timp adulmec puțin.

A încuviințat din cap. Mi-am luat pălăria și am vârât plicul la curea. Am ieșit, spunându-i că, dacă se simte amenințată, în sertarul din stânga-sus e un pistol.

Când m-am întors, părea că nu se clintise. Dar mi-a zis că sunase la cazinoul lui Canales și că lăsase un mesaj, pe care credea că-l va pricepe.

Am mers, pe căi ocolite, spre hotelul Lorraine, la intersecția Brant cu Avenue C.

N-a tras nimeni în noi pe drum și, din câte mi-am dat seama, nu am fost urmăriți.

I-am strâns mâna lui Jim Dolan, recepționerul din tura de zi de la Lorraine, cu o bancnotă de douăzeci de dolari împăturită. A băgat banii în buzunar și mi-a zis că va fi bucuros să aibă grijă ca domnișoara Glenn să nu fie deranjată.

Am plecat. În ziare nu era nicio știre despre Lou Harger de la Hobart Arms.

6

Hobart Arms era un bloc de apartamente. Avea șase etaje și o fațadă de culoare gălbui-maronie. De-a lungul lui, pe ambele laturi, erau parcate foarte multe mașini. Am rulat cu viteză mică, cercetând zona. Cartierul nu dădea senzația c-ar fi trăit ceva ieșit din comun în trecutul apropiat. Era

liniștit și însorit, iar mașinile parcate aveau aerul că sunt la casa lor.

Am ajuns pe o alee cu garduri înalte de lemn de ambele părți și o grămadă de garaje minuscule care o întretăiau. Am parcat în fața unuia pe care scria „De închiriat“ și am mers printre două tomberoane de gunoi spre curtea asfaltată de la Hobart Arms, dispusă de-a lungul străzii. Un bărbat punea în portbagajul unei mașini de mic litraj crose de golf. La recepție, un filipinez dădea cu aspiratorul pe un covor, iar la masa centralei telefonice o evreică brunetă scria ceva.

Am folosit ascensorul și am parcurs coridorul de sus până la ultima ușă de pe stânga. Am ciocănit, am așteptat, am ciocănit din nou și am intrat cu cheia domnișoarei Glenn.

Pe jos nu era niciun cadavru.

Mi-am privit imaginea în oglinda aflată în spatele unui pat retractabil, am traversat încăperea și am privit pe fereastră. Era o cornișă care pe vremuri fusese o creastă de zid. Ajungea până la ieșirea de incendiu. Și un orb ar fi putut merge pe-acolo. N-am remarcat urme de tălpi în praful de pe ea.

În micuța sală de mese sau în bucătărie nu era nimic nelalocul lui. Dormitorul avea un covor vesel și pereții de culoare gri. Într-un colț erau o grămadă de resturi, în jurul unui coș de gunoi, iar pe masa de toaletă un pieptene rupt ținea câteva fire de păr roșcat. Dulapurile erau goale, cu excepția unor sticle de gin.

M-am întors în sufragerie, m-am uitat în spatele patului de perete, am mai stat un minut și am părăsit apartamentul.

Filipinezul de la recepție curățase vreo trei metri cu aspiratorul. M-am sprijinit de tejgheaua de lângă centrala telefonică.

– Domnișoara Glenn?

Evreica cea brunetă m-a lămurit:

– Cinci-doi-patru, și a mai bifat ceva pe lista de la curățătorie.

– Nu e-n cameră. A plecat de mult?

S-a uitat scurt la mine.

– N-am remarcat. Despre ce-i vorba – o factură?

Am spus că sunt un prieten, i-am mulțumit și am plecat. Asta certifica faptul că nu fusese tămbălău în apartamentul domnișoarei Glenn. M-am întors în alee și la Marmon.

Oricum, nu crezusem în totalitate ceea ce-mi povestise domnișoara Glenn.

Am traversat Cordova, am mai rulat preț de-o intersecție și am oprit lângă o băcănie uitată de lume, care moțăia în spatele a doi arbori de piper giganți și al unei ferestre prăfuite, aflată într-o stare jalnică. Avea o singură cabină telefonică, într-un colț. Un bătrânel s-a apropiat de mine gânditor, târșâindu-și picioarele, apoi s-a îndepărtat când a văzut ce vreau, apoi și-a coborât pe vârful nasului ochelarii cu ramă de oțel și s-a așezat să-și continue lectura ziarului.

Am vârât moneda, am format numărul, iar o voce de femeie tânără a răspuns, ușor tărăgănat:

– *Telegram!* Am cerut cu Von Ballin.

Când a răspuns și a aflat cine-l caută, l-am auzit cum își drege vocea. Apoi a vorbit aproape de microfon și a rostit clar:

– Am ceva pentru tine, dar e-o veste proastă. Prietenul tău Harger e la morgă. Am primit știrea acum zece minute.

M-am sprijinit de peretele cabinei, simțind cum privirea îmi devine buimacă. Am replicat:

– Ce altceva ai mai aflat?

– L-au găsit niște polițiști în curtea din fața unui imobil, în West Cimarron. A fost împușcat în inimă. S-a întâmplat noaptea trecută, dar dintr-un motiv sau altul, au avut probleme cu identificarea.

– West Cimarron, zici?… Păi, în cazul ăsta, se explică. O să trec pe la tine să te văd.

I-am mulțumit și am închis telefonul, am stat câteva clipe și l-am privit prin geam pe omul între două vârste, cu părul grizonant, care intrase în magazin și căuta ceva prin raftul cu reviste. Apoi am introdus încă o monedă și am format numărul hotelului Lorraine, cerând recepția.

–Pune fătuca să-mi facă legătura cu roșcata, te rog, Jim! am zis.

Am scos o țigară și am aprins-o, dând fumul în geamul ușii. Fumul se turtea de sticlă și făcea spirale în aerul închis. Apoi s-a auzit un declic pe fir, iar vocea operatoarei a spus:

– Îmi pare rău, nu răspunde.

– Dă-mi-l din nou pe Jim, am rostit. Apoi, când a răspuns el: Poți să-ți faci timp să dai o fugă până

sus să vezi de ce nu răspunde la telefon? Poate e doar din precauție.

Jim m-a asigurat:

– Nicio problemă. Iau cheia și mă duc acum.

Transpiram din abundență. Am pus receptorul pe un mic raft și am deschis cu putere ușa cabinei. Omul cu părul grizonant și-a ridicat iute privirea din reviste, apoi s-a încruntat și s-a uitat la ceas. Din cabină ieșea fum. După câteva clipe, am închis ușa cu piciorul și am luat din nou receptorul.

Glasul lui Jim părea că ajunge la mine de foarte departe.

– Nu-i în cameră. Poate c-a ieșit să facă o plimbare.

– Mda, poate o plimbare cu mașina, am replicat.

Am pus receptorul în furcă și am ieșit din cabină. Străinul cu părul grizonant a pus la loc o revistă cu atâta putere, încât aceasta a căzut. În timp ce treceam pe lângă el, s-a aplecat să o ia de jos. Apoi, în spatele meu, s-a îndreptat și a rostit încet, dar ferm:

– Ține mâinile jos și stai calm. Mergi spre rabla ta. E treabă serioasă.

Cu colțul ochiului, l-am văzut pe bătrânel chiorându-se miop la noi. Dar n-avea ce să vadă, chiar dac-ar fi putut vedea la o asemenea distanță. Ceva mă împungea în spate. Putea fi un deget, deși era puțin probabil.

Am ieșit amândoi din magazin extrem de pașnic.

În spatele Marmonului oprise o mașină de culoare gri. Portiera din spate era deschisă, iar un ins cu fața pătrată și gura strâmbă stătea cu un picior pe trotuar. Ținea mâna dreaptă la spate, în vehicul.

– Urcă-n mașina ta și ia-o spre vest. Cotește la prima intersecție și nu merge cu mai mult de patruzeci, m-a instruit omul meu.

Strada îngustă era însorită și liniștită, iar arborii de piper foșneau. Traficul se întețea pe Cordova, la o stradă distanță. Am ridicat din umeri, am deschis portiera mașinii mele și m-am urcat la volan. Cel cu părul grizonant s-a urcat lângă mine foarte iute, cu ochii pe mâinile mele. Și-a rotit scurt dreapta, în care ținea un pistol cu țeava retezată.

– Ai grijă cum scoți cheile, prietene.

Era atent. Când am apăsat demarorul, o portieră de mașină s-a trântit în spate, s-au auzit câțiva pași rapizi, iar pe bancheta din spate a Marmonului s-a suit cineva. Am băgat în viteză și am dat colțul. Vedeam în oglindă cum mașina gri cotea și ea. Apoi a rămas mai la distanță.

Am mers spre vest, pe o stradă paralelă cu Cordova, iar după ce-am traversat două intersecții, o mână din spate a coborât peste umărul meu și mi-a luat arma. Omul cu părul grizonant își lăsase pistolul sprijinit de picior și mă percheziționa acum atent cu mâna liberă. S-a rezemat de banchetă satisfăcut.

– E-n regulă. Mergi spre artera principală și dă-i drumul, a zis el. Dar asta nu-nseamnă să lovești vreo mașină de-a gaborilor, sau dacă te uiți la vreuna… Sau dacă crezi că se uită ei la noi, încearcă și-ai să vezi.

Am luat cele două curbe, am accelerat la cincizeci și am menținut viteza. Am străbătut niște cartiere rezidențiale cochete, apoi peisajul a început să devină mai puțin consistent. Când nu prea se mai vedeau case, mașina din spate s-a întors spre oraș și a dispărut.

– Care-i treaba cu răpirea? am întrebat.

Cel cu părul grizonant a râs și și-a frecat bărbia roșie și lătăreață.

– E vorba doar de afaceri. Barosanul vrea să stea de vorbă cu tine.

– Canales?

– Canales...pe dracu'! Am spus *barosanul*.

Am urmărit traficul, ceea ce mai era la acea oră târzie, și n-am vorbit timp de câteva minute. Apoi am rostit:

– De ce nu m-ați înhățat în apartament sau pe alee?

– Ca să fim siguri că nu te acoperă cineva.

– Cine-i barosanul ăsta?

– Lasă chestiile astea...până ajungem acolo. Altceva?

– Pot să fumez?

A ținut volanul cât timp mi-am aprins țigara. Cel de pe bancheta din spate n-a scos niciun cuvânt. După o vreme, cel cu părul gri m-a pus să trag pe dreapta, să mă dau la o parte și a condus el.

– Acum șase ani, când eram sărac, aveam o mașină ca asta, a rostit el jovial.

Nu mi-a venit în minte un răspuns potrivit, așa că am lăsat fumul să-mi pătrundă în plămâni, întrebându-mă de ce, dacă Lou fusese ucis în West Cimarron, asasinii nu puseseră mâna pe bani. Și dacă el fusese cu adevărat în apartamentul domnișoarei Glenn, de ce să se fi chinuit cineva să-l care înapoi în West Cimarron.

7

În douăzeci de minute eram la baza dealurilor. Am trecut de o creastă, am coborât pe o lungă panglică de asfalt, am traversat un pod, am urcat jumătate din panta următoare și am intrat pe un drum cu pietriș care dispărea după un pâlc de stejari și tufișuri. Pe coasta dealului, flutura iarba de pampas, aidoma unor jeturi de apă. Roțile scârțâiau pe pietriș și derapau la curbe.

Am ajuns la o cabană de munte, cu un portic amplu și fundația din bolovani cimentați. În spatele cabanei, pe o creastă, se învârtea încet morișca unui generator. O gaiță albastră de munte a săgetat fulgerător de-a lungul drumului, s-a apropiat, s-a înclinat și a dispărut din peisaj aidoma unei pietre.

Cel cu părul grizonant conduse mașina până la portic, lângă un Lincoln de sport de culoare maro, a oprit motorul și a tras lunga frână de mână a Marmonului. A scos cheile din contact, le-a aranjat grijuliu în portcheiul lor, apoi le-a băgat în buzunar.

Individul din spate a coborât și a deschis portiera de pe partea mea. Avea un pistol în mână. Am

coborât. Cel cu părul grizonant m-a urmat. Am intrat cu toții în casă.

Era o încăpere spațioasă, cu pereți din bârne de pin, minunat șlefuite. Am traversat-o, călcând pe covoare indiene, iar grizonantul a ciocănit cu atenție la o ușă.

O voce a strigat:

– Ce este?

Grizonantul și-a apropiat fața de ușă și a rostit:

– Beasley...și tipul cu care ați vrut să vorbiți.

Vocea din interior ne-a spus să intrăm. Beasley a deschis ușa, m-a împins înăuntru și a închis-o după mine.

Mă aflam într-o altă cameră spațioasă cu pereți din bârne de lemn și covoare indiene pe dușumea. Într-o vatră de piatră fâsâia și gemea un foc de vreascuri.

Omul care stătea în spatele unui birou plat era Frank Dorr, mahărul.

Era genul de om căruia îi plăcea să aibă un birou în față pe care să-și sprijine burta bine rotunjită, să se joace cu diversele obiecte aflate pe el și să aibă un aer de om înțelept. Avea o față buhăită, spălăcită, o fâșie îngustă de păr alb, ochi mici și ageri, mâini mici și extrem de delicate.

Partea din el pe care o puteam distinge era îmbrăcată într-un costum cenușiu neîngrijit, iar pe birou, în fața lui, ședea o pisică persană neagră, imensă. Scărpina capul animalului cu mânuța lui îngrijită, iar el se împingea în mâna lui. Coada sa bogată se prelingea peste marginea biroului.

– Stai jos, mi-a cerut, fără să-și desprindă privirea de la pisică.

M-am așezat pe un scaun de piele extrem de scund.

– Cum îți place aici? m-a întrebat Dorr. E destul de plăcut, este? Asta-i Toby, iubita mea. Singura mea iubită. Nu-i așa, Toby?

– Îmi place aici, dar nu-mi place felul în care am ajuns aici, i-am răspuns.

Dorr și-a ridicat capul cu câțiva centimetri și s-a uitat la mine, cu gura ușor deschisă. Avea dinți foarte frumoși, dar nu crescuseră în gura lui.

– Frățioare, sunt o persoană ocupată, m-a lămurit el. Era mai simplu decât să ne certăm. Bei ceva?

– Bineînțeles că beau ceva, am replicat.

Cuprinse cu blândețe capul pisicii între mâinile sale, apoi o îndepărtă de el, și își puse mâinile pe brațele scaunului. Se opinti, fața i se congestionă ușor și în cele din urmă se sculă în picioare. Merse legănat către un dulap în perete și scoase o carafă de whisky și două pahare cu intarsii aurii.

– Azi, fără gheață, mi-a zis, revenind în același fel la birou.Trebuie să-l bei simplu.

A turnat în două pahare, mi-a făcut semn și m-am apropiat să-l iau pe al meu. S-a așezat din nou. M-am așezat și eu. Dorr și-a aprins un trabuc lung și maroniu, a împins cutia câțiva centimetri în direcția mea, s-a sprijinit de spătar și m-a privit complet relaxat.

–Ești tipul care l-a dat în gât pe Manny Tinnen, a spus el. Nu se face așa ceva.

Am sorbit din whisky. Era destul de bun ca să sorbi din el.

– Câteodată viața devine complicată, a continuat Dorr, cu aceeași voce egală, relaxată. Chiar dacă-i extrem de distractivă, politica îți solicită nervii. Mă cunoști. Sunt un tip dur și obțin ceea ce îmi pun în minte. Nu mai vreau o grămadă de bani, dar ceea ce-mi doresc trebuie să capăt cu orice preț. Și nu mă interesează felul în care-l obțin.

– Sunteți bine-cunoscut în acest sens, am zis politicos.

Ochii lui Dorr au strălucit. A privit în jur după pisică, a luat-o de coadă și a tras-o spre el, a culcat-o cu blândețe pe o parte și a început s-o frece pe burtă. Animalului părea să-i placă.

Dorr s-a uitat la mine și a rostit moale:

– I-ai luat maul lui Lou Harger.

– Ce vă face să credeți asta? am întrebat, pe un ton fără inflexiuni.

– I-ai luat maul lui Lou Harger. Poate că cineva trebuia să i-l ia, dar ăla ai fost tu. A fost ucis cu un glonț în inimă, tras cu un pistol calibru treizeci și opt. Ai un pistol de calibrul ăsta și se știe că tragi bine cu el. Aseară erai la Las Olindas, împreună cu Lou Harger și l-ai văzut câștigând o grămadă de bani. Trebuia să te ocupi de protecția lui, dar ți-au venit alte idei. I-ai ajuns din urmă în West Cimarron, l-ai găurit pe Harger și-ai pus mâna pe bani.

Mi-am terminat de băut whisky-ul, m-am ridicat și mi-am mai turnat.

– Te-ai pus de acord cu fata, a continuat Dorr, dar înțelegerea nu s-a mai respectat. Ei i-a venit o idee mai deșteaptă. Dar asta n-are importanță, pentru că poliția a găsit lângă Harger pistolul tău. Iar tu ai luat banii.

– Sunt dat în urmărire? l-am întrebat.

– Doar dacă dau eu undă verde… Iar pistolul n-a fost predat încă… Am o groază de prieteni, mă-nțelegi.

Am replicat încet:

–Cineva m-a lovit în cap, lângă localul lui Canales. Așa-mi trebuie. Mi s-a luat pistolul. Nu l-am ajuns deloc din urmă și nici nu l-am mai văzut vreodată. Fata a venit azi-dimineață la mine cu banii într-un plic și mi-a povestit că Harger a fost omorât în apartamentul ei. Nu eram sigur dacă-mi spune adevărul, dar faptul c-a adus banii a inclinat balanța în favoarea ei. Iar eu eram prieten cu Harger. Am început să investighez cele întâmplate.

– Ar fi trebuit să-i lași pe polițai să facă chestia asta, a comentat Dorr zâmbind.

– Exista posibilitatea ca fetei să i se fi făcut o înscenare. În plus, exista posibilitatea ca eu să pot câștiga niște bani – în mod legal. S-a mai întâmplat, chiar și la San Angelo.

Dorr a întins un deget către botul pisicii, iar ea l-a mușcat, cu o expresie absentă. Apoi s-a îndepărtat de el, s-a tolănit pe unul din colțurile biroului și a început să-și lingă o lăbuță.

– Douăzeci și două de miare, iar gagica ți le-a dat să le păstrezi, a zis Dorr. Nu-i o chestie tipică de gagică? Ai mălaiul, a continuat el. Harger a fost omorât cu arma ta. Fata a dispărut, dar aș putea s-o

aduc înapoi. Cred c-ar fi un martor credibil, dac-am avea nevoie de așa ceva.

– Jocul de la Las Olindas a fost măsluit? am întrebat.

Dorr și-a terminat băutura și a pufăit din nou din trabuc.

– Bineînțeles, a rostit nepăsător. Crupierul – pe care-l cheamă Pina – era băgat în chestia asta. Roata era setată la dublu zero. Vechea șmecherie. Buton de cupru pe podea, buton de cupru pe talpa pantofului lui Pina, fire pe sub pantaloni, bateriile în buzunarele de la haină. Vechea șmecherie.

– Canales nu s-a comportat ca și cum ar fi știut, am replicat.

Dorr a chicotit.

– Știa că roata era setată. Dar nu știa că șeful crupierilor juca în tabăra adversă.

– Nu mi-ar plăcea să fiu în pielea lui Pina.

Dorr a făcut o mișcare neglijentă cu trabucul.

– Ne ocupăm de el… Jocul a fost ordonat și liniștit. N-au făcut nimic care să iasă în evidență, doar pariuri pe sume modice și n-au câștigat tot timpul. Nici nu puteau. Nicio roată setată nu-i atât de performantă.

Am ridicat din umeri, mișcându-mă puțin în scaun.

– Știți o grămadă de lucruri despre problema asta, am spus. Toată chestia a fost doar ca să fiu eu prins la cotitură?

El a zâmbit.

– La naiba, nu! Anumite chestii au fost accidentale – așa cum se-ntâmplă cu cele mai bune planuri. A gesticulat din nou cu trabucul și un fuior de fum cenușiu-deschis s-a ondulat pe lângă ochii lui vicleni. În încăperea alăturată se auzea o conversație înăbușită. Am în anturajul meu persoane cărora trebuie să le fac pe plac – chiar dacă nu mă amuză deloc poznele pe care le fac, a adăugat cu simplitate.

– Cum e cazul lui Manny Tinnen? am întrebat. Era mai tot timpul pe la primărie, știa prea multe. Bun, domnule Dorr. Și ce anume-ați vrea să fac? Să mă sinucid?

A râs. Umerii săi grași se scuturau vesel. A întins mâna spre mine.

– Nu m-am gândit la așa ceva, a spus el sec, mai bine facem afaceri. După modul în care a reacționat opinia publică după uciderea lui Shannon, nu sunt sigur că păduchele ăla de procuror general nu l-ar condamna pe Tinnen și fără sprijinul tău – dacă i-ar convinge pe jurați c-ai fost băgat la apă ca să-ți ții gura.

M-am apropiat și m-am aplecat peste birou spre Dorr.

– Fără glume proaste! a zis el cu un glas ușor ascuțit și sufocat.

A întins mâna spre un sertar și l-a deschis pe jumătate. Mișcările mâinii sale erau foarte iuți, în contrast cu cele ale trupului.

Am zâmbit privindu-i mâna, iar el și-a retras-o din sertar. În interiorul acestuia am zărit un pistol.

– Am depus deja mărturie în fața Marelui Juriu.

Dorr s-a rezemat de spătarul scaunului și mi-a zâmbit.

– Oamenii mai greșesc. Chiar și detectivii particulari deștepți… Ai putea să-ți schimbi părerea și să așterni totul în scris.

I-am răspuns cu voce scăzută:

– Nu. M-aș face vinovat de mărturie falsă, ceva ce n-aș putea justifica. Mai degrabă accept să fiu acuzat de omucidere – ceva ce-aș putea combate. Mai ales în condițiile în care Fenweather va *dori* să fac asta. N-o să vrea să mă piardă ca martor. Cazul Tinnen e prea important pentru el.

– În cazul ăsta, o să trebuiască să încerci să te justifici. Iar după ce-o să termini, o să fii suficient de lipsit de credibilitate încât niciun juriu n-o să-l condamne pe Manny doar pe baza mărturiei tale, a zis el.

Am întins lent mâna și am mângâiat urechea pisicii.

– Și cum rămâne cu cele douăzeci și două de miare?

– *Ar putea* să fie ale tale toate, dacă vrei să intri-n joc. În definitiv, nu sunt banii mei… Dacă Manny scapă basma curată, aș putea adăuga și ceva din banii *mei.*

Am scărpinat pisica sub bărbie. A început să toarcă. Am luat-o în brațe cu blândețe.

– Cine l-a omorât de fapt pe Lou Harger, Dorr? am întrebat, fără a-l privi.

El a dat din cap. M-am uitat la el, zâmbind.

– Ce pisică drăguță ai, am rostit.

Dorr și-a lins buzele.

– Cred că te place nemernica! a zâmbit el.

Părea încântat de idee.

Am încuviințat dând din cap și i-am aruncat pisica în față.

A scâncit, dar mâinile sale s-au ridicat pentru a o prinde. Animalul s-a răsucit în aer cu agilitate și a aterizat cu ghearele de la labele din față scoase. Una din ele a sfâșiat obrazul lui Dorr ca pe o coajă de banană, ceea ce l-a făcut să urle.

Aveam pistolul din sertar în mână, cu țeava în ceafa lui Dorr în momentul în care Beasley și individul cu fața pătrată s-au năpustit înăuntru.

Pentru o clipă, totul a încremenit. Apoi pisica s-a desprins din brațele lui Dorr, a sărit jos și s-a refugiat sub birou. Beasley a ridicat pistolul lui cu țeava scurtă, dar nu părea că știe ce anume vrea să facă cu el.

Am vârât mai adânc țeava pistolului meu în gâtul lui Dorr și-am rostit:

– Primul care o-ncasează e Frankie, băieți… Nu glumesc.

– Ușurel, a mârâit Dorr spre haidamacii lui.

A scos o batistă din buzunarul de la piept și a început să-și tamponeze obrazul însângerat. Individul cu gura strâmbă a început să se miște pe furiș pe lângă perete.

L-am avertizat:

– Nici să nu-ți treacă prin cap. Mă distrează chestia asta, dar sunt și pe fază. Ține-ți călcâiele pe loc.

Individul s-a oprit și m-a privit chiorâș. Își ținea mâinile în jos.

Dorr a întors pe jumătate capul și a încercat să-mi vorbească peste umăr. Nu-i distingeam prea bine fața ca să-i văd expresia, dar nu părea înspăimântat.

– N-o să rezolvi nimic așa, a zis el. Te-aș fi lăsat lat în doi timpi și trei mișcări, dac-aș fi avut chef. Iar acum, în ce situație ești? Nu mai poți să-mpuști pe nimeni fără să intri într-un rahat mai mare decât dac-ai fi făcut ce ți-am cerut. Ești într-o situație fără ieșire.

M-am gândit pentru o clipă la asta, în timp ce Beasley mă privea aproape cu plăcere, ca și cum pentru el era doar rutină. În privința celuilalt, nu era nimic plăcut. Am ciulit urechile, dar restul casei părea complet liniștit.

Dorr s-a îndepărtat puțin de pistol și a spus:

– Ei, ce zici?

– Ies, i-am răspuns. Am un pistol și, dac-o să fie cazul, pot să omor pe cineva cu el. Nu-mi doresc prea tare chestia asta, iar dac-o să-l pui pe Beasley să-mi arunce cheile, iar pe celălalt să-mi dea înapoi arma pe care mi-a luat-o, o să uit de răpire.

Dorr a ridicat încet din umeri.

– Și ce mai urmează după asta?

– Gândește-te puțin la înțelegerea noastră, am zis. Dacă-mi asiguri o protecție convenabilă, s-ar putea

să sar în barca ta… Iar dacă ești atât de tare precum te crezi, câteva ore n-or să conteze, în ambele variante.

– E-o idee, a spus Dorr și a chicotit. Apoi, i s-a adresat lui Beasley:

– Ține-ți arma la locul ei și dă-i cheile. Și pistolul lui – pe care i l-ai luat azi.

Beasley a oftat și, cu mare grijă, și-a băgat mâna în pantaloni. Mi-a aruncat portcheiul din partea cealaltă a camerei spre capătul biroului. Cel cu gura strâmbă a ridicat mâna, a vârât-o în buzunarul lateral, iar eu m-am detensionat în spatele lui, în timp ce făcea acest lucru. A scos pistolul meu, l-a lăsat să cadă pe podea și i-a făcut vânt cu piciorul.

L-am ocolit pe Dorr, am cules de pe jos cheile și pistolul și m-am îndreptat pășind lateral spre ușa încăperii. Dorr mă urmărea cu o privire goală care nu spunea nimic. Beasley a venit după mine și s-a dat la o parte din ușă când m-am apropiat de ea. Celălalt făcea eforturi să stea liniștit.

Am ajuns la ușă și am întors cheia în broască. Dorr a spus cu un glas visător:

– Ești ca o bilă de cauciuc prinsă de un elastic. Cu cât te îndepărtezi mai mult, cu atât mai rapid o să revii la poziția inițială.

– S-ar putea ca elasticul să fie cam putred, am replicat și am ieșit pe ușă, am încuiat-o cu cheia și m-am pregătit pentru niște împușcături care nu au venit. Bluful meu era extrem de subțire. Funcționase pentru că Dorr acceptase, asta-i tot.

Am ieșit din casă, am pornit Marmonul și am coborât coasta dealului, spre autostradă. În urma mea nu se auzea absolut nimic.

Era puțin după ora două când am ajuns la podul de beton al autostradei, iar pentru o vreme am condus cu o singură mână, ștergându-mi transpirația de pe ceafă cu cealaltă.

8

Morga era situată la capătul unui coridor lung, bine luminat și tăcut, care pornea din spatele holului principal al clădirii districtuale. Coridorul se termina cu două uși și cu un perete gol, placat cu marmură. Pe o ușă scria „Camera de investigații“, cu litere aurii pe un geam de sticlă în spatele căruia era întuneric. Cealaltă dădea într-un birouaș vesel.

La o masă, un bărbat cu ochi de un albastru spălăcit și părul de culoarea ruginii, pieptănat cu cărare pe mijlocul capului, se chinuia cu niște formulare tipărite. A ridicat privirea, m-a cercetat și a izbucnit brusc în râs.

– Salut, Landon… am început eu. Ți-amintești de cazul Shelby?

Ochii albaștri au clipit. S-a sculat și a înconjurat masa cu mâna întinsă.

– Cum să nu! Ce pot să fac… S-a oprit brusc și a pocnit din degete. Ei drăcie! Ești tipul care făcea tam-tam cu pistolul ăla pe care-l căuta poliția.

Am aruncat un chiștoc, prin ușa deschisă, pe coridor.

– Nu de-asta sunt aici, am zis. Oricum, nu de data asta. E vorba despre un bărbat pe nume Lou

Harger… l-au găurit azi-noapte sau azi-dimineață, în West Cimarron, din câte-am aflat. Pot să arunc o privire?

– Nu te oprește nimeni, a răspuns Landon.

M-a condus pe o ușă aflată pe latura mai îndepărtată a biroului către o încăpere, toată numai vopsea albă, email, sticlă și lumini strălucitoare. Lângă un perete erau două șiruri de lăzi mari cu ferestre de sticlă. Prin deschizăturile de vizitare se zăreau boccele de cearșafuri albe și, mai încolo, conducte înghețate.

Un cadavru acoperit cu un cearșaf zăcea pe masa care era mai înălțată la cap și cobora spre picioare. Landon a dat cu naturalețe la o parte cearșaful de pe fața galbenă și neclintită a mortului. Părul negru și lung era răsfirat pe o mică pernă, încă umed. Ochii erau pe jumătate deschiși și priveau fără curiozitate tavanul.

M-am apropiat, m-am uitat la față, Landon a tras în jos cearșaful și a ciocănit cu degetele în pieptul care suna a gol, ca o scândură. Deasupra inimii era o gaură de glonț.

– O împușcătură bine executată, a comentat el.

M-am întors rapid, am scos o țigară și am rulat-o între degete. Priveam în podea.

– Cum a fost identificat?

– Cu ce s-a găsit în buzunare. Îi verificăm și amprentele, bineînțeles. Îl cunoști?

– Da.

Landon s-a scărpinat ușor sub bărbie cu unghia degetului mare. Ne-am întors în birou, iar Landon

se duse la masa sa și s-a așezat.

A frunzărit niște hârtii, apoi a scos-o pe una dintre ele și a studiat-o un moment.

– O mașină a poliției l-a găsit la douăsprezece treizeci și cinci a.m. pe marginea vechiului drum care iese din West Cimarron, la opt sute de metri de locul în care începe scurtătura, a zis el. Nu e prea mult trafic pe-acolo, dar patrula de poliție mai trece din când în când prin zonă, căutându-i pe cei care se giugiulesc.

– Ai putea să-mi spui de cât timp era mort? l-am întrebat.

– Nu de multă vreme. Era cald încă, iar pe-acolo nopțile sunt reci.

Mi-am vârât țigara neaprinsă în gură și am mișcat-o în sus și-n jos cu buzele.

– Și bănuiesc c-ai scos din el un glonț de calibru treizeci și opt, am zis.

– De unde știi? a întrebat Landon iute.

– E doar o presupunere. Gaura cam asta sugerează.

S-a uitat la mine cu ochi strălucitori, plini de interes. I-am mulțumit, am ieșit pe ușă și mi-am aprins, pe coridor, țigara. M-am întors la ascensoare, am intrat într-unul, am urcat la etajul șapte, apoi am parcurs un alt coridor, identic cu cel de dedesubt, doar că nu ducea la morgă. Ci la niște birouri mici și goale, care erau folosite de investigatorii procurorului. La jumătatea drumului am deschis o ușă și am intrat într-unul dintre ele.

La o masă de lângă perete ședea, ușor aplecat de spate, Bernie Ohls. Era șeful investigatorilor la

care Fenweather mă îndemnase să apelez în cazul în care-aș fi dat cumva de belea. Era un bărbat amabil, de înălțime medie, cu sprâncene albe și cu o bărbie pronunțată, cu o gropiță foarte adâncă. Pe peretele celălalt erau o altă masă, câteva scaune cu spătarul drept, o scuipătoare de alamă pe un suport de cauciuc și cam atât.

Ohls m-a salutat din cap, s-a sculat de pe scaun și a blocat ușa cu lanțul. Apoi a scos din sertar o cutie plată de trabucuri subțiri, și-a aprins unul, a împins cutia peste masă și m-a privit fix. M-am așezat într-unul din scaunele cu spătarul drept și m-am înclinat puțin pe picioarele din spate.

– Ei, care-i treaba? m-a întrebat.

– E Lou Harger, am spus. M-am gândit că poate nu-i el.

– Pe dracu'. Ți-aș fi zis eu că-i Harger.

Cineva a încercat clanța, apoi a ciocănit. Ohls nu i-a acordat nicio atenție. Cel de-afară și-a văzut de drum.

– A fost ucis între unsprezece treizeci și douăsprezece treizeci și cinci. Era timp suficient ca să fie omorât acolo unde-a fost găsit. În varianta pe care mi-a povestit-o fata, nu era. Și nici ca să-l ucid eu nu era timp suficient.

– Mda. Poate poți dovedi chestia asta. Apoi poate poți să dovedești că n-a făcut-o un prieten de-al tău, cu pistolul tău, mi-a zis Ohls.

– Un prieten de-al meu n-ar fi făcut chestia asta cu pistolul meu – dacă mi-ar fi fost prieten, am replicat.

Ohls a mormăit ceva, apoi mi-a zâmbit acru.

– Mai toți ar gândi așa. De-asta ar fi putut s-o facă.

Am lăsat picioarele scaunului să revină pe podea și l-am privit.

– Aș veni să-ți povestesc despre bani și despre pistol – toate lucrurile care fac legătura între mine și chestia asta?

Ohls a replicat plat:

– Ai veni – dac-ai fi al dracului de convins că altcineva a expus deja versiunea ta.

– Dorr nu și-ar pierde vremea cu așa ceva, i-am răspuns.

Am luat chiștocul și l-am zvârlit către scuipătoarea de alamă. Apoi m-am ridicat în picioare.

– Bine. Încă nu-s dat în urmărire, prin urmare o să mă duc să-mi spun povestea.

– Ia loc un minut, mi-a cerut Ohls.

M-am așezat. Și-a scos trabucul din gură și l-a aruncat departe de el, cu un gest sălbatic. Trabucul s-a rostogolit pe linoleumul de culoare maro și a început să fumege în colț. Ohls și-a pus mâinile pe masă bătând darabana cu degetele. Buza lui de jos o presa de dinți pe cea de sus.

– Dorr știe probabil că ești aici, spuse el. Singurul motiv pentru care nu ești sus, la gherlă, e că nu sunt siguri, dar ar fi mai bine să-ți ia maul și să riște. Dacă Fenweather pierde alegerile, or să se descotorosească de mine – dacă mă înhăitez cu tine.

– Dacă îl acuză pe Manny Tinnen, n-o să piardă alegerile.

Ohls a luat din cutie o altă țigaretă și a aprins-o. S-a jucat câteva clipe cu pălăria de pe masă, apoi și-a pus-o pe cap.

– Oare de ce ți-o fi spus roșcata toată abureala cu indivizii care-au intrat în apartament și cu cadavrul de pe dușumea – toată vrăjeala aia?

– Voiau să mă duc acolo. Și-au imaginat c-o să mă duc să văd dacă n-au ascuns vreo armă pe-acolo – ori poate s-o verific. Chestia asta m-a îndepărtat de zona aglomerată a orașului. Așa puteau să-și dea seama dacă procurorul a pus niște băieți să-mi țină spatele.

– Asta-i doar o presupunere, a spus Ohls cu acreală.

– Bineînțeles.

Ohls și-a mișcat picioarele groase, și-a înfipt tălpile bine în podea și apoi și-a sprijinit mâinile de genunchi. Țigareta a săltat ușor în colțul gurii.

– Aș vrea să cunosc niște indivizi care cheltuiesc douăzeci și două de miare doar ca să facă plauzibilă o poveste, a spus el cu răutate.

M-am ridicat din nou și am trecut de el, îndreptându-mă spre ușă.

– Ce-i cu graba asta? m-a întrebat.

M-am întors către el și-am dat din umeri, privindu-l cu indiferență.

– Nu pari foarte interesat, am zis.

El a revenit la poziția inițială și a rostit obosit:

– E foarte probabil ca șoferul de taxi să fie un escroc mizerabil de mâna a doua. Dar e la fel de

probabil ca băieții lui Dorr să n-aibă habar că el are un rol în toată chestia asta. Hai să mergem la el cât încă are memoria proaspătă.

9

– The Green Top Garage se afla pe Deviveras, la trei străzi est de Main. Am tras Marmonul în fața unui hidrant și-am coborât. Ohls a rămas pe banchetă și a mârâit:

– Eu rămân aici ca să văd dacă te urmărește cineva.

Am pătruns într-un garaj imens, plin de ecouri; în interiorul întunecat câteva mașini proaspăt vopsite reprezentau niște neașteptate pete de culoare. În colț se afla un birou cu pereți de geam, mic și murdar, unde ședea un bărbat scund, cu o pălărie dată pe ceafă și cu o cravată roșie sub bărbia nerasă. Mărunțea tutun în palmă cu un cuțitaș.

– Dumneata ești dispecerul? l-am întrebat.

– Mda.

–Îl caut pe unul dintre șoferii voștri, am spus. Îl cheamă Tom Sneyd.

A lăsat jos cuțitul pe foaia de tutun presat și a început să frece între palme ceea ce tăiase.

– Care-i problema? m-a întrebat prudent.

– Nu-i nicio problemă. Sunt prieten cu el.

– Alt prieten, nu-i așa?… Lucrează-n tura de noapte, domnule… Deci a plecat, cred. Șaptișpe douăjtrei, Renfrew. Asta-i dincolo de Gray Lake.

– Mulțam. Are telefon?

– N-are telefon.

Am scos o hartă împăturită din buzunarul interior și am întins o parte din ea pe masă, sub nasul lui. Părea plictisit.

– E una mare pe perete, a mârâit și a început să-și umple cu tutun o pipă scurtă.

– M-am obișnuit cu asta, am replicat. M-am aplecat peste harta întinsă, căutând strada Renfrew. Apoi m-am oprit și l-am privit brusc pe omul cu pălărie. Ți-ai amintit adresa al naibii de repede, am spus.

Și-a vârât pipa în gură, a prins-o strâns între dinți și și-a pus rapid două degete în buzunarul hainei sale deschise.

– Acu' câtva timp m-au întrebat alți doi indivizi.

Am împăturit rapid harta și-am vârât-o la loc în buzunar în timp ce ieșeam pe ușă. M-am repezit spre mașină, m-am năpustit înăuntru și-am pornit motorul.

– Ne-au luat-o-nainte, i-am spus lui Bernie Ohls. Doi inși au luat adresa băiatului cu ceva timp în urmă. S-ar putea să…

Ohls s-a prins de partea laterală a mașinii și a înjurat în timp ce dădeam colțul în scrâșnete de cauciucuri. M-am aplecat pe volan, conducând cu viteză. La Central semaforul era pe roșu. Am deviat intrând într-o benzinărie, am mers printre

pompe, am revenit pe Central, m-am strecurat printre câteva mașini ca să o fac din nou la dreapta spre est.

Un polițist de culoare a suflat în fluier, apoi m-a scrutat cu atenție, ca și cum ar fi încercat să descifreze numărul plăcuței mele. Am continuat să rulez.

Am lăsat în urmă depozite, o piață de zarzavaturi, un rezervor uriaș de benzină, alte depozite, șine de cale ferată și două poduri. Am trecut la mustață prin trei semafoare și-am intrat într-al patrulea. La șase străzi distanță am auzit sirena unei motociclete de poliție. Ohls mi-a strecurat o stea de bronz, iar eu am arătat-o pe geam, înclinând-o ca să reflecte soarele. Sirena s-a oprit. Motocicleta s-a mai ținut după noi preț de câteva intersecții, apoi a dispărut.

Gray Lake este un rezervor artificial, situat în valea dintre mai multe dealuri, la marginea estică a orașului San Angelo. Pe dealuri șerpuiesc străzi înguste, a căror asfaltare a costat mult, descriind curbe îngrijite pe pantele lor, spre folosul câtorva case ieftine, disparate.

Ne-am avântat în sus, citind din fugă indicatoarele străzilor. Mătasea cenușie a lacului a rămas în urma noastră, iar toba de eșapament a Marmonului mugea printre terasamente surpate, care umpleau de țărână trotuarele nefolosite. Câini maidanezi își făceau veacul printre buruienile din jurul vizuinilor de popândăi.

Strada Renfrew era aproape de culme. În locul de unde începea se înălța o căsuță curată, în fața căreia un copil în scutece, fără altceva pe el, se juca într-un țarc din sârmă înjghebat pe un petic de iarbă. Urma o porțiune fără construcții. Apoi au apărut două case, după care drumul cobora, intrând

și ieșind din curbe strânse, trecând printre maluri suficient de înalte ca să umbrească toată strada.

Apoi, după curba din fața noastră, a bubuit o armă.

Ohls s-a ridicat iute în capul oaselor, zicând:

– Opa! Asta nu-i pușcă de vânat iepuri.

Și-a scos pistolul de serviciu și a deschis puțin portiera de pe partea lui.

Am ieșit din curbă și am văzut încă două case pe panta dealului, despărțite de câteva loturi de teren abrupt. Vizavi, în spațiul dintre ele, se afla o mașină lungă de culoare gri. Roata din stânga față era pe jantă, iar ambele portiere din față erau larg deschise, asemenea urechilor unui elefant. Un ins mic de statură, cu fața smeadă, era în genunchi pe stradă, lângă portiera din dreapta. Brațul lui drept atârna inert din umăr, iar mâna era plină de sânge. Cu cealaltă încerca să culeagă de pe asfaltul din fața sa un pistol automatic.

Am frânat brusc Marmonul, derapând, iar Ohls s-a năpustit afară din mașină.

– Las-o jos! a urlat el.

Individul a mormăit, s-a relaxat și a căzut pe spate pe pragul ușii. De după mașină a răsunat o împușcătură, glonțul trecând la mică distanță de urechea mea. În acel moment mă aflam în șosea. Mașina gri era poziționată astfel încât nu vedeam nimic din partea ei stângă, cu excepția portierei deschise. Împușcătura părea să vină din acea direcție. Ohls a tras două gloanțe în portieră. M-am aruncat pe jos, am privit pe sub mașină și-am zărit două picioare. Am tras în ele, dar am ratat.

Cam în același moment s-a auzit o detunătură ușoară, înfundată din colțul casei celei mai apropiate. Unul din geamurile mașinii gri s-a spart. Arma din spatele meu a bubuit, iar tencuiala a zburat din colțul peretelui casei, deasupra tufișurilor. Apoi, acolo am văzut partea de sus a trupului unui bărbat. Era întins pe burtă pe pantă, iar la umăr avea o pușcă mică.

Era Tom Sneyd, șoferul de taxi.

Ohls a mormăit și s-a năpustit spre mașina gri. A mai tras de două ori în portieră, apoi a făcut un salt, ascunzându-se după capotă. Din spatele mașinii s-au auzit mai multe explozii. Am dat un șut în pistolul rănitului, îndepărtându-l, m-am strecurat pe lângă el și-am privit peste rezervorul de benzină. Dar cel din spatele lui trebuise să facă față în prea multe direcții.

Era un bărbat solid, într-un costum maro care făcea zgomot în timp ce alerga spre buza dealului, printre cele două case. Arma lui Ohls a bubuit. Bărbatul s-a întors și a tras, fără a se opri, un foc. Acum Ohls era în câmp deschis. Am văzut cum îi saltă pălăria de pe cap. L-am văzut cum stă bine echilibrat, cu picioarele corect depărtate, ținându-și pistolul în poziție fermă, ca și cum ar fi fost în poligonul poliției.

Dar bărbatul solid deja se încovoia. Glonțul meu îi perforase gâtul. Ohls a tras în el cu multă atenție și individul s-a prăbușit, iar cel de-al șaselea și ultim glonț din arma lui l-a lovit pe bărbat în piept, rotindu-l. Partea laterală a capului a lovit bordura cu un zgomot dezgustător.

Ne-am apropiat de el din ambele părți ale mașinii. Ohls s-a aplecat și l-a întors cu fața-n sus. Chipul lui mort avea o expresie degajată, binevoitoare, în

ciuda sângelui care-i năclăise gâtul. Ohls a început să-l caute prin buzunare.

M-am uitat în spate ca să văd ce făcea celălalt. Nu făcea nimic, ședea pur și simplu pe pragul mașinii ținându-și strâns de corp brațul drept, schimonosindu-se de durere.

Tom Sneyd a escaladat terasamentul și s-a apropiat de noi.

– Îl cheamă Poke Andrews, a spus Ohls. L-am văzut prin sălile de biliard.

S-a ridicat în picioare și și-a scuturat genunchiul. În mâna stângă avea niște resturi.

– Mda, Poke Andrews. Meseriaș cu pistolul, cu ora, cu ziua sau cu săptămâna. Cred că din asta-și câștiga existența – cel puțin momentan.

– Nu-i individul care mi-a dat în cap, am zis. Dar e cel la care mă uitam când am fost lovit. Iar dacă roșcata a spus ceva adevărat în dimineața asta, pare să fie tipul care l-a omorât pe Lou Harger. Ohls a dat din cap, s-a întins și și-a recuperat pălăria. Avea o gaură în ea.

– N-aș fi deloc surprins, a zis punându-și calm pălăria pe cap.

Tom Sneyd stătea în fața noastră, ținându-și cu rigiditate la piept pușca lui cea mică. Era fără pălărie și haină, iar în picioare purta pantofi de sport. Avea ochii strălucitori și ieșiți din orbite și începuse să tremure.

– Știam c-o să le vin de hac puișorilor ăstora! a exclamat el. Știam c-o să le-o trag nemernicilor ăstora! Apoi a tăcut, iar fața lui a început să-și schimbe culoarea. A devenit verzuie. S-a aplecat

încet în față, a dat drumul puștii și și-a pus palmele pe genunchii îndoiți.

– Ai face bine să te duci undeva să te-ntinzi, prietene, l-a sfătuit Ohls. Dac-ar fi să mă iau după culoarea ta, mai ai puțin și dai la rațe.

10

Tom Sneyd zăcea pe spate pe o canapea din camera din față a casei sale. În jurul frunții avea un prosop ud. Lângă el, ținându-l de mână, ședea o fetiță cu părul de culoarea mierii. Într-un colț, se afla o femeie tânără, cu părul cu câteva nuanțe mai închis decât cel al fetiței, care se uita cu un extaz obosit la Tom Sneyd.

Era foarte cald când am pătruns înăuntru. Toate geamurile erau închise și toate obloanele trase. Ohls a deschis două dintre ferestrele de la stradă și s-a așezat lângă ele, urmărind mașina gri. Mexicanul cel smead era ancorat de volan de încheietura mâinii valide.

– M-a stârnit ce-au zis despre fetița mea, a rostit Tom Sneyd de sub prosop. Asta m-a scos din minți. Au zis că, dacă nu fac ce vor ei, se-ntorc și mi-o iau.

– Bine, Tom, a spus Ohls. Povestește-ne de la-nceput. Și-a pus în gură unul din trabucurile lui subțiri, s-a uitat la Tom Sneyd cu îndoială și nu l-a aprins.

Eu stăteam pe un scaun rigid Windsor și priveam în jos, la covorul nou și ieftin.

– Citeam o revistă și așteptam să mănânc, după care să mă duc la muncă, a rostit Tom Sneyd cu grijă. Fetița a deschis ușa. Ei au venit cu pistoalele îndreptate spre noi, ne-au strâns pe toți aici și au închis ferestrele. Au tras toate jaluzelele, mai puțin una, iar mexicanul stătea lângă ea și privea încontinuu afară. N-a scos niciun cuvânt. Tipul ăla solid ședea pe canapeaua asta și m-a pus să povestesc cele întâmplate noaptea trecută – de două ori. Apoi a zis că trebuie să uit că m-am întâlnit cu cineva sau c-am venit în oraș cu cineva. Restul era în regulă.

Ohls a încuviințat dând din cap și a spus:

– Când l-ai văzut prima dată pe tipul ăsta aici?

– N-am fost atent, a răspuns Tom Sneyd. Să zicem pe la unsprezece treizeci, douăsprezece fără un sfert. M-am dus la birou la unu și un sfert de cum mi-am recuperat taxiul de la Carillon. Mi-a luat o oră ca să ajung de la plajă în oraș. Am stat la magazin de vorbă, să zicem, cincisprezece minute, poate mai mult.

– Asta înseamnă că era cam miezul nopții când l-ai întâlnit, a concluzionat Ohls.

Tom Sneyd a clătinat din cap, iar prosopul i-a alunecat în jos pe față. L-a împins la loc.

– Păi, nu, a zis el. Tipul de la magazin mi-a zis că închide la douăsprezece. Nu închidea când am plecat.

Ohls a întors capul și m-a privit lipsit de expresie. S-a uitat din nou la Tom Sneyd.

– Zi-ne mai departe cu cei doi pistolari, i-a cerut el.

– Ăla solidu’ a zis că trebuie să nu spun la nimeni despre treaba asta. Dacă mă țin de cuvânt, or să se întoarcă să-mi dea niște biștari. Dacă nu, or să se întoarcă și-or să-i facă rău.

– Zi-i mai departe, l-a îndemnat Ohls. Sunt doi mâncători de rahat.

– Au plecat. Când am văzut că o iau pe stradă în sus, m-au apucat damblalele. Renfrew e ca un buzunar – e o fundătură. Merge un kilometru în jurul dealului, apoi se oprește. N-ai cum să ieși din ea. Deci era musai să se-ntoarcă tot pe-aici… Mi-am luat pușca de calibru douăzeci și doi, singura pe care-o am, și m-am ascuns în tufișuri. Am nimerit cauciucul din a doua lovitură. Bănuiesc că și-or fi zis c-au pană. La glonțul următor am ratat, iar asta i-a trezit la realitate. Și-au scos pistoalele. Apoi l-am nimerit pe mexican, iar zdrahonul s-a ascuns după mașină. Asta-i tot ce s-a-ntâmplat. După aia-ați apărut voi.

Ohls și-a îndoit degetele sale groase și aspre și i-a zâmbit morocănos fetiței din colț.

– Tom, cine locuiește în casa de alături?

– Un tip pe nume Grandy, e mecanic de locomotivă pe trenul interurban. Stă singur. Acum e la serviciu.

– Nici nu mi-am închipuit c-ar fi acasă.

Ohls a rânjit. S-a ridicat și s-a dus s-o mângâie pe fetiță pe creștet.

– Tom, o să trebuiască să vii să dai o declarație.

– Nicio problemă. Glasul lui Tom Sneyd era obosit, apatic. Cred c-o să-mi pierd și slujba, fiindc-am închiriat taxiul astă-noapte.

– Eu n-aș fi atât de sigur, a zis Ohls. În cazul în care șefului tău îi place să aibă ca șoferi băieți curajoși.

A mângâiat-o pe fetiță din nou pe cap, s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o. L-am salutat din cap pe Tom Sneyd și-am ieșit din casă în urma lui Bernie. El a rostit liniștit:

– Încă nu știe de asasinat. Nu-i cazul să deschidem subiectul de față cu copilul.

Ne-am dus la mașina gri. L-am acoperit pe răposatul Andrews cu sacii pe care îi luasem din pivniță, apoi i-am fixat cu bolovani. Ohls a privit într-o parte și a rostit absent:

– Trebuie s-ajung de urgență undeva unde-i un telefon.

S-a sprijinit de portiera mașinii și a privit înăuntru la mexican. Stătea cu capul dat pe spate și ochii pe jumătate închiși, cu o expresie rătăcită pe fața lui măslinie. Încheietura mâinii lui stângi era încătușată de spițele volanului.

– Cum te cheamă? s-a răstit Ohls la el.

– Luis Cadena.

Mexicanul a rostit cuvintele cu o voce moale, fără a deschide mai mult ochii.

– Care dintre voi, lepădăturilor, l-a căsăpit pe tipul ăla la West Cimarron, azi-noapte?

– Nu înțelege, *señor*, a răspuns mexicanul.

– Nu face pe prostul cu mine, șmechere, a replicat Ohls fără patimă. Mă superi.

S-a sprijinit de geam și și-a rotit micul trabuc în gură.

Mexicanul părea ușor amuzat și în același timp foarte obosit. Sângele de pe mâna lui dreaptă se uscase.

– Andrews l-a mardit pe tip într-un taxi în West Cimarron. Era și o fată de față. Avem fata. Ai o mică șansă să dovedești că nu erai prin preajmă.

Îndărătul ochilor semideschiși ai mexicanului a strălucit o luminiță, care a dispărut imediat. A zâmbit cu o licărire a dinților lui mici și albi.

Ohls a continuat:

– Ce-a făcut cu arma?

– Nu înțelege, *señor*.

– E dur, a comentat Bernie. Mă sperie atunci când devin duri.

S-a îndepărtat de mașină și a râcâit o bucată de pământ de pe trotuar de lângă sacii care acopereau mortul. Vârful pantofului a dat treptat la iveală pe ciment ștanța firmei de construcții. A citit-o cu voce tare:

– Dorr Paving and Construction Company, San Angelo. E surprinzător că păduchele ăsta gras nu se mulțumește cu afacerea lui murdară.

Stăteam lângă Ohls și priveam pe deal în jos, printre cele două case. Reflexe de lumină jucau pe parbrizele mașinilor care rulau pe bulevardul ce înconjura Gray Lake, mult sub noi.

– Ce părere ai? m-a întrebat el.

– Asasinii știau despre taxi – probabil, iar prietena a ajuns în oraș cu lovelele. Prin urmare, nu-i mâna lui Canales, pentru că nu-i genul lui să permită cuiva să se joace cu douăzeci și două de miare din banii lui. Roșcata e amestecată în crima asta, care a fost înfăptuită cu un scop.

Ohls a rânjit.

– Bineînțeles. A fost făcută ca să ți se pună ție în cârcă.

– E scandalos cât de puțină importanță pun unii pe viața unui om – sau pe douăzeci de miare, am replicat. Harger a fost omorât ca să mi se-nsceneze mie asasinatul și mi s-a pasat lozul ca să fie și mai credibilă înscenarea.

– Poate s-au gândit c-o să acționezi în mare grabă, a mormăit Ohls. Chestia asta te-ar fi aruncat de-a dreptul în corzi.

Am rulat o țigară între degete.

– Ar fi fost ceva cam prostesc, chiar și pentru mine. Ce facem acum? Așteptăm s-apară luna ca să cântăm sau coborâm în vale și mai spunem minciunele?

Ohls a scuipat pe unul dintre sacii lui Poke Andrews. A răspuns cu voce hârșâită:

– Aici e teritoriu districtual. Aș putea să direcționez tot balamucul ăsta către substația de la Solano și să mergem pe blat pentru un timp. Șoferul de taxi ar fi măgulit nevoie-mare dac-ar trebui să țină totul secret. Iar eu am făcut destul, așa c-aș vrea să-l duc pe mexican la camera de interogatoriu și să fiu eu acolo cu el.

– Și eu aș vrea lucrul ăsta, am replicat. Cred că nu poți să tergiversezi pentru multă vreme, dar suficient ca să am timp să-i fac o vizită unui ins gras în legătură c-o pisică.

11

Am ajuns la hotel pe la sfârșitul după-amiezii. Recepționerul mi-a dat o bucată de hârtie pe care scria: Rog sunați la F.D. cât se poate de repede.

Am urcat în cameră și am băut puținul alcool rămas pe fundul unei sticle. Apoi am dat telefon, cerând să mi se aducă încă o sticlă de jumătate, mi-am scărpinat bărbia, mi-am schimbat hainele și am căutat numărul lui Frank Dorr în cartea de telefon. Locuia într-o frumoasă casă veche pe Greenview Park Crescent.

Mi-am preparat un pahar înalt de băutură îndoită cu apă, în timp ce formam numărul, și m-am așezat într-un fotoliu cu telefonul lângă cot. Mai întâi mi-a răspuns femeia de serviciu. Apoi am vorbit cu un bărbat care pronunța numele domnului Dorr ca și cum s-ar fi temut că-i explodează în gură. După el, am vorbit cu o voce foarte mătăsoasă. Apoi a urmat o lungă tăcere, iar la capătul tăcerii a răspuns însuși Frank Dorr. Părea bucuros că mă aude.

– M-am gândit la discuția noastră de azi-dimineață și mi-a venit o idee și mai bună. Treci pe la mine… Și poți să aduci și banii. Ai timp să-i scoți de la bancă.

– Mda, i-am răspuns. Seifurile de depozitare se închid la ora șase. Dar nu sunt banii tăi.

Am auzit cum chicotește.

– Nu fi caraghios. Toate bancnotele sunt marcate și n-aș vrea să mă văd nevoit să te acuz că i-ai furat.

M-am gândit la asta și nu mi s-a părut credibil că banii sunt marcați. Am luat o gură din băutură și am spus:

– *Aș putea* să accept să-i returnez persoanei de la care i-am primit... în prezența ta.

– Dar ți-am zis că persoana a plecat din oraș. Dar o să văd ce pot face. Fără șmecherii, te rog.

Am răspuns că fără șmecherii, bineînțeles, și am închis. Mi-am terminat băutura și l-am sunat pe Von Ballin de la *Telegram.* El mi-a zis că oamenii șerifului nu păreau că au habar de Lou Harger sau că dau vreo importanță acestui subiect. Era puțin supărat că încă nu-l lăsam să folosească cele povestite de mine. Din felul în care vorbea mi-am dat seama că nu era la curent cu tărășenia de lângă Gray Lake.

L-am sunat pe Ohls, dar n-am reușit să dau de el.

Mi-am preparat încă un pahar de băutură, am sorbit jumătate din el și-am început să simt că e prea mult. Mi-am pus pălăria pe cap, m-am răzgândit în privința celeilalte jumătăți de pahar, apoi am coborât la mașină. Traficul de început de seară era plin de lume care se ducea acasă pentru a cina. Nu eram sigur dacă sunt urmărit de o singură mașină sau de două. În orice caz, nimeni n-a încercat să ajungă în dreptul meu și să-mi arunce în poală o grenadă.

Casa era un pătrat din cărămidă veche roșie, cu două niveluri, cu o minunată grădină, înconjurată

de un gard din cărămidă roșie și cu coama din piatră albă. Într-o laterală, sub un portic, era parcată o limuzină strălucitoare. Am mers pe jos pe o alee care ducea la două terase, iar un ins cu un smoc de păr gălbui îmbrăcat într-o redingotă m-a poftit într-un hol larg, tăcut, cu mobilă stil de culoare închisă și cu vedere spre grădină. M-a condus prin această încăpere și prin alt hol aflate în unghi drept și m-a introdus într-un birou lambrisat, slab luminat în penumbra apusului de soare. A plecat, lăsându-mă singur.

În partea îndepărtată a încăperii erau ferestre de sus până jos, prin care se vedea, dincolo de un șir de copaci tăcuți, cerul de culoarea alamei. În fața copacilor, un sprinkler zvâcnea ușor în mijlocul unui petic de gazon catifelat, deja întunecat. Înăuntru se aflau tablouri în ulei de dimensiuni mari atârnate de pereți, într-un capăt un birou negru uriaș cu cărți, o mulțime de fotolii, un covor greu și moale care se întindea de la un perete la altul. Se simțea un miros ușor de trabucuri fine, iar de undeva de dincolo de el, unul de flori de grădină și pământ reavăn. Ușa s-a deschis și înăuntru a pătruns un bărbat tinerel, cu *pince-nez*. Individul m-a salutat formal dând din cap, a privit vag prin jur și mi-a spus că domnul Dorr va sosi imediat. A părăsit apoi încăperea, iar eu mi-am aprins o țigară.

După puțin timp s-a deschis din nou ușa și a intrat Beasley, care a trecut pe lângă mine zâmbind și s-a postat între ferestre. Apoi și-a făcut apariția Dorr, iar în spatele lui, domnișoara Glenn.

Dorr ținea în brațe pisica sa neagră și avea pe obrazul drept două zgârieturi de toată frumusețea, strălucitoare de la unguentul aplicat. Domnișoara Glenn era îmbrăcată în aceleași haine în care o văzusem dimineață. Avea un aer sumbru, era

palidă și lipsită de vlagă; a trecut pe lângă mine de parcă nu m-ar fi văzut în viața ei.

Dorr s-a așezat pe scaunul cu spătarul înalt aflat îndărătul biroului și a pus pisica în fața lui. Animalul s-a dus către colțul mesei și a început să-și lingă blana de pe piept cu o mișcare lungă, profesională.

– Ei, bine. Uite că ne-am adunat, a zis Dorr și a chicotit încântat.

Omul în redingotă a apărut cu o tavă cu cocteiluri, a servit pe toată lumea, și a pus tava cu shaker-ul pe o măsuță lângă domnișoara Glenn. A ieșit din nou din cameră, închizând ușa ca și cum i-ar fi fost frică să n-o spargă.

Am băut cu toții, cu un aer foarte solemn.

– Ne-am adunat cu toții, minus două persoane. Cred că avem cvorum, am spus eu.

– Ce înseamnă asta? m-a întrebat înțepat Dorr, înclinându-și capul.

– Lou Harger e la morgă, iar Canales le face figuri polițailor. Altminteri am fi cu toții aici, i-am răspuns. Toate părțile interesate.

Domnișoara Glenn a făcut o mișcare bruscă, apoi s-a relaxat subit și a strâns brațul fotoliului.

Dorr a luat două înghițituri din cocteilul său, a pus paharul deoparte și și-a răsfirat mânuțele lui curate pe birou. Fața lui părea ușor sinistră.

– Banii, a rostit el glacial. Îi iau eu în primire acum.

– Nici acum, nici mai târziu. Nu i-am adus.

Dorr s-a uitat fix la mine, iar fața i s-a înroșit ușor. L-am privit pe Beasley, care avea o țigară în gură, mâinile în buzunare și ceafa sprijinită de spătarul scaunului. Părea pe jumătate adormit.

Dorr a rostit ușor, pe un ton meditativ:

– Te ții tare, nu-i așa?

– Da, am răspuns înțepat. Câtă vreme îi am, sunt oarecum la adăpost. Ți-ai supraestimat cărțile atunci când m-ai lăsat să pun laba pe ei. Aș fi un fraier dacă n-aș folosi avantajul pe care-l am de pe urma lor.

– La adăpost? a replicat Dorr cu o intonație ușor sinistră.

Am râs.

– Nu la adăpost de o înscenare, am zis. Dar ultima înscenare n-a ieșit așa de bine… Nu la adăpost de-a fi condus din nou sub amenințarea pistolului. Dar destul de la adăpost de a fi împușcat pe la spate și de a te face pe tine să contești în justiție masa mea succesorală ca să-ți recuperezi banii.

Dorr a mângâiat pisica și m-a privit pe sub sprâncene.

– Hai să mai lămurim câteva lucruri importante, am continuat. Pentru moartea lui Lou Harger pe cine cade măgăreața?

– De ce ești așa de sigur că nu-i vorba de *tine?* m-a întrebat Dorr malițios.

– Alibiul meu a fost pus la punct. Nu știam cât e de bun până când n-am aflat cu câtă precizie poate fi stabilită ora morții lui Lou. Acum sunt în afara suspiciunilor… indiferent de cine apare cu nu-știu-

ce-pistol și spune nu-știu-ce-poveste… Iar băieții care-au fost trimiși să-mi distrugă alibiul au cam dat de belea.

– Serios? a replicat Dorr fără vreo emoție vizibilă.

– Un asasin, Andrews, și un mexican care zice că se numește Luis Cadena. Bănuiesc că îi cunoști.

– Nu cunosc asemenea persoane, a răspuns Dorr tăios.

– Prin urmare n-o să te afecteze dac-o s-auzi că Andrews este foarte mort, iar Cadena a încăput pe mâna legii.

– Bineînțeles că nu, a spus Dorr. Erau de-ai lui Canales. El a ordonat execuția lui Harger.

– Deci asta-i ideea ta cea nouă. Cred că-i penibilă, am zis eu.

M-am aplecat și mi-am împins paharul gol sub scaun. Domnișoara Glenn a întors capul spre mine și a vorbit cu multă gravitate, ca și cum ar fi fost extrem de important pentru viitorul rasei umane ca eu să cred ceea ce spunea ea:

– Bineînțeles – *bineînțeles* că cel care a pus să fie ucis Lou a fost Canales… Cel puțin, oamenii pe care i-a trimis pe urmele noastre l-au ucis pe Lou.

Am dat din cap politicos.

– Pentru ce? Pentru un teanc de bani pe care nu l-au recuperat? Nu l-ar fi omorât. L-ar fi adus la cazinou, v-ar fi adus pe amândoi. Tu ai aranjat acel asasinat, iar șmecheria cu taxiul a fost ca să mă bagi pe mine în ceață, nu ca să-i înșeli pe băieții lui Canales.

Ea a întins rapid mâna. Ochii îi străluceau. Am continuat.

– N-am fost prea inteligent, dar nu m-a dus capul la ceva atât de sofisticat. Cine naiba s-ar fi gândit la așa ceva? Canales n-avea niciun motiv să-l împuște pe Lou, decât dacă-și recăpăta banii de care a fost țepuit. Presupunând că și-ar fi dat seama atât de repede c-a fost *țepuit*.

Dorr își lingea buzele, își tremura gușile și se uita de la unul la altul cu ochișorii lui lipsiți de expresie. Domnișoara Glenn a rostit:

– Lou știa totul despre joc. Aranjase totul cu crupierul Pina. Crupierul avea nevoie de niște bani ca să plece, voia să se ducă la Havana. Sigur, Canales și-ar fi dat seama, dar nu prea curând, dacă n-aș fi făcut tămbălău, dându-mă dură. *Eu* l-am omorât pe Lou, dar nu în felul în care crezi tu.

Am scuturat doi centimetri de scrum din țigara de care uitasem complet.

– Bun, am spus cu voce aspră. Pe Canales cade măgăreața… Și bănuiesc că voi, escrocilor, credeți că doar asta mă interesează… Unde urma să fie Lou în momentul în care Canales *trebuia* să descopere că a fost țepuit?

– Trebuia să fie plecat, a răspuns domnișoara Glenn fără intonație. Să fie foarte departe. Iar eu urma să plec împreună cu el.

– Aha! am exclamat. Ai uitat că *eu* știu *de ce*-a fost ucis Lou.

Beasley s-a ridicat în picioare și și-a dus mâna dreaptă către umărul stâng, cu o mișcare oarecum delicată.

– Vă face probleme deșteptu’ ăsta, șefu’?

– Încă nu, i-a răspuns Dorr. Lasă-l să se dea mare.

M-am mișcat ca să fiu mai cu fața spre Beasley. Afară cerul se întunecase, iar sprinklerul fusese oprit. În încăpere a pătruns o senzație de umezeală. Dorr a deschis o cutie din lemn de cedru, și-a vârât în gură un trabuc maroniu lung, retezându-i capătul cu dinții săi falși. S-au auzit sunetul aspru al frecării unui chibrit, apoi pufăitul său mai degrabă chinuit al răsuflării sale în trabuc.

A zis încet, printr-un nor de fum:

– Hai să lăsăm astea și să cădem la-nvoială în privința banilor… Manny Tinnen s-a spânzurat, în după-amiaza asta, în celulă.

Domnișoara Glenn s-a ridicat brusc în picioare, împingându-și brațele în jos. Apoi s-a prăbușit încet în fotoliu și a rămas nemișcată.

– A fost ajutat? am întrebat, apoi am făcut o mișcare bruscă, neașteptată și m-am oprit.

Beasley mi-a aruncat o privire rapidă, dar eu nu la Beasley mă uitam. Afară, la una din ferestre, era o umbră – o umbră mai deschisă la culoare decât pajiștea întunecată și copacii și mai întunecați. S-a auzit un sunet surd și în fereastră a apărut un norișor de fum alb.

Beasley a zvâcnit, s-a ridicat pe jumătate în picioare, apoi s-a prăbușit în față, cu o mână sub el.

Pe fereastră a pătruns Canales, care a trecut de trupul lui Beasley, a mai făcut trei pași și a rămas tăcut, ținând în mână un pistol de calibru mare, cu amortizor.

– Nu mișcați, ne-a avertizat el. Țintesc foarte bine chiar și cu arma asta de elefant.

Chipul lui era atât de alb, încât părea aproape luminos. Din ochii săi negri se vedea doar irisul gri ca fumul, fără a se distinge pupilele.

– Sunetele se propagă ușor noaptea prin ferestrele deschise, a spus el fără intonație.

Dorr și-a pus mâinile pe birou și a început să bată ușor din ele. Pisica neagră a mers tiptil până la marginea biroului și s-a ascuns după un scaun. Domnișoara Glenn a întoars capul către Canales extrem de lent, ca și cum ar fi fost dirijat de un mecanism.

– E posibil să ai un buton de sonerie pe biroul ăla, a zis Canales. Dacă se deschide ușa, trag. O să-mi facă o reală plăcere să văd curgând sânge din gâtul tău ăla gras.

Mi-am mișcat degetele de la mâna stângă cinci centimetri, pe brațul fotoliului. Pistolul cu amortizor a zvâcnit spre mine și m-am oprit. Canales a zâmbit scurt, sub mustața lui în unghi.

– Ești un detectiv isteț, mi-a zis el. Mi-am închipuit că ți-am tras-o. Dar îmi plac niște lucruri la tine.

N-am spus nimic. Canales s-a uitat din nou la Dorr.

– De multă vreme organizația ta mă extorchează. Dar a apărut ceva nou. Aseară am fost înșelat cu o sumă de bani. Dar și asta e o chestie minoră. Sunt dat în urmărire pentru asasinarea lui Harger. Un individ pe nume Cadena a fost determinat să susțină că eu l-am angajat… S-au strâns cam multe mizerii.

Dorr s-a clătinat ușor peste birou, și-a trântit coatele pe el, și-a luat capul în mânuțe și a început să tremure. Trabucul fumega pe covor.

Canales a continuat:

– Aș vrea să-mi recuperez banii și-aș vrea să ies curat din beleaua asta, dar cel mai mult aș vrea să spui câteva cuvinte ca să te pot împușca-n gura deschisă și să văd cum curge sânge din ea.

Trupul lui Beasley a tresărit pe covor. A întins ușor mâinile. Ochii lui Dorr agonizau, încercând să evite să-l privească. În acele momente, Canales era absorbit de propriul său rol. Mi-am mișcat încă puțin degetele pe brațul fotoliului. Dar mai aveam încă mult.

Canales nu s-a oprit:

– Pina a spus tot. Am avut grijă de asta. Tu l-ai ucis pe Harger. Pentru că era un martor secret împotriva lui Manny Tinnen. Procurorul a păstrat secretul, iar detectivul ăsta l-a păstrat și el. Dar Harger n-a putut să-l țină-n el. I-a povestit curvei lui, iar curva ți-a spus ție. Așa că asasinatul a fost aranjat de-așa manieră încât să cadă bănuiala, în mod întemeiat, pe mine. Mai întâi să cadă asupra detectivului ăstuia, iar dacă n-ar fi ținut șmecheria, asupra mea.

S-a făcut liniște. Voiam să spun ceva, dar nu reușeam să rostesc niciun cuvânt. Nu cred c-ar fi vorbit altcineva în afară de Canales.

El a continuat:

– Tu ai aranjat cu Pina ca să-i lase pe Harger și pe tipa lui să câștige banii mei. N-a fost greu, fiindcă eu nu măsluiesc jocurile de ruletă.

Dorr nu mai tremura. Și-a ridicat fața albă ca varul și a întors-o către Canales, încet, fața unui om care e pe punctul de a face o criză de epilepsie. Beasley se săltase într-un cot. Ochii săi erau aproape închiși, dar se chinuia să ridice mâna în care avea pistolul.

Canales s-a aplecat în față și a început să zâmbească. Degetul pe care-l avea pe trăgaci se albise exact în momentul în care arma lui Beasley a început să pulseze și să bubuie.

Canales și-a arcuit spatele până când trupul său a descris o curbă rigidă. A căzut țeapăn în față, a lovit marginea biroului și a alunecat de-a lungul ei, fără a-și ridica mâinile.

Beasley a scăpat pistolul și s-a prăbușit din nou cu nasul în podea. Trupul i s-a înmuiat, iar degetele sale s-au mișcat ușor, apoi au încremenit.

Picioarele mi s-au dezmorțit, m-am ridicat și m-am dus să dau un șut în arma lui Canales de sub birou – în mod stupid. Făcând acest lucru am văzut că individul trăsese cel puțin un foc, pentru că Frank Dorr nu mai avea ochiul drept.

Stătea nemișcat și tăcut, cu bărbia în piept și cu o frumoasă expresie melancolică pe partea nevătămată a feței.

Ușa camerei s-a deschis și și-a făcut apariția, cu ochii bulbucați, secretarul cu pince-nez. S-a retras, clătinându-se, și a închis-o. Îi puteam auzi respirația precipitată.

– S-a...s-a întâmplat ceva? a îngăimat el.

Mi s-a părut extrem de nostim, chiar și în acele momente. Apoi mi-am dat seama c-ar putea fi miop, iar, din locul în care stătea, Frank Dorr părea

aproape neschimbat. Restul era doar rutină pentru a-l ajuta pe Dorr.

– Da, dar ne ocupăm noi, i-am răspuns. Nu ne mai deranja.

– Bine, domnule, a răspuns și a ieșit din nou.

Asta m-a surprins atât de mult, c-am rămas cu gura căscată. Am traversat încăperea și m-am aplecat asupra lui Beasley cel grizonant. Era inconștient, dar avea un puls slab. Sângera lent dintr-o parte.

Domnișoara Glenn stătea în picioare și părea la fel de confuză ca și Canales. Mi s-a adresat repezit, cu o voce fragilă, foarte deslușită:

– N-am știut că Lou urma să fie ucis, dar oricum n-aș fi putut face ceva în privința asta. M-au ars cu fierul înroșit – ca idee despre ce m-așteaptă. Uite!

M-am uitat. Și-a sfâșiat rochia în față și-am văzut o arsură hidoasă aproape între sâni.

– E-n regulă, soro. Ăsta-i un medicament dezgustător. Dar trebuie să chemăm poliția și-o ambulanță pentru Beasley.

Am trecut grăbit pe lângă ea spre telefon, m-am scuturat de mâna cu care se agățase de brațul meu. Continua să vorbească spatelui meu, cu glas subțire, disperat.

– Am crezut c-o să-l țină pe Lou deoparte doar până după proces. Dar l-au târât afară din taxi și l-au împușcat fără o vorbă. Apoi ăla mititel a dus taxiul în oraș, iar ăla solidul m-a dus pe dealuri, într-o cabană. Acolo era Dorr. Mi-a zis cum trebuie să ți se facă înscenarea. A promis că-mi dă bani, dacă mă achit de sarcină, și c-o să mă tortureze până-mi dau duhul, dacă nu le fac jocul.

Mi-a trecut prin cap că prea întorceam spatele la lume. M-am întors, am luat telefonul în mâini, fără a-l ridica din furcă și mi-am pus pistolul pe birou.

– Ascultă-mă! Dă-mi o șansă, a zis ea disperată.

– Dorr a înscenat totul cu Pina, crupierul. Pina era unul din banda care l-a atras pe Shannon în locul în care puteau să-i facă felul. Eu n-am…

– Da, e-n regulă, am replicat. Stai liniștită.

Camera, casa întreagă, părea foarte tăcută, ca și cum o grămadă de lume stătea în spatele ușii, ascultând.

– Nu a fost o idee rea, am spus, ca și cum aș fi avut timp berechet. Pentru Frank Dorr, Lou era doar un pion. Piesa pe care-a regizat-o ne-a plasat pe amândoi în rolul de martori. Dar era prea elaborată, a participat prea multă lume. Chestiile astea îți explodează în față întotdeauna.

– Lou se pregătea să fugă în alt stat, a spus ea, strângându-și rochia. Era speriat. Se gândea că șmecheria cu ruleta avea să fie un fel de încununare a carierei lui.

– Mda, am răspuns, apoi am ridicat telefonul din furcă și-am cerut să mi se facă legătura cu sediul poliției.

În acel moment ușa camerei s-a deschis din nou și și-a făcut apariția secretarul, moșmondindu-se cu un pistol. În spatele lui, cu un alt pistol, era un șofer în uniformă.

Am rostit foarte tare în receptor:

– Aici reședința lui Frank Dorr. A avut loc o omucidere…

Secretarul și șoferul s-au retras imediat. I-am auzit fugind pe hol. Am apăsat în furcă, am cerut biroul ziarului *Telegram* și apoi pe Von Bollin. Când am terminat să-i povestesc pe scurt tot ce s-a întâmplat, domnișoara Glenn ieșise pe fereastră, dispărând în grădina întunecată.

Nu m-am repezit pe urmele ei, nu mă deranja prea tare că plecase.

Am încercat să dau de Ohls, dar mi s-a spus că încă se afla la Solano. Iar în acele momente noaptea era plină de sunetele sirenelor.

Am avut ceva probleme, dar nu prea multe. Fenweather și-a făcut prea din plin datoria. N-a ieșit la iveală toată tărășenia, dar suficient de mult astfel încât băieții de la primărie cu costume de două sute de dolari au stat cu capul în palme ceva vreme.

Pina a fost reținut la Salt Lake City. A cedat și a recunoscut implicarea altor patru indivizi din banda lui Manny Tinnen. Doi dintre ei au fost uciși pentru că s-au opus arestării, iar ceilalți doi au primit închisoare pe viață, fără posibilitatea de eliberare condiționată.

Domnișoara Glenn a reușit să fugă fără probleme și nu s-a mai auzit nimic de ea. Cam asta-i tot, cred, doar c-a trebuit să returnez Administratorului Public cele douăzeci și două de mii. El mi-a dat două sute de dolari pentru serviciile mele și nouă dolari și douăzeci de cenți pentru benzină. Uneori mă întreb ce-a făcut cu restul.

Mașina cu gaz

Traducere de Radu Săndulescu

1

Hugo Candless stătea în mijlocul terenului de squash făcând exerciții de mobilitate a spatelui, ținând cu delicatețe micuța minge neagră între degetul mare și arătătorul mâinii stângi. A trântit-o în apropierea liniei de serviciu și a lovit-o puternic cu racheta cu mâner lung.

Mingea neagră a fost proiectată în peretele din față, cam la jumătatea verticalei, apoi a plutit înapoi descriind o curbă înaltă, leneșă, trecând razant pe sub tavanul alb și becurile apărate de plase de sârmă. A alunecat apatic pe peretele din spate, fără a-l atinge suficient de puternic ca să ricoșeze.

George Dial a făcut o mișcare neglijentă, lovind cu putere marginea rachetei de peretele de ciment din spate. Mingea a căzut și a rămas nemișcată.

– Așa stă treaba, șefu', a zis el. 12–14. Ești mai bun decât mine.

George Dial era înalt, brunet, atrăgător, ca un actor de la Hollywood. Avea pielea arămie, era subțire și avea o expresie aspră, de om care trăiește în aer liber. Totul era aspru la el, cu excepția buzelor sale pline și moi și a ochilor ca de bovină.

– Mda. Întotdeauna am fost mai bun decât tine, a jubilat Hugo Candless.

S-a întins pe spate, punându-și în evidență talia îngroșată, și a râs cu gura până la urechi. Pe pieptul și pe pântecul lui strălucea sudoarea. Purta doar un șort albastru, șosete albe de lână și pantofi de sport cu talpa din crep. Avea păr grizonant și o față rotundă ca o lună, cu gură și nas mici și cu ochi isteți, strălucitori.

– Vrei să te mai bat o dată? a întrebat el.

– Mai degrabă nu.

Hugo Candless l-a privit posomorât.

– Bine, a rostit el scurt.

Și-a înfipt racheta la subsuoară, a scos din șort un sac din pânză impermeabilă și o țigară și un chibrit dinăuntru. Și-a aprins țigara cu un gest teatral și a aruncat chibritul în mijlocul terenului, de unde trebuia să-l culeagă altcineva.

A împins cu forță ușa de la terenul de squash și a defilat cu pieptul bombat pe coridorul ce ducea la vestiare. Dial mergea tăcut în urma lui, cu pas de pisică, ușor, cu o grație suplă. S-au dus la dușuri. Candless a început să cânte sub duș; și-a acoperit corpul masiv cu clăbuci groși, a făcut un duș rece ca gheața după cel fierbinte și i-a plăcut. S-a frecat cu prosopul extrem de lent, a luat un alt prosop și a ieșit țanțoș de la dușuri, strigându-i omului de serviciu să aducă gheață și bere cu ghimbir.

Un negru îmbrăcat într-o haină scorțoasă albă a venit în grabă cu o tavă. Candless a semnat cecul cu alt gest teatral, a descuiat uriașul său dulap dublu și a pus cu emfază o sticlă de Johnny Walker pe masa rotundă de culoare verde aflată într-un colț al vestiarului.

Omul de serviciu a amestecat băuturile cu atenție în două pahare și a rostit:

– Da, vă rog, domnu’ Candless, și a plecat palmând o monedă de un sfert de dolar.

George Dial, deja complet îmbrăcat într-un costum din flanel bine croit, a venit de după colț și a ridicat unul dintre pahare.

– Ai terminat pe ziua de azi, șefu’? A privit lumina din tavan prin pahar, cu ochii mijiți.

– Cred că da, a răspuns Candless. Cred c-o să mă duc să-mi răsfăț muierușca.

I-a aruncat lui Dial o privire iute, cu ochii lui mici.

– Te deranjează dacă n-o să vin cu tine acasă? a întrebat Dial într-o doară.

– Eu n-am probleme. Dar o să-i pară rău lui Naomi, a spus Candless pe un ton neplăcut.

Dial a scos un sunet ușor printre buze, a ridicat din umeri și a zis:

– Îți place să-i scoți din sărite pe alții, este, șefu’?

Candless nu i-a răspuns, nu s-a uitat la el. Dial stătea tăcut cu băutura sa în mână și îl urmărea pe bărbatul cel solid cum își pune pe el lenjeria intimă de satin cu monogramă, șosete purpurii cu model brodat pe laterală, o cămașă de mătase cu monogramă, un costum cu mici carouri albe și negre care-l făceau să pară cât casa.

Când a ajuns să-și înnoade cravata purpurie, a zbierat să vină negrul să-i mai prepare un pahar de băutură.

Dial a refuzat al doilea pahar, a salutat dând din cap și a plecat cu pas ușor pe rogojinile dintre dulapurile înalte de culoare verde.

Candless a terminat cu îmbrăcatul, și-a băut cel de-al doilea cocteil, și-a încuiat sticla de alcool și și-a vârât în gură un trabuc maroniu și gros. L-a lăsat pe negru să i-l aprindă. A plecat pășind țanțoș, salutând zgomotos ici-colo.

După ce a dispărut el, vestiarul părea foarte liniștit. Erau câțiva pantofi de sport.

Ploua. Portarul în livrea de la Delmar Club l-a ajutat pe Hugo Candless cu mantaua lui de ploaie albă, cu cordon, și a plecat să-i aducă mașina. Când a oprit-o în fața pergolei, i-a ținut lui Hugo umbrela, conducându-l pe rogojina de lemn până la bordură. Mașina era o limuzină Lincoln de culoare albastru-regal, cu ornamente de piele maron-deschis. Numărul de înmatriculare era 5A6.

Șoferul, cu o manta neagră cu gulerul ridicat, nu a întors capul. Portarul a deschis portiera, iar Hugo Candless a urcat și s-a prăbușit greoi pe bancheta din spate.

– Noapte bună, Sam. Spune-i că mergem acasă.

Portarul și-a dus mâna la chipiu, a închis portiera și a transmis ordinele șoferului, care a încuviințat, fără a întoarce capul. Mașina a pornit prin ploaie.

Cădea pieziș și la intersecții pale bruște de vânt o făceau să răpăie pe geamul limuzinei. Colțurile de stradă erau pline de oameni care încercau să traverseze bulevardul Sunset fără să fie stropiți. Hugo Candless le-a zâmbit cu compasiune.

Mașina a străbătut Sunset și Sherman, apoi a cotit-o spre dealuri. A început să meargă foarte repede.

Era pe un bulevard unde traficul era slab acum.

Era foarte cald în mașină. Toate geamurile erau închise, iar panoul despărțitor din sticlă aflat în spatele șoferului era ridicat complet. Fumul trabucului lui Hugo era greu și sufocant.

Candless s-a strâmbat și s-a întins să deschidă un geam. Mecanismul nu funcționa. A încercat și în partea cealaltă. Nici acela nu funcționa. S-a repezit să înșface micul telefon ca să se răstească la șofer. Nu exista niciun mic telefon.

Mașina a cotit brusc și a început să urce pe panta fără denivelări a unui deal, cu eucalipți pe o parte și fără clădiri. Candless a simțit că ceva rece îi atinge șira spinării, plimbându-se în susul și-n josul ei. S-a aplecat și a lovit puternic cu pumnul în geamul despărțitor. Șoferul nu a întors nici acum capul. Mașina rula în mare viteză pe lungul drum în pantă, cufundat în întuneric.

Hugo Candless s-a întins furios spre mânerul portierei. Portierele n-aveau mânere – niciuna, nici cealaltă. Pe fața ca o lună plină a lui Hugo s-a ivit un zâmbet scârbit, incredul.

Șoferul s-a aplecat către dreapta și a întins spre ceva mâna sa înmănușată. Brusc s-a auzit un șuierat ascuțit. Hugo Candless a simțit miros de migdale.

Foarte slab la început – foarte slab și oarecum plăcut. Șuieratul a continuat. Mirosul de migdale a devenit mai amar, mai aspru și de-a dreptul mortal. Hugo Candless a aruncat trabucul și a lovit din toate puterile în geamul cel mai apropiat. Sticla nu s-a spart.

Mașina era pe deal acum, dincolo chiar și de luminile rare ale zonelor rezidențiale.

Candless s-a dat în spate și și-a ridicat piciorul ca să izbească puternic în geamul din fața sa. Nu a reușit să finalizeze lovitura. Ochii săi nu mai vedeau. Fața i s-a contorsionat într-un rânjet, iar capul i s-a dat pe spate pe banchetă, căzând pe umerii săi masivi. Pălăria sa ușoară de fetru alb părea informă pe craniul său mare și pătrat.

Șoferul s-a uitat rapid în spate, dând la iveală pentru un scurt moment o față slabă, de pasăre de pradă. Apoi s-a aplecat din nou spre dreapta, iar șuieratul a încetat.

A tras la marginea drumului pustiu, a oprit motorul și a stins toate luminile. Ploaia răpăia pe acoperiș.

Șoferul a ieșit și a deschis portiera din spate, apoi s-a îndepărtat rapid de ea, ținându-se de nas.

A rămas la distanță de mașină încă puțin, scrutând drumul în dreapta și în stânga.

Pe bancheta din spate a limuzinei, Hugo Candless zăcea nemișcat.

2

Francine Ley ședea pe un scaun jos de culoare roșie, lângă o măsuță pe care se afla un vas de alabastru. Fumul din țigara pe care tocmai o aruncase în vas plutea și descria volute în aerul fierbinte și nemișcat.

Stătea cu mâinile la ceafă, iar ochii ei albastru-fumurii erau leneși, atrăgători. Avea părul castaniu-închis, aranjat în valuri ample. Printre ele, se distingeau umbre albăstrui.

George Dial s-a întins și a sărutat-o cu putere. Buzele lui erau fierbinți și s-a simțit înfiorat. Fata nu s-a mișcat. I-a zâmbit leneș, uitându-se în sus spre el, când s-a ridicat.

Cu voce groasă, împotmolită, Dial a rostit:

– Ascultă, Francy, când ai de gând să-i dai papucii cartoforului ăluia și să mă lași pe mine să te întrețin?

Francine Ley a ridicat din umeri, fără a-și desprinde mâinile de la ceafă.

– E-un jucător de cărți cinstit George, a zis ea tărăgănat. E ceva-n ziua de azi, iar tu n-ai destui bani.

– Pot să fac rost.

– Cum?

Vocea ei era joasă și răgușită, având asupra lui Dial efectul unui violoncel.

– De la Candless. Știu o grămadă de lucruri despre papagalul ăla.

– Cum ar fi? a întrebat leneș Francine Ley.

Dial i-a zâmbit tandru. A făcut ochii mari, cu o expresie deliberat inocentă. Francine Ley și-a spus că albul ochilor lui era ușor amestecat cu o altă culoare care nu era alb.

Dial a făcut un gest amplu cu țigara neaprinsă.

– O grămadă – cum ar fi că l-a trădat pe un tip dur din Reno, anul trecut. Fratele vitreg al durului ispășea aici o condamnare pentru omor, iar Candless a primit douăzeci și cinci de miare ca să-l

scape. S-a-nțeles cu procurorul în alt caz și i-a cerut fratelui durului să mai dea ceva.

– Și ce-a făcut durul când a auzit chestia asta? a întrebat moale Francine Ley.

– Nimic...încă. Consideră că-i legal, bănuiesc. Nu poți s-ai noroc de fiecare dată.

– Dar ar putea face multe lucruri, dacă ar afla, a rostit Francine Ley dând din cap. Cine-i durul, Georgie?

Dial a coborât glasul și s-a aplecat din nou spre ea.

– Sunt un prost că-ți spun chestia asta. Un individ pe nume Zapparty. Nu-l cunosc.

– Și nici n-ai vrea...dacă ai capul pe umeri, Georgie. Nu, mulțumesc. Nu vreau să intru împreună cu tine într-o belea ca asta.

Dial a zâmbit ușor, dezvelindu-și dinții regulați.

– Mă ocup eu, Francy. Uită tot ce ți-am zis, mai puțin faptul că sunt nebun după tine.

– Adu ceva de băut, a rostit fata.

Camera era sufrageria unui apartament de hotel. Fusese zugrăvită în roșu și alb, cu decorațiuni specifice de ambasadă, prea bombastice. Pereții albi erau pictați cu modele roșii, jaluzelele albe erau încadrate cu draperii albe, în fața șemineului era un covor roșu cu chenar alb, pe jumătate rulat. Lângă un perete, între ferestre, se afla un birou sub formă de semilună.

Dial s-a dus la birou și a turnat scotch, a adăugat gheață și apă și a dus paharele în cealaltă parte a

încăperii, unde încă se înălța un firicel de fum din vasul de alabastru.

– Dă-i papucii jucătorului, a spus Dial, întinzându-i paharul. El o să fie ăla care-o să te bage-n belea.

Ea a sorbit puțin din băutură, dând din cap. Dial i-a luat băutura din mână, a băut din aceeași parte, s-a înclinat ținând ambele pahare și a sărutat-o din nou pe buze.

La ușa care dădea în holișor erau perdele roșii. Ele au fost depărtate câțiva centimetri, iar în deschizătură a apărut fața unui bărbat, care a urmărit gânditor sărutul cu ochii săi cenușii și reci. Perdelele au căzut din nou fără zgomot.

După un moment, o ușă s-a trântit și s-au auzit pași pe hol. Printre perdele a pătruns în cameră Johnny De Ruse. În acel moment, Dial își aprindea țigara.

Johnny De Ruse era înalt, subțire, tăcut, îmbrăcat în haine negre croite elegant. Ochii săi cenușii și reci aveau la colțuri riduri fine de râs. Gura lui subțire era delicată, dar nu moale, iar bărbia sa lungă avea o gropiță.

Dial s-a uitat la el, apoi a făcut o mișcare vagă din cap. De Ruse s-a dus la birou fără a scoate un cuvânt, și-a turnat niște whisky și l-a băut fără apă sau gheață.

A rămas un moment cu spatele, bătând darabana pe marginea biroului. Apoi s-a întors, a zâmbit palid, și a spus: Bună, oameni buni, cu o voce mai degrabă tărăgănată, și a ieșit din încăpere pe o ușă interioară.

Se afla într-un dormitor spațios, decorat excesiv, cu două paturi alăturate. S-a îndreptat spre un dulap aflat într-o nișă în perete, a scos de-acolo o

valiză din piele de vițel și a deschis-o pe patul cel mai apropiat. A început să scoată lucruri din sertarele unui dulap cu picioare înalte și să le pună în valiză, aranjându-le cu grijă, fără grabă, fluierând liniștit.

Când valiza a fost gata, a închis-o și și-a aprins o țigară. A rămas câteva clipe nemișcat, în mijlocul camerei. Ochii săi cenușii priveau spre perete, fără a-l vedea.

După puțin timp, s-a dus din nou la dulap și s-a întors cu un pistol de calibru mic, vârât într-un toc din piele moale, cu două curele scurte. Și-a ridicat cracul stâng al pantalonilor și și-a fixat tocul pe picior. Apoi a luat valiza și s-a întors în sufragerie.

Ochii Francinei Ley s-au îngustat rapid când a văzut valiza.

– Pleci undeva? l-a întrebat ea cu o voce joasă și răgușită.

– Îhî. Unde-i Dial?

– A trebuit să plece.

– Mare păcat, a spus De Ruse cu voce moale. A pus jos valiza și a rămas în picioare lângă ea, plimbându-și ochii cenușii și reci pe chipul fetei, măsurându-i de sus până jos trupul, de la glezne la părul castaniu. Mare păcat, a repetat. Aș vrea să-l mai văd pe-aici. Eu sunt cam plictisitor pentru tine.

– Poate că ești, Johnny.

El s-a aplecat spre valiză, dar s-a ridicat fără a o atinge, spunând ca din întâmplare:

– Ți-l aduci aminte pe Mops Parisi? L-am văzut azi prin oraș.

Ochii ei s-au mărit, apoi aproape s-au închis. Dinții ei clănțăneau ușor. Maxilarul inferior a ieșit pentru un moment în evidență.

De Ruse a continuat să-și plimbe privirea pe fața și pe corpul ei.

– Ai de gând să faci ceva-n privința asta? l-a întrebat ea.

– Mă gândeam să fac o călătorie, a răspuns De Ruse. Nu mai sunt atât de pus pe hartă cum eram odată.

– O doză, a rostit Francine moale. Când vrei s-o facem?

– Nu o doză – o călătorie, a răspuns plat De Ruse. Și nu noi, ci *eu.* Plec singur.

Ea a rămas nemișcată, privindu-i fața, fără a-și clinti vreun mușchi.

De Ruse a băgat mâna în haină și a scos un portofel lunguieț, care s-a desfăcut precum o carte. A aruncat un teanc de bancnote în poala fetei și a pus portofelul deoparte. Ea nu a atins banii.

– Ăștia o să-ți ajungă mai mult timp decât o s-ai nevoie ca să-ți găsești pe altcineva, a zis el, fără expresie. Asta nu-nseamnă că n-o să-ți mai trimit dac-o să-ți trebuiască.

Ea s-a ridicat încet, iar teancul de bancnote i-a alunecat de pe rochie și a căzut pe jos. Își ținea brațele pe lângă corp, cu pumnii atât de încleștați încât se vedeau tendoanele. Ochii ei aveau culoarea întunecată a ardeziei.

– Asta-nseamnă că-ntre noi totul s-a terminat, Johnny?

El a ridicat valiza. Francine a făcut rapid doi pași apropiindu-se de el. I-a pus o mână pe haină. El a rămas nemișcat, zâmbind blând cu ochii, dar nu și cu buzele. Parfumul Shalimar i-a izbit nările.

– Știi ce ești tu, Johnny? Vocea ei răgușită era aproape un murmur.

El a așteptat.

– Un papagal, Johnny. Ești un papagal.

El a încuviințat, dând ușor din cap.

– S-a marcat. Am pariat împotriva lui Mops Parisi. Mi-e nu-mi place treaba cu răpirea, iubito. Pariez împotriva ei oricând. Ar putea chiar să mi se întâmple ceva rău, dacă mă împotrivesc. Asta-i o șmecherie veche. Gata?

– Ai pariat împotriva lui Mops Parisi și crezi că el nu știe, dar poate că s-a prins. Deci fugi de el… Asta-i bună, Johnny! Glumesc. Nu din cauza asta mă părăsești.

– Iubito, poate că m-am săturat de tine.

Ea și-a dat capul pe spate și a râs ascuțit, cu o notă aproape stridentă. De Ruse nu s-a clintit.

– Johnny, tu nu ești un tip dur. Ești moale. George Dial e mai țeapăn decât tine. Doamne, Johnny, ce moale ești!

A făcut un pas în spate, uitându-se la fața lui. În ochii ei a apărut și s-a stins un licăr de emoție aproape insuportabilă.

– Johnny, tu ești un cățeluș frumușel. Doamne, chiar ești frumușel. Mare păcat că ești moale.

Fără să se miște, De Ruse a rostit cu blândețe:

– Nu moale, doar un pic sentimental. Îmi place să pariez la cursele de cai, să joc pocher cu șapte cărți și să-mi fac de treabă cu cubulețele albe cu puncte roșii pe ele. Îmi plac jocurile de noroc, inclusiv femeile. Dar când pierd, nu mă supăr și nu trișez. Pur și simplu, mă mut la altă masă. Ne mai vedem.

S-a aplecat, și-a luat valiza și a trecut pe lângă ea. A traversat încăperea și, fără a privi în urmă, a dispărut printre draperiile roșii.

Francine Ley privea în jos, cu ochi goi.

3

Stând sub pergola de sticlă a intrării laterale de la Chatterton, De Ruse privea în dreapta și în stânga pe Irolo, către luminile strălucitoare de pe Wilshire și către capătul întunecat și liniștit al străzii lăturalnice.

Ploaia cădea ușor, pieziș. O picătură fină purtată de vânt sub pergolă a lovit jarul roșu al țigării, sfârâind. El și-a ridicat valiza și s-a îndreptat, pe Irolo, către sedanul său. Era parcat aproape la colțul următoarei străzi, un Packard de un negru strălucitor, cu zone cromate discret, pe ici, pe colo.

S-a oprit și a deschis portiera, iar dinăuntrul mașinii a apărut rapid un pistol. Țeava lui i s-a proptit în piept. O voce a rostit cu asprime:

– Nu mișca! Sus labele, dulceață!

De Ruse nu putea să-l vadă clar pe bărbatul din mașină. O față slabă, cu profil de șoim, pe care puțina lumină din jur nu o făcea să se contureze

lămurit. A simțit cum țeava pistolului îi împunge dureros pieptul, în dreptul sternului. Pași iuți s-au apropiat din spatele lui și a simțit în spate țeava altui pistol.

– Ești satisfăcut? a întrebat altă voce.

De Ruse a lăsat valiza să cadă, și-a ridicat mâinile și le-a pus pe capotă.

– Bine, a rostit el obosit. Ce-i asta, un jaf?

Omul din mașină a râs batjocoritor. Din spate, o mână l-a lovit pe De Ruse în șold.

– Dă-te înapoi, încet!

De Ruse s-a conformat, ținându-și mâinile foarte sus, în aer.

– Nu așa de sus, derbedeule, a rostit amenințător omul din spatele lui. Doar până la nivelul umerilor.

De Ruse le-a coborât. Cel din mașină s-a dat jos. I-a pus din nou lui De Ruse pistolul în piept, apoi a întins mână lungă și i-a deschis nasturele de la pardesiu. Acesta s-a dat în spate. Mâna cea lungă i-a explorat buzunarele și subsuorile. Un pistol calibrul .38 într-un toc cu resort a încetat să mai atârne sub braț.

– Am găsit unul, Chuck. Ceva la tine?

– Nimic la brâu.

Bărbatul din față a făcut un pas lateral și a ridicat valiza.

– Mișcă, dulceață. Mergem cu rabla noastră.

Au mers puțin pe Irolo. Atunci a apărut o imensă limuzină Lincoln, o mașină albastră cu o dungă

mai deschisă. Cel cu fața de șoim a deschis portiera din spate.

– Sus!

De Ruse a urcat abătut în mașină, scuipând chiștocul în întunericul umed, în timp ce se apleca să intre. Nările i-au fost asaltate de un miros vag, care ar fi putut proveni de la piersici prea coapte sau de la migdale.

– Suie-te lângă el, Chuck.

– Ascultă, hai să stăm cu toții-n față. Mă descurc să…

– Nu, nu. Suie-te lângă el, Chuck, a zis sec cel cu fața de șoim.

Chuck a mârâit, dar s-a urcat pe bancheta din spate lângă De Ruse. Celălalt a trântit portiera cu putere. Fața sa slabă vădea prin geamul închis un zâmbet sardonic. Apoi s-a îndreptat spre locul șoferului și a pornit mașina, depărtându-se de bordură.

De Ruse a strâmbat din nas, inspirând mirosul ciudat.

La colțul străzii au cotit, au mers înspre est pe Eighth spre Normandie, înspre nord pe Normandie, intersectând Wilshire, traversând alte străzi, pe un deal cu panta abruptă, apoi au coborât pe partea cealaltă spre Melrose. Lincolnul imens aluneca fără murmur prin ploaia ușoară. Chuck ședea în colț, ținându-și arma pe genunchi, încruntat. Luminile semafoarelor arătau un chip pătrat, arogant, congestionat, de om ce nu se simțea în largul lui.

Dincolo de despărțitura de sticlă, spatele capului șoferului era nemișcat. Au trecut de Sunset și de

Hollywood, au făcut la dreapta pe Franklin, au mers spre Los Feliz, iar de pe Los Feliz către albia râului.

Mașinile care urcau dealul aruncau licăriri de lumină albă în interiorul Lincolnului. De Ruse stătea încordat, așteptând. La următoarea pereche de faruri care inundă de-a dreptul mașina, s-a aplecat iute și și-a ridicat cracul stâng al pantalonilor. Înainte ca lumina orbitoare să dispară, era din nou sprijinit de banchetă.

Chuck nu se clintise, nu observase mișcarea. La baza dealului, la intersecția cu Riverside Drive, când culoarea semaforului s-a schimbat, o întreagă falangă de mașini s-au năpustit asupra lor. De Ruse a așteptat, cronometrând impactul farurilor. Trupul i s-a încovoiat pentru o clipă, iar mâna sa a zvâcnit în jos, smulgând micul revolver din tocul de pe picior.

S-a sprijinit din nou de banchetă, cu pistolul lipit de coapsa stângă, ferit de privirile lui Chuck.

Lincolnul a pătruns pe Riverside și a trecut de intrarea în Griffith Park.

– Unde mergem, puștiule? a întrebat De Ruse pe un ton normal.

– Gura, a mârâit Chuck. O să vezi.

– Nu-i vorba de-un jaf, cumva?

– Gura, a mârâit din nou Chuck.

– Sunteți băieții lui Mops Parisi? a întrebat De Ruse încet.

Pistolarul cu fața roșie s-a smucit, ridicând pistolul de pe genunchi.

– Am spus gura!

– Scuze, puștiule, a spus De Ruse.

A întors pistolul peste șold, l-a plasat rapid în poziție de tragere, apoi a apăsat trăgaciul cu mâna stângă. Arma a scos un sunet slab și înfundat, un sunet aproape neimportant.

Chuck a urlat, iar mâna sa s-a smucit violent. Arma i-a sărit din mână și a căzut pe podeaua mașinii. Și-a cuprins cu mâna stângă umărul drept.

De Ruse a trecut în dreapta micuțul său Mauser și l-a înfipt adânc în coasta lui Chuck.

– Ușurel, băiețaș, ușurel. Dacă dai din mâini, ai dat de dracu'. Împinge încoace cu piciorul pistolul ăla – rapid!

Chuck a împins cu piciorul pistolul de calibru mare, făcându-l să alunece pe podeaua mașinii. De Ruse s-a aplecat cu iuțeală și l-a cules. Șoferul cel slab la față a aruncat o privire în spate, iar mașina a deviat, apoi a revenit la cursul normal.

De Ruse a ridicat pistolul cel mare. Mauserul era prea ușor ca să-l folosească pentru o lovitură. L-a pocnit cu putere pe Chuck pe partea laterală a capului. Chuck a gemut, apoi s-a aplecat în față, cu degetele rășchirate.

– Gazul! a îngăimat el. Gazul! O să dea drumul la gaz!

De Ruse l-a lovit din nou, cu mai multă putere. Chuck s-a prăbușit pe podeaua mașinii.

Lincolnul a părăsit Riverside, a traversat un pod scurt și o alee pentru echitație, înscriindu-se pe un drum de țară îngust, care străbătea un teren de

golf. Se pierdea în întuneric și printre copaci. Mergea cu viteză, făcea zigzaguri, de parcă șoferul conducea așa intenționat.

De Ruse s-a echilibrat și a întins mâna după mânerul portierei. Nu exista așa ceva. S-a strâmbat și a izbit cu putere într-un geam cu pistolul. Sticla groasă era ca un zid de piatră.

Bărbatul cu chip de șoim s-a aplecat și s-a auzit un fâsâit. Apoi intensitatea mirosului de migdale a crescut brusc.

De Ruse a scos o batistă din buzunar și și-a îndesat-o la nas. Șoferul revenise la poziția normală și conducea încovoiat peste volan, încercând să-și țină capul jos.

De Ruse ținea țeava pistolului de calibru mare aproape de panoul de sticlă, în dreptul cefei șoferului, care și-a ferit capul în lateral. A tras patru gloanțe unul după altul, închizând ochii și întorcând capul, asemenea unei femei nervoase.

Nu a zburat nicio bucată de geam.

Când s-a uitat din nou, a văzut în panoul de sticlă o gaură zimțată, iar parbrizul, în dreptul ei, era crăpat, dar nu spart.

A izbit cu pistolul în marginile găurii, reușind să disloce o bucată de sticlă. Acum inhala gazul prin batistă. Își simțea capul ca un balon. Vederea i-a devenit neclară.

Șoferul cu chip de șoim s-a ghemuit, a deschis portiera din dreptul lui, a tras de volan în direcția opusă și a sărit în gol.

Mașina a străpuns un mic terasament, a descris o curbă mică și s-a izbit lateral de un copac.

Caroseria s-a deformat suficient pentru ca una dintre portierele din spate să se deschidă.

De Ruse a ieșit prin ea, aruncându-se cu capul înainte. S-a izbit de pământul moale, pierzându-și răsuflarea. Apoi plămânii lui au respirat aer curat. S-a rostogolit ajungând pe burtă, ținându-și capul jos și mâna cu pistolul ridicată.

Bărbatul cu chip de șoim era în genunchi, la vreo câțiva zeci de metri. De Ruse l-a văzut cum scoate cu greu un pistol din buzunar și-l ridică.

Pistolul lui Chuck a pulsat și a bubuit în mâna lui De Ruse, până când s-a golit încărcătorul.

Bărbatul cu chip de șoim s-a îndoit încet, corpul său contopindu-se cu umbrele întunecate și cu pământul umed. La distanță, pe Riverside Drive, se auzeau mașinile trecând. Stropii de ploaie picurau din copaci. Farul din Griffith Park străpungea cerul vâscos. Restul era întuneric și tăcere.

De Ruse a tras cu putere aer în plămâni și s-a ridicat în picioare. A aruncat pistolul golit, a scos din buzunarul pardesiului o mică lanternă și și-a acoperit gura și nasul cu stofa pardesiului, presând cu putere materialul pe fața sa. S-a dus la mașină, a stins farurile și a îndreptat fasciculul lanternei către torpedou. S-a aplecat rapid și a închis ventilul aflat pe un cilindru de cupru asemănător unui extinctor. Fâsâitul gazului a încetat.

S-a apropiat de bărbatul cu chip de șoim. Era mort. În buzunare, ceva mărunțiș și bancnote, țigări, o cutie de chibrituri de la Club Egypt, niciun portofel, două încărcătoare de rezervă, revolverul calibru .38 pe care i-l luase. De Ruse și-a recuperat arma, a pus-o la locul ei și s-a ridicat în picioare.

A privit prin întunericul albiei râului Los Angeles către luminile din Glendale. Pe la jumătatea distanței, departe de celelalte, se aprindea intermitent o reclamă de neon verde: Club Egypt.

De Ruse a zâmbit tăcut și s-a întors la Lincoln. A tras trupul lui Chuck pe pământul umed. În lumina lanternei, fața roșie a lui Chuck era acum albastră. Ochii lui deschiși priveau în gol. Pieptul său nu se mișca. De Ruse a pus lanterna deoparte și a mai scotocit câteva buzunare.

A găsit lucrurile obișnuite pe care le are asupra sa cineva, inclusiv un portofel conținând un permis de conducere eliberat pe numele lui Charles Le Grand, Hotel Metropole, Los Angeles. A descoperit alte chibrituri Club Egypt și o cheie de hotel de la camera 809, Hotel Metropole.

A băgat cheia în buzunarul său, a trântit portiera deschisă a Lincolnului și s-a urcat la volan. Motorul a prins viață. A manevrat mașina îndepărtând-o de copac, în zgomotul metalic făcut de bara de protecție, a întors-o încet pe terenul moale și a revenit cu ea pe drum.

Când a ajuns din nou la Riverside, a aprins farurile și a rulat până la Hollywood. A oprit mașina sub niște arbori de piper, în fața unui bloc mare de apartamente, din cărămidă, situat pe Kenmore, la o stradă distanță la nord de bulevardul Hollywood, a scos cheile din contact și și-a luat valiza.

Lumina de la intrarea blocului se reflecta pe plăcuța de înmatriculare. I s-a părut surprinzător că niște ucigași plătiți folosesc o mașină cu numărul 5A6, un număr aproape privilegiat.

Într-o băcănie, a comandat telefonic un taxi. Acesta l-a dus înapoi la Chatterton.

4

Apartamentul era gol. Mirosul de Shalimar și de țigări plutea în aerul cald, ca și cum cineva ar fi fost acolo nu cu mult timp în urmă. De Ruse a intrat în dormitor, s-a uitat la hainele din cele două dulapuri în perete, la lucrurile de pe masa de toaletă, apoi s-a întors în sufrageria decorată în roșu și alb și și-a preparat o băutură într-un pahar înalt.

A pus lanțul de siguranță la ușa din exterior, și-a luat băutura în dormitor, și-a scos hainele pline de noroi și a îmbrăcat alt costum din material închis la culoare, dar cu o croială foarte elegantă. A băut din pahar cu înghițituri mici, în timp ce-și înnoda un papion negru, la o cămașă moale de in alb.

A șters cu o cârpă țeava micului Mauser, a reasamblat-o, a încărcat arma și a vârât-o la loc în tocul de pe gambă. Apoi s-a spălat pe mâini, și-a luat paharul și s-a dus să dea un telefon.

Primul număr pe care l-a format a fost cel de la *Chronicle.* A cerut să vorbească la biroul pentru relații cu publicul, cu Werner.

O voce tărăgănată s-a auzit pe fir:

– Werner la telefon. Dă-i bătaie. Trăncănește.

– Claude, la telefon John De Ruse. Verifică-mi și mie pe lista voastră numărul de înmatriculare California 5A6.

– Trebuie să fie vreun nenorocit de politician, a spus vocea tărăgănată și s-a îndepărtat.

De Ruse a rămas nemișcat, privind la stâlpul alb, cu torsade, aflat în colț. Pe el era așezat un vas de culoare albă, cu trandafiri roșii și albi. Și-a scărpinat nasul dezgustat.

Vocea lui Werner a revenit pe fir:

– Limuzină Lincoln din anul 1930, înmatriculată pe numele lui Hugo Candless, Casa de Oro Apartments, 2942 Clearwater Street, West Hollywood.

De Ruse a replicat pe un ton plat:

– Avocatul, este?

– Mda. Marele nesimțit. Domnul Ia-martorul. Werner a coborât glasul. Johnny, vorbind între noi și nu pentru gazetă – un șmecher umflat, care nu-i nici măcar deștept, dar are suficientă experiență ca să știe cine poate fi mituit… Ai un subiect cu respectivul?

– La naiba, nu, a rostit De Ruse încet. Numai că mi-a zgâriat mașina pe laterală și nici măcar n-a oprit.

A închis și și-a terminat băutura, apoi s-a ridicat să-și mai prepare încă una. Pe urmă a adus o carte de telefon pe biroul alb și a căutat numărul de la Casa de Oro. L-a format. Telefonista l-a informat că domnul Hugo Candless nu era momentan în oraș.

– Făceți-mi legătura la apartamentul lui, a spus De Ruse.

La telefon a răspuns o voce rece de femeie.

– Da. Sunt doamna Hugo Candless. Despre ce e vorba, vă rog?

– Sunt un client al domnului Candless și trebuie neapărat să iau legătura cu el. Mă puteți ajuta?

– Îmi pare foarte rău, a răspuns vocea cea rece, aproape leneșă. Soțul meu a fost chemat, pe neașteptate, în altă localitate. Nici măcar nu știu unde s-a dus, dar aștept să mă sune mai pe seară. A plecat de la clubul lui…

– Despre ce club e vorba?

– Delmar Club. Ziceam c-a plecat de la club fără să mai treacă pe-acasă. Dacă vreți să-i lăsați un mesaj…

– Mulțumesc, doamnă Candless. Poate o să revin mai târziu, a spus De Ruse.

A pus telefonul în furcă, a zâmbit fioros, a luat o înghițitură din băutura proaspăt preparată și a căutat numărul de la Hotel Metropole. L-a format și a cerut cu domnul Charles Le Grand, camera 809.

– Șase-zero-nouă, a rostit telefonista cu un ton nepăsător. Vă fac legătura. Apoi, după câteva momente: Nu răspunde nimeni.

De Ruse i-a mulțumit, a scos cheia de hotel din buzunar și s-a uitat la numărul de pe ea. Era 809.

5

Sam, portarul de la Delmar Club, stătea sprijinit de postamentul de piatră de la intrare și privea mașinile care vâjâiau pe bulevardul Sunset. Îl dureau ochii din cauza farurilor. Era obosit și-ar fi

vrut să plece acasă. Ar fi avut chef de-o țigară și de-o înghițitură de gin. Voia să se oprească ploaia. Când ploua, clubul era mort.

S-a desprins de zid și a parcurs de câteva ori lungimea pergolei, pocnindu-și palmele mari și negre, cu mănuși albe. A încercat să fluiere *Skaters Waltz,* dar nu a reușit să nimerească melodia și a ales în schimb *Low Down Lady.* Care nu avea niciun fel de melodie.

De Ruse a apărut de după colț, de pe Hudson Street, și s-a proptit în fața lui, lângă perete.

– Hugo Candless e-năuntru? a întrebat el, fără să se uite la Sam.

Sam a țâțâit dezaprobator.

– Nu-i.

– A fost pe-aici?

– Întrebați la recepție, vă rog, domnu'.

De Ruse și-a scos din buzunare mâinile înmănușate și a început să înfășoare o bancnota de cinci dolari.

– Știu ei acolo ceva ce nu știi mata aici?

Sam a rânjit, urmărind cum bancnota este înfășurată strâns pe degetul înmănușat.

– Așa-i, șefu'. Da – a fost aici. Vine-n fiecare zi aproape.

– La ce oră pleacă?

– Pe la șase jumate, zic io.

– Merge cu limuzina lui albastră Lincoln?

– Cum să nu! Decât că n-o conduce el. De ce-ntrebați?

– Ploua, a rostit De Ruse calm. Ploua destul de serios atunci. Poate că nu era Lincolnul.

– Ba era Lincolnul, a protestat Sam. Nu l-am ajutat io să se urce-n ea? Nij' nu merge cu altceva.

– Cu numărul 5A6? a insistat De Ruse.

– Exact, a jubilat Sam. Număru' ăsta-i ca un număr de consilier.

– Îl cunoști pe șofer?

– Cum să nu… a început Sam, apoi s-a oprit brusc. S-a scărpinat la falca cea neagră cu un deget alb de mărimea unei banane. Al dracu' să fiu de nu și-a luat alt șofer. P-ăsta nu-l *știu.*

De Ruse a vârât bancnota rulată în palma uriașă a lui Sam. Acesta a înșfăcat-o, dar ochii săi mari deveniră dintr-odată suspicioși.

– Auziți, domnu', da' de ce-mi puserăți întrebările-astea?

– Am plătit, este? i-a răspuns De Ruse.

S-a întors, dând colțul spre Hudson, și s-a urcat în Packardul lui negru. A rulat până la Sunset, apoi la vest pe Sunset până aproape de Beverly Hills, apoi a luat-o spre dealurile de la poalele munților și a început să se uite la numele străzilor. Clearwater Street se întindea pe coasta unui deal și avea vedere asupra întregului oraș. Casa de Oro, la intersecție cu Parkinson, era un foarte îngrijit bloc de apartamente de lux, înconjurat de un zid de chirpici acoperit cu țigle roșii. Avea o sală de recepție într-o clădire separată, un uriaș garaj

privat situat pe Parkinson, în dreptul unei porțiuni din gard.

De Ruse a parcat în dreptul garajului, pe partea cealaltă a străzii, și s-a oprit să se uite pe o fereastră lată într-o gheretă cu pereții din geamuri, în care un om din personalul de serviciu, îmbrăcat într-o salopetă de un alb imaculat, ședea cu picioarele pe birou, citind o revistă și scuipând într-o scuipătoare invizibilă.

De Ruse a coborât din Packard, a traversat strada mai sus, s-a întors și s-a strecurat în garaj, fără a fi văzut de omul de serviciu.

Mașinile erau dispuse pe patru rânduri. Două rânduri erau parcate lângă pereți, iar celelalte două, spate în spate, în mijloc. Erau multe locuri libere, dar se aflau acolo și multe mașini parcate pentru noapte. Erau în general modele mari, scumpe, cu două sau trei ornamente care-ți atrăgeau privirea. Exista o singură limuzină. Cu numărul de înmatriculare 5A6.

Era o mașină bine întreținută, strălucitoare, de culoare albastru-purpuriu, cu ornamente de piele maronie. De Ruse și-a scos mănușa și a pus mâna pe grila radiatorului. Complet rece. A pipăit cauciucurile și și-a privit degetele. Pe piele se lipise puțin praf fin. Între rizuri nu era noroi, doar praf uscat.

S-a întors pe lângă șirul de mașini închise la culoare și s-a oprit în dreptul ușii deschise a micii gherete. După o clipă, omul de serviciu a privit în sus, aproape speriat.

– L-ai văzut pe-aici pe șoferul lui Candless? l-a întrebat De Ruse.

Omul a clătinat din cap și a scuipat cu dibăcie într-o scuipătoare de cupru.

– De când am intrat în tură, nu...de la ora trei.

– Nu s-a dus la club să-l ia pe-ăl bătrân?

– Nu, nu cred. Măgăoaia n-a ieșit din garaj. Întotdeauna o ia p-aia.

– Unde-și are culcușul?

– Cine? Mattick? E-o locuință pentru servitori în spate. Dar cred că l-am auzit zicând că stă la un hotel. Stai să mă gândesc… S-a încruntat.

– Metropole? a sugerat De Ruse.

Garajistul s-a gândit puțin, în timp ce De Ruse privea fix un punct din bărbia lui.

– Mda. Cred că ăsta-i. Dar nu sunt sigur. Mattick nu-i prea vorbăreț.

De Ruse i-a mulțumit, a traversat strada și s-a urcat din nou în Packard. S-a îndreptat spre oraș.

La nouă și douăzeci și cinci a ajuns la intersecția Seventh cu Spring, unde se afla hotelul Metropole.

Era un hotel vechi, care pe vremuri fusese exclusivist și care acum se străduia să supraviețuiască. Avea prea mulți pereți placați cu lemn închis la culoare și oglinzi cu rame aurite. Prea mult fum plutea sub tavanul cu grinzi joase al holului de la recepție și prea mulți șmecherași își făceau veacul prin balansoarele lui de piele uzată.

Blonda care avea grijă de tejgheaua în formă de potcoavă unde vindea trabucuri nu mai era la prima tinerețe, iar privirea ei devenise cinică pentru a ține la distanță propunerile ieftine ale

amatorilor de întâlniri amoroase. De Ruse s-a sprijinit pe tejgheaua de sticlă și și-a dat pălaria pe spate, pe părul său negru și aspru.

– Un pachet de Camel, drăguță, a rostit el cu vocea sa joasă, de pocherist.

Fata a trântit pachetul în fața lui, a bătut în casa de marcat cincisprezece cenți și i-a strecurat o monedă de zece cenți sub cot, cu un zâmbet palid. Ochii ei spuneau că-l plac. S-a sprijinit de tejghea în dreptul lui și a rămas cu capul destul de aproape ca să-i poată mirosi parfumul părului.

– Zi-mi o chestie, a zis De Ruse.

– Ce? a întrebat ea moale.

– Află, fără să-i dai detalii tipului de la recepție, cine stă la opt-zero-nouă.

Blonda a părut dezamăgită.

– Dar de ce nu-l întrebați pe el direct, domnule?

– Sunt cam rușinos, a spus De Ruse.

– Pe naiba!

S-a dus la telefonul ei, a vorbit cu grație languroasă, apoi s-a întors la De Ruse.

– Cineva pe nume Mattick. Vă spune ceva?

– Nu prea, a răspuns De Ruse. Mulțumesc mult. Cum te simți în hotelul ăsta drăguț?

– Cine zice că-i drăguț?

De Ruse a zâmbit, a salutat atingându-și pălăria și s-a îndepărtat. Ea l-a privit cu ochi triști. S-a

sprijinit pe coatele ei ascuțite de tejghea și și-a luat bărbia între palme, uitându-se după el.

De Ruse a traversat holul recepției, a urcat trei trepte și a pătruns în ascensorul care a pornit cu o smucitură.

– La opt, a rostit el și s-a sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare.

Etajul opt era ultimul al hotelului Metropole. De Ruse a străbătut un coridor lung care mirosea a vopsea. Cotind la capătul lui, s-a trezit în fața camerei 809. A bătut în panoul de lemn de culoare închisă. Nu a răspuns nimeni. S-a aplecat, a privit prin gaura cheii, a bătut din nou.

Apoi a scos din buzunar cheia, a descuiat și a pătruns înăuntru.

Ferestrele de pe doi pereți erau închise. Aerul duhnea a whisky. Luminile de pe tavan erau aprinse. Înăuntru se aflau un pat de alamă, un birou închis la culoare, două balansoare din piele maro, o masă cu aparență țeapănă pe care era o sticlă plată, maronie, de un sfert de litru de Four Roses, aproape goală, fără dop. De Ruse a mirosit-o și s-a sprijinit de masă, lăsându-și ochii să rătăcească prin cameră.

Privirea sa a trecut de la biroul de culoare închisă, peste pat și zidul cu ușa către o ușă în spatele căreia se zărea lumină. A traversat încăperea și a deschis-o.

Bărbatul zăcea întins pe burtă, pe pardoseala de culoare maro-gălbuie din baie. Sângele de pe jos părea cleios și negru. Două mici zone umede din spatele țestei bărbatului erau punctele din care curseseră pe podea, prelingându-se pe gât, firicele

de sânge de un roșu-închis, care încetase să curgă de multă vreme.

De Ruse și-a scos mănușa și s-a aplecat pentru a căuta pulsul. A clătinat din cap și și-a pus din nou mănușa.

A ieșit din baie, a închis ușa și s-a dus să deschidă una dintre ferestre. S-a aplecat puțin în afară, respirând aerul curat și umed, privind printre picăturile de ploaie fină spre fanta întunecată a unei alei.

După ceva vreme, a închis din nou ferestra, a stins lumina în baie, a luat tăblița cu „Nu deranjați" din primul sertar al biroului, a stins lumina plafonierei și a ieșit.

A atârnat tăblița de clanță, a străbătut coridorul către ascensoare și a părăsit hotelul Metropole.

6

Francine Ley îngâna o melodie mergând pe coridorul tăcut de la Chatterton. Cânta neconvingător, fără a ști ce anume fredona, iar mâna ei stângă cu unghiile de culoarea cireșei țineau capa de catifea verde ca să nu alunece de pe umeri. Sub celălalt braț avea o sticlă de băutură împachetată.

A descuiat ușa, a împins-o ca să se deschidă și s-a oprit, încruntându-se. A rămas nemișcată, amintindu-și, încercând să-și amintească. Încă era ușor încordată.

Lăsase luminile aprinse, asta era sigur. Acum erau stinse. Putea să fi fost femeia de serviciu, desigur. A intrat în cameră, trecând printre draperiile roșii în sufragerie.

Licărul provenit de la aparatul de încălzit atingea niște lucruri de culoare neagră cu o scânteiere roșiatică. Lucrurile de culoare neagră erau niște pantofi. Și nu se mișcau.

– Oh, oh, a exclamat Francine cu o voce deprimată.

Mâna care ținea capa era cât pe ce s-o zgârie la gât cu unghiile ei lungi și frumoase.

S-a auzit un clic și lumina a strălucit într-o lampă aflată lângă un taburet. De Ruse ședea pe scaun, privind-o inexpresiv.

Avea pe el pardesiul și pălăria. Ochii lui erau pierduți în depărtare, plini de ceva nedefinit.

– Ai fost pe-afară, Francy? a întrebat el.

Ea s-a așezat încet pe marginea unei canapele semirotunde, și a pus sticla jos, lângă ea.

– M-am pilit, a spus ea. Mi-am zis că n-ar fi rău să mănânc ceva. Apoi m-am gândit să mă pilesc iarăși. A bătut ușor în sticlă.

– Cred că șeful prietenului tău Dial a fost răpit, a zis De Ruse.

A rostit acest lucru pe un ton normal, ca și cum n-ar fi avut nicio importanță pentru el.

Francine Ley a deschis gura încet: de pe chip îi dispăruse toată drăgălășenia. Fața ei a devenit o

mască descompusă pe care rujul ardea violent. Gura ei părea că vrea să urle.

După un timp a închis-o din nou, iar fața ei redeveni drăgălașă.

– Te-ar ajuta cu ceva dacă ți-aș spune că nu știu despre ce vorbești? i-a spus ea cu un glas distant.

Expresia lui De Ruse a rămas neschimbată.

– Când am plecat, în stradă au sărit pe mine doi derbedei. Unul dintre ei era ascuns în mașină. În mod sigur au pus ochii pe mine undeva...m-au urmărit pân-aici.

– Așa-i, a rostit Francine Ley epuizată. Așa-i, Johnny.

Bărbia lui lungă s-a mișcat doi centimetri.

– M-au aruncat într-un Lincoln mare, o limuzină. O mașină super. Cu geamuri incasabile, fără mânere la portiere și complet ermetică. Pe scaunul din față era un rezervor de gaz cu cianură, pe care șoferul putea să-l evacueze în compartimentul din spate, fără să pățească ceva. M-au dus dincolo de Griffith Parkway, spre Club Egypt. Stabilimentul ăla din afara orașului, de lângă aeroport. S-a oprit, și-a frecat o sprânceană, apoi a continuat: N-au descoperit Mauserul pe care-l port câteodată la picior. Șoferul a tamponat mașina și-am reușit să scap.

Și-a depărtat degetele și le-a privit. Un zâmbet metalic i-a apărut în colțurile gurii.

– N-am nimic de-a face cu toată chestia asta, Johnny, a spus ea. Glasul ei era o șoaptă.

– Tipul care a mers în mașină înaintea mea probabil că n-avea armă. Era Hugo Candless. Mașina era o copie – același model, aceeași vopsea, aceleași numere de înmatriculare –, dar nu era mașina lui. Cineva și-a dat toată silința. Candless a plecat de la Delmar Club cu mașina aranjată pe la șase treizeci. Nevastă-sa susține că nu e în localitate. Am vorbit cu ea acum o oră. Mașina lui n-a ieșit din garaj de la prânz… Poate că, la ora asta, nevastă-sa a aflat c-a fost răpit, poate că nu.

Unghiile lui Francine s-au înfipt în rochie. Buzele ei tremurau.

De Ruse a continuat calm:

– Cineva l-a-mpușcat pe șoferul lui Candless într-un hotel din oraș în seara sau în după-amiaza asta. Polițaii n-au aflat încă. Cineva chiar s-a străduit, Francy. Tu nu ți-ai dori să participi la o înscenare de genul ăsta, nu-i așa, comoara mea?

Francine Ley și-a înclinat capul și a rămas cu privirea pironită în jos.

– Trebuie să beau ceva. Moare ceva-n mine. Mă simt îngrozitor, a rostit ea iute.

De Ruse s-a ridicat în picioare și s-a dus la masa albă. A scurs o sticlă într-un pahar și i l-a dus. A rămas în picioare în fața ei, ținând paharul la distanță.

– Devin dur doar din când în când, iubito, dar când devin, dacă-mi pun în cap, nu pot fi oprit ușor. Dacă știi ceva despre povestea asta, acum ar fi un bun moment ca să dai totul pe goarnă.

I-a dat paharul. Ea a băut pe nerăsuflate whisky-ul, ochii ei albastru-fumurii înviorându-se puțin.

– Nu știu nimic, Johnny, a zis ea încet. Cel puțin nu așa cum crezi tu. Dar George Dial mi-a făcut aseară o propunere amoroasă și mi-a zis c-ar putea stoarce bani de la Candless, amenințându-l c-o să dea-n vileag o mânărie pe care i-a făcut-o Candless unui dur din Reno.

– Ai dracu' de deștepți, băieții ăștia de cartier, a comentat De Ruse. Eu-s din Reno, iubito. Îi știu pe toții tipii duri din oraș. Cine-i individul?

– Unu' pe nume Zapparty.

De Ruse a rostit cu voce joasă: Zapparty este proprietarul de la Club Egypt.

Francine Ley s-a ridicat brusc în picioare și l-a apucat de braț.

– Nu te băga-n chestia asta, Johnny! Pentru Dumnezeu, măcar de data asta poți să nu te bagi?

De Ruse a clătinat din cap și i-a zâmbit. Apoi i-a îndepărtat mâna de pe brațul lui și s-a dat înapoi.

– Am mers cu mașina lor cu gaz, iubito, și nu mi-a plăcut deloc. Am tras în piept cianura lor. Mi-am băgat plumbii în pistolarul cuiva. Asta înseamnă fie să chem sticleții, fie să am necazuri cu legea. Dacă-i răpit cineva, iar eu chem sticleții, mai mult ca sigur va mai exista și o altă victimă. Zapparty e-un tip dur din Reno, lucru ce s-ar putea lega de ceea ce ți-a spus Dial, iar dacă Mops Parisi joacă în echipă cu Zapparty, ăsta ar fi un motiv să intru și eu în joc. Parisi mă urăște de moarte.

– Johnny, nu-i nevoie să te transformi într-o echipă de intervenție formată dintr-un singur om, a spus Francine Ley disperată.

El a continuat să râdă, cu buzele strânse și ochii solemni.

– O să fie formată din doi oameni, iubito. Ia-ți pardesiul. Încă mai plouă.

Ea s-a holbat la el. Mâna ei întinsă, cea care îi prinsese brațul lui, și-a depărtat degetele țepene, încovoiate. Vocea ei era dogită de frică.

– Eu, Johnny?… Oh, te rog, nu…

De Ruse a rostit blând:

– Ia-ți haina, iubito. Fă-te frumoasă. S-ar putea să fie ultima oară când mai ieșim împreună.

Ea a trecut, clătinându-se, pe lângă el. El i-a atins ușor brațul, a ținut-o un moment aproape de el și a spus aproape în șoaptă:

– Nu *tu* m-ai dat în vileag, Francy, nu-i așa?

Ea a privit împietrită durerea din ochii lui, a scos un sunet răgușit și și-a eliberat brațul, ducându-se iute în dormitor.

După o clipă, durerea a dispărut din ochii lui De Ruse, iar zâmbetul metalic i-a revenit în colțul gurii.

7

De Ruse și-a mijit ochii, urmărind cum degetele crupierului alunecă pe suprafața mesei și se odihnesc pe marginea ei. Erau niște degete rotunde, grăsuțe, pline de grație. De Ruse și-a

ridicat privirea și s-a uitat la fața individului. Era un om chel, fără vârstă, cu ochi albaștri, liniștiți. Nu avea păr pe cap, nici măcar un singur fir.

De Ruse s-a uitat din nou la mâinile crupierului. Dreapta s-a întors puțin pe marginea mesei. Butonii de pe manșeta hainei din catifea maro a crupierului – croită ca un smoching – se aflau pe marginea mesei. De Ruse a arborat zâmbetul său metalic.

Avea trei jetoane albastre pe roșu. La jocul respectiv bila s-a oprit pe 2 negru. Crupierul i-a plătit pe doi dintre ceilalți patru bărbați care jucau.

De Ruse a împins în față cinci jetoane albastre și le-a fixat pe caroul roșu. Apoi a întors capul către stânga și a văzut cum un tânăr voinic și blond pune trei jetoane pe zero.

De Ruse și-a lins buzele și a întors capul și mai mult, spre partea laterală a destul de micii încăperi. Francine Ley ședea pe o canapea de lângă perete, cu capul rezemat.

– Cred c-am dibuit-o, iubito, i-a zis De Ruse. Cred c-am dibuit-o.

Francine Ley a clipit din ochi și și-a înălțat capul. S-a întins după paharul de băutură aflat pe măsuța joasă în fața ei.

A luat o gură, a privit în jos, dar nu a spus nimic.

De Ruse și-a întors privirea la blond. Ceilalți trei mizaseră deja. Crupierul părea deopotrivă nerăbdător și vigilent.

– Cum se face că mizați mereu pe zero, când eu mizez pe roșu și pe dublu zero când mizez pe negru? a întrebat De Ruse.

Blondul a zâmbit, a ridicat din umeri, dar nu a spus nimic.

De Ruse a pus mâna jos pe masă și a rostit răspicat:

– V-am întrebat ceva, domnule.

– Poate că sunt Jesse Livermore [2], a mormăit tânărul cel blond. Îmi place să speculez.

– Ce-i chestia asta – ne mișcăm cu încetinitorul? S-a împacientat unul dintre ceilalți bărbați.

– Domnilor, vă rog, faceți jocurile, a spus crupierul.

De Ruse s-a uitat la el și a rostit:

– Dă-i drumul.

Crupierul a învârtit roata cu mâna stângă, aruncând bila cu aceeași mână în direcție opusă. Dreapta lui se odihnea pe marginea mesei.

Bila s-a oprit pe 28 negru, lângă zero. Blondul a râs.

– Pe-aproape, a zis el, pe-aproape.

De Ruse și-a verificat jetoanele, stivuindu-le cu grijă.

– Pun jos șase miare, a spus el. E o fraiereală, dar cred că sunt bani. Al cui e localul ăsta de țepuit?

Crupierul a zâmbit și s-a uitat drept în ochii lui De Ruse. A întrebat liniștit:

– Ați spus local de țepuit?

De Ruse a încuviințat dând din cap fără să se obosească să-i răspundă.

– Am avut senzația că ați spus local de țepuit, a rostit crupierul și și-a mișcat un picior, lăsându-și greutatea pe el.

Trei dintre oamenii care jucaseră și-au luat imediat jetoanele și s-au dus la bărulețul aflat în colțul încăperii. Au comandat băuturi și s-au rezemat de peretele de lângă tejghea, privindu-i pe De Ruse și pe crupier. Blondul îi zâmbea sarcastic lui De Ruse.

– Țst, țst, a exclamat el gânditor. Ce maniere.

Francine Ley și-a terminat băutura și și-a rezemat din nou capul de perete. Își coborâse privirea și-l urmărea pe furiș pe De Ruse, pe sub genele ei lungi.

După un moment, s-a deschis o ușă lambrisată și și-a făcut apariția un bărbat extrem de solid, cu mustață neagră și sprâncene negre și foarte țepoase. Crupierul s-a uitat la el, apoi la De Ruse, indicându-l din priviri.

– Da, cred c-ați spus local de țepuit, a repetat el inexpresiv.

Uriașul s-a dus către cotul lui De Ruse, atingându-l cu propriul său cot.

– Afară, i-a spus el impasibil.

Blondul a rânjit și și-a băgat mâinile în buzunarele costumului său gri-închis. Uriașul nu l-a privit.

De Ruse s-a uitat peste masă la crupier și a spus:

– Îmi iau înapoi cele șase miare și zic pas.

– Afară, a spus uriașul cu țâfnă, împungându-l pe De Ruse cu cotul în coaste.

Crupierul cel chel a zâmbit politicos.

– N-ai de gând să faci pe duru', sper? l-a întrebat uriașul pe De Ruse.

De Ruse l-a privit cu sarcastică surprindere.

– Măi, măi, bodyguardul, a rostit el cu voce joasă. Ia-l, Nicky.

Blondul a scos mâna dreaptă din buzunar și a rotit fulgerător. Mica măciucă părea neagră și lucioasă sub luminile strălucitoare. L-a lovit pe uriaș în moalele capului. Individul s-a aplecat cu brațele depărtate peste De Ruse, care s-a îndepărtat rapid și a scos un pistol de la subsuoară. Uriașul s-a îndoit spre marginea mesei de ruletă, apoi s-a prăbușit greoi pe jos.

Francine Ley s-a ridicat în picioare și a scos un sunet strangulat din gâtlej.

Blondul a sărit în lateral, rotindu-se ca să-l poată vedea pe barman. Acesta și-a pus mâinile pe tejghea. Cei trei bărbați care jucaseră la ruletă păreau extrem de interesați, dar au rămas pe loc.

– Butonul mijlociu de la mâneca dreaptă, Nicky. Cred că-i din cupru, a spus De Ruse.

– Mda. Blondul a înconjurat masa, băgându-și măciuca în buzunar. S-a apropiat de crupier, a apucat între degete butonul din mijloc dintre cei trei de la manșeta dreaptă și a tras cu putere. La a doua încercare s-a desprins, din mânecă ieșind o sârmă subțire.

– Corect, a rostit pe un ton nonșalant blondul, lăsând să cadă brațul crupierului.

– O să-mi iau acum cele șase miare, a spus De Ruse. Pe urmă o să mergem să vorbim cu patronul tău.

Crupierul a încuviințat dând încet din cap și s-a întins după stiva de jetoane de lângă masa de ruletă.

Uriașul de pe jos nu mișca. Blondul a dus mâna la spate, scoțând un pistol calibru .45 automatic din betelia pantalonului. L-a fluturat în mână, zâmbindu-le agreabil celor din jur.

8

Parcurseră balconul care dădea spre sala de mese și ringul de dans. De jos venea freamătul sonorităților de jazz, de la trupurile mlădioase ce se legănau ale unei orchestre formate din mulatri. Împreună cu zumzetul muzicii venea și mirosul de mâncare, țigări și transpirație. Balconul era situat la înălțime, iar scena de dedesubt părea că e văzută printr-un obiectiv fotografic suspendat.

Crupierul cel chel a deschis o ușă din colțul balconului și a intrat fără să se uite în urmă. După el venea blondul căruia De Ruse îi spusese Nicky. Apoi De Ruse și Francine Ley.

Un hol scurt cu lumină opacă în tavan. Ușa de la capătul lui părea a fi din metal vopsit. Crupierul a pus un deget pe micul buton de pe cadru și a sunat într-un anumit fel. S-a auzit un bâzâit precum acela

făcut de o ușă electrică. Bărbatul a apăsat pe margine și a deschis-o.

Înăuntru, o încăpere veselă, jumătate cuib, jumătate birou. Un șemineu cu grătar și un colțar verde din piele, cu fața spre ușă. Bărbatul care ședea pe el a pus ziarul deoparte, a privit în sus și, brusc, s-a albit la față. Era un ins mic de statură, cu un cap rotund, bine proporționat, și cu o față smeadă și rotundă. Avea ochi negri mici, lipsiți de strălucire, ca doi butoni din cărbune.

În mijlocul încăperii era un birou mare și plat, iar la capătul lui stătea în picioare un bărbat înalt, cu un shaker. Capul său s-a întors încet și s-a uitat peste umăr la cele patru persoane care intraseră în încăpere, în timp ce mâinile sale au continuat să agite ușor recipientul. Avea o față cavernoasă, cu ochi înfundați în orbite, piele cenușie fleșcăită, păr roșcat tuns scurt, fără briantină sau cărare. O mică zgârietură în zigzag, asemenea unei cicatrici de la Mensurul [3] german se vedea pe obrazul său stâng.

Bărbatul cel înalt puse shakerul jos, s-a întors și s-a uitat lung la crupier. Cel de pe canapea a rămas nemișcat. Era o tensiune bine camuflată în atitudinea sa.

– Cred că-i vorba de-un jaf. Dar n-am avut ce face. I-au dat la cap lui Big George.

Blondul a zâmbit vesel și a scos revolverul calibru .45 din buzunar. Țeava era îndreptată în jos.

– El crede că-i vorba de-un jaf, a zis el. Mai că-ți vine să te tăvălești pe jos de râs!

De Ruse a închis ușa cea grea. Francine Ley s-a îndepărtat, de-a lungul peretelui opus șemineului. El nu a privit-o. Cel de pe canapea s-a uitat la ea, s-a uitat la toți ceilalți.

De Ruse a zis liniștit:

– Cel înalt e Zapparty. Cel scund e Mops Parisi.

Blondul a făcut un pas în lateral, lăsându-l pe crupier singur în mijlocul camerei. Revolverul era îndreptat către cel de pe canapea.

– Sigur, eu sunt Zapparty, a rostit cel înalt, privindu-l, pentru un moment, curios la De Ruse.

Apoi s-a întors cu spatele, a luat din nou shakerul, i-a scos capacul și a umplut un pahar mic. A băut dintr-o răsuflare lichidul, și-a șters buzele cu o batistă de mătase pe care a aranjat-o la loc în buzunarul de la piept, cu multă grijă, în așa fel încât să se vadă trei colțuri.

De Ruse a arborat zâmbetul său metalic și și-a atins colțul sprâncenei stângi cu arătătorul. Dreapta se afla în buzunarul de la haină.

– Nicky și cu mine am pus la cale o mică scenetă, a rostit el. Pentru ca băieții de-afară să aibă ce să povestească, în caz că atmosfera-ar deveni prea tensionată.

– Pare interesant, s-a arătat de acord Zapparty. De ce ați vrut să mă vedeți?

– Din cauza mașinii cu gaz cu care plimbi lumea, a spus De Ruse.

Cel de pe canapea a făcut o mișcare bruscă, brațul sărindu-i de pe picior, de parcă l-ar fi înțepat ceva.

– Nu… sau da, dacă preferați, domnule Parisi. E chestie de gust, a spus blondul.

Parisi a rămas din nou neclintit. Mâna i-a căzut pe coapsa durdulie.

Zapparty și-a mărit ochii săi înfundați.

– Mașină cu gaz? a întrebat el, părând surprins.

De Ruse a înaintat spre mijlocul încăperii, lângă crupier. Era bine înfipt pe picioare. Ochii săi cenușii aveau o licărire somnoroasă, dar fața era trasă și obosită, nu de om tânăr.

– Poate că cineva ți-a pus-o-n brațe, Zapparty, dar nu cred chestia asta. Mă refer la Lincolnul albastru, cu numărul 5A6, cu rezervorul de gaz letal instalat în față. Știi, Zapparty, chestia aia pe care-o folosesc pentru criminali în statul nostru, a zis el.

Zapparty a înghițit în sec, iar mărul lui Adam i s-a mișcat în sus și-n jos. A pufăit, țuguindu-și buzele, apoi retrăgându-le la loc, pufăind din nou.

Cel de pe canapea râdea zgomotos, părând că se distrează.

O voce care nu venea de la vreunul dintre cei prezenți în cameră a rostit apăsat:

– Aruncă pistolul, blondule. Restul, mâinile sus.

De Ruse a privit către panoul deschis din perete, aflat în spatele biroului. În deschizătură se vedeau un pistol și o mână, dar nu un trup ori o față. Lumina din încăpere punea în evidență pistolul și mâna care îl ținea.

Arma părea a fi îndreptată direct spre Francine Ley.

– Bine, a zis imediat De Ruse, ridicând mâinile goale.

– Ăsta-i Big George – odihnit și gata de acțiune, a spus blondul, lăsând să cadă revolverul calibru .45 cu zgomot pe jos, în fața lui.

Parisi s-a ridicat rapid de pe canapea și a scos un pistol de la subsuoară. Zapparty a luat un revolver din sertarul biroului, îndreptându-l către cei aflați în încăpere.

– Ieși de-acolo și stai deoparte, a spus el în direcția panoului.

Panoul s-a închis cu un pocnet. Zapparty a dat din cap către crupier, care părea să nu fi mișcat vreun mușchi de când intrase în cameră.

– Înapoi la treabă, Louis. Fruntea sus.

Crupierul a încuviințat dând din cap, s-a întors și a părăsit încăperea, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Francine Ley a râs prostește. A dus mâna la gât și și-a înfășurat mai strâns gulerul, de parcă i-ar fi fost frig. Dar în încăpere nu existau ferestre și era foarte cald, de la foc.

Parisi a scos un șuierat printre buze și dinți, s-a năpustit la De Ruse și i-a înfipt țeava pistolului în față, dându-i capul pe spate. I-a pipăit buzunarele cu stânga, i-a luat Coltul, a pipăit sub brațe, i-a dat ocol, i-a atins șoldurile, apoi a revenit în fața lui.

S-a dat puțin îndărăt și l-a lovit pe De Ruse cu patul pistolului în obraz. Acesta a rămas complet nemișcat, zvâcnind doar puțin din cap când metalul dur i-a atins fața.

Parisi l-a lovit din nou în același loc. Din obrazul lui De Ruse a început să se prelingă, încet, sânge. Capul i s-a înclinat ușor, iar genunchii i-au cedat.

S-a prăbușit încet, sprijinindu-se cu mâna stângă de pardoseală, tremurând din cap. Trupul lui era ghemuit, picioarele îndoite sub el. Stânga atârna moale lângă piciorul stâng.

– Gata, Mops. Nu fi însetat de sânge. Trebuie să-i ascultăm pe oamenii ăștia, a zis Zapparty.

Francine Ley a râs din nou, de-a dreptul prostește. S-a deplasat ezitând de-a lungul peretelui, sprijinindu-se cu o mână.

Parisi a respirat adânc și s-a îndepărtat de De Ruse, cu un zâmbet fericit pe chipul lui smead și rotund.

– De când așteptam momentul ăsta, a rostit el.

Când se afla cam la doi metri de De Ruse, din pantalonii acestuia a părut să-i alunece în mână ceva mic, cu sclipiri întunecate. S-a auzit o explozie sonoră și pe jos a înflorit o flacără portocaliu-verzuie.

Capul lui Parisi a zvâcnit pe spate. Sub bărbia lui a apărut o gaură rotundă care s-a mărit și s-a înroșit aproape instantaneu. Brațele sale s-au relaxat, lăsând să cadă cele două pistoale. Trupul său a început să se clatine. S-a prăbușit greoi.

– Dumnezeule! a exclamat Zapparty, ridicând pistolul.

Francine Ley a țipat surd și s-a repezit asupra lui, zgâriindu-l și lovindu-l.

Revolverul s-a descărcat de două ori, cu o bubuitură puternică. Două gloanțe s-au înfipt în perete. Tencuiala a căzut zgomotos.

Francine Ley a alunecat pe pardoseală, în patru labe. Din rochie îi ieșea un picior lung și subțire.

Blondul, într-un genunchi, cu pistolul său calibru .45 din nou în mână, a rostit răgușit:

– A luat pistolul nemernicului!

Zapparty stătea cu mâinile goale, cu o expresie înspăimântătoare. Pe dosul mâinii lui drepte era o zgârietură lungă și roșie. Revolverul său zăcea pe jos lângă Francine Ley. Ochii săi îngroziți priveau neîncrezători înspre aceasta.

Pe pardoseală, Parisi a tușit o dată, apoi nu a mai scos niciun sunet.

De Ruse s-a ridicat în picioare. Micul Mauser părea o jucărie în mâna lui. Vocea sa părea că vine de la mare distanță:

– Fii atent la panoul ăla, Nicky…

Nu se auzeau sunete în exteriorul camerei sau în alte părți. Zapparty stătea la capătul biroului, palid, pietrificat.

De Ruse s-a aplecat și a atins umărul lui Francine.

– Ești bine, iubito?

Ea și-a tras picioarele și s-a ridicat, privind în jos către Parisi. Tremura din toate încheieturile.

– Îmi pare rău, iubito, a zis De Ruse cu blândețe. Cred că te-am judecat greșit.

A scos o batistă din buzunar, a umezit-o cu buzele, și-a frecat ușor obrazul stâng, apoi s-a uitat la sângele de pe batistă.

– Cred că Big George iar face nani, a spus Nicky. I-am dat una-n cap, ca să nu trag în el.

De Ruse a încuviințat dând ușor din cap:

– Mda. Toată povestea a fost de rahat. Unde sunt pălăria și haina dumitale, domnule Zapparty? Am vrea să te luăm la o plimbare.

9

În umbra arborilor de piper, De Ruse a rostit:

– Uite-o, Nicky. Acolo. N-a deranjat-o nimeni. N-ar fi rău să vezi ce e prin jur.

Blondul s-a dat jos de la volanul Packardului și s-a îndepărtat pe sub copaci. A rămas ceva vreme pe aceeași parte a străzii ca și mașina, apoi s-a strecurat vizavi, unde era parcat Lincolnul, în fața blocului de apartamente din cărămidă de pe North Kenmore.

De Ruse s-a întors din scaunul din față și a ciupit-o pe Francine Ley de obraz.

– Acum o să mergi acasă, iubito – cu cheia aia. Ne vedem mai târziu.

– Johnny – s-a agățat ea de brațul lui – ce-ai de gând să faci? Pentru Dumnezeu, nu vrei să termini cu distracția pentru seara asta?

– Nu încă, iubito. Domnul Zapparty dorește să ne comunice niște lucruri. Cred c-o să-l stimuleze o plimbărică cu mașina aia cu gaz letal. Oricum, am nevoie de ea ca probă.

L-a privit pe Zapparty, aflat în colțul banchetei din spate. Acesta a scos un sunet aspru din gât și a rămas cu ochii pironiți în fața sa, cu o față sumbră.

Nicky s-a întors, traversând drumul, și a pus un picior pe prag.

– N-are chei, a zis. Le ai tu?

– Bineînțeles, a răspuns De Ruse. A scos cheile din buzunar și le-a dat lui Nicky. Acesta a înconjurat mașina, s-a oprit în dreptul lui Zapparty și a deschis portiera.

– Jos, domnule!

Zapparty a coborât țeapăn și a rămas în picioare în ploaia domoală, care cădea pieziș, mușcându-și buzele. De Ruse l-a urmat.

– Du-te, iubito!

Francine Ley s-a urcat la volanul Packardului și a apăsat starterul. Motorul s-a trezit la viață cu un zbârnâit ușor.

– Pa, iubito, a zis De Ruse cu blândețe. Să-mi încălzești papucii. Și fă-mi un mare serviciu, scumpete. Nu telefona nimănui.

Packardul s-a îndepărtat pe strada întunecată, sub arborii uriași de piper. De Ruse a urmărit-o cum dă colțul, apoi l-a înghiontit pe Zapparty.

– Hai. O să stai pe bancheta din spate a mașinii tale. N-o să te putem trata cu prea mult gaz, din cauza găurii în panoul de sticlă, dar o să-ți placă mirosul. O să mergem undeva la țară. Avem toată noaptea la dispoziție ca să ne jucăm cu tine.

– Bănuiesc că știi că asta se numește răpire, a rostit Zapparty răgușit.

– Tare mult îmi place să mă gândesc la asta, a tors De Ruse.

Au traversat strada, trei oameni care mergeau împreună fără să se grăbească. Nicky a deschis portiera din spate, cea neșifonată, a Lincolnului. Zapparty a urcat. Blondul a închis portiera trântind-o, s-a suit la volan și a băgat cheia în contact. De Ruse s-a urcat lângă el și s-a așezat cu picioarele de-o parte și de alta a rezervorului de gaz.

Toată mașina încă mirosea a gaz.

Nicky a pornit motorul, a întors la jumătatea străzii și a rulat către nord spre Franklin, apoi prin Los Feliz către Glendale. După puțin timp, Zapparty s-a aplecat și a lovit în geam. De Ruse și-a pus urechea la gaura din geam, în spatele capului lui Nicky.

Se auzi vocea răgușită a lui Zapparty:

– O casă din piatră – Castle Road – în zona inundată din La Crescenta.

– Dumnezeule, dar omul ăsta-i un pămpălău, a mormăit Nicky, cu ochii la drum.

De Ruse a încuviințat din cap și a rostit gânditor:

– E mai mult decât atât. Parisi fiind mort, o să-și țină gura doar dac-o să-și imagineze c-are o cale de scăpare.

– Eu mai degrabă aș lua o bătută și mi-aș ține pliscul, a replicat Nicky. Aprinde-mi o țigară, Johnny.

De Ruse a aprins două țigări și i-a pasat una celui blond. A aruncat o privire spre trupul deșirat al lui Zapparty, din colțul banchetei. Luminile pasagere îi atingeau fața încordată, adâncindu-i umbrele.

Limuzina aluneca tăcut prin Glendale și pe drumul în pantă spre Montrose. Din Montrose către autostrada Sunland, apoi, traversând-o pe aceasta, către zona inundabilă din La Crescenta.

Au găsit Castle Road și au rulat pe el către munți. În câteva minute au ajuns la o casă din piatră.

Era retrasă de la drum, după un spațiu amplu care, pe vremuri, ar fi putut fi o pajiște, dar care acum era nisip întărit, pietre mici și câțiva bolovani. Drumul cotea brusc chiar înainte de a ajunge la ea, terminându-se puțin mai încolo într-o rampă de asfalt, desprinsă la inundația din ziua de Anul Nou, 1934.

Dincolo de această margine se afla albia principală a zonei inundate. Era plin de tufișuri și bolovani. Chiar pe acolo se înălța un copac cu aproape toate rădăcinile în aer, la doi metri și jumătate deasupra albiei inundabile.

Nicky a oprit mașina, a stins luminile și a scos o lanternă mare și cromată din buzunarul portierei, dându-i-o lui De Ruse.

Acesta a ieșit din mașină și a rămas un moment cu mâna pe portiera deschisă, ținând lanterna. A scos un pistol din buzunarul pardesiului lipindu-l de corp.

– Parcă-i un grajd, a spus el. Nu cred că-i vreo mișcare pe-aici.

I-a aruncat o privire lui Zapparty, a zâmbit și s-a îndreptat spre casă, pe coamele de nisip. Ușa de la intrare era pe jumătate deschisă, înțepenită de nisip în această poziție. De Ruse s-a îndreptat spre colțul casei, încercând pe cât posibil să nu fie pe aceeași direcție cu ușa. A mers de-a lungul peretelui lateral, uitându-se la ferestrele blocate cu panouri

de lemn, îndărătul cărora nu se zărea niciun fel de lumină.

În spatele casei se afla ceea ce fusese cândva un coteț de păsări. Într-un garaj înghesuit, niște fiare ruginite reprezentau ceea ce mai rămăsese din mașina familiei. Ușa din spate era bătută în cuie, asemenea ferestrelor. De Ruse a rămas tăcut în ploaie, întrebându-se de ce era deschisă ușa de la intrare. Apoi și-a adus aminte că mai fusese o inundație cu câteva luni în urmă, nu foarte puternică. E posibil să fi fost suficientă apă ca să deschidă ușa, aflată pe partea dinspre munți.

Pe parcelele învecinate se profilau două case de stuc, ambele abandonate. Mai departe de albia inundabilă, pe o ridicătură a terenului, se vedea o fereastră luminată. Era singura lumină aflată în raza vizuală a lui De Ruse.

S-a întors la partea din față a casei și s-a strecurat prin ușa deschisă. A rămas pe loc și a ascultat. După destul de multă vreme, a aprins lanterna.

Casa nu mirosea a casă. Mirosea a afară. În încăperea din față nu era decât nisip, câteva piese de mobilier fărâmate, câteva urme pe pereți, deasupra liniei întunecate a apei de la inundație, acolo unde fuseseră atârnate tablouri.

De Ruse a traversat un hol mic, pătrunzând într-o bucătărie care avea o gaură în pardoseală, acolo unde fusese scurgerea, și o sobă cu gaz ruginită.

Din bucătărie, s-a dus în dormitor. Până în acel moment, din casă nu auzise niciun fel de zgomot.

Dormitorul era pătrat și cufundat în întuneric. Pe jos era un covor întărit de atâta noroi. Mai era un pat de fier cu un mecanism ruginit și o saltea plină de pete care acoperea o parte din mecanism.

De sub pat ieșeau două picioare.

Erau picioare solide, încălțate în pantofi luxoși de culoare maro-castanie, cu șosete purpurii. Șosetele aveau modele gri pe partea laterală. Deasupra șosetelor erau pantaloni în carouri albe și negre.

De Ruse s-a oprit și a îndreptat lanterna spre picioare. A scos un șuierat ușor. A rămas în această poziție câteva minute, fără să se miște. Apoi a pus lanterna pe podea, în picioare, pentru ca fasciculul pe care-l arunca în tavan să fie reflectat în jos, pentru a lumina slab toată încăperea.

A tras salteaua de pe pat. A atins apoi mâinile omului care era dedesubt. Erau reci ca gheața. L-a apucat de glezne și a tras, dar individul era solid și greu.

Era mai simplu să mute patul.

10

Zapparty și-a rezemat capul de banchetă. Avea ochii strâns închiși și făcea eforturi să-și țină capul suficient de întors într-o parte, pentru a nu-i pătrunde prin pleoape lumina puternică a lanternei.

Nicky ținea lanterna aproape de fața sa și se juca monoton cu întrerupătorul ei, într-un fel de ritm.

De Ruse stătea cu un picior pe pragul portierei deschise și privea în ploaie. La marginea orizontului întunecat clipea slab lumina de poziție a unui avion.

Nicky zise nepăsător:

– N-ai idee ce poate face pe cineva să se înmoaie. L-am văzut odată pe unul care-a cedat nervos pentru că un gabor îi apăsa cu unghia alunița din bărbie, a spus Nicky nepăsător.

De Ruse a izbucnit în râs.

– Asta-i tare. Trebuie să te gândești la ceva mai bun decât o lanternă.

Nicky aprindea și stingea lanterna încontinuu.

– Aș putea, a zis el. Dar nu vreau să mă murdăresc pe mâini.

După ceva vreme, Zapparty a ridicat mâinile, le-a lăsat să coboare încet, apoi a început să vorbească. Povestea cu o voce monotonă, ținând ochii închiși din cauza lanternei.

– De răpirea asta s-a ocupat Parisi. Eu n-am știut nimic până când s-a terminat. Parisi mi-a forțat mâna cam cu o lună-n urmă, însoțit de vreo doi băieți duri. Descoperise cumva că Candless mă storsese de douăzeci și cinci de mii de dolari ca să-l apere, într-un proces de omucidere, pe fratele meu vitreg, apoi l-a lăsat baltă pe puști. Nu i-am spus chestia asta lui Parisi. Până-n seara asta, n-am știut că știa.

A venit la club pe la șapte, sau puțin după și mi-a zis: L-am prins pe-un prieten de-al tău, Hugo Candless. E o treabă de o sută de miare, un profit rapid. Tu trebuie doar să ne-ajuți să-mprăștiem plata pe mesele astea de-aici și s-o amestecăm cu un alt teanc de bani. Trebuie să faci asta pentru că-ți oferim și ție partea ta – și pentru că treaba se face pe strada ta, puțin mai sus de tine, dacă apare vreo problemă. Cam asta-i tot. Apoi Parisi s-a așezat și i-a așteptat pe băieții lui, rozându-și unghiile. A devenit extrem de nervos pentru că nu

mai apăreau. La un moment dat a ieșit afară ca să dea un telefon de la o berărie.

De Ruse a tras din țigara pe care o ținea în mâna făcută căuș.

Întrebă:

– Cine ți-a dat pontul și de unde știai că Candless era aici? a întrebat el.

– Mi-a zis Mops. Dar nu știam că-i mort, a răspuns Zapparty.

Nicky a râs și a manevrat întrerupătorul lanternei de câteva ori, în ritm rapid.

– Ține-o aprinsă un minut, i-a cerut De Ruse. Nicky a ținut fasciculul îndreptat către fața palidă a lui Zapparty. Acesta își mișca buzele înainte și-napoi. A deschis ochii o dată. Erau ochi lipsiți de viață, ca ai unui pește mort.

– E-al dracu' de frig aici. Ce facem cu barosanu' ăsta? a întrebat Nicky.

– Îl ducem în casă și-l legăm de Candless. O să se-ncălzească unul pe altul. Venim din nou mâine-dimineață, ca să vedem dacă i-au venit și alte idei, a răspuns De Ruse.

Zapparty s-a cutremurat. În colțul unui ochi a apărut strălucirea a ceva asemănător unei lacrimi. După un moment de tăcere, a spus:

– În regulă. Eu am plănuit totul. Mașina cu gaz letal a fost ideea mea. Nu voiam banii. Îl voiam pe Candless – mort. Fratele meu mai mic a fost spânzurat vinerea trecută la închisoarea Quentin.

S-a făcut liniște. Nicky a mormăit ceva pentru sine. De Ruse nu s-a clintit și nu a scos niciun sunet.

Zapparty a continuat:

– Mattick, șoferul lui Candless, a fost și el implicat. Îl ura pe Candless. Ca totul să pară în regulă, trebuia să conducă mașina aranjată, apoi să se facă nevăzut. Dar, în timp ce se pregătea de acțiune, nu și-a ținut pliscul, iar Parisi a devenit bănuitor și a pus să i se dea la mir. Mașina a condus-o un alt băiat. Ploua, iar asta a ușurat situația.

– E mai bine, dar încă nu-i tot, Zapparty, a comentat De Ruse.

Zapparty a ridicat din umeri, a mijit ochii în bătaia lanternei și aproape a surâs.

– Ce dracu' vrei?

– Vreau să-mi spui cine-i individul care-a pus să fiu înhățat… Las-o baltă. O s-o fac eu, a răspuns De Ruse.

A pus jos piciorul și a aruncat chiștocul în întuneric. A trântit portiera, apoi s-a urcat pe bancheta din față. Nicky a pus lanterna deoparte, s-a suit la volan și a pornit motorul.

– Undeva unde pot să telefonez după un taxi, Nicky. Apoi te mai plimbi încă o oră și după aia o suni pe Francy. Îți las vorbă la ea, a zis De Ruse.

Blondul a clătinat încet din cap.

– Ești băiat de treabă, Johnny, și mi-ești simpatic. Dar tărășenia a mers prea mult în direcția asta. Mă

duc la sediu. Nu uita c-am acasă, sub teancul de cămăși vechi, o licență de detectiv particular.

– Lasă-mi o oră, Nicky. Doar o oră, l-a rugat De Ruse.

Mașina a coborât panta dealului și a traversat Sunland Highway, apoi a început să urce panta altui deal către Montrose. După o vreme, Nicky a rostit:

– S-a marcat.

11

După ceasul de pontaj din capătul biroului din holul recepției de la Casa de Oro era ora unu și douăsprezece minute. Recepția era aranjată în vechi stil spaniol, cu covoare indiene negru cu roșu, scaune cu ținte, cu perne de piele cu ciucuri la colțuri; ușile din lemn de măslin gri-verzui erau asamblate cu balamale din fier forjat executate voit stângaci.

Un recepționer subțirel și spilcuit, cu o mustață blondă dată cu ceară și o tunsoare Pompadour, stătea rezemat de birou și se uita la ceas căscând și acoperindu-și gura cu dosul palmei cu unghii strălucitoare.

Ușa dinspre stradă s-a deschis și De Ruse a intrat. Și-a scos pălăria, a scuturat-o și-a pus-o la loc pe cap și i-a tras borul în jos. Ochii săi au privit lent în jur, la recepția pustie, și s-a apropiat de birou, punând o mână înmănușată pe el.

– Care-i numărul bungalow-ului lui Hugo Candless? a întrebat el.

Recepționerul părea plictisit. A aruncat o privire la ceas, apoi la fața lui De Ruse, apoi din nou la ceas. A zâmbit cu superioritate și a răspuns cu un ușor accent.

– Doisprezece C. Doriți să fiți anunțat – la ora asta?

– Nu, a răspuns De Ruse.

S-a îndepărtat de birou, îndreptându-se către o ușă mare cu un diamant de sticlă pe ea. Părea a fi ușa unei toalete de mare clasă.

În timp ce punea mâna pe ușă, un clopoțel a sunat strident în spatele lui.

De Ruse s-a uitat peste umăr, s-a întors și s-a apropiat de birou. Recepționerul a ridicat rapid mâna de pe clopoțel.

Glasul său era rece, sarcastic, insolent când rosti:

– Nu este genul acela de bloc de apartamente, dacă sunteți amabil.

Două zone de deasupra pomeților lui De Ruse s-au colorat în roșu-închis.

S-a aplecat peste tejghea și, apucându-l pe recepționer de rever, l-a lipit cu pieptul de marginea biroului.

– Care-i poanta, homalăule?

Bărbatul a pălit, dar a reușit să apese din nou pe clopoțel, cu o mână tremurândă.

Un ins mărunțel și borțos, îmbrăcat într-un costum lăbărțat și cu o perucă maronie, s-a apropiat pe după marginea biroului, a îndreptat un deget grăsuț și a rostit:

– Hei.

De Ruse i-a dat drumul recepționerului. S-a uitat lipsit de expresie la scrumul de trabuc de pe haina borțosului.

– Eu sunt administratorul. Dacă vrei să faci pe durul trebuie să treci pe la mine, a zis acesta.

– Vorbești pe limba mea. Hai acolo-n colț, a replicat De Ruse.

S-au dus în colț și s-au așezat lângă un palmier. Borțosul a căscat amiabil, a ridicat marginea perucii și s-a scărpinat sub ea.

– Mă cheamă Kuvalick, a spus el. De multe ori și mie-mi vine să-i trag una elvețianului. Care-i treaba?

– Ești o persoană care știe să-și țină pliscul? a întrebat De Ruse.

– Nu. Mor de plăcere să stau la taclale. E singura distracție pe care-o am la ferma asta de filfizoni. Kuvalick a scos din buzunar o jumătate de trabuc și și-a pârlit nasul aprinzând-o.

– Acum e momentul să-ți ții pliscul, a spus De Ruse.

A băgat mâna în buzunar, a scos portofelul și a luat din el două hârtii de zece dolari. Le-a rulat pe degetul arătător, vârându-le în buzunarul exterior al hainei borțosului.

Kuvalick a clipit, dar nu a spus nimic.

– În apartamentul lui Candless e un tip pe nume George Dial, a zis De Ruse. Mașina lui e afară. Vreau să-l văd și nu vreau să-mi dau numele. Poți să mă bagi în casă și să stai cu mine.

Borțosul a răspuns precaut:

– E cam târziu. Poate că-i în pat.

– Dacă e, înseamnă c-a greșit patul, a zis De Ruse. Ar trebui să se scoale.

Borțosul s-a ridicat în picioare.

– Nu-mi place ceea ce gândesc, dar îmi plac banii tăi, a spus el. Mă duc să văd dacă sunt treji. Stai aici.

De Ruse a încuviințat, dând din cap. Kuvalick s-a îndepărtat de-a lungul peretelui și a pătruns pe o ușă situată în colț. În timp ce mergea, de sub haină, la șold, se profila conturul butucănos al unui toc de pistol. Recepționerul s-a uitat după el, apoi l-a privit disprețuitor pe De Ruse și a scos o pilă de unghii.

Au trecut zece, cincisprezece minute. Kuvalick nu s-a mai întors. De Ruse s-a ridicat brusc în picioare, s-a încruntat și s-a repezit cu pași mari spre ușa din colț. Recepționerul a înțepenit, iar privirea i s-a îndreptat către telefonul de pe birou, dar nu l-a atins.

De Ruse a intrat pe ușă și s-a trezit sub o galerie acoperită. Ploaia picura ușor de pe țiglele înclinate ale acoperișului. A străbătut acel *patio* în mijlocul căruia era un bazin dreptunghiular, încadrat de un mozaic de plăci de ceramică vesel colorate. La capăt se ramificau alte *patio*-uri. În capătul

îndepărtat al celui din stânga, se vedea o fereastră luminată. S-a îndreptat către ea, la nimereală. Când s-a apropiat, a distins numărul 12 C pe ușă.

A urcat cele două trepte plate și a apăsat un buton de sonerie care a sunat undeva, la distanță. Nu s-a întâmplat nimic. După câteva clipe a sunat din nou, apoi a încercat ușa. Era încuiată. Undeva, în interior, i s-a părut că aude un sunet slab, înăbușit, de ceva lovit cu un lemn.

A rămas în ploaie un moment, apoi a ocolit bungalow-ul, mergând pe o alee îngustă, extrem de umedă. A încercat ușa de serviciu: tot încuiată. De Ruse a înjurat, a scos pistolul de la subsuoară, a pus pălăria pe geamul ușii de serviciu și l-a spart geamul cu patul armei. Cioburile au căzut înăuntru zăngănind ușor.

A pus pistolul la loc, și-a aranjat pălăria pe cap și a băgat mâna prin geamul spart ca să descuie ușa.

Bucătăria era spațioasă și luminoasă, cu gresie și faianță negru cu galben, părând că a fost folosită doar pentru prepararea băuturilor. Pe o parte a chiuvetei se aflau două sticle de Haig and Haig, o sticlă de Hennessy, trei sau patru sticluțe ciudate de digestiv. Un holișor cu ușa închisă ducea către sufragerie. Acolo, în colț, era un pian de mari dimensiuni, iar lângă el o mică lampă aprinsă. O altă lampă pe o măsuță joasă, cu băuturi și pahare. În șemineu, un foc de lemne își dădea ultima suflare.

Zgomotul de lovituri a devenit mai puternic.

De Ruse a traversat sufrageria și a pătruns, printr-o ușă încadrată de draperii, într-un alt hol, iar din acesta într-un dormitor superb lambrisat. Zgomotul de lovituri venea din dulapul de perete. De Ruse a deschis ușa și a văzut un bărbat.

Ședea pe jos, cu spatele într-o pădure de haine și umerașe. Capul îi era legat cu un prosop. Alt prosop îi imobiliza gleznele. Avea mâinile legate la spate. Era un bărbat extrem de chel, la fel de chel precum crupierul de la Club Egypt.

De Ruse s-a uitat la el sever, a rânjit și s-a aplecat să-i taie legăturile.

Omul a scuipat o scamă din gură, a înjurat grosolan și a dispărut printre hainele din fundul dulapului. A apărut strângând în mâini ceva, l-a netezit și l-a pus pe capul său lipsit de păr.

Acum redevenise Kuvalick, detectivul casei.

S-a sculat, încă înjurând, în picioare și s-a îndepărtat de De Ruse, cu un zâmbet țeapăn pe fața sa grasă. Mâna sa dreaptă s-a repezit la tocul de la șold.

De Ruse și-a întins mâinile și s-a așezat pe un scăunel acoperit cu pernă cu modele colorate.

– Povestește-mi!

Un moment, Kuvalick s-a uitat în tăcere la el, apoi a luat mâna de pe pistol.

– Era lumină, așa c-apăs pe sonerie. Deschide un tip înalt, brunet. Îl văd des pe-aici. E Dial. Îi spun că la recepție-i cineva care vrea să-l vadă pe șest, nu-și dă numele.

– Și ți-a dat una-n cap, a intervenit sec De Ruse.

– Nu imediat, a rânjit Kuvalick și a mai scuipat din gură o scamă. Îi spun cum arăți. *Acum* îmi dă una-n cap. Mi-a zâmbit oarecum ciudat și m-a invitat să intru un minut. Intru, el închide ușa și-mi vâr-un pistol în șale. Zice: „Ai spus că-i îmbrăcat doar în

negru?“ Eu spun: „Da. Ce-i cu pistolul ăsta?“ El zice: „Are ochi gri și părul negru și aspru.“ Eu zic: „Da, ticălosule, dar ce-i cu pistolul ăsta?“

El zice: „Pentru asta e“, și-mi dă cu el în moalele capului. Cad, amețit, dar nu leșinat. Apoi vine pe-o ușă târfa lui Candless și, împreună, mă leagă și mă înghesuie-n dulap și asta-i tot. Îi aud o vreme cum se foiesc, pe urmă tăcere. Asta-i tot până când ai sunat.

De Ruse a zâmbit leneș, jucăuș. Întregul său corp era destins în scaun. Atitudinea sa devenise indolentă și relaxată.

– S-au roit, a rostit el încet. Au fost anunțați. Nu cred c-a fost o mișcare prea inteligentă.

– Eu am fost detectiv la Wells Fargo [4] și rezist la șocuri. Ce voiau să facă? a întrebat Kuvalick.

– Ce fel de femeie e doamna Candless?

– Brunetă, atractivă. Înnebunită după sex, așa cum zice colegul meu. Cam uzată și bețivă. La fiecare trei luni angajează alt șofer. Și aici sunt vreo doi tipi pe care-i place. Bănuiesc că gigoloul ăla mi-a dat la cap.

De Ruse s-a uitat la ceasul său, a încuviințat din cap, apoi a dat să se ridice.

– Cred că-i momentul să intervină legea. Ai prin oraș ceva prieteni cărora ai vrea să le livrezi o poveste despre o răpire?

– Nu încă, a rostit un glas.

George Dial a pătruns rapid din hol în cameră și stătea liniștit cu un pistol automatic cu amortizor, lung, subțire. Avea ochii strălucitori și turbați, dar

degetul lui de culoarea lămâii era foarte ferm pe trăgaciul micuței arme.

– Nu ne-am roit, a spus el. Încă nu eram gata. Dar n-ar fi fost o idee rea – pentru voi doi.

Mâna grăsulie a lui Kuvalick s-a strecurat pe furiș spre tocul de la șold.

Arma automatică cu tubul cel negru atașat a scos două sunete surde.

Un norișor de praf a sărit de pe partea din față a hainei lui Kuvalick. Mâinile sale au sărit brusc în lături, departe de corp, iar ochișorii lui s-au făcut mari, ca niște semințe care sar dintr-o păstaie. A căzut greoi într-o rână, a rămas nemișcat pe stânga, cu ochii pe jumătate deschiși și cu spatele la perete. Peruca îi alunecase pe-o parte.

De Ruse s-a uitat rapid la el, apoi la Dial. Pe chipul lui nu se citea nicio emoție.

– Ești un mare prost, Dial, a spus el. Chestia asta-ți distruge ultima șansă. Ar fi putut să-ți meargă șmecheria. Dar nu-i singura ta greșeală.

Dial a răspuns calm:

– Nu. Acum îmi dau seama. N-ar fi trebuit să-i trimit pe băieți după tine. N-aveam un motiv serios. Așa se-ntâmplă când nu ești profesionist.

De Ruse a încuviințat dând ușor din cap, privindu-l pe Dial aproape cu prietenie.

– Doar de amuzament – cine ți-a dat pontul că jocul s-a terminat lamentabil?

– Francy – și-a făcut-o pe-ndelete, a rostit Dial cu brutalitate. Eu plec, așa că pentru ceva vreme n-o

să-i pot mulțumi.

– Nu tocmai, a zis De Ruse. N-o să poți fugi din statul ăsta. N-o să te-atingi nici măcar de-o centimă din banii barosanului. Nici tu, nici acoliții tăi, nici femeia ta. Poliția află întreaga poveste – chiar în clipa asta.

– O să scăpăm, a replicat Dial. Avem destui bani ca să ne pierdem prin lume, Johnny. Rămâi cu bine.

Fața lui Dial s-a încordat și mâna cu pistolul a zvâcnit în sus. De Ruse a mijit ochii, pregătindu-se pentru șoc. Micul pistol nu s-a descărcat. În spatele lui Dial s-a auzit un foșnet, iar în încăpere a pătruns o brunetă înaltă, îmbrăcată într-o haină de blană gri. O pălărioară era agățată de părul negru împletit la ceafă. Era drăguță, dar palidă și trasă la față. Rujul de pe buzele ei era negru ca funinginea; n-avea culoare în obraji.

Avea o voce leneșă și rece, care nu se potrivea cu expresia ei încordată.

– Cine-i Francy? a întrebat ea glacial.

De Ruse a făcut ochii mari, trupul i-a înțepenit în scaun, iar mâna sa dreaptă a început să alunece către piept.

– Francy e iubita mea, a zis el. Domnul Dial a încercat să mi-o sufle. Dar nu-i nicio problemă. E un bărbat atrăgător și trebuie să-și poată satisface nevoile.

Chipul femeii a devenit brusc întunecat, sălbatic și furios. L-a apucat strâns pe Dial de brațul cu arma.

De Ruse a dus iute mâna la tocul de sub umăr și a scos pistolul lui calibru .38. Dar nu arma lui s-a

descărcat. Nici pistolul automatic cu amortizor din mâna lui Dial. Ci un Colt uriaș, cu o țeavă de douăzeci de centimetri, care a făcut un zgomot ca de bombă. Se descărcase de pe pardoseală, de lângă coapsa dreaptă a lui Kuvalick, care îl ținea în mâna lui grăsulie.

Se descărcase o singură dată. Dial a fost aruncat în perete ca de o mână uriașă. Capul s-a izbit de zid și, instantaneu, fața lui frumoasă a devenit o mască de sânge.

A căzut moale, prelingându-se de-a lungul peretului, iar micul pistol automatic cu amortizor a sărit în fața lui. Bruneta s-a aruncat după el, în patru labe, în fața trupului întins al lui Dial.

A pus mâna pe el și a dat să-l ridice. Fața ei era schimonosită, buzele îi dezveleau dinții fini, ca de lup, care străluceau.

– Sunt un dur. Am fost detectiv la Wells Fargo, a spus Kuvalick.

Uriașul pistol a bubuit din nou. De pe buzele femeii a ieșit un țipăt ascuțit. Trupul ei a fost aruncat lângă cel al lui Dial. Ochii ei se deschideau și se închideau, se deschideau și se închideau. Chipul ei a devenit alb și inexpresiv.

– Lovitură-n umăr. Nu-i grav, a rostit Kuvalick și s-a ridicat în picioare. Și-a desfăcut larg haina și s-a bătut pe piept. Vestă antiglonț, a continuat el cu mândrie. Dar m-am gândit că-i mai bine să nu mă ridic imediat, altminteri m-ar fi împușcat drept în față.

12

Francine Ley a căscat, și-a întins piciorul lung îmbrăcat într-o pijama verde și a privit la papucul verde și subțire. A căscat din nou, s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat tensionată spre biroul în formă de semilună. Și-a turnat din sticlă în pahar, a băut repede, cu un violent tremur nervos. Era trasă la față, avea ochii înfundați în orbite; sub ochi, era mâzgălită cu negru.

S-a uitat la micul ceas pe care-l purta la încheietură. Era aproape patru dimineața. Cu brațul încă în aer, s-a întors când a auzit un zgomot, s-a așezat cu spatele la birou și a început să respire precipitat, greoi.

De Ruse a intrat printre draperiile roșii. S-a oprit și a privit-o inexpresiv, apoi și-a scos încet pălăria și pardesiul, aruncându-le pe un scaun. Și-a dat jos haina de la costum și hamul de piele de pe umăr și s-a dus la bar.

A mirosit un pahar, l-a umplut o treime cu whisky, și l-a băut dintr-o răsuflare.

– Deci a trebuit să-l informezi pe individ, a rostit el sumbru, privind fundul paharului pe care-l ținea în mână.

– Da, a răspuns Francine. A trebuit să-i dau telefon. Ce s-a-ntâmplat?

– A trebuit să-i daí telefon individului, a zis De Ruse pe același ton. Știai foarte bine că era amestecat și el. Ai preferat să scape el, chiar dacă m-ar fi omorât pe mine pentru asta.

– Ești bine, Johnny? a întrebat ea moale, cu glas obosit.

De Ruse nu i-a răspuns, nu a privit-o. Își puse încet paharul jos și și-a mai turnat puțin whisky, a

adăugat apă gazoasă, uitându-se în jur după gheață. Negăsind, a început să bea cu sorbituri mici băutura, cu privirea ațintită asupra suprafeței albe a biroului.

– Nu-i nimeni pe lumea asta care să te-ntreacă, Johnny. Nu i-ar aduce niciun folos, dar ar trebui să-ncerce, după mine, a răspuns Francine.

De Ruse a zis încet:

– Nemaipomenit. Numai că nu-s așa de tare. În momentul ăsta aș fi fost mort, dacă n-ar fi existat un detectiv nostim de hotel, care poartă la serviciu un pistol Buntline Special și vestă antiglonț.

După un timp, Francine Ley a întrebat:

– Vrei să-mi iau valea?

De Ruse s-a uitat rapid la ea, apoi și-a întors privirea în altă parte. A pus paharul jos și s-a îndepărtat de birou. Peste umăr, i-a răspuns:

– Nu, atâta vreme cât o să continui să-mi spui adevărul.

S-a așezat într-un fotoliu, și-a rezemat coatele de brațele acestuia și și-a cuprins capul în palme. Francine Ley l-a privit un moment, apoi s-a dus și s-a așezat pe un braț al fotoliului. I-a împins cu blândețe capul, până când s-a rezemat de spătar. A început să-i maseze fruntea.

De Ruse a închis ochii. Trupul său s-a relaxat, iar glasul i-a devenit somnoros.

– Probabil că la Club Egypt mi-ai salvat viața. Cred că asta ți-a dat dreptul să-l lași pe frumușel să tragă-n mine.

Francine Ley îi masa fruntea, fără să scoată o vorbă.

– Frumușelul e mort, a continuat De Ruse. Detectivul i-a făcut fața praf.

Mâna lui Francine s-a oprit. După un moment, a reînceput să-l maseze.

– Madam Candless era și ea părtașă. Se pare că-i cam arzoaică. Voia banii lui Hugo, și-i voia pe toți bărbații din lumea asta, mai puțin Hugo. Slavă Domnului că n-a fost împușcată mortal. A povestit o grămadă de lucruri. Ca și Zapparty, de altfel.

– Da, iubitule, a spus Francine Ley domol.

De Ruse a căscat.

– Candless e mort. Era mort dinainte să-ncepem. Tot timpul l-au vrut mort. Lui Parisi nu-i păsa în ce fel se rezolvă, atât timp cât își primea răplata.

– Da, iubitule.

– Restul o să-ți povestesc dimineață, a spus De Ruse răgușit. Cred că eu și Nicky suntem în regulă cu poliția… Hai să mergem la Reno, să ne căsătorim… M-am săturat de viața asta de motan… Mai dă-mi ceva de băut, iubito.

Francine Ley nu s-a mișcat, plimbându-și degetele ușor peste fruntea lui și spre tâmple. De Ruse s-a cufundat mai bine în fotoliu. Capul său a alunecat într-o parte.

– Da, iubitule.

– Nu-mi mai spune „iubitule“, spuse De Ruse răgușit. Spune-mi „papagalule“.

Când el a adormit profund, ea s-a ridicat de pe brațul fotoliului și s-a așezat pe jos, lângă el. Stătea complet nemișcată și-l privea, cu capul în palmele ei cu degete lungi și delicate, cu unghii de culoare roșie.

Sânge spaniol

Traducere de Radu Săndulescu

1

Big John Masters era masiv, gras, onctuos. Avea obraji albăstrii netezi și degete extrem de groase, care făceau gropițe acolo unde se articulau cu palma. Părul său castaniu era pieptănat dinspre frunte direct spre spate și purta un costum de culoare roșu-închis cu buzunare aplicate, o cravată de culoare roșu-închis, o cămașă de mătase maro-gălbuie. Trabucul maro și gros dintre buzele sale avea în jur ditamai banderola roșie cu auriu.

A strâmbat din nas, a tras din nou cu ochiul la cartea sa pusă cu fața în jos, încercând să nu zâmbească.

– Mai lovește-mă o dată, Dave – și nu mă lovi cu primăria, a spus el.

Un pătrar și un doiar. Dave Aage s-a uitat solemn la ele peste masă, apoi în mâna sa. Era foarte înalt și slab, cu o față prelungă și osoasă și părul de culoarea nisipului umed. Ținea cărțile în palmă, a întors-o pe cea mai de sus încet și a aruncat-o pe masă. Era dama de pică.

Big John Masters a deschis gura larg, și-a plimbat trabucul dintr-o parte în alta, apoi a chicotit.

– Plătește-mă, Dave. De data asta a avut câștig de cauză o doamnă.

A întors cu o mișcare amplă a brațului cartea din dreptul lui: un cinciar.

Dave Aage a zâmbit politicos, dar nu a făcut nicio mișcare. O sonerie de telefon înfundată a sunat în apropiere, lângă draperiile lungi de mătase care mărgineau ferestrele foarte înalte, în formă de ogivă. Și-a pus țigara cu grijă pe marginea scrumierei aflate pe un taburet, lângă masa de joc, și s-a întins după draperie, să ia telefonul.

A vorbit în receptor cu o voce rece, aproape șoptit, apoi a ascultat ceva timp. Nu s-a schimbat nimic în ochii lui verzi, pe chipul lui îngust nu a apărut niciun dram de emoție. Stânjenit, Masters a mușcat puternic din trabuc.

După multă vreme, Aage a spus:

– Bine, te sunăm noi. A trântit receptorul în furcă și a pus aparatul la loc în spatele draperiei.

Și-a luat țigara și s-a tras de lobul urechii. Masters a înjurat.

– Ce te frământă, fir-ar să fie? Dă-mi zece verzișori.

Aage a zâmbit sec și s-a lăsat pe spate. A luat un pahar cu băutură, a sorbit puțin, l-a pus jos și a vorbit cu țigara în gură. Toate mișcările lui erau lente, gânditoare, aproape absente.

– John, suntem niște oameni deștepți tu și cu mine?

– Mda. Orașu-i al nostru. Dar chestia asta nu m-ajută în niciun fel la jocul de blackjack.

– Mai sunt doar două luni pân-la alegeri, este, John?

Masters s-a încruntat la el, a pescuit din buzunar un alt trabuc, apoi l-a vârât între dinți.

– Ei, și?

– Ce-ar fi să se întâmple ceva celor mari duri oponenți ai noștri? Exact acum. Ar fi o idee bună, nu-i așa?

– Cee? Masters s-a încruntat din nou; sprâncenele erau atât de groase încât întreaga față părea că trebuie să lucreze spre a le ridica. S-a gândit câteva clipe, posac.

– Ar fi de rahat – dacă nu l-ar prinde pe individ în doi timpi și trei mișcări. Alegătorii și-ar închipui c-am angajat noi pe cineva să facă treaba asta.

– Tu vorbești de-o crimă, John, a rostit Aage răbdător. Eu n-am pomenit nimic de crimă.

Masters și-a coborât sprâncenele și a tras de firul de păr negru aspru care-i creștea din nas.

– Ei, hai, dă pe goarnă!

Aage a zâmbit, a aruncat un inel de fum, urmărindu-l cum plutește și se risipește în aer.

– Tocmai am primit un telefon, a spus el foarte încet. Donegan Marr e mort.

Masters s-a mișcat încet. Întregul său trup s-a deplasat ușor spre masa de joc, înclinându-se mult peste ea. Când corpul lui nu a mai putut înainta, bărbia i-a ieșit în afară până când mușchii maxilarului s-au profilat asemenea unor cabluri groase.

– Cee? a întrebat el răgușit. Cee?

Aage a încuviințat din cap, de un calm glacial.

– Dar ai avut dreptate în legătură cu crima, John. *A fost* o crimă. Acum juma’ de oră, sau cam așa ceva. În biroul lui. Nu se știe cine-i autorul...încă.

Masters a ridicat greoi din umeri și s-a rezemat de spătar. A privit în jurul lui, buimăcit. Apoi a izbucnit brusc în râs. Hohotele sale au bubuit în mica încăpere ca o turelă în care se aflau cei doi bărbați, inundând enorma sufragerie alăturată și trimițându-și ecoul prin labirintul format din mobile greoaie, închise la culoare, lampadarele care ar fi putut lumina un bulevard și două șiruri de tablouri în ulei, în rame masive aurite.

Aage rămăsese tăcut. Și-a stins încet țigara în scrumieră, până când nu a mai rămas nimic din jar, ci doar o pată groasă, de culoare neagră. Și-a frecat degetele osoase, pentru a le curăța și a așteptat.

Masters s-a oprit din râs la fel de abrupt cum începuse. Camera era acum cufundată în tăcere. Masters părea obosit. Și-a șters fața.

– Trebuie să facem ceva, Dave, a rostit el liniștit. Era să uit. Trebuie să terminăm cu asta repede. E curată dinamită.

Aage s-a întins din nou în spatele draperiei și a luat telefonul, punându-l printre cărțile de joc risipite.

– Păi, știm cum, este? a spus el calm.

O sclipire vicleană a apărut în ochii de culoare maro-pământiu ai lui Big John Masters. Și-a lins buzele și a întins mâna lui mare către telefon.

– Mda, a rostit el torcând, o s-o facem, ce mai!

A format numărul cu un deget gros care abia intra în gaura discului.

2

Fața lui Donegan Marr părea rece, curată, echilibrată, chiar și în acel moment. Era îmbrăcat într-un costum de flanel gri-deschis, iar părul avea o nuanță gri-deschis asemănătoare, pieptănat pe spate, lăsând la vedere fața lui rotofeie și tinerească. Pielea era palidă pe oasele frunții, acolo unde părul ar fi căzut, dacă ar fi stat în picioare. Restul pielii era bronzată.

Zăcea întins pe spate într-un scaun de birou tapițat de culoare albastră. Un trabuc se stinsese într-o scrumieră cu un ogar de bronz pe margine. Mâna lui stângă atârna pe lângă scaun, iar dreapta, pe masă, ținea moale un pistol. Unghiile străluceau în bătaia razelor de soare ce intrau prin ferestra amplă aflată în spatele său.

Sângele se îmbibase în partea stângă a vestei sale, făcând ca materialul de flanel gri să pară aproape negru. Era de-a dreptul mort, mort de ceva vreme.

Un bărbat înalt, brunet, subțire și tăcut stătea rezemat de fișetul din mahon maro privindu-l fix pe mort. Își ținea mâinile în buzunarele costumului din serj albastru, bine croit. Pe cap, dată pe spate, avea o pălărie de pai. Dar privirea și gura sa strânsă nu aveau nimic indiferent.

Un bărbat cu părul roșcat cerceta cu atenție covorul albastru.

– Nu există tuburi, Sam, a spus el răgușit.

Brunetul nu a schițat nicio mișcare, nu a răspuns. Celălalt s-a ridicat, a căscat, apoi s-a uitat la bărbatul aflat pe scaun.

– Drace! Chestia asta o să facă valuri. Două luni pân-la alegeri. Nenică, cineva a luat-o-n barbă cu ocazia asta.

Brunetul a rostit încet:

– Am fost împreună la școală. Eram prieteni. Îi trăgeam clopotele aceleiași fete. A câștigat el, dar am rămas prieteni, toți trei. A fost întotdeauna un băiat nemaipomenit… Poate un picuț prea deștept.

Roșcatul s-a plimbat prin încăpere fără a atinge ceva. S-a aplecat și a mirosit pistolul de pe birou, apoi a clătinat din cap:

– Ăsta n-a fost folosit. A strâmbat din nas, adulmecând aerul. Aer condiționat. Ultimele trei etaje. Și izolate fonic. Treabă de mâna-ntâi. Mi s-a zis că-n toată clădirea s-a folosit sudură electrică. Nici măcar un nit. Ai mai auzit vreodată așa ceva, Sam?

Brunetul clătină încet din cap.

– Mă-ntreb unde era angajata, a continuat roșcatul. Un barosan ca el ar fi trebuit să aibă mai multe fete.

Brunetul a clătinat din nou din cap.

– Cred că asta-i tot. Probabil că s-a dus să mănânce. Era un lup singuratic, Pete. Viclean ca o vulpe. În câțiva ani, orașul ar fi fost al lui.

Roșcatul se afla acum în spatele biroului, aproape rezemat de umărul mortului. Se uita la o agendă de întâlniri, cu coperte de piele. A spus încet:

– Cineva pe nume Imlay trebuia să vină aici la douăsprezece și un sfert. E singura dată notată. S-a uitat la ceasul ieftin de la încheietura mâinii sale.

Unu și jumătate. A trecut de mult. Cine-i Imlay?… Stai puțin! Cunosc un procuror-adjunct pe nume Imlay. Candidează la postul de judecător pe lista de Masters-Aage. Crezi cumva…

S-a auzit o bătaie sonoră în ușă. Încăperea era atât de amplă încât cei doi au trebuit să se gândească o clipă înainte de a-și da seama despre care dintre cele trei uși e vorba. Apoi cel cu părul roșcat s-a îndreptat către cea mai îndepărtată dintre ele, rostind peste umăr:

– Poate-i medicul legist. Vinde-i pontul ăsta reporterului tău preferat și ți-ai luat adio de la slujbă. Am sau nu dreptate?

Brunetul n-a răspuns. S-a apropiat încet de birou, s-a aplecat puțin, vorbindu-i încet mortului.

– Rămâi cu bine, Donny. Nu-ți face griji. Mă ocup eu. O să am eu grijă de Belle.

Ușa de la capătul biroului s-a deschis și înăuntru a pătruns un ins vioi, cu o valijoară, care a pășit grăbit pe covorul albastru, punând-o pe masă. Roșcatul a închis ușa în nasul unei mulțimi de fețe. S-a întors la birou.

Individul cel vioi și-a aplecat puțin capul într-o parte, examinând cadavrul.

– Două bucăți, a murmurat el. Par să fie gloanțe de calibrul .32. În apropierea inimii, dar fără s-o atingă. Cred c-a murit foarte repede. Cam într-un minut sau două.

Brunetul a scos un sunet de dezgust și s-a dus la fereastră, rămânând cu spatele și privind acoperișurile clădirilor înalte și cerul albastru. Roșcatul l-a urmărit pe legist cum ridică o pleoapă a mortului.

– Aș vrea să vină aici cel cu trusa pentru amprente, a spus el. Vreau să dau un telefon. Imlay ăsta…

Brunetul a întors puțin capul, cu un zâmbet mohorât.

– În regulă. Chestia asta n-o să rămână un mister.

– Ei, nu știu, a rostit legistul, îndoind mâna din încheietură și punând dosul palmei pe pielea de pe fața mortului. S-ar putea să nu fie un motiv politic așa cum crezi tu, Delaguerra. E-un cadavru frumușel.

Roșcatul a luat telefonul cu mare grijă, cu o batistă, a pus receptorul jos, a format numărul, a luat din nou receptorul cu ajutorul batistei și l-a dus la ureche.

După o clipă, a vorbit în aparat:

– Pete Marcus. Sculați-l pe domnul inspector. A căscat, a așteptat, apoi a rostit pe un cu totul alt ton: Domnule inspector, suntem Marcus și Delaguerra, din biroul lui Donegan Marr. N-au sosit încă cel cu amprentele și fotograful… Cum?… Să așteptăm până când vine domnul comisar?… Bine… Da, este aici.

Brunetul s-a întors. Roșcatul i-a făcut semn.

– Ia-l, spaniolule.

Sam Delaguerra a luat telefonul, fără a-i păsa de batistă, a ascultat, posomorându-se. A rostit liniștit: Sigur că-l cunosc...dar nu m-am culcat cu el… Aici e doar o fată, secretara. Ea a dat alarma. Pe agendă-i trecut un nume – Imlay, o întâlnire la douăsprezece și un sfert. Nu, încă n-am atins nimic… Nu… Bine, imediat.

A pus receptorul în furcă atât de ușor, încât de-abia s-a auzit declicul telefonului. Mâna sa a rămas pe aparat, apoi a căzut brusc, greoi, în laterală. Avea glasul răgușit:

– Mi s-a luat cazul ăsta, Pete. Trebuie să aștepți până când ajunge aici domnul comisar Drew. Nu intră nimeni. Indiferent dacă-i alb, negru sau indian cherokee.

– De ce ți l-au retras? s-a răstit mânios roșcatul.

– Nu știu. E ordin, a rostit Delaguerra inexpresiv.

Medicul legist s-a oprit din completatul unui formular și i-a aruncat lui Delaguerra o privire pătrunzătoare.

Acesta a traversat biroul și a trecut prin ușa dintre camere. În partea cealaltă era un birou mai mic, compartimentat parțial și pentru a fi folosit și ca anticameră, cu câteva scaune din piele și o masă cu reviste. Îndărătul unui pupitru se vedeau o masă pentru mașina de scris, un seif și niște fișete. La birou, cu fața într-o batistă împăturită, ședea o fată micuță, brunetă. Pe cap avea o pălărie pleoștită. I se zguduiau umerii, iar suspinele ei semănau cu niște gâfâieli.

Delaguerra a bătut-o ușor pe umăr. Ea l-a privit, cu fața umflată de plâns, cu gura schimonosită. El i-a zâmbit, văzându-i figura întrebătoare, i-a spus cu blândețe:

– Ai sunat-o pe doamna Marr?

Ea a încuviințat din cap, fără să vorbească, zguduită de suspine puternice. El a bătut-o din nou ușor pe umăr, a rămas un moment lângă ea, apoi a părăsit încăperea, cu buzele strânse și un licăr aspru și îndârjit în ochii săi negri.

3

Impunătoarea casă în stil englezesc era mult retrasă de la drumul îngust, asfaltat, plin de curbe, care se numea De Neve Lane. Pe pajiştea cu gazon şerpuia și o alee din dale. Deasupra ușii de la intrare era un fronton și iederă pe zid. De jur împrejurul casei și în apropierea ei creșteau copaci, dându-i un aer întunecat și îndepărtat.

Toate casele din De Neve Lane aveau același fals aer neîngrijit. Dar gardul viu, înalt și verde, care ascundea aleea de acces pentru mașini și garajele, era tuns la fel de atent precum un pudel franțuzesc, iar mulțimea de gladiole galbene și roșii care străluceau la capătul opus al pajiștii n-aveau nimic tainic sau misterios.

Delaguerra a coborât dintr-un Cadillac decapotabil, de culoare maro-deschis. Era un model vechi, greoi și murdar. O pânză întinsă acoperea partea din spate a mașinii. El avea pe cap o șapcă albă de in și ochelari fumurii și își schimbase costumul de serj albastru cu unul de drumeție de culoare gri, cu o jachetă cu fermoar, tip vestă.

Nu prea arăta a polițist. Nu prea arătase a polițist în biroul lui Donegan Marr. A străbătut încet aleea de dale, a atins mânerul de alamă, montat pe ușa din față a casei, dar nu a bătut. A apăsat un buton aflat în lateral, aproape ascuns de iederă.

A urmat o lungă așteptare. Era foarte cald, foarte multă liniște. Deasupra ierbii fierbinți și strălucitoare zumzăiau albine. Se auzea huruitul îndepărtat al unei mașini de tăiat gazonul.

Ușa s-a deschis încet și a apărut o față neagră, prelungă și tristă, cu urme de lacrimi pe pudra de obraz de culoarea levănțicii. Chipul cel negru aproape că i-a zâmbit, spunându-i poticnit:

– Bună ziua, domnu' Sam. Mă bucur că vă văz.

Delaguerra și-a scos șapca și ochelarii negri.

– Bună, Minnie. Scuze. Trebuie s-o văd pe doamna Marr.

– Sigur că da. Poftiți înăuntru, domnu' Sam.

Servitoarea s-a dat la o parte, iar el a pătruns într-un hol întunecos, cu pardoseala de gresie.

– Încă n-au apărut reporterii?

Fata a clătinat încet din cap. Ochii ei căprui, calzi, erau buimaci.

– N-a fo' nimenea… Ea n-a venit de mult. N-a scos o vorbă. Doar stă acolo, în camera aia, unde nu-i soare deloc.

Delaguerra a încuviințat din cap:

– Minnie, să nu vorbești cu nimeni. Se încearcă să se mușamalizeze chestia asta pentru o vreme, să n-ajungă la urechile presei.

– Io n-o să spui nimic, domnu' Sam. Nici gând d-așa ceva.

Delaguerra i-a zâmbit, a străbătut fără zgomot, pe tălpile de crep ale pantofilor săi, holul cu gresie pe jos către spatele casei, pătrunzând într-un culoar asemănător, perpendicular. A bătut la o ușă. Nu a primit niciun răspuns. A răsucit mânerul și a intrat într-o încăpere lungă și îngustă, care era întunecoasă, deși avea multe ferestre. Copacii

creșteau lângă ele, presându-și frunzele în geam. O parte erau mascate de draperii lungi din bumbac.

Fata cea înaltă din mijlocul camerei nu se uită la el. Stătea în picioare, rigidă, fără să se clintească. Privea către ferestre. Ținea pumnii încleștați pe lângă corp.

Avea părul roșu-arămiu care părea că adună toată lumina existentă și formează un halou în jurul chipului ei de o frumusețe rece. Era îmbrăcată cu un compleu de catifea albastră, cu croială sportivă, cu buzunare aplicate. O batistă albă, cu tiv bleu, ieșea la iveală din buzunarul de la piept, aranjată atent în colțuri, ca o batistă bărbătească purtată de un monden.

Delaguerra a așteptat, lăsându-și ochii să se obișnuiască cu întunericul. După câtva timp, fata a vorbit, cu voce joasă, răgușită.

– Ei bine… i-au tras-o, Sam. I-au tras-o, în cele din urmă. Oare-l urau chiar așa de mult?

Delaguerra a răspuns încet:

– Avea niște afaceri dubioase, Belle. Cred că juca atât cât putea el de cinstit, dar n-avea cum să nu-și facă dușmani.

Ea a întors încet capul și l-a privit. În părul ei jucau lumini. Scânteia aurul în el. Ochii ei erau de un albastru intens, uimitor. A avut o mică ezitare în glas când l-a întrebat:

– Cine l-a ucis, Sam? Au vreo idee?

Delaguerra a dat încet din cap, apoi s-a așezat într-un scaun de răchită, punându-și șapca și ochelarii pe genunchi.

– Mda. Credem că știm cine-a făcut-o. Un tip pe nume Imlay, adjunct la biroul procurorului.

– Dumnezeule! a spus ea cu glas stins. Unde-o s-ajungă orașul ăsta corupt?

Delaguerra a continuat:

– S-a petrecut în felul următor – dacă ești sigură că vrei să afli… deja.

– Vreau, Sam. Oriunde-aș privi, ochii lui se uită la mine din pereți. Cerându-mi să fac ceva. Am avut și noi probleme, bineînțeles, dar… nu le-am dat nicio importanță.

– Imlay ăsta candidează pentru postul de judecător, fiind susținut de gruparea Masters-Aage, a spus Delaguerra. Are vreo patruzeci și ceva de ani și se pare că a trăit cu o dansatoare de la un club de noapte, pe nume Stella La Motte. Cumva, au fost făcute fotografii cu ei doi, foarte beți și dezbrăcați. Donny a pus mâna pe poze, Belle. Au fost găsite lângă el. Conform agendei de pe biroul lui, avea o întâlnire cu Imlay la douăsprezece și un sfert. Credem că s-au certat, iar Imlay a avut câștig de cauză.

– Tu ai găsit pozele alea, Sam? a întrebat fata, extrem de calmă.

El a clătinat din cap, zâmbind strâmb.

– Nu. Dacă le-aș fi găsit eu, cred că le-aș fi făcut dispărute. Le-a găsit comisarul Drew – după ce-am fost suspendat din echipa de investigatori.

Ea a întors rapid capul spre el. Ochii ei de un albastru intens s-au mărit.

– Ai fost suspendat din echipa de investigatori? Tu – prietenul lui Donny?

– Mda. Nu te-nfierbânta. Sunt polițist, Belle. La urma urmei, trebuie să execut ordinele.

Fata a rămas tăcută, fără să-l mai privească. După câteva clipe, el a zis:

– Aș vrea să-mi dai cheile cabanei voastre de la Puma Lake. Mi-au cerut să mă duc acolo și să cercetez, să văd dacă nu există ceva probe. Donny a ținut conferințe acolo.

Pe chipul fetei s-a schimbat ceva. Era aproape disprețuitoare. Glasul ei era lipsit de vlagă.

– Mă duc să le iau. Dar n-o să descoperi nimic acolo. Dacă-i ajuți să găsească lucruri murdare despre Donny – ca să-l poată scoate basma curată pe Imlay ăsta…

El a zâmbit, clătinând încet din cap. Ochii lui erau foarte adânci, foarte triști.

– Astea-s prostii, fetițo. Mi-aș preda legitimația de polițist înainte de a face așa ceva.

– Înțeleg.

Ea a trecut pe lângă el, părăsind încăperea. El a rămas nemișcat cât timp a lipsit ea, uitându-se la pereți cu o privire goală. Pe chipul lui apăruse o expresie de om rănit. A înjurat în șoaptă.

Fata s-a întors, s-a apropiat de el și a întins mâna. Ceva a zăngănit în palma lui.

– Cheile, gabore.

Delaguerra s-a ridicat în picioare, băgând cheile în buzunar. Avea o figură inexpresivă. Belle Marr s-a

apropiat de o masă, iar unghiile ei produseră un sunet ca o zgârietură când a scos o țigară dintr-o cutie *cloisonné.* Cu spatele la el, a spus: E așa cum am zis, nu cred c-o să ai noroc. E regretabil că, până-n momentul ăsta, credeți că singurul motiv al asasinării lui ar fi șantajul.

Delaguerra a expirat încet, a rămas un moment locului, apoi s-a întors.

– Bine, a rostit el domol.

Glasul îi era dezinvolt acum, ca și cum ar fi fost o zi frumoasă, ca și cum nimeni n-ar fi fost ucis.

La ușă, s-a întors din nou.

– Ne vedem când mă-ntorc, Belle. Poate-o să te simți mai bine.

Ea nu a răspuns, nu s-a clintit. Ținea țigara neaprinsă rigid în dreptul gurii. După o clipă, Delaguerra a continuat:

– Trebuie să știi ce simt eu în momentele astea. Pe vremuri, Donny și cu mine eram ca frații. Auzisem că nu te-nțelegeai foarte bine cu el… Mă bucur că nu-i adevărat. Dar nu te lăsa să devii prea aspră, Belle. N-ai de ce să fii aspră...cu mine.

A așteptat câteva secunde, privind-o. Văzând că rămâne nemișcată și mută, a părăsit camera.

4

Din autostradă cobora un drum îngust, pietros, care mergea pe coasta dealului, deasupra lacului.

Printre pini se distingeau, ici și colo, acoperișurile cabanelor. Pe versant era o baracă deschisă. Delaguerra și-a adăpostit Cadillacul prăfuit acolo și a coborât spre apă pe o potecă îngustă.

Lacul era de un albastru-închis, dar nivelul era foarte scăzut. Două sau trei canoe pluteau pe el, iar de la distanță, de după un cot, se auzea zumzăitul unui motor de barcă. A mers de-a lungul pereților înalți de tufișuri, călcând pe ace de pin, a ocolit un buștean și a traversat podețul rustic care ducea la cabana lui Marr.

Era din bușteni tăiați pe jumătate, cu o verandă amplă pe partea lacului. Părea foarte izolată și goală. Izvorul care curgea pe sub podeț trecea pe lângă casă și pe lângă un capăt al verandei și cădea vertical pe stânci, de pe care se prelingea apa. Bolovanii nu se vedeau atunci când nivelul apei era mare, primăvara.

Delaguerra a urcat treptele de lemn, a scos cheile din buzunar, a descuiat masiva ușă de la intrare, apoi a rămas puțin pe verandă și și-a aprins o țigară înainte de a pătrunde în casă. Era foarte liniștită, foarte plăcută, foarte răcoroasă și curată după căldura din oraș. O gaiță de munte stătea pe o buturugă și-și ciugulea aripile. Departe, pe lac, cineva încerca să cânte la ukulele. A intrat.

A văzut niște coarne prăfuite, o masă de mari dimensiuni plină de reviste, un radio cu baterii demodat, un gramofon de forma unei cutii, având alături un vraf de plăci, în dezordine. Câteva pahare înalte care nu fuseseră spălate și, lângă ele, o sticlă de scotch pe jumătate goală se aflau pe o masă din apropierea șemineului masiv, din piatră. Pe drumul de deasupra a trecut o mașină, oprindu-se nu foarte departe. Delaguerra s-a încruntat:

– M-am împotmolit, a murmurat el cu un sentiment de înfrângere.

N-avea rost. Un om ca Donegan Marr n-ar fi lăsat nimic important într-o cabană de munte.

S-a uitat în două dormitoare, unul având doar un pat pliant și două pătuțuri de copil, celălalt mai bine mobilat, cu patul făcut și o pijama în culori țipătoare aruncată de-a curmezișul lui. Nu părea a fi a Bellei Marr.

În spate era o mică bucătărioară, cu o sobă cu gaz și una cu lemne. A descuiat ușa de acolo cu o altă cheie și a pășit într-o mică verandă la același nivel cu solul, lângă o grămadă mare de bușteni și un topor cu două tăișuri, pe un butuc.

Apoi a văzut muștele.

Pe lângă casă era un drumeag ce ducea la magazia de lemne. O rază de lumină se strecurase printre copaci, luminându-l. Așa a văzut că o mulțime de muște erau îngrămădite pe ceva maroniu, cleios. Insectele erau foarte insistente. Delaguerra s-a aplecat, atingând băltoaca și mirosindu-și degetul. Pe fața lui a apărut o expresie încremenită și șocată.

Puțin mai departe, încă o pată maronie, în fața ușii de la magazie. A scos imediat cheile din buzunar și a găsit-o pe cea de la lacătul masiv al magaziei. A deschis ușa dintr-o mișcare.

Înăuntru erau o grămadă de bușteni. Nu lemne tăiate – bușteni. Nu stivuiți, ci aruncați la întâmplare. Delaguerra a început să dea deoparte bucățile mari de lemn.

După un timp a reușit să apuce două glezne reci și înțepenite și șosete de lână împletită și să târască

mortul afară.

Era un bărbat subțire, nici înalt, nici scund, îmbrăcat într-un costum bine croit. Pantofii săi mici și curați erau lustruiți, dar ușor prăfuiți. Nu prea mai avea față. Fusese transformată într-o masă de carne de o lovitură îngrozitoare. Țeasta era crăpată, iar creierul și sângele se amesteca cu părul său subțire, gri-maroniu.

Delaguerra s-a ridicat iute în picioare și s-a dus în casă, la masa din sufragerie unde se afla sticla de whisky pe jumătate goală. A deschis-o, a luat o înghițitură, a stat puțin, apoi a luat încă una.

– Pfiu! a exclamat el și s-a scuturat când alcoolul i-a biciuit nervii.

S-a întors la magazia de lemne, s-a aplecat din nou, în timp ce undeva a pornit un motor de mașină. Delaguerra a rămas locului. Sunetul motorului a crescut în intensitate, apoi a scăzut și s-a lăsat iarăși liniștea. Delaguerra a ridicat din umeri, apoi a cercetat buzunarele mortului. Erau goale. Unul dintre ele, probabil cu eticheta atelierului de curățat, fusese decupat. Eticheta croitorului fusese tăiată din buzunarul interior al hainei, lăsând marginile zdrențuite.

Bărbatul era țeapăn. Era mort de douăzeci și patru de ore, nu mai mult. Sângele de pe față devenise cleios, dar nu se uscase complet.

Delaguerra a mai rămas ghemuit lângă el puțin, privind strălucirea lacului, la sclipirea îndepărtată a padelei unei canoe. Apoi s-a dus în magazie și a căutat o buturugă cu mult sânge pe ea, dar nu a găsit așa ceva. A revenit în casă, a ieșit pe verandă, a traversat-o, uitându-se în jos la căderea de apă, apoi la pietroaiele din izvor.

– Mda, a rostit el încet.

Pe două dintre pietroaie erau îngrămădite muște, o mulțime de muște. Nu le observase mai devreme. Căderea avea vreo zece metri, suficient pentru a sfărâma țeasta cuiva, dacă aterizează cum trebuie.

Se așeză într-unul din balansoare și fumă vreme de câteva minute, fără a se mișca. Fața sa era neclintită, gânditoare, ochii săi negri adânciți în orbite. La colțurile gurii avea un zâmbet crispat, aproape sardonic.

Apoi s-a întors, traversând casa, și a târât din nou mortul în magazia cu lemne, acoperindu-l cu butuci. A încuiat magazia și casa, a parcurs din nou poteca pieptișă și îngustă către drum și mașina sa.

Era trecut de ora șase, dar soarele încă strălucea când a pornit motorul.

5

O tejghea de magazin de altădată servea ca bar în micuța berărie de pe autostradă. Lângă ea erau trei taburete. Delaguerra stătea pe cea din capătul dinspre ușă, privind spuma din paharul gol de bere. Barmanul era un puștan îmbrăcat în salopetă, cu ochi timizi și părul lins. Se bâlbâia.

– S-să vă mai aduc un pa-pahar, domnule?

Delaguerra a clătinat din cap, ridicându-se de pe taburet.

– Bere contrafăcută, puștiule, a spus el trist. N-are niciun gust.

– P-portola B-brew, domnule. Ar trebui s-să fie cea mai bu-bună.

– Îhî. Cea mai proastă. La revedere, puștiule.

S-a apropiat de ușa din plasă și s-a uitat afară la autostrada însorită pe care umbrele deveniseră destul de lungi. Dincolo de asfalt era un spațiu amenajat cu pietriș, împrejmuit de un gard alb din stâlpi de lemn. Erau parcate acolo două mașini: vechiul Cadillac al lui Delaguerra și un Ford obosit și prăfuit. Lângă Cadillac era un bărbat înalt, subțire, îmbrăcat într-o haină kaki.

Delaguerra a scos o pipă scurtă, a umplut-o pe jumătate dintr-o punguță cu fermoar, a aprins-o încet și atent și a aruncat chibritul ars într-un colț. Apoi s-a îndreptat puțin de spate, privind prin ușa de plasă.

Bărbatul înalt și subțire desfăcea din capse pânza care acoperea partea din spate a mașinii lui Delaguerra. A rulat o parte din ea, apoi a cercetat spațiul de dedesubt.

Delaguerra a deschis încet ușa de plasă și a traversat cu pași mari, relaxați, asfaltul autostrăzii. Pe pietrișul de dincolo, tălpile sale de crep făceau zgomot, dar individul înalt nu a întors capul. Delaguerra s-a apropiat de el.

– Am senzația că te-am văzut în urma mea, a rostit el. Care-i șmecheria?

Bărbatul a întors capul fără grabă. Avea o față lungă, posacă, cu ochi de culoarea algelor. Haina lui era descheiată, dată în spate de mâna ce se rezema de șoldul stâng. Mână care dădea la iveală un pat de pistol tocit în față, într-un toc legat cu o curea, în stilul cavaleriștilor.

– Asta-i rabla ta?

– Tu ce crezi?

Bărbatul cel subțire și-a dat haina și mai la o parte, dând la iveală insigna de bronz agățată pe piept.

– Eu cred că sunt un paznic de vânătoare din districtul Toluca, domnule. Cred că nu-i sezon de vânat căprioare și nici nu există sezon de vânătoare pentru femele.

Delaguerra a coborât foarte încet privirea, s-a uitat în spatele mașinii lui, înclinându-se spre a vedea sub prelată. Acolo, peste niște lucruri, lângă o pușcă, se afla leșul unei căprioare tinere. Ochii blânzi ai animalului, care nu deveniseră încă sticloși, păreau a se uita la el cu un blând reproș. Era sânge uscat pe gâtul subțire.

Delaguerra s-a îndreptat de spate și-a spus încetișor:

– Deșteaptă treabă.

– Ai permis de vânătoare?

– Nu vânez, a răspuns Delaguerra.

– N-ajută prea mult. Văd că ai o pușcă.

– Sunt polițist.

– Oh, polițist, nu? Ai vreo insignă?

– Am.

Delaguerra a băgat mâna în buzunarul de la piept, a scos insigna, a frecat-o de mânecă și a ținut-o în palmă. Paznicul de vânătoare cel subțire s-a holbat la ea, lingându-și buzele.

– Detectiv locotenent, nu? Poliția municipală. Chipul său a devenit distant. Bine, domnule locotenent. O să mergem vreo cincisprezece kilometri cu mașina matale. O să fac autostopul ca s-o recuperez pe-a mea.

Delaguerra și-a pus insigna la loc, apoi și-a ciocănit grijuliu pipa, stingând cu piciorul jarul căzut pe pietriș. A tras prelata la loc.

– Sunt arestat? a întrebat el grav.

– Arestat, domnule locotenent.

– Să mergem.

S-a suit la volanul Cadillacului. Paznicul cel subțire a venit pe partea cealaltă și s-a urcat lângă el. Delaguerra a pornit motorul, a dat cu spatele și a demarat pe asfaltul neted al autostrăzii. Valea era în întuneric dens în depărtare. Dincolo de obscuritate, alte vârfuri se profilau enorme pe fundalul cerului. Delaguerra conducea relaxat mașina, fără grabă. Cei doi bărbați se uitau drept în fața lor, tăcuți.

După ceva vreme, Delaguerra a rostit:

– Nu știam că există căprioare la Puma Lake. Până-acolo am fost.

– E o rezervație acolo, domnule locotenent, a răspuns paznicul calm. Privea prin parbrizul murdar. Face parte din pădurea districtuală Toluca...sau nu știai lucrul ăsta?

– Bănuiesc că nu știam chestia asta, a replicat Delaguerra. N-am împușcat o căprioară-n viața mea. Munca de polițist nu m-a făcut așa de dur.

Paznicul a rânjit, dar nu a spus nimic. Autostrada trecea printr-o curmătură, apoi denivelarea a trecut pe partea dreaptă. Mici canioane începeau să se deschidă în dealurile din stânga. Unele dintre ele aveau drumuri forestiere, pe jumătate acoperite de vegetație, cu urme de cauciucuri.

Delaguerra a cotit-o brusc la stânga, a accelerat în spațiul liber cu pământ roșiatic și iarbă uscată, călcând cu putere frâna. Mașina a derapat, s-a balansat, oprindu-se în scrâșnet de roți.

Paznicul fusese aruncat cu violență în partea dreaptă, apoi în față, spre parbriz. A înjurat, a revenit la poziția normală și și-a dus iute mâna dreaptă către arma din toc.

Delaguerra l-a apucat pe individ de încheietura subțire și vânoasă a mâinii și i-a rotit-o spre corp. Fața paznicului s-a albit, în ciuda bronzului. Mâna lui stângă a bâjbâit, căutând în dreptul tocului, apoi s-a relaxat. A rostit cu glas încordat:

– Îți înrăutățești situația, gabore. Am dat telefon la Salt Springs. Am dat descrierea mașinii, am spus unde e. Le-am zis că-n mașină-i un leș de căprioară. Am…

Delaguerra a dat drumul încheieturii, a desfăcut cu rapiditate tocul pistolului și a smuls Coltul dinăuntru. A aruncat pistolul din mașină.

– Jos, pădurarule! Fă autostopul așa cum ziceai. Care-i problema? Nu mai poți să trăiești din salariu? Ai pus-o acolo chiar tu, la Puma Lake, șmecher nenorocit!

Paznicul a coborât încet, rămânând pe loc, palid la față, cu gura căscată.

– Dur individ, a mormăit el. O să-ți pară rău pentru asta, gabore. Îți jur c-o să depun plângere.

Delaguerra a trecut pe locul celălalt, ieșind pe portiera din dreapta. S-a apropiat de paznic și a spus foarte încet:

– Poate mă-nșel, domnule. Poate c-ai dat cu adevărat telefon. Poate c-ai dat.

A tras leșul căprioarei din mașină și a pus-o pe jos, urmărindu-l pe celălalt. Bărbatul cel subțire nu s-a mișcat, neîncercând să se apropie de pistolul său care zăcea în iarbă la vreo patru metri de el. Ochii lui de culoarea algelor erau mohorâți, foarte reci.

Delaguerra s-a suit în Cadillac și a pornit motorul. A dat cu spatele până în autostradă. Paznicul a continuat să rămână nemișcat.

Cadillacul a țâșnit înainte, a accelerat pe pantă, și a dispărut din vedere. Când era deja departe, paznicul și-a recuperat pistolul, l-a pus în toc, a târât căprioara în spatele unor tufișuri și a început să meargă pe marginea autostrăzii către vârful pantei.

6

Fata de la recepția din Kenworthy a zis:

– Bărbatul acesta v-a căutat de trei ori, domnule locotenent, dar n-a vrut să-și lase numărul. O doamnă a sunat de două ori. N-a dorit să-și lase numele sau numărul.

Delaguerra a luat de la ea trei bilețele, citind pe ele numele – Joey Chill, la ora diferite. A luat și câteva scrisori, i-a mulțumit fetei de la recepție și a urcat în lift. A coborât la etajul patru, a mers de-a lungul unui coridor îngust și liniștit, apoi a descuiat o ușă. Fără a aprinde vreo lumină, a traversat încăperea către o fereastră imensă, până la podea, a deschis-o larg, și a rămas acolo privind cerul de un albastru-închis, vâscos, sclipirile neoanelor, fasciculele ca niște pumnale ale lămpilor stradale de pe bulevardul Ortega, cu două străzi mai sus.

Și-a aprins o țigară și a fumat-o pe jumătate fără să se clintească din loc. În întuneric, chipul său era foarte prelung, foarte chinuit. În cele din urmă, s-a îndepărtat de fereastră și s-a dus într-un mic dormitor, a aprins o veioză și s-a dezbrăcat. A făcut duș, s-a șters, și-a pus lenjerie curată și s-a dus în chicinetă să-și prepare o băutură. A băut cu înghițituri lente și a fumat încă o țigară în timp ce termina cu îmbrăcatul. Telefonul din sufragerie a sunat în timp ce-și fixa curelele tocului de pistol.

Era Belle Marr. Glasul ei era indistinct și gutural, ca și cum ar fi plâns ore în șir.

– Mă bucur tare mult c-am dat de tine, Sam. Îmi… îmi pare rău pentru ce ți-am spus. Eram șocată și confuză, de-a dreptul înnebunită. Știi asta, nu-i așa, Sam?

– Sigur că da, fetițo, a răspuns Delaguerra. Nu-ți mai bate capul cu asta. Oricum, ai avut dreptate. Numai ce m-am întors de la Puma Lake și cred că m-au trimis acolo ca să scape de mine.

– Ești tot ceea ce mi-a mai rămas pe lumea asta, Sam. N-o să-i lași să-ți facă vreun rău, nu-i așa?

– Pe cine?

– Știi tu. Nu-s proastă, Sam. Îmi dau seama că-i vorba de-un complot, un dezgustător complot politic ca să scape de el.

Delaguerra ținea strâns receptorul. Gura i s-a schimonosit. Pentru o clipă, nu a putut vorbi. Apoi a rostit:

– S-ar putea să fie ceea ce pare, Belle. O dispută legată de pozele alea. În definitiv, Donny avea tot dreptul să-i ceară unui astfel de individ să se retragă din cursa electorală. Ăsta nu-i șantaj… Și, știi, avea un pistol în mână.

– Când poți, vino pe la mine, Sam.

Glasul ei trăda o emoție consumată, o notă de vagă nostalgie.

Delaguerra a bătut darabana pe marginea biroului, a ezitat din nou, apoi a spus:

– De acord… Când a fost cineva ultima oară la Puma Lake, la cabană?

– Nu știu. Eu n-am mai fost pe-acolo de-un an. Se ducea… singur. Poate că se-ntâlnea cu lume. Nu știu.

El a spus ceva vag, apoi și-a luat rămas-bun și a închis. S-a uitat fix la peretele din spatele mesei de scris. În ochii lui era o lumină proaspătă, o licărire crudă. Pe chipul său se citea hotărârea, nu mai era dubitativ.

S-a întors în dormitor pentru a-și lua haina și pălăria de pai. Înainte de a pleca, luă cele trei bilețele cu numele „Joey Chill“ pe ele, le-a mărunțit și le-a ars în scrumieră.

7

Pete Marcus, detectivul masiv, cu părul roșcat, stătea cu fundul pe un birouaș în dezordine, dintr-o încăpere în care se aflau două astfel de piese de mobilier, cu fața la pereți opuși. Celălalt era curat și ordonat, avea o sugativă verde cu un set de stilou din onix, un mic calendar de alamă și o scoică pe post de scrumieră.

Pe un scaun cu speteaza dreaptă, așezat lângă fereastră, era proptită vertical o pernă rotundă din paie, care părea a fi o țintă. Pete Marcus avea pumnul stâng plin de tocuri cu peniță și le arunca în pernă, ca un aruncător de cuțite mexican. Făcea acest lucru într-o manieră absentă, fără prea multă precizie.

Ușa s-a deschis și a intrat Delaguerra. A închis ușa, s-a sprijinit de ea, uitându-se inexpresiv la Marcus. Roșcatul și-a mutat, scârțâind, scaunul și l-a rezemat înclinat de birou, scărpinându-și bărbia cu degetul mare.

– Salut, spaniolule. A fost o călătorie plăcută? Șefu' zbiară după tine.

Delaguerra a mormăit, vârându-și o țigară între buzele sale maronii și moi.

– Pete, erai în biroul lui Marr când s-au găsit pozele alea?

– Mda, dar nu eu le-am găsit. Ci comisarul. De ce?

– L-ai văzut tu când le-a găsit?

Marcus l-a privit o clipă, apoi a rostit calm, precaut:

– Le-a găsit pe bune, Sam. Nu le-a pus el... dacă la asta te referi.

Delaguerra a încuviințat și a ridicat din umeri.

– Ceva noutăți în privința gloanțelor?

– Mda. Nu de calibrul .32, ci .25. O armă mică pentru buzunarul de la vestă. Gloanțe din cupru-nichel. Pistol automatic, și n-am găsit niciun cartuș gol.

– Imlay și-a adus aminte de ele, a rostit Delaguerra pe un ton egal, dar a plecat fără pozele pentru care-a ucis.

Marcus și-a coborât picioarele pe podea și s-a aplecat în față, privind de sub sprâncenele lui roșietice.

– E posibil. Pozele alea îi dau un motiv, dar cu pistolul din mâna lui Marr, ele șubrezesc cumva teoria premeditării.

– Bună deducție, Pete.

Delaguerra s-a apropiat de mica fereastră și a rămas în picioare, privind afară. După câteva clipe, Marcus a zis pe un ton mohorât:

– Nu mă vezi muncind, spaniolule, este?

Delaguerra s-a întors încet, a făcut câțiva pași și l-a privit pe Marcus.

– Nu-ți face sânge rău, băiete. Ești partenerul meu, iar la sediu sunt considerat acolitul lui Marr. Ceva din asta se răsfrânge și-asupra ta. Tu nu te-ai clintit din loc, iar eu am dat o raită la Puma Lake, fără alt motiv decât ca să mi se planteze un leș de

căprioară-n mașină și ca un pădurar să vină să mă aresteze pentru chestia asta.

Marcus s-a ridicat în picioare foarte încet, încleștându-și pumnii pe lângă coapse. Ochii lui cenușii s-au mărit. Nasul lui gros era alb în dreptul nărilor.

– Nimeni de-aici n-ar merge *atât* de departe, Sam.

Delaguerra a clătinat din cap.

– Nici eu nu cred asta. Dar poate c-au avut inspirația să mă trimită acolo. Iar cineva din afara departamentului se putea ocupa de rest.

Pete Marcus s-a așezat din nou jos. A apucat unul dintre tocuri și l-a azvârlit cu năduf în perna rotundă de paie. Vârful s-a înfipt, a vibrat, și s-a rupt, iar stiloul a căzut pe jos.

– Uite ce-i, a spus el răgușit, fără a-și ridica privirea, asta-i pentru mine o treabă. Atâta tot. Ca să-mi câștig traiul. Eu n-am, ca tine, idealuri în legătură cu munca de polițist. Zi-mi un cuvânt și-i arunc bătrânului în nas insigna asta de rahat.

Delaguerra s-a aplecat și l-a împuns în coaste.

– Las-o baltă, gabore. Mi-au venit niște idei. Du-te acasă și îmbată-te.

A deschis ușa și a ieșit iute, a parcurs coridorul placat în marmură până în locul în care se lărgea, făcând loc unei nișe cu trei uși. Pe cea din mijloc scria: ȘEFUL DETECTIVILOR. INTRAȚI. Delaguerra a pătruns într-o mică încăpere de recepție, cu un grilaj de-a curmezișul ei. Un stenograf al poliției, așezat în spatele ei, a ridicat privirea, apoi a dat din cap spre o ușă interioară.

Delaguerra a deschis o portiță în grilaj, a bătut la ușa interioară și a intrat.

În vasta încăpere se aflau doi oameni. Tod McKim, șeful detectivilor, care ședea în spatele unui birou masiv, l-a privit cu severitate pe Delaguerra. Era un individ masiv, neîngrijit, care se lăbărțase. Avea o față lungă, insolent melancolică. Se uita chiorâș cu un ochi.

Bărbatul care ședea la capătul biroului, într-un scaun cu spătarul rotunjit, era îmbrăcat ca un dandy, purta ghetre. Pe un alt scaun, lângă el, se aflau o pălărie de culoare gri-sidefiu, mănuși gri și un baston din lemn de abanos. Avea o claie de păr moale și alb și o față frumoasă, menținută rozalie prin masaj constant. I-a zâmbit lui Delaguerra: părea vag amuzat și ironic și fuma o țigară într-un țigaret lung de chihlimbar.

Delaguerra s-a așezat în fața lui McKim. Apoi s-a uitat scurt la omul cu părul alb și a rostit:

– Bună seara, domnule comisar.

Comisarul Drew a dat din cap scurt, fără a spune nimic.

McKim s-a aplecat în față și a apucat marginea strălucitoare a biroului cu degetele sale boante, cu unghii roase. A rostit liniștit:

– Nu te-ai grăbit deloc să raportezi. Ai găsit ceva?

Delaguerra s-a uitat lung la el, cu o privire complet inexpresivă.

– Nu trebuia să găsesc ceva – poate cu excepția unui leș de căprioară în mașina mea.

Pe fața lui McKim nu s-a schimbat nimic. Nu s-a clintit niciun mușchi. Drew și-a plimbat o unghie roză și lustruită de-a lungul părții din față a gâtului și a scos un sunet sfâșietor cu limba și cu dinții.

– Nu face glume d-astea cu șeful tău, băiete.

Delaguerra a continuat să se uite la McKim, așteptând. Acesta a vorbi încet, cu tristețe:

– Aveai o bună reputație, Delaguerra. Bunicu-tău era unul dintre cei mai buni șerifi din ținutul ăsta. Astăzi ai mânjit-o cu mult noroi. Ești acuzat c-ai încălcat niște legi referitoare la vânătoare, ai împiedicat un ofițer din districtul Toluca să-și facă datoria și te-ai opus arestării. Ai ceva de spus în legătură cu toate astea?

– Sunt cumva pus sub acuzare? a întrebat Delaguerra.

McKim a clătinat din cap foarte încet.

– E o acuzație din interiorul departamentului. Nu există o plângere formală. Din lipsă de probe, bănuiesc.

A zâmbit uscat, fără umor.

Delaguerra a rostit liniștit:

– În cazul ăsta, bănuiesc că vreți insigna mea.

McKim a încuviințat din cap, în tăcere. Drew a comentat:

– Ești cam cu degetul pe trăgaci. Olecuță cam iute în reacții.

Delaguerra și-a scos insigna, a șters-o de mânecă, a privit-o, apoi a împins-o pe suprafața netedă a biroului.

– Bine, șefu', a rostit el foarte domol. Eu am sânge spaniol în vene. Nu negru-mexican sau indian-mexican. Bunicul meu ar fi făcut față unei astfel de situații cu mai puține cuvinte și mai mult fum de pulbere de pușcă, dar asta nu-nseamnă că m-amuză. Mi s-a-nscenat toată chestia asta pentru că, pe vremuri, eram bun prieten cu Donegan Marr. Știți și știu că lucrul acesta n-a interferat în vreun fel cu meseria mea. Comisarul și susținătorii lui politici s-ar putea să nu fie chiar atât de siguri de asta.

Drew s-a ridicat brusc în picioare.

– Pe Dumnezeul meu, n-o să-ți permit să-mi vorbești așa, a lătrat el.

Delaguerra a zâmbit nepăsător. Nu a spus nimic, nu s-a uitat deloc la Drew. Acesta s-a așezat din nou, cu un aer amenințător, respirând precipitat.

După o clipă, McKim a aruncat insigna în sertarul din mijloc al biroului și s-a ridicat în picioare.

– Delaguerra, ești suspendat pân-la următorul consiliu. Ține legătura cu mine. A părăsit repede încăperea, pe ușa interioară, fără a privi în urmă.

Delaguerra și-a împinse scaunul în spate și și-a aranjat pălăria pe cap. Drew și-a dres glasul, a zâmbit împăciuitor și a zis:

– Poate și eu am fost cam repezit. Irlandezul din mine. Nu trebuie să fii supărat. Lecția pe care-ai primit-o e ceva ce-a trebuit să învățăm cu toții. Pot să-ți dau un mic sfat?

Delaguerra s-a ridicat în picioare, zâmbindu-i, un mic zâmbet rece, care i-a deplasat colțurile buzelor și a lăsat țeapăn restul feței.

– Știu despre ce-i vorba, domnule comisar: nu te mai preocupa de cazul Marr.

Drew a râs, relaxându-se.

– Nu tocmai. Nu există un caz Marr. Imlay a recunoscut, prin avocatul lui, că l-a ucis, susținând că a fost legitimă apărare. Urmează să se predea mâine-dimineață. Nu, sfatul meu e legat de altceva: Du-te în districtul Toluca și spune-i paznicului că-ți pare rău. Cred că ăsta-i singurul lucru de care-i nevoie. Încearcă și-ai să vezi.

Delaguerra s-a îndreptat calm spre coridor și a deschis ușa. Apoi s-a uitat îndărăt, cu un rânjet neașteptat, care-i dezvelea toți dinții săi cei albi.

– Domnule comisar, îmi dau seama când am de-a face cu-n escroc. Pentru deranjul lui, a fost deja plătit.

A ieșit. Drew a urmărit cum se închide ușa cu un șuierat ușor, apoi un clinchet sec. Chipul său era anchilozat de furie. Pielea sa roză devenise gri-păstoasă. Mâna, care ținea țigaretul, îi tremura de nervi, iar scrumul a căzut pe genunchiul pantalonilor săi imaculați, călcați impecabil.

– Pe Dumnezeul meu, a rostit el în tăcerea așternută, n-ai decât să fii un spaniol liniștit. Poți să fii cât de liniștit vrei – dar ești mult mai ușor de găurit!

S-a ridicat, poticnindu-se din cauza furiei, și-a scuturat cu grijă scrumul de pe pantaloni și a întins mâna după pălărie și baston. Degetele manichiurate tremurau.

8

Newton Street, între Third și Fourth, era o îngrămădire de magazine de haine ieftine, amanet, case de jocuri de noroc, hoteluri meschine în fața cărora bărbați cu priviri furișe rosteau cuvintele în mod delicat de-a lungul țigărilor lor, fără a mișca din buze. Pe la jumătatea străzii, era o firmă din lemn fixată pe o arcadă, care arăta că acolo era salonul de biliard a lui Stoll. Pe marginea trotuarului erau niște trepte. Delaguerra le-a coborât.

În fața sălii de biliard era aproape întuneric. Mesele erau acoperite cu huse, tacurile erau aliniate rigid în suporturi. Dar în spate era lumină, o lumină albă puternică pe care se conturau o grămadă de capete și umeri. Era zgomot, certuri, pariuri strigate. Delaguerra s-a îndreptat într-acolo.

Dintr-odată, ca la un semnal, zgomotul a contenit, iar în liniștea creată s-a auzit pocnetul sec al bilelor, bufnetul surd al bilelor trimise de tac de-a curmezișul mesei, clinchetul final al bilelor care și-au atins ținta. Apoi zgomotul s-a făcut din nou auzit.

Delaguerra s-a oprit lângă o masă acoperită cu husă și scoase o hârtie de zece dolari și un bilețel cu autoadeziv dintr-o despărțitură a portofelului. Unde e Joe?, a scris pe el, l-a lipit de bancnotă, pe care-o împături în patru. S-a apropiat de mulțime, apoi s-a strecurat cu mare greutate până a ajuns lângă masă.

Un bărbat înalt, cu o figură impasibilă și părul castaniu pieptănat grijuliu cu cărare, dădea cu cretă un tac, studiind dispunerea de pe masa de joc. S-a aplecat și și-a sprijinit tacul de degetele sale albe și puternice. Zgomotul din zona de pariuri a încetat ca prin farmec. Bărbatul cel înalt a făcut o mișcare lină, fără efort, lovind trei bile.

Un ins cu fața cărnoasă, așezat pe un taburet înalt, a intonat:

– Patruzeci pentru Chill. Opt puncte diferență.

Bărbatul cel înalt și-a dat din nou tacul cu cretă, privind nepăsător în jur. Ochii săi au trecut peste Delaguerra fără a da vreun semn de recunoaștere. Acesta s-a apropiat și mai mult de el și a rostit:

– Mizez pe tine, Max? Cinci bile la următoarea lovitură.

Bărbatul cel înalt a încuviințat dând din cap.

– S-a făcut.

Delaguerra a pus bancnota împăturită pe marginea mesei. Un tânăr cu tricou în dungi a întins mâna după ea. Max Chill l-a oprit, fără a părea că face acest lucru, a băgat bancnota într-un buzunar al vestei sale și a rostit fără intonație.

– Miză de cinci, și s-a aplecat să execute altă lovitură.

A fost o abilă lovitură în formă de X, de mare precizie. S-au auzit aplauze puternice. Bărbatul cel înalt i-a dat tacul ajutorului său cu tricoul în dungi și a rostit:

– Pauză. Trebuie să mă duc undeva.

S-a îndreptat spre partea neluminată a sălii, intrând pe o ușă pe care scria BĂRBAȚI. Delaguerra și-a aprins o țigară și a contemplat obișnuita vânzoleală de pe Newton Street. Adversarul lui Max Chill, un alt bărbat înalt, palid, impasibil, stătea alături de cel care ținea scorul și-i vorbea, fără să se uite la el. Lângă ei, singur și arogant, un filipinez extrem de atrăgător, îmbrăcat într-un splendid costum

cafeniu, pufăia dintr-o țigară de culoarea ciocolatei.

Max Chill a revenit la masă, a întins mâna după tac, și l-a dat cu cretă. A băgat o mână în vestă și a rostit tărăgănat:

– Îți datorez cinci dolari, amice, și i-a dat o bancnotă împăturită lui Delaguerra.

A executat trei lovituri consecutive reușite, fără să se oprească. Cel cu scorul a anunțat:

– Patruzeci și patru pentru Chill. Douăsprezece puncte diferență.

Din mulțime s-au desprins doi bărbați, care s-au îndreptat spre intrare. Delaguerra i-a urmat printre mesele acoperite cu huse până la baza scărilor. S-a oprit acolo, a despăturit bancnota din mână, a citit adresa mâzgălită, sub întrebarea lui, pe bilețel. A mototolit bancnota, dând s-o pună în buzunar.

Ceva tare l-a împuns în spate. O voce pițigăiată ca o coardă de banjo ciupită a rostit:

– Ajuți pe cineva, nu-i așa?

Nările lui Delaguerra au fremătat. S-a uitat în sus spre scară la picioarele celor doi inși din față, la luminile reflectate ale iluminatului stradal.

– Bine, a spus cu asprime vocea pițigăiată.

Delaguerra a căzut într-o parte, rotindu-se în aer. A repezit în spate un braț ca un șarpe. Mâna sa a înșfăcat o gleznă în timp ce cădea. O lovitură cu patul unui pistol i-a ratat capul, l-a nimerit în claviculă și i-a trimis o săgeată dureroasă de-a lungul brațului. Se auzeau respirații grele, gâfâite. Ceva fără forță i-a turtit pălăria de paie. Lângă el

s-a auzit un sunet de ceva sfâșiat. S-a rostogolit, răsucind glezna, și-a vârât un genunchi sub el și a țâșnit în sus. Era în picioare, ca o pisică, mlădios. A aruncat glezna departe de el, cu putere. Filipinezul cu costumul cafeniu s-a izbit cu spatele de pardoseală. Un pistol a zăngănit pe jos. Delaguerra i-a dat cu piciorul, îndepărtându-l de micuța mână cafenie, iar arma a alunecat sub o masă. Filipinezul rămăsese pe spate, încercând să-și ridice capul, pe care pălăria încă mai era lipită de părul său uleios.

În spatele sălii de biliard, meciul continuă să se desfășoare. Dacă cineva va fi remarcat încăierarea, nimeni nu s-a clintit ca să vadă ce se întâmplă. Delaguerra a scos din buzunarul de la șold un mic baston din piele, apoi s-a aplecat. Fața crispată a filipinezului a tresărit.

– Mai ai multe de-nvățat. În picioare, drăguță.

Vocea lui Delaguerra era plină de răceală. Filipinezul s-a săltat cu dificultate în picioare, a ridicat mâinile, apoi stânga i s-a furișat spre umărul lui drept. Printr-o mișcare lejeră din încheietură a lui Delaguerra, bastonul a lovit-o, făcând-o să cadă-n jos. Omul în cafeniu a țipat pițigăiat, ca un pisoi flămând.

Delaguerra a ridicat din umeri. Gura i s-a schimonosit într-un rânjet sardonic.

– Voiai să mă jefuiești, ai? Bine, gălbejitule, altă dată. Am treabă acum. Dispari!

Filipinezul a alunecat din nou printre mese, ghemuindu-se. Delaguerra a trecut în mâna stângă bastonul și a dus dreapta la patul pistolului. A rămas câteva clipe în această poziție, urmărind ochii filipinezului. Apoi s-a întors și a urcat în grabă treptele, făcându-se nevăzut.

Omul în cafeniu s-a târât sub masă după pistol.

9

Joey Chill, care a deschis cu bruschețe ușa, avea un pistol cu țeava scurtă, uzat, pe care nu-l ținea îndreptat spre ceva anume. Era un bărbat mic de statură, cu o față îngustă, pe care se citea îngrijorarea. Era nebărbierit și cu cămașa murdară. Din camera din spatele lui venea un miros greu, de animal.

A lăsat în jos pistolul, a rânjit sec, apoi a revenit în cameră.

– Bine, gabore. Nu ți-ai irosit prețiosul timp ca să vii aici.

Delaguerra a intrat și a închis ușa. Și-a împins pălăria de pai mult pe spate și l-a privit lipsit de expresie pe Joey Chill.

– E obligatoriu să-mi amintesc adresa fiecărui golan din oraș? A trebuit s-o iau de la Max.

Bărbatul cel scund a mârâit ceva, s-a dus și s-a întins în pat, vârându-și pistolul sub pernă. Și-a încleștat mâinile la ceafă și a clipit, cu privirea în tavan.

– Ai la tine o hârtie de-o sută, gabore?

Delaguerra a tras în fața patului un scaun cu spătarul drept și s-a așezat călare pe el. Și-a scos pipa scurtă, a umplut-o încet, privind cu dezgust la fereastra închisă, la emailul ciobit al ramei de pat, la hainele murdare, în dezordine, la chiuveta din

colț cu două prosoape mânjite deasupra ei, la masa de toaletă goală, cu o sticlă de gin de jumătate pusă deasupra Bibliei Gideon [5].

– Ești pe drojdie? l-a întrebat el, fără prea mare interes.

– Gabore, am noutăți. Vreau să spun c-am noutăți. Văzui ceva. Merită o sută de marafeți.

Delaguerra și-a pus încet, cu indiferență, deoparte punga de tutun, și-a aprins cu un chibrit pipa, apoi a pufăit exasperant de liniștit. Bărbatul cel mic din pat n-avea astâmpăr, urmărindu-l din lateral. Delaguerra a spus încet:

– Ești un bun informator, Joey. O să susțin mereu chestia asta. Dar, pentr-un gabor, o sută de dolari înseamnă o groază de bani.

– Da' merită, frate! În cazu-n care te pasionează uciderea lui Marr atât de tare ca să vrei s-o rezolvi cum trebuie.

Ochii lui Delaguerra au devenit ficși și glaciali. Dinții săi au strâns muștiucul pipei. A vorbit foarte liniștit.

– Te-ascult, Joey. Dacă merită, plătesc. Dar ai grijă să fie ceva adevărat.

Bărbatul cel scund s-a proptit într-un cot.

– Știi cine-i tipa care apare cu Imlay în pozele alea cu pijămăluțe?

– Știu cum o cheamă, a răspuns Delaguerra pe un ton egal. N-am văzut fotografiile.

– Numele de scenă-i Stella La Motte. Numele-adevărat e Stella Chill. E sora mea mai mică.

Delaguerra și-a încrucișat brațele pe după spătarul scaunului.

– Interesant, a zis el. Zi-i mai departe.

– Ea i-a înscenat totul, gabore. Pentru câteva grame de heroină de la un filipinez cu ochii oblici.

– Filipinez? Delaguerra a vorbit rapid, cu duritate. Acum chipul său era încordat.

– Mda, un frățior cafeniu. Fățos, înțolit bine, traficant de heroină. Un prostovan. Îl cheamă Toribo. I se spune Caliente Kid. Locuia vizavi de Stella. I-a dat să consume „praf“. Dup-aia o pune să facă înscenarea. Ea-i pune lui Imlay ceva în băutură, iar ăla adoarme. Îi dă drumul înăuntru filipinezului să facă poze cu-n aparat de fotografiat. Isteață treabă, este?… Dup-aia, exact ca o curvă, o apucă remușcările și ne spune toată povestea lui Max și mie.

Delaguerra a încuviințat dând din cap, tăcut, aproape rigid.

Bărbatul cel scund a rânjit subit, dezvelindu-și dinții mici.

– Ce fac eu? Stau pe urmele filipinezului. Trăiesc în umbra lui, gabore. Iar dup-o vreme mă țin după el și – bang – nimeresc la apartamentul luxos al lui Dave Aage din Vendome… Io zic c-asta merit-o bătrână.

Delaguerra a încuviințat încet, a dat puțin scrum în palmă și l-a îndepărtat suflându-l.

– Cine mai știe de chestia asta?

– Max. O să mă susțină, dacă știi cum să-l iei. Numai că nu vrea să fie amestecat în afacerea asta.

El nu se ocupă cu așa ceva. I-a dat Stellei mălai să plece din oraș și-a pus punct. Pentru că ăia sunt niște tipi duri.

– Joey, Max nu știe până unde l-ai urmărit tu pe filipinez.

Bărbatul cel scund s-a ridicat brusc în capul oaselor, punându-și picioarele pe pardoseală.

– Nu fac mișto de tine, gabore. N-am făcut niciodată.

Delaguerra a răspuns liniștit.

– Te cred pe cuvânt, Joey. Dar, aș vrea niște dovezi. Care-i părerea ta despre toată treaba asta?

Bărbatul cel scund a pufnit.

– Ei, drăcie, e-mpuțită rău de tot. Ori filipinezul lucra pentru Masters și Aage de dinainte, ori cade la-nvoială cu ei după ce face pozele. Dup-aia Marr pune mâna pe ele și-i limpede ca bună ziua că face rost de ele numai dacă-s ei de acord și că nu știa că ei le au. Imlay candida pentru postul de judecător, pe lista lor electorală. De acord, el e derbedeul lor, dar e totuși un derbedeu. Întâmplarea face că-i place băutura și-i iute la mânie. Asta se știe.

Ochii lui Delaguerra au sclipit puțin. Restul feței lui era precum lemnul sculptat. Pipa din gura lui stătea atât de nemișcată, de parcă era vârâtă în ciment.

Joey Chill a continuat, cu micul său rânjet:

– Deci fac o afacere barosană. Fac să-i parvină pozele lui Marr, fără ca ăsta să știe de unde provin. După aia Imlay prinde de veste unde-s pozele, ce reprezintă ele, și că Marr e hotărât să-l șantajeze.

Ce-ar face unu' ca Imlay? Ar pleca la vânătoare, gabore – iar Big John Masters și tovarășul lui ar hali rațele.

– Sau carnea de vânat mare, a replicat Delaguerra absent.

– Ei? Merită, ce zici?

Delaguerra a băgat mâna după portofel, a scos bancnote și a numărat câteva pe genunchi. Le-a făcut apoi sul și le-a aruncat pe pat.

– Vreau să vorbesc imediat cu Stella, Joey. Ce părere ai?

Bărbatul cel scund a îndesat banii în buzunarul de la cămașă și a clătinat din cap.

– N-am cum să te-ajut. Poți să-ncerci cu Max. Cred c-a-ntins-o din oraș și-o să fac și eu la fel, acum că făcui rost de loz. Pentru că băieții ăia-s duri, așa cum am zis – și pentru că poate n-am fost prea meseriaș când l-am urmărit… Pentru că și pe mine m-a urmărit cineva. S-a ridicat în picioare, a căscat și a adăugat: O dușcă de gin?

Delaguerra a clătinat din cap, l-a privit pe omuleț cum se duce spre masa de toaletă și ia sticla de gin, își toarnă o cantitate zdravănă într-un pahar cu pereții groși. A golit apoi paharul, dând să-l pună jos.

Geamul ferestrei a zăngănit. S-a auzit un zgomot ca o plesnitură cu mănușa. Un ciob a aterizat pe parchetul pătat de dincolo de covor, aproape de picioarele lui Joey Chill.

Timp de două-trei secunde, omulețul a rămas complet nemișcat. Apoi paharul i-a căzut din mână, a ricoșat și s-a rostogolit pe lângă perete.

Apoi i-au cedat picioarele. S-a prăbușit într-o rână, încet, apoi s-a întors lent pe spate.

Sângele a început să se prelingă domol de-a lungul obrazului, din gaura de deasupra ochiului stâng. Apoi mai repede. Gaura s-a lărgit și s-a înroșit. Ochii lui Joey Chill priveau lipsiți de expresie în tavan, ca și cum asemenea lucruri nu-l mai interesau sub nicio formă.

Delaguerra a alunecat de pe scaun fără a scoate un sunet și s-a așezat în patru labe. S-a târât de-a lungul patului, până la peretele cu fereastra, iar de-acolo a întins mâna și a pipăit sub cămașa lui Joey Chill. Și-a ținut degetele lângă inimă câteva secunde, apoi și le-a retras, clătinând din cap. S-a ghemuit la podea, și-a scos pălăria și a ridicat cu mare atenție capul, până când a putut vedea pe deasupra colțului de jos al ferestrei.

De partea cealaltă a unei alei zări zidul înalt al unui depozit. Erau mai multe ferestre la etajele superioare, niciuna dintre ele luminată. Delaguerra și-a retras din nou capul și a murmurat:

– Pușcă cu amortizor, probabil. Și-o lovitură de mare precizie.

A întins din nou mâna, timid, și a luat micul sul de bani din cămașa lui Joey. S-a deplasat tiptil de-a lungul peretelui, către ușă, încă ghemuit, a întins mâna, a scos cheia din broască, a deschis ușa, s-a ridicat și a ieșit rapid, încuind pe dinafară.

A străbătut un coridor murdar și a coborât două etaje, până la un hol îngust. Holul era pustiu. Exista o tejghea cu un clopoțel, dar în spatele ei nu era nimeni. Delaguerra a rămas la adăpostul ușii de la intrare din geam gros și a privit peste stradă la o casă cu apartamente de închiriat, unde doi bătrâni stăteau în scaune balansoar pe verandă, fumând.

Păreau extrem de pașnici. I-a urmărit vreme de câteva minute.

A ieșit, a scrutat rapid ambele laturi ale străzii, apoi a mers pe lângă mașinile parcate către următorul colț. Două străzi mai sus a luat un taxi și s-a întors la sala de biliard de pe Newton Street.

Acum erau aprinse toate luminile. Bilele țăcăneau și se învârteau, jucătorii intrau și ieșeau dintr-un nor gros de fum de țigară. Delaguerra a privit în jur, apoi s-a îndreptat spre locul unde ședea, pe un taburet înalt, un bărbat cu fața bucălată.

– Tu ești Stoll?

Bucălatul a confirmat, dând din cap.

– La ce nivel a ajuns Max Chill?

– A plecat de mult, frățioare. Au jucat doar până la o sută. Acasă, bănuiesc.

– Ce-nseamnă acasă?

Bucălatul i-a aruncat o privire iute, care trecu ca un fulger de lumină.

– N-am de unde să știu.

Delaguerra a ridicat o mână către buzunarul în care avea insigna. A lăsat-o apoi jos, încercând să n-o facă prea repede. Bucălatul a rânjit.

– OK, locuiește la Mansfield, la trei străzi spre vest pe Grand.

10

Cefarino Toribo, filipinezul cel atrăgător îmbrăcat în costumul cafeniu bine croit, a adunat două monede de zece și trei cenți de pe tejgheaua oficiului telegrafic, zâmbindu-i blondei plictisite care era în tură.

– Pleacă chiar în momentul ăsta, dulceață?

Ea s-a uitat glacial la mesaj.

– Hotel Mansfield? Ajunge-n douăzeci de minute – și fără „dulceață“.

– Bine, dulceață.

Toribo a ieșit lent și cu eleganță din oficiu. Blonda a pus mesajul pe o tijă metalică cu o mișcare apăsată și a zis peste umăr:

– Tipu-i nebun, probabil. Trimite o telegramă la trei străzi distanță.

Cefarino Toribo se plimba agale pe Spring Street, târând peste umărul său un norișor de fum de la țigara de culoarea ciocolatei. La Fourth a cotit-o către vest, a mai mers preț de trei străzi și a pătruns în Mansfield prin intrarea laterală, de lângă frizerie. A urcat niște trepte de marmură la mezanin, prin spatele unui birou și apoi pe niște scări mochetate până la etajul al treilea. A trecut de ascensoare și a parcurs țanțoș până la capăt un coridor lung, cercetând numerele de pe uși.

S-a întors la jumătatea distanței de la ascensoare, și s-a așezat într-un spațiu deschis unde erau două ferestre către curte, o masă acoperită cu geam și scaune. Și-a aprins altă țigară de la chiștoc, s-a rezemat de spătar și a ciulit urechea la ascensoare.

Se apleca în față rapid ori de câte ori cineva se oprea la etajul acela și asculta pașii. Peste vreo

zece minute s-au auzit pași. Bărbatul s-a ridicat în picioare și s-a poziționat în colțul peretelui unde începea spațiul liber. A scos un pistol lung și subțire de la subsuoara dreaptă, apoi l-a trecut în mâna dreaptă, ținându-l lângă picior, lângă perete.

Pe coridor, purtând o tavă mică, și-a făcut apariția un filipinez bondoc, cu urme de vărsat, îmbrăcat într-o uniformă de hotel. Toribo a scos un șuierat și a ridicat arma. Filipinezul cel bondoc s-a întors. A căscat gura și a făcut ochii mari văzând pistolul.

– La ce cameră, gagiule? l-a întrebat Toribo.

Filipinezul cel bondoc a zâmbit nervos, conciliant. S-a apropiat și i-a arătat lui Toribo plicul galben de pe tavă. Pe el era caligrafiat numărul 338.

– Pune-o jos, a zis Toribo cu calm.

Filipinezul cel bondoc a pus telegrama pe masă. Ochii lui nu se dezlipeau de pistol.

– Cară-te, i-a spus Toribo. Ai băgat-o pe sub ușă, ai înțeles?

Filipinezul cel bondoc a înclinat scurt capul lui rotund și brunet, a zâmbit din nou nervos și s-a îndepărtat către ascensoare.

Toribo a pus pistolul în buzunarul hainei, și a scos o hârtie albă împăturită. A despăturit-o cu atenție, apoi a turnat un praf alb în scobitura formată între degetul mare și arătătorul mâinii stângi când a îndreptat palma. A tras rapid pe nări, a scos o batistă de mătase colorată și și-a șters nasul.

Timp de câteva secunde a rămas neclintit. Ochii săi deveniră cenușii ca ardezia, iar pielea de pe chipul său cafeniu se strânse pe pomeții lui înalți. Respira audibil printre dinți.

A luat plicul galben, străbătu coridorul, s-a oprit în fața ultimei uși și a ciocănit.

S-a auzit un glas. Și-a apropiat buzele de ușă și a vorbit cu voce pițigăiată, plin de deferență.

– Aveți corespondență, domnule.

S-au auzită arcurile unui pat scârțâind. Apoi pași pe pardoseală, care se apropiau. O cheie s-a întors, iar ușa s-a deschis. În acest moment, Toribo scosese deja din nou pistolul. În timp ce se deschidea ușa, el a pășit rapid prin spațiul creat, din lateral, cu un balans grațios al coapselor. A vârât țeava pistolului său subțire în abdomenul lui Max.

– Înapoi! a mârâit el, iar glasul lui avea acum sonoritatea metalică a unei coarde de banjo ciupite.

Max Chill s-a retras din fața armei. A mers de-a-ndăratelea către pat, și s-a așezat pe el, atunci când i-a atins marginea. Arcurile au scârțâit și a foșnit un ziar. Chipul palid al lui Max Chill nu vădea nicio expresie sub părul castaniu pieptănat perfect cu cărare.

Toribo a închis ușa ușor, încuind-o pe dinăuntru. Atunci când lanțul de siguranță a fost pus, chipul lui Max Chill a devenit cel al unui om bolnav. Buzele sale au început să tremure, au continuat să tremure.

Toribo a zis batjocoritor, cu vocea sa metalică:

– Vorbești cu gaborii, da? *Adios.*

Pistolul cel subțire a tresăltat în mâna lui, a continuat să tresalte. Din țeavă s-a prelins un fum pal. Zgomotul făcut de armă nu a fost mai puternic decât o lovitură de ciocan într-un deget sau o

bătaie în lemn cu dosul palmei. Zgomotul s-a auzit de șapte ori.

Max Chill s-a lungit în pat foarte încet. Picioarele i-au rămas pe podea. Ochii săi au devenit goi, buzele i s-au depărtat, mustind de o spumă rozalie. Pe partea din față a cămășii lui largi se vedea sânge în mai multe locuri. Zăcea complet nemișcat pe spate și privea în tavan, picioarele atingând podeaua, spuma roz fierbând pe buzele lui albăstrii.

Toribo și-a trecut pistolul în mâna stângă și l-a pus la loc sub subsuoară. S-a apropiat de pat și l-a privit pe Max Chill. După o vreme, spuma rozalie a încetat să mai bolborosească, iar chipul lui Max Chill a devenit liniștit, gol, chipul unui mort.

Toribo s-a îndreptat spre ușă, a deschis-o, a dat să iasă, cu ochii încă spre pat. În spatele lui s-a produs o mișcare.

A dat să se întoarcă, ridicând o mână. Ceva s-a rotit spre capul lui. Podeaua s-a înclinat în mod ciudat în fața ochilor săi, năvălindu-i în față.

Delaguerra a împins picioarele filipinezului în cameră, pentru a face loc ușii. A închis-o, a încuiat-o și s-a îndreptat rapid către pat, balansând pe lângă corp un mic baston. Rămase în picioare lângă pat destulă vreme. În cele din urmă a murmurat:

– Curăță tot. Mda – curăță tot.

S-a apropiat de filipinez, l-a întors cu fața-n sus și l-a căutat prin buzunare. A găsit un portofel de bună calitate, fără acte de identitate, o brichetă din aur cu granate, o tabacheră de aur, chei, un stilou și un briceag de aur, o batistă viu colorată, mărunțiș, două pistoale și încărcătoare de rezervă și cinci

doze de heroină praf în buzunarul suplimentar al hainei.

Le-a lăsat împrăştiate pe jos şi s-a ridicat în picioare. Filipinezul respira greoi, cu ochii închişi, iar la un obraz i se zbătea un muşchi. Delaguerra a scos din buzunar un rotocol de sârmă subţire şi i-a legat mâinile cafeniului la spate. L-a târât spre pat, l-a proptit, în fund, de piciorul patului, apoi a trecut un laţ de sârmă în jurul gâtului, pe care l-a legat de rama patului. A prins batista viu colorată de laţul de sârmă.

S-a dus la baie, a adus un pahar cu apă şi l-a aruncat cu putere în faţa filipinezului.

Toribo a făcut o mişcare bruscă, dar s-a sufocat în clipa în care laţul l-a strâns de gât. A făcut brusc ochii mari. A deschis gura să ţipe.

Delaguerra a strâns laţul în jurul gâtului ciocolatiu. Ţipătul a fost curmat ca de un comutator. S-a auzit un gâlgâit încordat şi chinuit. Lui Toribo îi curgeau bale din gură.

Delaguerra a slăbit din nou laţul de sârmă şi şi-a apropiat capul de cel al filipinezului. I-a vorbit cu blândeţe, cu o blândeţe uscată, de-a dreptul mortală.

– Vrei să-mi spui ceva, gălbejitule? Nu acum, probabil nici prea curând. Dar după ceva vreme o să vrei să-mi spui ceva.

Ochii filipinezului se roteau înnebuniţi. A scuipat. Apoi buzele i s-au strâns.

Delaguerra a zâmbit sardonic.

– Dur băiat, a rostit el moale. A tras de batistă îndărăt şi a ţinut-o aşa, muşcând din gâtul cafeniu

deasupra mărului lui Adam.

Picioarele filipinezului au început să sară pe podea. Corpul său a fost cuprins de spasme. Ciocolatiul feței lui a devenit un purpuriu-închis, congestionat. Ochii îi ieșeau din orbite, injectați cu sânge.

Delaguerra a slăbit din nou sârma.

Filipinezul a tras cu greu aer în plămâni. Capul i s-a aplecat în față, apoi a zvâcnit îndărăt, spre piciorul patului. A fost cuprins de un tremur.

– *Si*… vorbesc, a îngăimat el.

11

Când s-a auzit soneria, Ironhead Toomey punea cu mare atenție un decar de pică pe un valet de roșu. Apoi și-a lins buzele, a pus toate cărțile jos și a privit, prin arcada sufrageriei, către ușa de la intrarea în bungalow. Apoi s-a ridicat încet în picioare, un bărbat solid, clădit ca o brută, cu păr grizonant ciufulit și nas mare.

În sufragerie, dincolo de arcadă, stătea întinsă pe canapea o fată subțirică și blondă, citind o revistă la lumina unei lămpi cu abajur roșu, deteriorat. Era drăguță, dar prea palidă, iar sprâncenele ei subțiri, foarte arcuite confereau chipului ei un aer surprins. A pus revista deoparte, și-a coborât picioarele pe podea și s-a uitat la Ironhead Toomey cu o frică bruscă, surdă, în ochi.

Toomey a ridicat degetul mare. Fata s-a sculat în picioare și a trecut foarte rapid pe sub arcadă, pe o

ușă batantă, în bucătărie. A închis ușa încet, fără a face zgomot.

Soneria a sunat din nou, prelung. Toomey și-a vârât în niște papuci picioarele cu șosete albe, și-a pus pe nasul lui mare ochelarii, și a luat de pe scaunul de lângă el un revolver. A ridicat de pe jos un ziar mototolit și l-a aranjat neglijent în fața armei, pe care o ținea în mâna stângă. S-a apropiat fără grabă de ușa de la intrare.

Căsca în timp ce o deschidea, privindu-l prin lentile cu ochi somnoroși pe bărbatul înalt care stătea sub portic.

– Da, a rostit el cu glas obosit. Ce doriți?

– Sunt ofițer de poliție, a spus Delaguerra. Vreau să vorbesc cu Stella La Motte.

Ironhead Toomey a pus un braț gros ca un buștean de-a curmezișul ușii și s-a înclinat înspre el. Expresia sa continua să fie plictisită.

– Ai greșit maghernița, polițaiule. N-avem curve pe-aci.

– O să intru și-o s-arunc o privire.

Toomey a replicat voios:

– O să intri pe dracu'!

Delaguerra a scos extrem de rapid din buzunar un pistol, cu care l-a lovit pe Toomey peste încheietura mâinii stângi. Ziarul și revolverul de mari dimensiuni au căzut pe pardoseala porticului. Chipul lui Toomey era acum ceva mai animat.

– Bancu'-i vechi, a rostit sec Delaguerra. Să mergem înăuntru.

Toomey și-a scuturat încheietura mâinii stângi, iar cu cealaltă a încercat să-l lovească pe polițist în falcă. Acesta și-a ferit capul aproximativ cinci centimetri. S-a încruntat și a scos un sunet de dezaprobare cu limba și cu buzele. Toomey s-a aruncat spre el. Delaguerra a făcut un pas lateral și a pocnit cu pistolul capul mare și grizonant. Toomey a aterizat pe burtă, jumătate în casă, jumătate sub portic. A mormăit, s-a proptit bine în mâini și a dat să se ridice, de parcă nu i s-ar fi întâmplat nimic.

Delaguerra a împins cu piciorul pistolul lui Toomey. O ușă batantă din interiorul casei a scos un sunet ușor. Toomey era ridicat într-un genunchi și o mână, în timp ce Delaguerra privea spre sursa zgomotului. Individul a repezit brațul înspre stomacul lui Delaguerra, lovindu-l. Acesta a mormăit și l-a pocnit în cap, cu putere, pe Toomey. El a clătinat din cap și a rostit înfundat:

– Îți pierzi vremea dacă-mi dai la țeastă.

S-a aruncat în laterală, a prins piciorul lui Delaguerra, smulgându-i-l de pe pardoseală. Delaguerra a căzut pe scândurile porticului, în fund, înțepenit în cadrul ușii. Capul său a lovit tocul, buimăcindu-l.

Prin arcadă a năvălit blonda cea subțire, cu un mic pistol în mână. L-a îndreptat spre Delaguerra și a rostit cu furie:

– Na, fir-ai al dracului!

Delaguerra a clătinat din cap, a dat să spună ceva, apoi și-a ținut răsuflarea, căci Toomey îi răsucea piciorul. Toomey strângea din dinți și-i învârtea piciorul ca și cum ar fi fost singur pe lume cu piciorul, iar piciorul ar fi fost al lui și putea să facă cu el ceea ce dorea.

Capul lui Delaguerra a zvâcnit spre spate și s-a făcut alb la față. Gura i s-a strâmbat într-o grimasă de durere. S-a propulsat în sus, a înșfăcat părul lui Toomey cu mâna stângă, trăgând de căpățâna cea mare cu putere până când bărbia ieși în evidență. A lovit apoi cu țeava Coltului, cu toată puterea.

Toomey s-a înmuiat, o masă inertă, a căzut peste picioarele lui, țintuindu-l la pământ. Delaguerra nu se putea mișca. Se sprijinea cu mâna dreaptă de pardoseală, încercând să nu se lase strivit de greutatea lui Toomey. Nu-și putea ridica de jos mâna dreaptă, care ținea arma. Blonda era acum mai aproape de el, cu ochii ieșiți din orbite, cu chipul livid de furie.

Delaguerra a rostit cu glas sleit:

– Stella, nu fi proastă. Joey…

Chipul blondei era straniu. Ochii ei erau nefirești, cu pupile mici, ce aveau un ciudat licăr în ele.

– Polițiști! aproape a urlat ea. Polițiști! Doamne, cât urăsc polițiștii!

Pistolul din mâna ei a bubuit. Ecourile sale au umplut încăperea, au ieșit pe ușa deschisă de la intrare, stingându-se în gardul înalt de scândură de vizavi.

Partea stângă a capului lui Delaguerra a primit o izbitură violentă, asemenea unei lovituri de măciucă. Durerea i-a cuprins capul. O lumină pâlpâia – o orbitoare lumină albă care umplea lumea. Apoi s-a făcut întuneric. A căzut fără zgomot, într-un întuneric abisal.

12

Lumina a revenit ca o ceață roșie în fața ochilor lui. O durere puternică, crâncenă, îi tortura partea laterală a capului, întreaga față, îi măcina dinții. Când a încercat să miște limba, descoperi că era fierbinte și umflată. A vrut să-și miște mâinile. Erau foarte departe de el și nu păreau ale lui.

Apoi a deschis ochii, iar ceața cea roșie a dispărut și a putut să privească un chip. Era un chip de mari dimensiuni, foarte apropiat de el, un chip imens. Era gras, cu obraji albaștri unsuroși, iar din gura sa zâmbitoare, cu buze groase, ieșea un trabuc cu o etichetă strălucitoare. Chipul a chicotit. Delaguerra a închis din nou ochii, simțind cum îl cuprinde și îl inundă durerea. A leșinat.

Au trecut secunde... sau ani. Privea din nou chipul acela. A auzit o voce groasă.

– Ei, și-a revenit. E-un flăcău foarte rezistent.

Chipul s-a apropiat, vârful trabucului avea culoarea cireșei. Apoi a tușit hârâit, sufocându-se din cauza fumului. Partea laterală a capului părea că-i explodează. A simțit cum de pe obraz i se prelinge sânge proaspăt, gâdilându-i pielea, apoi se scurge peste cel uscat și țeapăn, solidificat deja pe față.

– Asta-l ajută, a rostit vocea.

Un alt glas, cu un ușor accent, a spus ceva blând și obscen. Chipul masiv s-a întors, mârâind, către sursa sunetului.

Delaguerra s-a trezit complet, în acel moment. A văzut clar încăperea, în care se aflau patru persoane. Chipul cel masiv era al lui Big John Masters.

Blonda cea subțire ședea încovoiată pe colțul unei canapele, privind fix în jos, cu o expresie stupefiată, cu brațele țepene în laterală, cu palmele ascunse între perne.

Dave Aage și-a rezemat trupul înalt și costeliv de perete, lângă fereastra cu draperie. Fața sa prelungă părea plictisită. Pe celălalt colț al canapelei, era comisarul Drew, sub lampadarul vechi. Lumina îi făcea părul argintiu. Ochii săi albaștri erau foarte strălucitori, foarte atenți.

Big John Masters avea în mână un pistol strălucitor. Delaguerra a clipit, dând să se ridice. O mână l-a îmbrâncit și l-a împins înapoi. L-a apucat un val de greață.

–Stai cuminte, șmechere. Pân-acum te-ai distrat tu. Acum e petrecerea noastră, a spus vocea groasă.

Delaguerra și-a lins buzele și a rostit:

– Dă-mi niște apă.

Dave Aage s-a desprins de perete și a trecut pe sub arcada sufrageriei. S-a înapoiat cu un pahar, pe care l-a ținut la gura lui Delaguerra. Acesta a băut.

– Ne place curajul tău, gabore, a zis Masters. Dar nu-l folosești cum trebuie. S-ar părea că ești genul greu sugestionabil. Mare păcat. Asta te-a terminat. Pricepi?

Blonda a întors capul și l-a privit pe Delaguerra cu ochi posomorâți, apoi s-a uitat în altă parte. Aage s-a întors la perete. Drew a început să-și mângâie nervos maxilarul cu degetele, ca și cum capul plin de sânge al lui Delaguerra l-ar fi făcut să-l doară propria față.

Delaguerra a rostit încet:

– Masters, dacă mă ucizi, n-o să faci decât să atârni mai sus în ștreang. Un fraier în stil mare tot fraier se numește. Ai pus deja să fie uciși doi oameni, fără niciun fel de motiv. Nici măcar nu știi ce anume-ncerci s-acoperi.

Bărbatul masiv a înjurat birjărește și a îndreptat pistolul spre el, apoi l-a lăsat în jos, privindu-l chiorâș. Aage a spus indolent:

– Ușurel, John. Lasă-l să-și cânte partitura.

Delaguerra a rostit cu aceeași voce înceată, nepăsătoare:

– Doamna de colo e soră cu cei doi oameni pe care i-ați ucis. Ea le-a povestit totul, cum s-a realizat înscenarea cu Imlay, cine-a primit pozele, cum au ajuns ele la Donegan Marr. Filipinezul vostru mititel a ciripit câte ceva. Am înțeles totul, în linii mari. Nu erați siguri că Imlay o să-l ucidă pe Marr. Putea să se-ntâmple și invers. Numai că, în cazul în care Imlay l-ar fi ucis pe Marr, cazul trebuia dat în vileag rapid. Aici ați zbârcit-o. Ați început să acoperiți înainte de-a ști ce s-a-ntâmplat cu adevărat.

Masters a spus cu asprime:

– Tâmpenii, gabore, tâmpenii. Mă faci să-mi pierd vremea.

Blonda a întors capul spre Delaguerra, către spatele lui Masters. În ochii ei se citea acum o ură putenică. Delaguerra a ridicat ușor din umeri și a continuat:

– A fost o chestie de rutină pentru voi să vă asmuțiți ucigașii asupra fraților Chill. A fost o chestie de rutină să mă retrageți din echipa de investigare, să-mi faceți o înscenare și să mă

suspendați pentru că v-ați închipuit c-aș fi în solda lui Marr. Dar n-a mai fost chestie de rutină atunci când nu l-ați putut găsi pe Imlay, iar lucrul ăsta v-a pus sub presiune.

Ochii negri și cruzi ai lui Masters s-au mărit. Gâtul lui gros s-a umflat. Aage s-a îndepărtat puțin de perete, rămânând rigid. După o clipă, Masters a scrâșnit din dinți și a rostit foarte liniștit:

– Asta-i nemaipomenit, gabore. Zi-ne despre asta.

Delaguerra și-a atins fața murdară cu vârful a două degete, apoi le-a privit. Ochii săi erau fără culoare, îndepărtați.

– Imlay e mort, Masters. Era mort dinainte de a fi ucis Marr.

În încăpere nu se auzea nici musca. Nu mișca nimeni. Cei patru oameni la care se uita Delaguerra erau complet șocați. După ceva vreme, Masters a tras cu putere aer în piept, l-a expirat și aproape a șoptit:

– Zi-i, gabore. Zi-i repede, că de nu, pe Dumnezeul meu c-o să…

Vocea lui Delaguerra l-a întrerupt rece, fără vreo urmă de emoție:

– Imlay s-a dus într-adevăr să se întâlnească cu Marr. De ce să nu se ducă? Nu știa c-a fost tras pe sfoară. Numai că s-a dus să-l vadă aseară, nu azi. Au mers împreună la cabana de la Puma Lake, ca să discute amical. Asta a fost partea amuzantă. Apoi, acolo la cabană, s-au luat la bătaie, iar Imlay a fost omorât, a fost aruncat de pe verandă, și-a sfărâmat țeasta pe niște bolovani. E cât se poate de mort, în magazia de lemne a cabanei lui Marr… Bun, Marr l-a ascuns și s-a întors în oraș. Apoi azi

a primit un telefon, în care era pomenit numele lui Imlay, stabilind o întâlnire pentru douăsprezece și un sfert. Ce-ar fi putut face Marr? Să fie precaut, desigur, să-și trimită secretara să mănânce de prânz, să-și pună o armă la îndemână. Prin urmare era complet pregătit să facă față. Numai că vizitatorul lui l-a păcălit și n-a folosit arma.

Masters a zis cu bruschețe:

– Asta-i bună! Faci mișto. N-aveai de unde să știi toate astea.

A privit în spate la Drew. Acesta avea o față gri, încordată. Aage s-a mai îndepărtat puțin de perete și s-a apropiat de Drew. Blondei nu i se clintea un mușchi.

Delaguerra a rostit obosit:

– Bine-nțeles, fac presupuneri, dar le fac în așa fel încât să se potrivească cu faptele. Trebuie să se fi întâmplat așa. Marr nu era un ageamiu cu pistolul și era pregătit. De ce n-a tras? Pentru că vizitatorul a fost o femeie. A ridicat mâna, îndreptând-o către blondă. Ea e ucigașul. Ea-l iubea pe Imlay, chiar dac-a luat parte la înscenarea ce i s-a făcut. E o drogată, iar drogații așa sunt. Au cuprins-o tristețea și remușcarea și s-a dus singură să-l omoare pe Marr. Întrebați-o!

Blonda s-a ridicat în picioare. Mâna ei dreaptă a zvâcnit de sub perne ținând un mic pistol automatic, cel cu care îl împușcase pe Delaguerra. Ochii ei verzi erau goi și priveau în gol. Masters s-a întors spre ea, cu revolverul strălucitor în mână.

Fără nicio ezitare, ea l-a împușcat de două ori, de la mică distanță. Sângele a țâșnit din partea laterală a gâtului său gros, pe pieptul hainei. El s-a clătinat, a scăpat revolverul strălucitor, aproape la

picioarele lui Delaguerra. A căzut înspre peretele din spatele scaunului lui Delaguerra, cu o mână bâjbâind după sprijin. Mâna sa a lovit peretele și a alunecat de-a lungul acestuia în timp ce cădea. S-a prăbușit greoi și nu s-a mai clintit.

Delaguerra avea aproape în mână revolverul strălucitor.

Drew era în picioare, țipând. Fata s-a întors încet către Aage, părând să-l ignore pe Delaguerra. Aage a smuls un Luger de la subsuoară și l-a tras cu mâna pe Drew la o parte din calea lui. Micul pistol automatic și Lugerul au bubuit aproape concomitent. Arma cea mică a ratat. Fata a fost trântită pe canapea, mâna ei stângă ținând strâns sânul. A rotit privirea, încercând să ridice din nou arma. Apoi a căzut într-o rână pe perne, iar mâna stângă a devenit moale, îndepărtându-se de sân. Rochia era îmbibată de sânge. Ochii ei s-au deschis și s-au închis, s-au deschis și au rămas așa.

Aage a îndreptat Lugerul spre Delaguerra. Sprâncenele sale erau contorsionate din cauza încordării. Părul său roșcat, atent pieptănat, se prelingea pe scalpul său osos, de parcă ar fi fost pictat pe el.

Delaguerra l-a împușcat de patru ori, atât de rapid încât exploziile păreau pârâitul unei mitraliere.

În fracțiunea de secundă de dinainte de a cădea, chipul lui Aage a devenit chipul descărnat, gol, al unui bătrân, iar ochii lui inexpresivi ca ai unui idiot. Apoi trupul lui deșirat s-a prăbușit pe podea, cu Lugerul încă în mână. Un picior s-a flexat sub el, de parcă n-ar fi avut oase.

Un miros înțepător de praf de pușcă plutea în jur. Aerul vibra de zgomotul armelor. Delaguerra s-a

sculat încet în picioare, făcându-i semn lui Drew cu pistolul.

– Petrecerea dumneavoastră, domnule comisar. Seamănă cu ceea ce-ați vrut?

Drew a încuviințat încet, palid la față, tremurând. A înghițit în sec și s-a mișcat încet, trecând de trupul întins al lui Aage. S-a uitat la fata de pe canapea, clătinând din cap. S-a apropiat de Masters, s-a așezat într-un genunchi și l-a atins. S-a ridicat în picioare.

– Morți cu toții, cred, a murmurat el.

– Super, a zis Delaguerra. Ce s-a-ntâmplat cu malacul? Cu boxerul?

– L-au trimis afară. Cred… cred că nu voiau să te omoare, Delaguerra.

Delaguerra a dat ușor din cap. Chipul său începea să se îmblânzească, liniile rigide începeau să dispară. Partea care nu era o mască năclăită de sânge începea să arate din nou omenește. Și-a șters fața cu o batistă care s-a umplut de sânge. A aruncat-o și și-a aranjat ușor părul. Multe fire erau năclăite cu sânge închegat.

– Nu voiau... pe dracu', a replicat el.

Casa era foarte liniștită. În exterior nu era zgomot. Drew a ascultat, a inspirat, s-a dus la ușa de la intrare și a privit afară. Strada era întunecată, tăcută. S-a întors și s-a apropiat de Delaguerra. Foarte lent, pe chipul lui a ieșit la iveală un zâmbet.

– E-o știre ieșită din comun, a zis el, atunci când un comisar de poliție trebuie să fie propriul său agent sub acoperire, iar un polițist corect a trebuit

să fie dat afară, în urma unor mașinațiuni, pentru a-l ajuta.

Delaguerra s-a uitat la el lipsit de expresie.

– Vreți să-i dați interpretarea asta?

Drew vorbea calm acum. Culoarea îi revenise în obraji.

– Omule, pentru binele poliției și-al orașului...și-al nostru, e singura interpretare posibilă.

Delaguerra s-a uitat în ochii lui.

– Și mie-mi place varianta asta, a rostit cu glas liniștit. Dac-o să fie prezentată… *exact* așa.

13

Marcus a frânat și a zâmbit admirativ, uitându-se la casa spațioasă umbrită de copaci.

– Foarte drăguț, a zis el. M-aș relaxa și eu aici o perioadă mai lungă.

Delaguerra a coborât încet din mașină, ca și cum ar fi fost țeapăn și foarte obosit. Nu avea nimic pe cap, își ținea sub braț pălăria de pai. O porțiune din partea stângă a capului era rasă, iar zona respectivă era acoperită cu un bandaj gros de tifon și leucoplast, pe deasupra copcilor. O meșă de păr negru sârmos se ițea de sub capătul bandajului, cu un efect caraghios.

– Mda, numai că nu locuiesc aici, fraiere, a replicat. Așteaptă-mă.

Parcurse aleea cu pietriș care șerpuia prin iarbă. În pajiște, copacii aruncau, în soarele dimineții, umbre prelungi. Casa era foarte tăcută, cu obloanele trase, iar pe soneria de alamă era o ghirlandă închisă la culoare. Delaguerra nu s-a dus la ușă. A luat-o pe altă alee, pe sub ferestre, și a mers pe lângă casă dincolo de straturile de gladiole.

În spate erau alți copaci, încă o pajiște, alte flori, soare și umbră. Erau un iaz cu nuferi și un broscoi de piatră. Dincolo erau mai multe scaune de grădină, în jurul unei mese de fier, acoperită cu plăci de faianță. Într-unul din scaune ședea Belle Marr.

Era îmbrăcată cu o rochie negru cu alb, largă și nepretențioasă, iar părul castaniu era acoperit de o pălărie de grădină cu boruri largi. Stătea complet nemișcată, privind în depărtare, peste pajiște. Chipul ei era alb. Machiajul strălucea pe el.

Și-a întors lent capul, i-a zâmbit timid, arătându-i scaunul de lângă ea. Delaguerra nu s-a așezat. Și-a luat pălăria de sub braț, i-a netezit borul cu degetul și a spus:

– Cazul s-a închis. O să fie anchete, investigații, amenințări, o grămadă de lume o să urle din răsputeri ca să profite de publicitate, chestii de felul ăsta. Ziarele o să facă tam-tam o perioadă. Dar dedesubt, din punct de vedere legal, e-nchis. Poți să-ncepi să-ncerci să uiți.

Fata s-a uitat brusc la el, a făcut mari ochii ei de un albastru viu, apoi și-a îndreptat privirea spre pajiște.

– E serioasă rana de la cap, Sam? a întrebat ea cu tandrețe.

– Nu. E bine… Vreau să zic că Stella La Motte l-a împușcat pe Masters și l-a împușcat și pe Donny. Aage a-mpușcat-o pe ea. Eu pe Aage. Morți cu toții. Cred că n-o să aflăm niciodată cum a fost omorât Imlay. Nu văd de ce-ar mai conta acum.

Fără a se uita la el, Belle Marr a rostit încet:

– Dar cum de-ai știut că Imlay a fost la cabană? În ziar scrie…

S-a oprit, începând să tremure.

El s-a uitat inexpresiv la pălăria pe care o ținea în mâini.

– N-am știut. M-am gândit că pe Donny l-a împușcat o femeie. Părea a fi o bănuială destul de întemeiată că cel de la lac era Imlay. Corespundea descrierii.

– Cum de-ai știut că pe Donny l-a împușcat… o femeie?

Glasul ei, pe jumătate șoptit, avea o liniște șovăitoare.

– Am știut, pur și simplu.

A făcut câțiva pași, rămânând să privească copacii. S-a întors încet și s-a apropiat din nou de scaunul ei. Chipul lui era foarte obosit.

– Ne distram de minune – noi trei. Tu, Donny și cu mine. Viața le joacă feste urâte oamenilor. S-a dus totul – toată partea frumoasă.

Glasul ei continua să fie o șoaptă:

– Poate că nu chiar totul, Sam. Hai să ne vedem mai des, de-acum înainte.

Un zâmbet vag a ridicat colțurile gurii lui, apoi a dispărut.

– E prima înscenare pe care-o fac, a rostit domol. Sper să fie și ultima.

Capul Bellei Marr a tresărit puțin. Mâinile i s-au încleștat pe brațele scaunului, părând albe în contrast cu lemnul lăcuit. Întregul ei trup părea că devenise rigid.

După câteva clipe, Delaguerra a băgat mâna în buzunar și ceva auriu i-a sclipit în palmă. L-a privit posomorât.

– Am primit insigna înapoi, a rostit el. Nu-i chiar atât de curată cum era. E curată precum cele mai multe, cred. O să-ncerc s-o păstrez așa.

A pus-o la loc în buzunar.

Foarte încet, fata s-a ridicat în fața sa. Și-a înălțat bărbia, uitându-se la el de la același nivel. Sub machiaj chipul ei era o mască de ghips alb.

– Doamne, Dumnezeule, Sam, încep să-nțeleg.

Delaguerra nu s-a uitat la fața ei. Privea dincolo de umărul ei, la un punct nedefinit din depărtare. A vorbit vag, distant.

– Desigur… m-am gândit că-i vorba de-o femeie pentru că era o armă de calibru mic, așa cum ar folosi o femeie. Dar nu numai de asta. După ce m-am dus la cabană, mi-am dat seama că Donny se aștepta s-aibă probleme și că n-o să fie prea ușor pentru un bărbat să fie mai rapid ca el în scosul pistolului. Dar era o înscenare perfectă cum că Imlay e autorul. Masters și Aage au presupus că el a comis crima, au aranjat cu un avocat să recunoască că el e autorul, promițând că se va

preda în dimineața următoare. Prin urmare, era firesc ca toți cei care nu știau că Imlay e mort să creadă această versiune. În plus, nici un polițist nu s-ar aștepta ca o femeie să-și culeagă tuburile de cartușe.

După ce-am auzit povestea lui Joey Chill, m-am gândit că-i vorba de Stella La Motte. Dar nu mai credeam varianta asta atunci când am spus-o în fața ei. A fost ceva urât din partea mea. Asta i-a adus moartea, într-un anumit fel. Deși nu-i dădeam mari șanse oricum, cu banda ălora.

Belle Marr continua să-l privească. O boare de vânt îi flutura o șuviță de păr, singurul lucru care se mișca în întreaga ei ființă.

El a revenit cu privirea din depărtări, s-a uitat la ea cu gravitate pentru o clipă, apoi a privit din nou în altă parte. A scos din buzunar un mic mănunchi de chei pe care le-a aruncat pe masă.

– Trei lucruri au fost dificil de descifrat până când m-am dumirit. Scrisul din agendă, arma din mâna lui Donny, tuburile de cartușe lipsă. Apoi am descoperit întâmplător. El n-a murit pe loc. Avea forță și a folosit-o până la ultima picătură – ca să protejeze pe cineva. Scrisul de pe agendă era puțin tremurat. L-a adăugat ulterior, când era singur, pe moarte. Se gândise la Imlay, iar faptul că a scris numele lui a încurcat ițele. Apoi a scos pistolul din sertar, ca să moară cu el în mână. Mai rămâneau tuburile. Am deslușit și aspectul ăsta, după ceva vreme. Gloanțele au fost trase de la mică distanță, peste birou, iar la un capăt al său erau cărți. Tuburile au căzut acolo, au rămas acolo, de unde le putea lua el. Nu le-ar fi putut lua de pe jos. În mănunchiul tău, e o cheie de la birou. Am fost acolo aseară, târziu. Am găsit tuburile într-un dulăpior, împreună cu trabucuri. Nimeni nu le-a

căutat acolo. În definitiv, găsești doar ceea ce speri să găsești. A făcut o pauză și și-a frecat fața. După câteva clipe, a adăugat: Donny și-a dat toată silința...apoi a murit. A făcut o treabă excelentă...și-l las să rămână cu ea în felul ăsta.

Belle Marr a deschis încet gura. La început s-a auzit un fel de bolboroseală, apoi cuvinte, cuvinte clare.

– Nu era vorba doar de femei, Sam. Era vorba de genul de femei din jurul lui. S-a înfiorat. Mă duc acum în oraș să mă predau.

– Nu. Ți-am spus c-o las să rămână în felul ăsta. În oraș, le place felul în care stă treaba. E politică de mâna-ntâi. Ajută orașul să scape de banda Masters-Aage. Îl propulsează pe Drew în vârf, pentru o perioadă, dar e prea slab ca să reziste. Prin urmare, nu contează… N-o să faci absolut nimic. O să faci ceea ce Donny s-a străduit cu ultimele lui puteri să arate că vrea. Stai deoparte. La revedere.

S-a mai uitat o dată, foarte rapid, la chipul ei alb, descompus. Apoi a făcut stânga-mprejur, a străbătut pajiștea, a trecut de iazul cu nuferi și cu broscoiul de piatră, pe lângă casă, și a ieșit din curte, spre mașină.

Pete Marcus i-a deschis portiera. Delaguerra s-a suit, s-a așezat și și-a dat capul mult pe spate, și-a întins picioarele și a închis ochii. A spus istovit:

– Ușurel, Pete. Mă doare capul îngrozitor.

Marcus a pornit mașina și a rulat încet pe De Neve Lane, spre oraș. Casa umbrită de copaci a dispărut în spatele lor. Copacii înalți o ascundeau în sfârșit.

Când s-au îndepărtat suficient de mult, Delaguerra a deschis din nou ochii.

Împușcături la Cyrano's

Traducere de Radu Săndulescu

1

Lui Ted Carmady îi plăcea ploaia, îi plăcea senzația pe care i-o dădea; sunetul ei, mirosul ei. A coborât din mașina LaSalle cu două locuri și a rămas câteva clipe în picioare acolo, lângă intrarea laterală de la Carondelet, gulerul înalt al trenciului albastru din piele de căprioară gâdilându-i urechile, ținând mâinile în buzunare, o țigară atârnându-i moale între buze. Apoi a intrat, trecând pe lângă frizerie, băcănie și magazinul de parfumuri, cu șirurile sale de sticluțe delicat luminate, aranjate precum ansamblul artistic din finalul unui musical de pe Broadway.

A ocolit o coloană cu nervuri aurii și a urcat într-un ascensor cu podeaua mochetată.

– Bună, Albert. O ploaie super. La nouă.

Puștiul subțirel, cu aer obosit, îmbrăcat în bleu pal și argintiu, a ținut cu mâna înmănușată în alb ușile care se închideau și a zis:

– Dumnezeule, credeți că nu știu la ce etaj stați, domnule Carmady?

Fără a se uita la luminița de semnalizare, a pornit ascensorul, care a urcat până la etajul nouă, a deschis rapid ușile, apoi s-a înclinat spre cușca liftului și a închis ochii.

Carmady s-a oprit în timp ce dădea să iasă, iar ochii săi căprui strălucitori i-au aruncat o privire pătrunzătoare.

– Ce s-a-ntâmplat, Albert? Ești bolnav?

Băiatul a schițat un zâmbet palid.

– Lucrez în două ture. Corky e bolnav. Are furunculoză. Cred că n-am mâncat ca lumea.

Bărbatul cel înalt, cu ochii căprui, a pescuit din buzunar o bancnotă mototolită de cinci dolari și a vârât-o sub nasul băiatului. Acesta a făcut ochii mari. S-a îndreptat de spate.

– Aoleu, domnule Carmady. N-am vrut să…

– Termină, Albert. Ce-nseamnă cinci dolari, între prieteni? De banii ăștia, mănâncă și tu mai bine.

A ieșit din ascensor și a pornit pe coridor. Încet, murmurând, a rostit:

– Fraiere…

Individul care fugea era cât pe ce să-l doboare. Dăduse rapid colțul, și acum s-a izbit de umărul lui Carmady, alergând spre ascesor.

– La parter! a zis și s-a strecurat prin ușile care se închideau.

Carmady a văzut o față albă sub o pălărie trasă pe ochi, udă de ploaie; doi ochi negri foarte apropiați. Ochi care aveau o privire pe care o mai văzuse înainte. Plină de drog.

Ascensorul a pornit ca o ghiulea. Carmady s-a uitat lung la locul unde fusese liftul, apoi a luat-o pe coridor și a dat colțul.

A văzut fata zăcând pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară din camera 914.

Era culcată într-o rână, într-o pijama strălucitoare gri ca oțelul, cu obrazul presat în perii carpetei de pe hol, capul ei fiind o masă de păr des, galben ca porumbul, coafat cu meticulozitate. Nici măcar un fir de păr nu părea nelalocul său. Era tânără, foarte drăguță și nu părea moartă.

Carmady s-a aplecat și i-a atins obrazul. Era fierbinte. I-a dat ușor la o parte părul și a văzut vânătaia.

– I-a dat cu ceva-n cap. A strâns din buze.

A luat-o în brațe, a dus-o printr-un hol mic, în sufrageria unui apartament, și a pus-o pe o masivă canapea din velur, în fața unui șemineu cu gaz în formă de buștean.

Zăcea nemișcată, cu ochii închiși, având chipul albăstriu sub machiaj. A închis ușa dinspre coridor și a privit prin apartament, apoi s-a întors în hol și a ridicat de pe jos ceva ce sclipea alb pe fundalul plintei. Era un pistol automatic de calibrul .22, cu mâner de os, cu șapte gloanțe în încărcător.

Din buzunarul interior de la piept a scos un recipient din argint ciocănit și a deșurubat capacul, i-a deschis gura și a turnat whisky printre dinții ei albi. Ea a tușit, iar capul ei a tresăltat. A deschis ochii. Erau de un albastru-închis, cu o nuanță de violet. Lumina care se oglindea în ei era fragilă.

Și-a aprins o țigară și a rămas în picioare, uitându-se la ea. Fata s-a mai mișcat puțin. După ceva timp, a șoptit:

– Îmi place whisky-ul tău. Poți să-mi mai dai puțin?

El a adus un pahar din baie și l-a umplut cu băutură. Ea s-a ridicat extrem de încet în picioare, și-a dus mâna la cap, și a gemut. Apoi a luat paharul din mâna lui și a băut tot lichidul, cu o mișcare a încheieturii îndelung practicată.

– Îmi place-n continuare, a rostit ea. Cine ești?

Avea o voce melodioasă, gravă. Lui îi plăcea cum sună.

– Ted Carmandy. Stau mai încolo, la 937.

– Cred c-am leșinat.

– Nu. Ai fost lovită-n cap, îngeraș.

Ochii lui strălucitori o priveau, examinând-o. Avea un zâmbet agățat de colțurile gurii.

Fata a făcut ochii mari. Acum aveau un luciu, luciul unui smalț protector.

– L-am văzut pe individ, a spus el. Era drogat cât cuprinde. Uite și pistolul tău.

L-a scos din buzunar și i l-a întins în podul palmei.

– Bănuiesc că asta miroase a relație amoroasă, a rostit fata încet.

– Din punctul meu de vedere, nu. Dacă ai necazuri, aș putea să te-ajut. Depinde.

– De ce anume depinde?

Glasul ei era mai rece, mai tăios.

– De ce fel de afacere-i vorba, a răspuns el liniștit. A scos încărcătorul din micul pistol, uitându-se la primul cartuș. Cupru-nichel, este? Te pricepi la muniție, îngeraș.

– Chiar trebuie să-mi spui „îngeraș“?

– Nu știu cum te cheamă.

I-a zâmbit, apoi s-a dus la biroul din fața ferestrei și a pus pistolul acolo. Pe birou era o ramă de fotografii din piele, cu două poze, una lângă alta. La început s-a uitat la ele în treacăt, apoi privirea i s-a fixat pe ele. O frumoasă brunetă și un bărbat blond și subțirel, cu privire rece, al cărui guler înalt și țeapăn, cravată cu nodul mare și revere înguste datau poza cu mulți ani în urmă. S-a uitat lung la figura bărbatului.

Din spatele lui, fata îi vorbea.

– Eu sunt Jean Adrian. Am un număr de dans la Cyrano's.

Carmady a continuat să se uite la fotografie.

– Îl știu foarte bine pe Benny Cyrano, a rostit el absent. Părinții tăi?

A întors capul și s-a uitat la ea. Fata a ridicat lent privirea. În ochii ei albaștri-închis se deslușea ceva ce s-ar fi putut numi frică.

– Da. Au murit de mult, a spus ea posomorât. Următoarea întrebare?

El s-a apropiat rapid de canapea și s-a proțăpit în fața ei.

– De acord. Sunt băgăcios. Și ce-i cu asta? Ăsta-i orașul meu. Pe vremuri, tata era jupânul pe-aici. Bătrânul Marcus Carmady, People's Friend [6]; ăsta-i hotelul meu. O părticică din el îmi aparține. Vagabondul ăla drogat mi-a dat senzația că poate să omoare pe cineva. De ce să nu vreau să te-ajut?

Blonda s-a uitat la el leneș.

– Mie tot îmi place whisky-ul tău, a spus ea. Aș putea să…

– Ia-o de gât, îngeraș. O bei mai rapid, a mormăit el.

Ea s-a ridicat brusc în picioare și s-a albit puțin la față.

– Vorbești cu mine ca și cum aș fi o escroacă, a aruncat ea. Uite cum stă treaba, dacă vrei să știi. Un iubit de-al meu a primit niște amenințări. El e boxer și cineva vrea să renunțe la un meci. Acum încearcă să ajungă la el prin intermediul meu. Explicația asta te satisface cât de cât?

Carmady și-a luat pălăria de pe scaun, și-a scos țigara din gură și a stins-o într-o scrumieră. A dat încet din cap, apoi a zis cu voce schimbată:

– Te rog să mă scuzi, și s-a îndreptat spre ușă.

Pe la jumătatea distanței a auzit chicoteala. În spatele său, fata a rostit sonor:

– Ai o fire urâcioasă. Și ți-ai uitat recipientul.

El s-a întors și a luat recipientul de argint. Apoi s-a aplecat brusc spre fată, i-a apucat bărbia în mână și a sărutat-o pe buze.

– Să te ia dracu', îngeraș. Îmi place de tine, a zis el cu blândețe.

S-a întors spre hol și a ieșit din apartament. Fata și-a atins buzele cu un deget, apăsându-le ușor dintr-o parte în alta. Pe chipul ei se vedea un zâmbet timid.

2

Tony Acosta, șeful portarilor de la hotel, era oacheș, brunet, plăpând ca o fată, cu mâini mici, delicate și ochi catifelați. S-a oprit în pragul ușii și a zis:

– N-am putut găsi decât rândul șapte, domnule Carmady. Deacon Werra ăsta nu-i rău, iar Duke Targo-i următorul campion la categoria ușoară.

– Intră, Tony, să bei ceva, a spus Carmady. S-a dus la fereastră și a rămas să privească ploaia. Dac-or să cumpere meciul, a adăugat peste umăr.

– Bine, doar un păhărel, domnule Carmady.

Băiatul cel oacheș și-a preparat cu atenție băutura, pe o tavă aflată pe un birou imitație Sheraton. A ținut sticla în dreptul luminii și a măsurat cu exactitate cantitatea, a pus încetișor gheață cu o linguriță lungă, apoi a sorbit, zâmbind și dezvelindu-și dinții mici și albi.

– Targo-i un dur, domnule Carmady. E rapid, inteligent, lovește bine cu ambele mâini, are curaj, nu dă niciodată-ndărăt.

– Trebuie să le țină piept tuturor indivizilor de mâna-doua care i se aduc pe ring, a spus tărăgănat Carmady.

– Da, da’ nu i-au adus încă ceva pe măsură, a replicat Tony.

Ploaia răpăia pe geam. Stropii grei se turteau și spălau sticla în valuri micuțe.

– E și el de mâna-doua, a zis Carmady. E prezentabil și-arată bine, dar e de mâna-doua.

Tony a oftat din toți rărunchii.

– Ce-aș fi vrut să merg și io. Mai ales c-am liber în seara asta.

Carmady s-a întors încet, s-a apropiat de birou și și-a preparat o băutură. În obraji avea două pete întunecate, iar glasul său era obosit, tărăgănat.

– Asta e. Ce te-mpiedică?

– Mă doare capul.

– Ești lefter, iarăși, aproape a mârâit Carmady.

Băiatul cel oacheș a privit într-o parte pe sub genele lui lungi și nu a zis nimic.

Carmady și-a încleștat mâna stângă, apoi a descleștat-o încet. Avea o privire morocănoasă.

– Cere-i lui Carmady, a oftat el. Bătrânului Carmady. El e fabrică de bani. E amabil. Cere-i lui Carmady. Bine, Tony, ia biletul înapoi și ia pe cine vrei cu tine.

A băgat mâna în buzunar și a scos un bilet. Băiatul cel oacheș părea jignit.

– Vai, domnule Carmady, n-aș vrea să credeți…

– Termină! Ce-nseamnă un bilet la meci de box pentru doi prieteni? Uite două, și ia-ți și iubita. Dă-l naibii pe Targo ăsta.

Tony Acosta a luat biletul. L-a privit cu atenție, câteva clipe, pe bărbatul mai în vârstă. Apoi vocea sa a devenit foarte blândă, când a rostit:

– Aș merge cu dumneavoastră, domnule Carmady. Targo îi dă cu cracii-n sus, nu numai pe ring. Are o blondă trăsnet chiar la etajul ăsta, domnișoara Adrian, de la 914.

Carmady a înțepenit. Și-a pus încet paharul jos și a început să-l învârtă pe suprafața biroului. Vocea sa a devenit ușor răgușită.

– Tot de mâna-doua-i, Tony. Bine, ne vedem în fața hotelului tău, la șapte, ca să mergem să mâncăm.

– Vai, super, domnule Carmady.

Tony Acosta a ieșit pe vârfuri și a închis ușa de la intrare fără să scoată un sunet.

Carmady stătea în picioare lângă birou, bătând ușor darabana, cu privirea în jos. A rămas în această poziție multă vreme.

– Carmady, fraierul panamerican, a rostit el posomorât, cu glas tare. Un tip care joacă cu sprijinul curvelor rătăcite și le ține lumânarea. Mda.

Și-a terminat băutura, s-a uitat la ceasul de la mână, și-a pus pălăria și trenciul albastru din piele de căprioară și a părăsit apartamentul. Pe coridor, mai încolo, în fața apartamentului 914, a ridicat mâna ca să bată, apoi a lăsat-o în jos fără să atingă ușa.

S-a îndreptat încet spre ascensor, apoi a coborât, îndreptându-se spre mașină.

Birourile ziarului *Tribune* se aflau la intersecția dintre străzile Fourth și Spring. Carmady a parcat după colț, a pătruns în clădire pe la intrarea

salariaților și a urcat la etajul al treilea cu un ascensor fragil, condus de un liftier bătrân, cu un trabuc stins în gură și cu un ziar făcut sul, pe care îl ținea la zece centimetri de nas, atunci când liftul funcționa.

La etajul al treilea, pe o ușă dublă era scris Relații cu publicul. Un alt bătrân ședea acolo, la un birouaș pe care era un aparat de telefon.

Carmady a bătut pe blat și a zis:

– Adams. Îl caută Carmady.

Bătrânul a făcut zgomot în aparat, a dat drumul unei manete și i-a făcut semn cu bărbia.

Carmady a pătruns pe ușa dublă, a trecut de un birou în formă de potcoavă, apoi de un șir de măsuțe mici, unde se bătea de zor la mașină. La capătul îndepărtat, un lungan cu părul roșcat tăia frunze la câini, cu picioarele pe un sertar tras în afară, cu ceafa rezemată de spătarul unui scaun rotativ înclinat periculos și cu o pipă uriașă în gură, îndreptată exact spre tavan.

Când Carmady s-a așezat lângă el, și-a îndreptat ochii în direcția lui, fără a-și clinti altă parte a corpului, și a rostit, din jurul pipei:

– Salutări, Carmady. Cum o mai duc trândavii bogați?

– Ce-ai zice s-aruncăm o privire pe notițele tale despre un individ pe nume Courtway? Senatorul John Myerson Courtway, ca să fiu mai exact.

Adams și-a dat picioarele jos. Și-a îndreptat spatele, trăgându-se de marginea biroului. Și-a scos pipa din gură și a scuipat într-un coș de gunoi.

– Bătrânul țurțure de gheață? a întrebat el. Atunci când a apărut la știri? Nicio problemă. Cu un aer obosit, s-a ridicat în picioare, adăugând: Haide, unchiule, și a luat-o pe lângă peretele din spate.

Au trecut pe lângă un alt șir de birouri, apoi pe lângă o fată grasă cu machiajul mâzgălit, care bătea la mașină și râdea citind ceea ce scria.

Au pătruns printr-o ușă într-o încăpere spațioasă, ocupată aproape în totalitate de șiruri de fișete înalte de doi metri, cu câteva nișe în care se aflau o masă și un scaun.

Adams s-a plimbat printre fișete, a tras un sertar afară și a pus un dosar pe masă.

– Parchează-te. Pentru ce-a luat mită?

Carmady s-a rezemat într-un cot pe masă, începând să scotocească prin grămada de tăieturi din ziare. Erau monotone, de natură politică, nimic de prima pagină. Senatorul Courtway spunea asta și ailaltă despre chestiunea asta și ailaltă de interes public, a luat cuvântul la adunarea asta și ailaltă, s-a dus și s-a întors din locul ăsta și ălălalt. Totul părea extrem de plictisitor.

A privit câteva plăci fotografice ce prezentau un bărbat subțirel, cu părul alb, care avea o față inexpresivă, calmă, cu ochi albaștri înfundați în orbite, în care nu se vedea pic de lumină sau de căldură. După ceva vreme, a întrebat:

– Ai o fotografie mai bună? Adică una adevărată, vreau să zic.

Adam a oftat, s-a întins și a dispărut printre șirurile de pereți cu dosare. S-a întors cu o fotografie alb-negru lucioasă, pe care a azvârlit-o pe masă.

– Poți s-o păstrezi, a rostit el. Avem o grămadă. Tipu-i nemuritor. Vrei să-ți obțin un autograf?

Carmady s-a uitat la poză cu ochii mijiți o bună bucată de vreme.

– E bună, a rostit încet. Courtway a fost căsătorit vreodată?

– De când eram eu în scutece, nu, a mârâit Adams. Probabil că niciodată. Ia zi, care naiba-i misterul?

Carmady i-a zâmbit. Și-a scos recipientul din buzunar și l-a pus pe masă lângă dosar. Chipul lui Adams s-a luminat rapid și a întins mâna lui lungă.

– Prin urmare n-a avut copii, a continuat Carmady.

Adams s-a uitat cu coada ochiului la recipient.

– Păi, nu pentru a fi dat publicității, cred. Dac-ar fi să judec după meclă, absolut nici unul. A băut cu nesaț, și-a șters buzele, apoi a băut din nou.

– Chestia asta, a spus Carmady, e cât se poate de amuzantă. Mai ia trei înghițituri și uită că mă cunoști.

3

Bărbatul cel gras și-a apropiat fața de cea a lui Carmady. A rostit, cu respirația șuierătoare:

– Crezi că te-ai hotărât, vecine?

– Mda. Pentru Werra.

– Cât zici să bag?

– Vezi cât mălai ai.

– Am cinci bătrâne, care vor să facă pui.

– De acord, a spus Carmady lipsit de expresie și a continuat să se uite la spatele unui căpșor cu părul galben ca porumbul de pe un scaun de lângă ring. Sub părul coafat perfect se vedea o haină albă, înfășurată în jurul gâtului și un guler de blană albă. Nu-i putea vedea fața. Nici nu avea nevoie.

Grasul a clipit și a scos cu grijă un portofel gros din buzunarul interior al hainei. L-a pus pe genunchi, a numărat zece bancnote de cincizeci de dolari, le-a făcut sul, apoi a strecurat la loc portofelul lângă coaste.

– Mă bag, fraiere, a șuierat el. Să-ți văd lovelele.

Carmady l-a privit, a scos un teanc de bancnote noi de o sută de dolari, filându-le. A scos cinci de sub banderola tipărită și i le-a întins.

– Nenică, astea-s de la mama lor, a zis grasul. Și-a apropiat din nou fața de cea a lui Carmady. Eu sunt Skeets O'Neal. N-ai niște prăfulețe, cumva?

Carmady a zâmbit foarte lent și a împins bancnotele sale în mâna grasului.

– Ține-i tu, Skeets. Eu sunt Carmady. Băiatul lui Marcus Carmady ăl bătrân. Pot să trag mai iute decât poți tu să fugi – și dup-aia scap basma curată.

Grasul a inspirat adânc și s-a rezemat de spătarul scaunului său. Tony Acosta s-a uitat cu o privire pofticioasă la banii din mâna dolofană a grasului. Și-a lins buzele și i-a zâmbit ușor stingher lui Carmady.

– Aoleu, domnule Carmady, ăștia sunt bani pierduți! a șoptit el. Doar dacă...doar dacă n-aveți vreun aranjament.

– Destul ca să merite să risc cinci sutare, a mormăit Carmady.

Gongul anunță runda a șasea.

Primele cinci au fost indecise. Băiatul cel înalt și blond, Duke Targo, nu avea inițiativă. Cel brunet, Deacon Werra, un polonez puternic cu dinții stricați și urechile ca niște conopide, avea fizic, dar nu se pricepea la altceva decât la niște clinciuri aproximative și la niște răsuciri care începeau la subsol, dar nu se finalizau niciodată. Reușise să-i țină piept lui Targo până atunci. Suporterii îl huiduiau pe Targo. Când scăunelul a fost din nou scos din ring, Targo și-a aranjat șortul său negru cu argintiu, zâmbindu-i în treacăt fetei cu haina albă. Arăta foarte bine, fără a avea nicio urmă pe el. Pe umărul stâng era sânge de la nasul lui Werra.

Gongul a bătut, iar Werra s-a năpustit din capătul celălalt al ringului, a alunecat pe lângă umărul lui Targo, făcând o priză pe partea stângă. Targo s-a lăsat blocat mai mult decât permitea priza. S-a îngrămădit în corzi, a revenit cu o săritură, intrând într-un clinci.

Carmady a zâmbit în întuneric.

Arbitrul i-a despărțit ușor. Targo s-a îndepărtat, dar Werra a încercat un upercut, dar a ratat. S-au învârtit unul în jurul altuia, vreme de un minut. Din galerie se auzea muzică de vals. Apoi Werra a dat să se răsucească. Targo părea că așteaptă mișcarea, că așteaptă să fie lovit. Avea pe față un ciudat zâmbet încordat. Fata cu haina albă s-a ridicat brusc în picioare.

Răsucirea lui Werra a șters bărbia lui Targo. Deabia îl făcu să se clatine. Targo a lansat o dreaptă lungă care l-a nimerit pe Werra deasupra ochiului. Un croșeu de stânga a lovit cu putere falca lui Werra, apoi dreapta a izbit aproape în același loc, pe deasupra brațelor lui.

Brunetul a căzut în mâini și în genunchi, a alunecat și s-a întins la podea, cu mănușile prinse sub el. În timp ce era numărat se auzeau fluierături.

Grasul s-a opintit să se ridice în picioare, cu un zâmbet imens pe figură.

– Cum ți s-a părut, prietene? Tot mai crezi c-a fost un aranjament?

S-a ales praful, a rostit Carmady cu o voce la fel de lipsită de nuanță ca o stație de radio a poliției.

– Rămâi cu bine, prietene, a replicat grasul. Să mai vii pe-aici.

L-a lovit pe Carmady la gleznă în timp ce se strecura prin fața lui.

Carmady a rămas pe loc, urmărind cum se golește sala. Boxerii și antrenorii plecaseră pe scările de sub ring. Fata în haina cea albă dispăruse în mulțime. Luminile se stinseseră, iar structura de metal, asemănătoare unui șopron, părea ieftină, sordidă.

Tony Acosta își pierduse răbdarea, privind cum un bărbat în salopetă adună hârtiile dintre scaune.

Carmady a sărit brusc în picioare:

– Mă duc să vorbesc cu neisprăvitul ăla. Așteaptă-mă-n mașină.

S-a îndreptat rapid spre holul mare, printre ultimii spectatori de la galerie, către o ușă gri pe care era scris „Accesul interzis“. A trecut de ea și a coborât o rampă spre o altă ușă, cu același anunț. În fața ei stătea un polițist special îmbrăcat într-o haină kaki neîncheiată, cu o sticlă de bere într-o mână și un hamburger în cealaltă.

Carmady i-a arătat în treacăt o legitimație de poliție, iar bărbatul s-a dat la o parte fără a se uita la ea. A rânjit în timp ce Carmady a pătruns pe ușă, apoi într-un pasaj îngust cu uși numerotate. În spatele lor se auzeau zgomote. A patra ușă de pe stânga avea un cartonaș mâzgălit cu numele Duke Targo, fixat cu o piuneză.

Carmady a deschis-o în sunetul unui duș, dincolo de câmpul vizual.

Într-o încăpere îngustă și complet goală, un bărbat cu un pulover alb ședea la capătul unei mese de masaj pe care erau împrăștiate haine. Carmady l-a recunoscut: era antrenorul secund al lui Targo.

– Unde-i Duke? a întrebat el.

Individul a arătat cu degetul mare în direcția din care se auzea dușul. Apoi de după ușă a apărut un bărbat care, cu pași șovăitori, se apropie de Carmady. Era înalt și avea părul castaniu și ondulat, grizonant pe alocuri. În mână avea un pahar mare de băutură. Chipul său avea strălucirea mată a extremei beții. Părul era umed și avea ochii injectați. Buzele sale zâmbeau, fără rost. A rostit cu voce groasă câteva cuvinte neinteligibile.

Carmady a închis ușa calm, s-a rezemat de ea și a dat să-și scoată tabachera din buzunarul de la vestă, de sub trenciul său albastru descheiat. Nu s-a uitat deloc la bărbatul cu părul ondulat.

Cârlionțatul a făcut o mișcare bruscă cu mâna liberă, băgând-o sub haină și scoțând-o. Pe fondul deschis al costumului său, sclipea mat albăstruiul metalic al unei arme. O parte din conținutul paharului din mâna stângă s-a vărsat.

– Fără de-astea! a mârâit el.

Carmady a scos tabachera foarte încet, i-a arătat-o individului, a deschis-o și și-a vârât o țigară între buze. Pistolul cel albăstrui era foarte aproape de el, nu foarte ferm. Mâna care ținea paharul tremura.

Carmady a zis relaxat:

– Probabil cauți motiv de ceartă.

Bărbatul cu puloverul s-a ridicat de pe masa de masaj. Apoi a rămas complet nemișcat, urmărind arma.

– Ne place să ne certăm, a replicat cârlionțatul. Pipăie-l, Mike.

Cel cu puloverul a replicat:

– Nu vreau să mă bag în chestia asta. Calmează-te, fir-ar să fie! Te-ai încins ca un cuptor.

– Nu-i nicio problemă să mă percheziționeze, a răspuns Carmady. N-am armă.

-Nu-s de acord, rosti cel cu puloverul. Ăsta-i bodyguard-ul lui Duke. Eu ies din ecuație.

– În regulă, sunt beat, a zis cârlionțatul, și a chicotit.

– Ești prieten cu Duke? a întrebat celălalt.

– Am niște informații pentru el, a răspuns Carmady.

– Despre ce anume?

Carmady a rămas tăcut.

– Bine, a zis cel cu puloverul, ridicând din umeri amărât.

– Mike, știi ce? a rostit brusc și cu violență cârlionțatul. Cred că nemernicul ăsta vrea să-mi sufle slujba. Să fiu al dracu' dacă nu. L-a împuns pe Carmady cu țeava pistolului. Nu ești polițist, domnu', este?

– Poate, a zis Carmady și a adăugat: Și ține-ți arma lângă corp.

Cârlionțatul a întors puțin capul și a rânjit peste umăr.

– Ce zici de chestia asta, Mike? E polițist. Normal că vrea să-mi sufle slujba. Normal că vrea.

– Pune-ți flinta la loc, prostule, a rostit dezgustat cel cu puloverul.

Cârlionțatul s-a mai întors puțin.

– Io-s protecția lui, ce, nu-i așa? s-a plâns el.

Carmady a dat la o parte arma cu nonșalanță, cu mâna în care ținea tabachera. Cârlionțatul a întors din nou capul. Carmady s-a apropiat de el și i-a împins un pumn zdravăn în stomac, ținând arma la distanță cu antebrațul. Cârlionțatul s-a sufocat, împroșcând cu alcool trenciul lui Carmady. Paharul s-a făcut țăndări pe jos. Pistolul albăstrui a scăpat din mâna lui și a ajuns într-un colț al încăperii. Cel cu puloverul s-a dus după el.

Între timp, zgomotul dușului încetase, iar boxerul cel blond a apărut frecându-se viguros cu prosopul.

Când a văzut scena, a rămas cu gura căscată.

– Nu mai am nevoie de ăsta, a zis atunci Carmady.

L-a împins pe cârlionțat de lângă el i-a repezit în falcă o lovitură puternică de dreapta. Individul a făcut câțiva pași clătinați prin cameră, s-a izbit de perete, a alunecat și a căzut în fund pe jos.

Cel cu puloverul a recuperat arma și a rămas nemișcat, urmărindu-l pe Carmady.

Acesta a scos o batistă și și-a șters haina, timp în care Targo a închis gura sa mare și bine conturată și a început să se frece cu prosopul pe piept. După câteva clipe a zis:

– Tu cine dracu' mai ești?

– Am fost detectiv particular. Mă numesc Carmady. Cred c-ai nevoie de ajutor.

Chipul lui Targo a devenit puțin mai roșu decât îl făcuse dușul.

– De ce?

– Am auzit că trebuia să pierzi meciul și cred c-ai încercat să faci chestia asta. Dar Werra era prea leneș. N-ai putut să te abții. Asta-nseamnă c-o să ai necazuri.

Targo a rostit foarte lent:

– Oamenii iau pumni în gură pentru că spun lucruri de-astea.

În cameră s-a făcut pentru un moment complet liniște. Bețivanul s-a mișcat, încercând să-și adune picioarele sub el, dar a renunțat până la urmă.

Carmady a adăugat liniștit:

– Sunt prieten cu Benny Cyrano. El te susține, este?

Cel cu puloverul a râs aspru. Apoi a desfăcut pistolul și a scos cartușele din el, lăsându-l apoi să cadă pe jos. Apoi a părăsit încăperea trântind ușa.

Targo s-a uitat la ușa închisă, apoi l-a privit din nou pe Carmady. A rostit foarte lent:

– Ce-ai auzit?

– Prietena ta Jean Adrian locuiește la hotelul meu, pe palierul meu. În după-amiaza asta un derbedeu i-a dat cu ceva-n cap. Treceam din întâmplare pe-acolo și l-am văzut fugind, apoi am găsit-o pe ea. Mi-a spus în linii mari povestea.

Targo și-a pus pe el chiloții, șosetele și pantofii. A scos din dulap o cămașă de satin negru, pe care a îmbrăcat-o.

– Nu mi-a zis nimic, a zis el.

– N-ar fi putut... înainte de meci.

Targo a dat ușor din cap.

– În cazul în care-l cunoști pe Benny, s-ar putea să fii în regulă. Am primit amenințări. S-ar putea să fie niște tâmpenii sau s-ar putea să fie modalitatea de a face rost de niște lovele a vreunui șmecher de pe Spring Street. Eu m-am luptat așa cum am vrut. Acum poți s-o tai, domnule.

Și-a tras o pereche de pantaloni cu talia înaltă și și-a înnodat o cravată albă. A scos din dulap o haină de serj negru, pe care a îmbrăcat-o. O batistă negru cu alb împăturită în trei colțuri ieșea în evidență din buzunar.

Carmady s-a uitat lung la haine, s-a apropiat de ușă și s-a uitat la bețivan.

– Bine, a spus el. Văd c-ai un bodyguard. Era doar o idee de-a mea. Scuză-mă, te rog.

A ieșit, a închis ușa ușor și, după ce a parcurs rampa spre holul de recepție, a ajuns în stradă. Mergând prin ploaie, a dat colțul clădirii și s-a oprit într-o parcare vastă, cu pietriș pe jos.

Niște faruri s-au aprins și s-au stins, iar mașina lui s-a apropiat pe pietrișul ud și s-a oprit lângă el. La volan se afla Tony Acosta.

Carmady s-a urcat pe scaunul din dreapta:

– Hai să mergem la Cyrano, să bem ceva, Tony.

– Vai, super! În spectacolul de-acolo apare și domnișoara Adrian. Știți, blonda despre care v-am vorbit.

– Am vorbit cu Targo. Mi-a plăcut de el, oarecum, dar nu și hainele lui.

4

Gus Neishacker era un monden de nouăzeci de kilograme, cu obraji foarte roșii și sprâncene fine, delicat trasate – ca un desen pe o vază chinezească. La butoniera reverului fracului său cu umeri largi avea o garoafă roșie pe care o mirosea din când în când, în timp ce-l urmărea pe șeful de sală aranjând la o masă un grup de patru persoane. Când Carmady și Tony Acosta au trecut de arcada

din foaier, el a zâmbit dintr-odată și s-a îndreptat către ei cu mâna întinsă.

– Ce faci Ted, băiatule? Câte persoane?

– Doar noi doi. Ți-l prezint pe domnul Acosta. Dânsul e Gus Neishacker, directorul restaurantului de la Cyrano's.

Gus Neishacker a strâns mâna lui Tony fără a-l privi.

– Stai să vedem, ultima oară când ai fost pe-aici…

– E plecată-n alt oraș, a spus Carmady. O să stăm lângă ringul de dans, dar nu prea aproape. Nu vrem să dansăm.

Gus Neishacker a smuls un meniu de la subsuoara șefului de sală și a luat-o înainte, coborând cele cinci trepte de culoare roșiatică, spre mesele care mărgineau ringul oval de dans.

S-au așezat. Carmady a comandat două rachiuri de secară mari și sandviciuri Denver [7]. Neishacker a dat comanda unui chelner, și-a tras un scaun și s-a așezat la masă. A scos un pix și a început să deseneze triunghiuri pe dosul unei cutii de chibrituri.

– Ai văzut meciul? a întrebat el ca din întâmplare.

– Asta a fost?

Gus Neishacker a zâmbit indulgent.

– Benny a vorbit cu Duke. Zice că ești băiat deștept.

S-a uitat brusc la Tony Acosta.

– Tony nu pune probleme, a rostit Carmady.

– Mda. Păi, în cazul ăsta, nu vrei să ne faci un serviciu? Ocupă-te să se termine aici. Lui Benny îi place băiatul. N-ar vrea să i se-ntâmple ceva. I-ar asigura protecție completă – protecție adevărată – dac-ar ajunge la concluzia că treaba asta cu amenințarea e altceva decât ideea de a face un banc bun a vreunui golan de la sala de biliard. Benny nu sprijină decât un singur boxer, dar îl alege cu mare grijă.

Carmady și-a aprins o țigară, a suflat fumul prin colțul gurii, și a zis liniștit:

– Nu-i treaba mea, dar îți zic că ceva e putred. Am nas pentru chestiile astea.

Gus Neishacker l-a privit vreme de un minut, apoi a ridicat din umeri.

– Să sperăm că te-nșeli, a zis el și s-a ridicat rapid în picioare și a luat-o printre mese, zâmbind ici-colo sau vorbind cu vreun client.

Ochii catifelați ai lui Tony Acosta străluceau.

– Vai, domnule Carmady, credeți că-i treabă necurată?

Acesta a încuviințat din cap, fără a spune nimic. Chelnerul a pus pe masă băuturile și sandviciurile, apoi s-a îndepărtat. Orchestra de pe podiumul aflat la capătul ringului oval a executat un acord lung și un prezentator bine făcut, zâmbitor, s-a insinuat pe scenă și și-a apropiat buzele de un mic microfon.

A început spectacolul. Sub o ploaie de lumini colorate, mai multe fete pe jumătate dezbrăcate fugeau. Se încolăceau și se descolăceau într-un șir lung și sinuos, picioarele lor scânteind, buricele lor părând niște gropițe de întuneric în carnea de un alb molatic, extrem de dezgolită. O roșcată lipsită

de sentiment a interpretat o melodie nesentimentală cu o voce cu care ai fi putut tăia lemne de foc. Fetele au revenit îmbrăcate cu colanți negri și pălării de mătase, executând același dans cu o etalare ușor diferită.

Muzica a devenit mai blândă, iar o cântăreață neagră de blues, înaltă, a apărut sub un spot de lumină chihlimbarie și a cântat despre ceva extrem de îndepărtat și de nefericit, cu un glas precum fildeșul vechi.

Carmady a sorbit din băutură și a încercat sandviciul în lumina scăzută. Chipul juvenil al lui Tony Acosta părea o mică pată încordată lângă el.

Cântăreața de blues s-a retras, a urmat o scurtă pauză, apoi, brusc, s-au stins toate luminile din local, cu excepția celor de la suporturile partiturilor orchestrei și a celor gălbui de deasupra intrărilor laterale către separeurile de dincolo de mese.

În întunericul gros s-au auzit țipete ascuțite. S-a aprins un singur spot alb, situat sus, în tavan, aruncându-și lumina pe rampa de lângă scenă. În strălucirea orbitoare, chipurile erau albe precum creta. Ici-colo se vedea licărirea roșiatică a câte unei țigări. Atunci și-au făcut apariția patru negri înalți, purtând pe umeri un sarcofag alb. Se apropiau lent, ritmat, coborând pe rampă. Aveau frizuri egiptene, șorțuri din piele albă și sandale albe legate sub genunchi. Netezimea întunecată a picioarelor lor semăna cu marmura neagră în lumina lunii.

Când au ajuns în mijlocul ringului de dans au ridicat în picioare sarcofagul până când capacul s-a înclinat în față, a căzut și a fost prins. Apoi, încet, extrem de încet, silueta înfășurată s-a aplecat în față și a căzut – aidoma ultimei frunze dintr-un

copac uscat. S-a înclinat în aer, dând senzația că plutește, apoi a plonjat spre dușumea acompaniată de un răpăit demențial de tobe.

Lumina s-a stins, apoi s-a aprins iar. Figura înfășurată în pânze stătea în picioare pe podea, rotindu-se, unul dintre negri învârtindu-se în sens opus, desfăcând giulgiul alb din jurul trupului ei. Apoi pânza a căzut, iar sub lumina strălucitoare fata era toată numai picioare albe și netede; trupul ei a țâșnit în aer scânteind și a fost prins și pasat rapid între cei patru negri, ca o minge de rugbi.

Apoi muzica se transformat într-un vals, iar ea a dansat între partenerii ei lent și grațios, ca între patru stâlpi de abanos, extrem de aproape de ei, dar fără a-i atinge.

Numărul s-a terminat. Aplauzele creșteau și scădeau în intensitate, ca niște valuri dense. Lumina s-a stins și s-a făcut din nou întuneric, iar când s-a aprins din nou, fata și cei patru negri dispăruseră.

– Super, a șoptit Tony Acosta. Oh, super. Domnișoara Adrian era, nu-i așa?

Carmady a zis încet:

– E-o drăgălașă. Și-a aprins o țigară și a privit în jur. Tony, mai e un număr în negru și alb. Însuși Duke, în persoană.

Duke Targo aplauda violent la intrarea într-unul dintre separeuri. Pe chip avea un zâmbet destins. Arăta de parcă ar fi avut deja la activ câteva păhărele.

Pe umărul lui Carmady s-a lăsat un braț. O mână s-a proptit în scrumiera de lângă cotul lui. Duhnea puternic a whisky. A întors capul încet, întâlnind

chipul strălucitor de atâta băutură al lui Shenvair, bodyguardul cel beat al lui Duke Targo.

– Negraci și-o gagică albă, a rostit matahala păstos. Oribil. Nașpa. Îngrozitor de nașpa.

Carmady a zâmbit încet, mutându-și scaunul puțin. Tony Acosta l-a privit lung pe Shenvair, cu ochii mari, gura lui mică fiind o linie roșie.

– Erau machiați așa, domnule Shenvair. Nu erau negraci de-adevăratelea. Mie mi-a plăcut.

– Dar cui dracu'-i pasă dacă ți-a plăcut ție? a vrut să știe Shenvair.

Carmady a zâmbit delicat, punându-și țigara pe marginea unei farfurii. A întors încă puțin scaunul.

– Tot mai crezi că vreau să-ți suflu slujba, Shenvair?

– Mda. Și ți-am rămas dator cu una-n meclă. Și-a tras mâna din scrumieră, apoi a șters-o de fața de masă. Și-a încleștat pumnul. O vrei acu'?

Un chelner l-a prins de braț, întorcându-l cu fața spre el.

– Domnule, nu vă mai găsiți masa? Pe aici.

Shenvair l-a bătut pe chelner pe umăr, apoi a încercat să-l ia pe după umeri.

– Mișto, hai să ciugulim un păhărel. Nu-mi plac indivizii ăștia.

Plecară împreună și dispărură printre mese.

– Tony, să-l ia dracu' de local, a spus Carmady și a privit posac spre podiumul orchestrei. Apoi privirea i-a fost atrasă de ceva.

O fată cu părul galben ca porumbul, îmbrăcată într-o haină albă, înfășurată în jurul trupului, cu un guler de blană albă, a apărut la marginea podiumului, l-a ocolit prin spate, reapărând mai aproape. A trecut pe lângă intrările în separeuri, până în locul unde stătuse Targo. S-a strecurat printre separeurile de-acolo, dispărând.

– Să-l ia naiba de local. Tony, hai să mergem, a zis Carmady cu glas scăzut, dar supărat. Apoi, foarte încet, cu un ton încordat: Nu, stai puțin. Am văzut un alt tip care nu-mi place.

Bărbatul era în capătul îndepărtat al ringului de dans, unde în acel moment nu era nimeni. Apoi l-a ocolit, pe lângă mesele din primul rând. Fără pălărie, părea puțin diferit. Dar avea același chip alb, lipsit de expresie, aceiași ochi înfundați în orbite. Era tânăr, nu avea mai mult de treizeci de ani, dar avea deja un început de chelie. Ușoara umflătură de la arma pe care o purta la subsuoara stângă trecea aproape neobservată. Era individul care fugise din apartamentul lui Jean Adrian din Carondelet.

A ajuns la coridorul pe care plecase Targo, în care dispăruse cu un minut în urmă Jean Adrian, și a luat-o pe acolo.

Carmady a rostit pe un ton aspru:

– Așteaptă-aici, Tony.

A împins scaunul și s-a ridicat în picioare.

Cineva, din spate, l-a lovit în ceafă. S-a răsucit, trezindu-se aproape de fața transpirată și zâmbitoare a lui Shenvair.

– M-am întors, prietene, a jubilat cârlionțatul și l-a plesnit în bărbie.

Era o lovitură de box, bine plasată pentru un bețiv. Îl prinsese pe Carmady dezechilibrat, făcându-l să se clatine. Tony Acosta s-a ridicat repede în picioare. Carmady încă se balansa când Shenvair l-a lovit și cu celălalt pumn. Lovitura a fost prea înceată, prea amplă. Carmady s-a eschivat și a trimis un upercut sălbatic în nasul cârlionțatului, retrăgându-și mâna plină de sânge.

Shenvair s-a clătinat, a făcut nesigur un pas în spate și a căzut în fund. Și-a dus repede mâna la nas.

– Tony, stai cu ochii pe prostovanul ăsta, a spus Carmady rapid.

Shenvair s-a apucat de cea mai apropiată față de masă și a tras de ea, smulgând-o și împrăștiind pe jos tacâmurile de argint, paharele și vesela din porțelan. Un bărbat a înjurat, iar o femeie a țipat ascuțit. Un chelner s-a apropiat în grabă de ei, cu o față lividă și furioasă.

Carmady aproape că nu a auzit cele două împușcături.

Au fost mici și înfundate, consecutive, o armă de calibru mic. Chelnerul care se năpustise s-a oprit brusc, mort, în jurul gurii lui apărând o linie albă adânc imprimată, de parcă ar fi primit o lovitură de bici.

O brunetă cu un nas ascuțit a deschis gura ca să țipe, dar nu a ieșit niciun sunet. Era momentul acela în care nimeni nu scoate vreun sunet, când aproape pare că nu va mai exista niciun sunet – după zgomotul produs de armă. În acel moment Carmady alerga.

S-a ciocnit cu cei care se ridicaseră în picioare și își lungeau gâturile. A ajuns la intrarea în micul

coridor spre separeul în care dispăruse bărbatul cu chipul alb. Separeurile aveau pereți înalți și uși batante, nu foarte înalte. Pe deasupra lor se ițeau capete, dar în coridor nu era nimeni. Carmady a urcat năvalnic o mică rampă mochetată, la capătul căreia ușile separeului stăteau larg deschise.

Dincolo de uși se zăreau niște picioare învelite în stofă neagră, întinse inerte pe podea, cu genunchii îndoiți. Vârfurile pantofilor negri erau îndreptate către separeu.

Carmady a pășit înăuntru.

Bărbatul zăcea de-a lungul capătului unei mese, abdomenul său și o parte a feței odihnindu-se pe fața de masă albă, cu mâna stângă căzută între masă și scaunul tapițat. Dreapta sa, aflată pe masă, nu reușise să țină cum trebuie un pistol negru, voluminos, de calibru .45, cu țeava retezată. Începutul de chelie lucea în lumină, iar metalul uleios al armei sclipea lângă ea.

De sub piept se scurgea sânge, de un roșu-aprins viu pe pânza albă, prelingându-se pe ea ca într-o sugativă.

Duke Targo era în picioare, în partea din spate a separeului. Mâna sa stângă în haina albă de serj era fixată pe capătul mesei. Lângă el, ședea Jean Adrian. Targo s-a uitat la Carmady cu o privire goală, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. A întins masiva sa mână dreaptă, dând la iveală un mic pistol automatic cu mânerul alb.

– L-am împușcat, a rostit Targo. Ne-a amenințat cu arma și l-am împușcat.

Jean Adrian își freca mâinile cu o batistă. Chipul ei era încordat, rece, nu speriat. Ochii ei erau întunecați.

– L-am împușcat, a repetat Targo. A aruncat micuțul pistol pe fața de masă. Arma a alunecat, aproape lovind capul bărbatului căzut. Hai, hai să ieșim de-aici.

Carmady duse o mână la gâtul bărbatului întins, o ținu două-trei secunde, o retrase.

– E mort, a spus el. Când un cetățean trimite un nebun pe lumea cealaltă – asta-i o știre.

Jean Adrian îl privea fix. Carmady i-a zâmbit în treacăt, apoi a pus o mână în pieptul lui Targo, împingându-l.

– Ia loc, Targo. Nu pleci nicăieri.

– În regulă. L-am împușcat, înțelegi? a spus boxerul.

– Bine, a replicat Carmady. Stai liniștit.

Se strânsese lume în spatele său, înghesuindu-l. S-a sprijinit de cei care roiau în jurul lui și a continuat să-i zâmbească chipului alb al fetei.

5

Benny Cyrano părea a fi alcătuit din două ouă, unul mic, care reprezenta capul, așezat pe unul mare, care era trupul. Picioarușele lui energice încălțate cu pantofi de piele erau sub un birou mat, de culoare închisă. Ținea strâns colțul unei batiste între dinți, și trăgea cu mâna stângă de ea, în timp ce-și rotea dreapta cea grăsuță în fața lui, împingând-o în aer. A rostit, cu o voce amortizată de batistă:

– Stați așa, băieți. Stați așa.

Într-un colț al biroului se afla o sofa, iar Duke Targo ședea în mijloc. Încadrat de doi detectivi de la sediul central al poliției. Pe obraz avea o vânătaie întunecată, părul său blond era ciufulit, iar cămașa sa de satin negru era complet boțită.

Unul dintre detectivi, cel cu părul cărunt, avea o buză spartă. Cel tânăr, cu părul la fel de blond ca al lui Targo, avea un ochi învinețit. Amândoi păreau furioși, dar blondul părea cel mai furios.

Carmady ședea călare pe un scaun, lângă perete, și privea somnoros spre Jean Adrian, aflată lângă el, într-un balansoar din piele. Ea mototolea o batistă în pumni, frecându-și palmele cu ea. Făcea acest lucru de multă vreme, de parcă nu-și dădea seama că-l făcea. Gura ei mică și fermă era supărată.

Gus Neishacker stătea rezemat de ușa închisă, fumând.

– Stați așa, băieți, a repetat Cyrano. Dacă nu v-ați fi dat la el, n-ar fi ripostat. E băiat bun – cel mai bun pe care l-am avut. Lăsați-l în pace.

Dintr-un colț al gurii lui Targo se prelingea sânge, ca un fir subțire, spre bărbia sa puternică. Se aduna acolo și lucea. Chipul lui era gol, lipsit de expresie.

Carmady a intervenit cu răceală:

– Benny, n-ai vrea ca băieții să înceteze să mai joace pinacle, nu-i așa?

Detectivul cel blond a mârâit:

– Carmady, mai ai licența aia de detectiv?

– E pe-undeva prin casă, bănuiesc, a replicat acesta.

– S-ar putea să ți-o retragem, a mârâit blondul.

– Poate-ai putea să faci un dans la bară, gabore. Din câte știu, te pricepi de minune la multe lucruri.

Detectivul cel blond a dat să sară în picioare. Cel mai în vârstă l-a calmat:

– Lasă-l în pace. Ține-l la doi metri. Dacă vine mai aproape, îl caftim.

Carmady și Gus Neishacker și-au zâmbit reciproc. Cyrano făcea gesturi neajutorate prin aer. Fata se uita la Carmady pe sub gene. Targo a deschis gura și a scuipat sânge drept în fața lui, pe covorul albastru.

Ceva a împins ușa, iar Neishacker s-a dat la o parte, a întredeschis-o, apoi a deschis-o larg, lăsându-l pe McChesney să intre.

Acesta era locotenent, înalt, cu părul roșcat, în jur de patruzeci de ani, cu ochi lipsiți de strălucire și o față îngustă și bănuitoare.

A închis ușa și a încuiat-o cu cheia, s-a apropiat de Targo și s-a proțăpit în fața lui.

– Cât se poate de mort, a spus el. Un glonț în inimă, altul chiar sub ea. Admirabilă precizie. La orice categorie.

– Când trebuie să te dezlănțui, te dezlănțui, a rostit Targo morocănos.

– L-ai identificat? l-a întrebat detectivul cel grizonant pe partenerul lui.

McChesney a încuviințat, dând din cap.

– Torchy Plant. Un ucigaș plătit. Nu l-am văzut vreme de doi ani. Un tip al naibii de dur.

– Altfel n-ar fi putut să-și facă de cap aici, a replicat detectivul cel grizonant.

Fața prelungă a lui McChesney era serioasă, nu dură.

– Targo, ai permis pentru armă?

– Da. Mi l-a scos Benny acum două săptămâni. Am primit o grămadă de amenințări.

– Domnule locotenent, a ciripit Cyrano, niște pariori încearcă să-l sperie ca să trântească meciul, înțelegeți? A-nvins prin knockout în nouă meciuri pe bune, așa că ar obține bani buni. I-am spus c-ar trebui să facă o dată așa.

– Era cât pe ce, a zis Targo posac.

– Așa că l-au trimis pe nebun după el, a concluzionat Cyrano.

– N-aș zice nu, a intervenit McChesney. Targo, cum de-ai reușit să fii mai rapid decât el? Unde-aveai pistolul?

– La șold.

– Arată-mi.

Targo și-a vârât mâna înapoi în buzunarul drept de la șold și a scos iute o batistă, ținând degetul ca o țeavă de pistol.

– Batista aia era-n buzunar? l-a întrebat McChesney. Împreună cu pistolul?

Fața mare și roșiatică a lui Targo se întunecă puțin. A încuviințat.

McChesney s-a aplecat relaxat în față și a luat batista din mâna lui. A mirosit-o, a despăturit-o, a mirosit-o din nou, a împăturit-o și a pus-o în propriul buzunar. Pe chipul său nu se citea nimic.

– Ce-a spus, Targo?

– A zis: „Am un mesaj pentru tine, scârbă, și ăsta e.“ Apoi a dus mâna după pistol, dar s-a agățat puțin de încărcător. Eu l-am scos pe-al meu primul.

McChesney a zâmbit palid și s-a foit. Zâmbetul său șters părea să se scurgă de-a lungul nasului său lung. L-a cercetat pe Targo din cap până-n picioare.

– Mda, a spus el încet. Aș zice c-ai avut o splendidă precizie cu un calibru .22. Dar ești rapid pentru un individ masiv… Cine-a primit amenințările alea?

– Eu, a răspuns Targo. La telefon.

– Ai recunoscut vocea?

– S-ar putea să fi fost tot individul ăsta. Nu sunt sigur.

McChesney s-a dus în cealaltă parte a biroului, rămânând o clipă să privească o fotografie sportivă. S-a întors încet, apoi s-a îndreptat spre ușă.

– Un ins ca ăsta nu valorează mare lucru, a rostit el calm, dar trebuie să ne facem datoria. Voi doi veniți la sediu, să dați declarații. Să mergem.

A părăsit încăperea. Cei doi detectivi se ridicară în picioare, cu Duke Targo între ei. Cel grizonant a întrebat sec:

– Te porți cum trebuie, băiete?

Targo a rânjit:

– Dacă pot să mă spăl pe față.

Au ieșit. Detectivul cel blond a așteptat ca Jean Adrian să treacă în fața lui. A deschis larg ușa, mârâind către Carmady:

– Iar tu ești de rahat!

Carmady a replicat încetișor:

– Îmi place – în prăjituri. Mă dau în vânt după dulciuri, gabore!

Gus Neishacker a râs, apoi a închis ușa și a venit la birou.

– Tremur ca a treia gușă a lui Benny, a zis el. Haideți să bem o gură de coniac.

A turnat în trei pahare, o treime din volum, l-a luat pe unul dintre ele, s-a dus la canapeaua în dungi, și-a întins pe ea picioarele lungi, și-a dat capul pe spate și a sorbit din băutură.

Carmady s-a ridicat în picioare și și-a golit paharul. A scos o țigară și a rulat-o între degete, uitându-se cercetător la fața albă și netedă a lui Cyrano.

– Câți bani credeți că s-au câștigat la meciul din seara asta? a întrebat el încet. La pariuri.

Cyrano a clipit, masându-și buzele cu mâna sa grăsuță.

– Câteva miare. Era doar un spectacol săptămânal normal. Nu prea se potrivește, este?

Carmady și-a băgat țigara în gură și s-a aplecat peste birou să scapere un chibrit.

– Dacă-i pe-așa, crima a ajuns să fie îngrozitor de ieftină în orașul ăsta, a zis el.

Cyrano nu a spus nimic. Gus Neishacker a sorbit ultimele picături de coniac și a pus cu atenție paharul gol pe masa rotundă de plută de lângă canapea. Se uita fix în tavan, tăcut.

După o clipă, Carmady i-a salutat din cap pe cei doi bărbați, a traversat încăperea, a ieșit și a închis ușa după el. A străbătut coridorul care ducea la vestiare, acum în beznă. O arcadă cu draperie l-a condus spre spatele scenei.

În foaier, șeful de sală stătea lângă ușile de sticlă, privind ploaia de afară și pe polițistul în uniformă care stătea cu spatele. Carmady a intrat în garderoba goală, și-a găsit pălăria și trenciul, s-a îmbrăcat și s-a apropiat de șeful de sală.

– Bănuiesc că n-ai observat ce s-a-ntâmplat cu puștiul care era cu mine? a întrebat el.

Șeful de sală a clătinat din cap și a întins mâna să-i descuie ușa.

– Erau patru sute de oameni aici, iar trei sute au șters-o înainte să apară poliția. Îmi pare rău.

Carmady a dat din cap și a ieșit afară în ploaie. Polițistul în uniformă l-a privit cu un aer indiferent. S-a îndreptat spre locul unde își lăsase mașina. Nu era acolo. S-a uitat în susul și josul străzii, a rămas câteva clipe în ploaie, apoi s-a îndreptat către Melrose.

În scurtă vreme a găsit un taxi.

6

Rampa garajului de la Carondelet făcea o curbă în jos, în semiîntuneric și aer răcoros. Pe fundalul pereților zugrăviți în alb, siluetele închise la culoare ale mașinilor parcate păreau amenințătoare, iar lampa reglabilă din micul birou avea scânteierea implacabilă a camerei de execuție.

Un negru masiv, îmbrăcat într-o salopetă pătată, a venit frecându-se la ochi, apoi fața i s-a luminat de un imens zâmbet.

– Vă salut, domnu' Carmady. N-aveți astâmpăr în seara asta?

– Când plouă, devin puțin agitat. Bănuiesc că rabla mea nu-i aici.

– Nu, nu-i, domnu' Carmady. Le ștersei pă toate cu cârpa, da' a lu' matale nu-i p-aci.

Carmady a rostit pe un ton inexpresiv:

– I-am împrumutat-o unui amic. Cred c-a bușit-o…

A aruncat o monedă de cincizeci de cenți și a urcat rampa spre strada lăturalnică. A cotit spre spatele hotelului, a ajuns într-o alee, pe o parte a căreia se afla zidul din spate al clădirii Carondelet. Pe partea cealaltă erau două case cu apartamente de închiriat și o clădire din cărămidă cu trei etaje. Pe globul lăptos agățat deasupra ușii scria Hotel Blaine.

Carmady a urcat cele trei trepte de ciment și a încercat ușa. Era încuiată. S-a uitat pe geamul de sticlă în holul mic, întunecat și gol al recepției. A

scos două șperacle; cel de-al doilea a mișcat puțin încuietoarea. A tras cu putere ușa spre el, apoi l-a încercat din nou pe primul. Acesta a deplasat zăvorul suficient de mult pentru ca ușa, care avea joc, să se deschidă.

A pătruns înăuntru și a privit tejgheaua goală cu cartonașul pe care scria – Director lângă clopoțel. Acolo se afla pe perete un dreptunghi cu casete numerotate, goale. Carmady s-a dus în spatele

tejghelei și a scos de sub ea un registru de piele. A citit numele de pe ultimele trei pagini, a găsit un scris mâzgălit, „Tony Acosta“, și, trecut de altă mână, un număr de cameră.

A pus registrul deoparte și, trecând prin fața ascensorului, a urcat la etajul al treilea.

Coridorul era extrem de tăcut. Becul din tavan arunca o lumină difuză. Penultima ușă pe partea stângă avea o dungă de lumină deasupra, între ea și toc. Era ușa cu numărul 411. A întins mâna să bată, apoi și-a retras-o fără s-o atingă.

Mânerul era mânjit cu ceva ce părea a fi sânge.

Carmady s-a uitat în jos și a văzut că pe lemnul pătat din fața ușii, dincolo de marginea mochetei, era o băltoacă de sânge.

Mâna sa a devenit brusc umedă și rece în interiorul mănușii. A scos-o, a ținut mâna țeapănă, ca o gheară câteva clipe, apoi a scuturat-o încet. Ochii săi aveau o lumină tensionată, îndârjită.

A scos o batistă, a apucat clanța de partea interioară, și a întors-o încet. Ușa era descuiată. A pătruns înăuntru.

A cercetat cu privirea încăperea și a rostit extrem de încet:

– Tony… oh, Tony.

Apoi a închis ușa în urma lui și a întors cheia în broască, tot cu batista.

Venea lumină de la bolul atârnat, în mijlocul tavanului, de cele trei lanțuri de alamă. În încăpere erau un pat făcut, câteva piese de mobilier vopsite, deschise la culoare, un covor de un verde lipsit de strălucire, un birou pătrat din lemn de eucalipt.

Tony Acosta stătea la birou. Capul îi era prăbușit în față, pe brațul stâng. Sub scaunul pe care ședea, între picioarele sale și ale scaunului, licărea o baltă maronie.

Carmady a traversat atât de rigid încăperea, încât a simțit durerea în glezne după al doilea pas. S-a apropiat de birou și a atins umărul lui Tony Acosta.

– Tony, a rostit el răgușit, cu glas scăzut, lipsit de sens. Dumnezeule, Tony!

Tony nu s-a clintit. Carmady l-a ocolit. Era un prosop de baie îmbibat de sânge în dreptul stomacului, peste coapsele lui strânse. Mâna sa dreaptă era încleștată de marginea biroului, ca și cum ar fi încercat să se ridice. Sub fața lui era un plic mâzgălit.

Carmady a tras încet plicul spre el, l-a ridicat de parcă ar fi fost foarte greu și a citit cele scrise pe el.

– M-am luat după el… cartierul macaronarilor… 28 Court Street… deasupra garaj… m-a împușcat… cred că l-am… prins… mașina dvs…

Rândul mergea până dincolo de marginea hârtiei, devenind apoi o pată. Stiloul era pe jos. Pe plic era o amprentă însângerată a degetului mare.

Carmady a împăturit meticulos plicul pentru a proteja amprenta și l-a băgat în portofelul său. A ridicat capul lui Tony și l-a întors puțin spre el. Gâtul încă era cald; începea să înțepenească. Ochii căprui ai lui Tony erau deschiși și aveau în ei strălucirea liniștită a unor ochi de pisică. Avea efectul pe care-l au ochii celor proaspăt morți, acela că aproape te privesc.

Carmady a lăsat cu blândețe capul pe brațul întins. A rămas în picioare, cu capul înclinat într-o parte, cu privirea aproape somnoroasă. Apoi capul său a revenit la poziția normală, iar privirea i-a devenit dură.

Și-a dat jos trenciul și sacoul, și-a suflecat mânecile, a udat un prosop în chiuveta din colțul camerei și s-a dus la ușă. A șters clanțele, a îngenuncheat și a curățat sângele din exterior, de pe jos.

A clătit prosopul și l-a atârnat ca să se usuce, și-a șters mâinile cu grijă, și-a pus din nou haina. A folosit batista ca să deschidă oberlihtul, ca să bage cheia în broască din exterior și să o încuie. A aruncat înăuntru cheia, prin spațiul gol al oberlihtului, auzind-o cum cade pe pardoseală.

A coborât scările și a ieșit din hotelul Blaine. Continua să plouă. A mers până la colț și s-a uitat de-a lungul străzii cu copaci pe margine. Mașina sa se afla la vreo cincisprezece metri de intersecție, parcată cu grijă, cu luminile stinse și cheile în contact. Le-a scos și a pipăit scaunul șoferului. Era ud, lipicios. Carmady și-a șters palma, a închis geamurile și a încuiat mașina, lăsând-o acolo unde era.

Nu a întâlnit pe nimeni pe drumul de întoarcere spre Carondelet. Ploaia puternică, piezișă, încă biciuia străzile pustii.

7

Pe sub ușa apartamentului 914 se vedea o mică fantă de lumină. Carmady a bătut încet, privind pe hol în dreapta și-n stânga, mișcându-și ușor mâna înmănușată pe lemnul ușii în timp ce aștepta. A așteptat ceva timp. Apoi s-a auzit un glas din spatele ușii.

– Da? Ce este?

– Carmady, îngeraș. Trebuie să te văd. E vorba strict de afaceri.

S-a auzit declicul încuietorii, apoi ușa s-a deschis. A apărut un chip alb, obosit, ochi întunecați, precum ardezia, nu albaștri-violet. Sub ei erau dâre, ca și cum rimelul ar fi fost frecat. Mâna mică și puternică a fetei strângea crispat marginea ușii.

– Tu, spuse ea obosită. Tu erai. Da… Păi, trebuie neapărat să fac un duș. Miros a polițiști.

– Cincisprezece minute? a întrebat Carmady nonșalant, privind-o cu atenție pe fată.

Ea a ridicat încet din umeri, apoi a încuviințat din cap. Ușa care se închidea a părut că se năpustește asupra lui. A mers pe coridor la apartamentul lui, și-a aruncat pălăria și haina, și-a turnat într-un pahar whisky și s-a dus la baie să ia apă rece ca gheața de la micul robinet de deasupra chiuvetei.

A băut încet, privind pe fereastră spre bulevardul întunecat. Când și când, se scurgea câte o mașină, două raze de lumină legate de nimic, emanând de nicăieri.

Și-a terminat băutura, s-a dezbrăcat și s-a băgat sub duș. S-a îmbrăcat cu haine curate, și-a umplut recipientul de alcool și l-a vârât în buzunarul interior, a scos dintr-o valiză un pistol automatic cu țeava scurtă și l-a ținut în mână câteva clipe, uitându-se la el. Apoi l-a pus la loc în valiză și a fumat o țigară.

Și-a pus o pălărie uscată și o haină de tweed și s-a întors la camera 914.

Ușa era întredeschisă aproape insidios. S-a strecurat înăuntru după ce a bătut ușor, a închis ușa, a pătruns în sufragerie și s-a uitat la Jean Adrian.

Stătea pe canapea, arătând de parcă abia făcuse duș, îmbrăcată într-o pijama de culoarea prunei și o tunică chinezească. Deasupra unei urechi cădea o șuviță de păr umed. Trăsăturile ei mici și regulate aveau claritatea de camee pe care oboseala le-o conferă celor foarte tineri.

– Bem ceva? a întrebat Carmady.

– Eu așa zic, a răspuns Jean cu un gest amplu.

El a adus pahare, a amestecat whisky cu apă, apoi le-a dus la canapea.

– Îl țin pe Targo la gheață?

Ea și-a mișcat bărbia o jumătate de centimetru, uitându-se fix în paharul ei.

– S-a eliberat din nou, a dat doi polițai cu capul de pereți. Toți îl iubesc pe băiatul ăsta.

– Trebuie să-nvețe o grămadă de lucruri despre caralii, a răspuns Carmady. Mâine-dimineață, o să-l aștepte aparatele de fotografiat. Mă gândesc la niște titluri drăguțe, cum ar fi: „Un bine-cunoscut boxer, prea rapid pentru un pistolar“ sau „Duke Targo îi pune piedică unui ucigaș plătit din lumea interlopă“.

Fata a sorbit din băutură.

– Sunt obosită, a spus ea. Și am o mâncărime la picior. Hai să discutăm care-i interesul tău în toată afacerea asta.

– De acord. A deschis dintr-o mișcare tabachera, apoi i-a vârât-o sub bărbie. Mâna ei a căutat neîndemânatic și, până să găsească țigara, a zis:

– În timp ce ți-o aprinzi, povestește-mi de ce l-ai împușcat.

Carmady a spus pe un ton monoton:

– Există ceva oribil în bărbatul care înnebunește dintr-odată după femeia altui bărbat.

– Nu-s femeia lui! a replicat ea tăios. Nici măcar nu-mi place de el... și nici de tine.

Carmady a ridicat din umeri. Și-au aruncat reciproc priviri ostile. Fata a închise gura, apoi a rostit aproape cu violență:

– Ieși afară! Nu mai vreau să vorbesc cu tine. Nu te mai suport aici. Vrei să ieși afară?

– De ce nu? Carmady s-a ridicat în picioare, luându-și pălăria și haina.

Fata a suspinat o dată brusc, apoi, cu pași ușori și repezi, a traversat camera până la fereastră, rămânând nemișcată acolo, cu spatele la el.

Carmady i-a privit spatele, s-a apropiat de ea, uitându-se la părul moale care cobora pe gât.

– De ce naiba nu mă lași să te-ajut? a întrebat el. Știu că există o problemă. N-o să-ți fac niciun rău.

Fata i s-a adresat perdelei din fața ei, cu brutalitate:

– Ieși afară! N-am nevoie de ajutorul tău. Pleacă și lasă-mă-n pace. Nu vreau să te mai văd... niciodată.

Carmady a rostit încet:

– Cred c-ai nevoie de ajutor. Indiferent dacă vrei sau nu. Cred că știu cine-i bărbatul din fotografia înrămată de pe biroul de-acolo. Și nu cred că-i mort.

Fata s-a întors. Chipul ei era acum alb ca varul. Ochii ei priveau încordat în ochii lui. Respira precipitat. După un timp destul de îndelungat, a zis:

– Sunt prinsă. Prinsă. N-ai cum să m-ajuți.

Carmady a ridicat o mână și a mângâiat-o încet pe obraz, până la unghiul făcut de maxilarul ei încleștat. În ochi avea o sclipire maronie dură, iar pe buze un surâs. Era ceva viclean, aproape un surâs necinstit.

– M-am înșelat, îngeraș, a zis el. Nu știu cine e. Noapte bună!

A traversat încăperea, apoi holișorul, a deschis ușa. În acel moment, fata a apucat strâns perdeaua și și-

a frecat încet fața de ea.

Carmady nu a închis ușa. A rămas complet nemișcat, în pragul ei, uitându-se la doi bărbați care stăteau acolo, cu pistoale.

Erau chiar lângă ușă, ca și cum ar fi fost pe punctul de a bate. Unul dintre ei era corpolent, brunet, taciturn. Celălalt, un albinos cu ochi roșii pătrunzători, un cap îngust care vădea un păr alb ca zăpada strălucitor sub o pălărie închisă la culoare, stropită de ploaie. Avea dinți subțiri, ascuțiți și rânjet de șobolan.

Carmady a dat să închidă ușa în urma lui.

– Las-o așa, țărane, i-a cerut albinosul. Ușa, vreau să zic. O să intrăm.

Celălalt s-a apropiat și a pipăit cu mâna stângă trupul lui Carmady de sus până jos, cu atenție. A făcut apoi un pas în spate:

– N-are armă, doar un recipient mișto la subsuoară.

Albinosul a făcut semn cu arma.

– Înapoi, țărane. O vrem și pe curvă.

Carmady a răspuns pe un ton indiferent:

– Nu-i nevoie de armă, Critz. Te știu și pe tine, și pe șeful tău. Dacă vrea să mă vadă, o să fiu încântat să vorbesc cu el.

S-a întors și a revenit în cameră, cu cei doi pistolari pe urmele lui.

Jean Adrian nu se mișcase. Stătea în picioare nemișcată lângă fereastră, cu perdeaua lângă

obraz, cu ochii închiși, de parcă n-ar fi auzit vocile de la ușă.

Apoi i-a auzit venind și a făcut ochii mari. S-a întors încet și s-a uitat dincolo de Carmady, la cei doi pistolari. Albinosul a înaintat până în mijlocul camerei, privind jur-împrejur fără a scoate o vorbă, apoi a cercetat baia și bucătăria. S-au deschis și s-au închis uși. S-a întors cu pași ușori ca de pisică, și-a descheiat trenciul și și-a împins pălăria pe spate.

– Îmbracă-te, surioară. Trebuie să mergem la o plimbare prin ploaie. De-acord?

Fata s-a uitat acum la Carmady. El a ridicat din umeri, a surâs, făcând un gest de neputință.

– Asta-i situația, îngeraș.Trebuie să ne conformăm.

Liniile de pe fața ei au devenit subțiri și disprețuitoare.

– Ești un – ești un… a rostit încet.

Glasul ei s-a pierdu într-un sâsâit. A traversat țeapănă încăperea și a intrat în dormitor.

Albinosul și-a vârât o țigară între buzele aspre și a chicotit, scoțând un sunet umed, gâlgâit, ca și cum ar fi avut gura plină de salivă.

– S-ar părea că nu-i place de tine, țărane!

Carmady s-a încruntat. S-a îndreptat încet către birou, s-a așezat pe el, privind podeaua.

– Crede c-am trădat-o, a rostit el posomorât.

– Poate c-ai făcut-o, țărane! a spus tărăgănat albinosul.

– E preferabil să n-o scăpați din ochi. Trage bine cu pistolul, a replicat Carmady.

Mâinile sale, întinzându-se ca din întâmplare în spatele lui pe birou, au bătut ușor pe suprafața lui, apoi, fără o vizibilă schimbare de direcție, au culcat suportul de fotografie din piele și l-au strecurat sub sugativă.

8

La mijlocul banchetei din spate a mașinii era un suport pentru brațe, iar Carmady și-a rezemat cotul de el, apoi și-a luat bărbia în mână, privind ploaia prin geamul pe jumătate aburit. În lumina farurilor părea o pulbere albă și densă, iar zgomotul pe care-l făcea pe tablăria mașinii semăna cu răpăiala unor tobe aflate la mare distanță.

Jean Adrian ședea de cealaltă parte a suportului de brațe, în colț. Purta o pălărie neagră și o haină gri, cu smocuri de păr argintiu în țesătură, mai lungă decât blana de oaie caracul și nu atât de ondulată. Nu se uita la Carmady și nu vorbea cu el.

Albinosul ședea în dreapta celui brunet și corpolent, care conducea. Au rulat pe străzi tăcute, au trecut de case, copaci, felinare stradale încețoșate.

Reclame de neon sclipeau în spatele perdelelor groase de ceață. Nu exista cer.

Apoi au urcat, iar un bec slab cu arc voltaic aflat deasupra unei intersecții a aruncat lumină asupra unei tăblițe indicatoare, iar Carmady a citit numele „Court Street".

– Ăsta-i cartier de oameni bogați, Critz, a spus el încet. Barosanul nu mai poate să aibă tot atâtea lovele câte avea.

În ochii albinosului au sclipit lumini, în timp ce se uita la Carmady.

– Ar trebui să știi, țărane!

Mașina a încetinit în fața unei case impunătoare cu apartamente de închiriat, cu un balcon, pereți terminați în formă de țigle rotunde, ferestre oarbe, fără lumină. Pe partea cealaltă a străzii, pe o firmă de pe o clădire din cărămidă construită perpendicular pe trotuar scria: „Pompe funebre Paolo Perrugini".

Mașina a cotit larg pe o alee de pietriș. Farurile au luminat un garaj deschis. Au intrat și s-au oprit lângă o strălucitoare mașină mortuară.

Albinosul a rostit sec:

– Jos toată lumea!

– Văd că următoarea noastră călătorie e aranjată până la ultimul detaliu, a remarcat Carmady.

– Glumeț individ, a mârâit albinosul. Un maimuțoi înțelept.

– Nu. Doar că am maniere elegante pe eșafod, a rostit tărăgănat Carmady.

Brunetul a oprit motorul, a aprins o lanternă mare, a stins farurile și s-a dat jos din mașină. A îndreptat fasciculul în sus, spre un rând de trepte de lemn aflate în colț.

– Urcă, țărane, a spus albinosul. Împinge fata-n fața ta. Eu sunt în spate cu pistolul.

Jean Adrian a coborât din mașină și a trecut în fața lui Carmady, fără a-l privi. A urcat treptele rigidă, iar cei trei bărbați au urmat-o în șir indian.

În capătul treptelor era o ușă. Fata a deschis-o și au fost inundați de o lumină albă. Au pătruns într-o mansardă goală, cu o fereastră pătrată în față și alta în spate, închise ermetic, cu geamul vopsit în negru. Deasupra unei mese de bucătărie atârna, de un cablu reglabil, un bec strălucitor, iar acolo ședea un individ solid, cu o farfurie plină de chiștoace lângă cot. Două dintre ele încă fumegau.

Un bărbat subțirel, vorbăreț, ședea pe un pat, cu un Luger lângă mâna lui stângă. Acolo se mai găseau un covor uzat pe pardoseală, câteva piese de mobilier, într-un colț o ușă pe jumătate deschisă, prin care se vedeau un scaun de toaletă și o parte dintr-o cadă demodată, cu picioare.

Bărbatul de la masa de bucătărie era solid, dar nu atrăgător. Avea părul roșcat și sprâncenele o idee mai întunecate, o față pătrățoasă, maxilare puternice. Buzele sale groase strângeau țigara într-o manieră agresivă. Hainele sale arătau de parcă ar fi costat o grămadă de bani și s-ar fi dormit în ele.

S-a uitat nepăsător la Jean Adrian, vorbind cu țigara în gură:

– Odihnește-ți fizicul, surioară. Salut, Carmady. Lefty, dă-mi pistolul ăla, iar voi, băieți, duceți-vă jos.

Fata a traversat tăcută mansarda și s-a așezat pe un scaun de lemn cu spătarul drept. Bărbatul de pe pat s-a ridicat în picioare și a pus Lugerul pe masa de bucătărie, lângă cotul uriașului. Cei trei pistolari au coborât pe scări, lăsând ușa deschisă.

Uriașul a atins pistolul, apoi s-a uitat lung la Carmady, spunând sarcastic:

– Sunt Doll Conant. Poate-ți aduci aminte de mine.

Carmady stătea destins lângă masa de bucătărie, cu picioarele depărtate, cu mâinile în buzunarele trenciului, având capul ușor dat pe spate. Ochii săi pe jumătate închiși erau somnoroși, foarte reci.

– Mda, a răspuns el. L-am ajutat pe taică-meu să-ți pună-n cârcă singura condamnare care să stea în picioare.

– N-a stat, prostovane! Pentru că s-a ajuns la Curtea de Apel.

– Poate c-asta o să stea, a rostit Carmady nepăsător. În statul ăsta, răpirea poate aduce o condamnare de durată.

Conant a rânjit cu buzele strânse. Expresia de pe chipul său era de sumbră bună-dispoziție.

– Hai să n-o mai frecăm, a spus el. Avem de discutat afaceri. Stai jos sau aruncă mai întâi o privire la Exponatul Nr. 1. După aia putem să-ncepem să vorbim.

Carmady s-a întors, a traversat încăperea spre ușa din colț și a împins-o. În perete era montat un bec, cu întrerupător dedesubt. L-a aprins și s-a aplecat deasupra căzii.

Pentru o clipă, trupul i-a devenit țeapăn și i s-a oprit respirația. Apoi a expirat foarte încet, a întins mâna în spate și aproape a închis ușa. S-a aplecat și mai mult deasupra căzii voluminoase din fier.

Era suficient de lungă ca să se poată întinde în ea un om și chiar era întins în ea un om, pe spate. Era complet îmbrăcat, avea chiar și pălărie, deși capul său nu arăta ca și cum și-ar fi pus-o el. Avea păr cârlionțat, castaniu-grizonant. Fața era mânjită de sânge, iar în colțul interior al ochiului stâng se vedea o gaură scobită, roșie pe margini.

Era Shenvair și era mort de mult.

Carmady a tras aer în piept și a revenit încet la poziția inițială, apoi s-a aplecat brusc și mai mult, pentru a putea cerceta spațiul dintre cadă și perete. Acolo, în praf, sclipea ceva albastru și metalic. Un pistol din oțel albastru. Asemenea celui al lui Shenvair.

Carmady a aruncat iute o privire în spate. Ușa întredeschisă îi permitea să vadă o zonă din mansardă, partea de sus a scărilor, unul dintre picioarele lui Doll Conant, stând calm pe covor, sub masa de bucătărie. A întins mâna încet pe după cadă și a luat pistolul. Cele patru despărțituri vizibile ale încărcătorului aveau înăuntru cartușe cu tuburi de oțel.

Carmady și-a desfăcut haina, a vârât pistolul la betelia pantalonilor, a strâns cureaua și și-a încheiat din nou haina. A ieșit din baie, închizând ușa cu grijă.

Doll Conant a arătat spre un scaun aflat de partea cealaltă a mesei:

– Stai jos.

Carmady i-a aruncat o privire lui Jean Adrian. Ea îl privea fix, cu un soi de curiozitate rigidă, ochii ei adumbriți și lipsiți de culoare contrastând cu chipul alb ca varul, sub pălăria neagră.

El i-a făcu un semn cu capul, surâzând palid.

– E domnul Shenvair, îngeraș. A avut un mic accident. E… mort.

Fata se uita la el complet lipsită de expresie. Apoi a ridicat din umeri, violent. Apoi l-a privit din nou, fără a scoate vreun sunet.

Carmady s-a așezat pe scaunul aflat lângă masă, vizavi de Conant.

Acesta l-a cercetat cu privirea, a adăugat un alt chiștoc fumegând la colecția din farfurioară, apoi își aprinse o altă țigară, scăpărând chibritul de-a lungul mesei de bucătărie.

A dat afară fumul și a rostit nepăsător:

– Mda, e mort. Tu l-ai împușcat.

Carmady a clătinat din cap, zâmbind.

– Nu.

– Lasă privirea asta de copil nevinovat, amice. Tu l-ai împușcat. Casa asta e-a lui Perrugini, macaronarul de vizavi care-i antreprenor de pompe funebre, care-o închiriază din când în când câte unui băiat de treabă, ca să mai facă un ban. Întâmplător, suntem prieteni, îmi face o grămadă de servicii printre ceilalți macaronari. I-a-nchiriat casa lui Shenvair. Nu-l cunoștea, dar Shenvair a știut cum să-l vrăjească. În seara asta, Perrugini a auzit împușcături aici, s-a uitat pe ferestră și a văzut un tip care se-ndrepta spre mașină. A văzut și plăcuța de înmatriculare. Era mașina ta.

Carmady a clătinat din nou din cap.

– Dar nu l-am împușcat eu, Conant.

– Dovedește, dacă poți… Macaronarul a venit în fugă și l-a găsit pe Shenvair pe la jumătatea scărilor, mort. L-a târât sus și l-a băgat în cadă. Cred că nu suportă să vadă sânge. Apoi i-a scotocit buzunarele, a găsit un card de polițist, o licență de detectiv particular, iar lucrul ăsta l-a speriat. Mi-a dat telefon, iar când am auzit numele, am venit în trap săltat.

Conant a făcut o pauză, uitându-se lung la Carmady. Acesta a rostit foarte încet:

– Ai auzit de împușcăturile din seara asta de la Cyrano's?

Conant a încuviințat dând din cap.

Carmady a continuat:

– Eram acolo, cu un puști, prieten de-al meu de la hotel. Chiar înainte de împușcături, Shenvair ăsta a vrut să mă pocnească. Puștiul l-a urmărit pe Shenvair până aici și s-au împușcat unul pe altul. Shenvair era beat și speriat și pun pariu că el a tras primul. Nici nu știam că puștiul avea pistol. Shenvair l-a împușcat în stomac. A ajuns acasă, unde-a murit. Mi-a lăsat câteva rânduri scrise. Am hârtia.

După o clipă, Conant a zis:

– L-ai omorât pe Shenvair, ori l-ai angajat pe băiat să facă treaba asta. Uite și motivul. A-ncercat să-și protejeze banii puși în joc în afacerea ta de șantaj. El i-a ciripit totul lui Courtway.

Carmady părea uluit. A întors iute capul ca să se uite la Jean Adrian. Ea l-a privit, acum avea culoare în obraji și o strălucire în ochi. A rostit foarte domol:

– Scuză-mă, îngeraș!Te-am acuzat pe nedrept.

Carmady a surâs, apoi s-a întors către Conant.

– Ea a crezut că eu sunt cel care-a ciripit. Cine-i Courtway? Păpușarul tău șef, senatorul?

Chipul lui Conant s-a albit ușor. A pus țigara cu mare grijă în farfurie, s-a întins peste masă și i-a dat lui Carmady un pumn în gură. Acesta s-a răsturnat pe spate cu scaunul șubred. Capul său a lovit dușumeaua.

Jean Adrian s-a ridicat tăcută în picioare, dinții ei scoțând un sunet ascuțit. Apoi a rămas nemișcată.

Carmady s-a rostogolit pe o parte, s-a sculat în picioare și a îndreptat scaunul. A scos o batistă, și-a tamponat gura, apoi a privit bucata de pânză.

Pe scări s-a auzit zgomot de pași, iar albinosul și-a vârât capul îngust înăuntru, având la îndemână un pistol.

– Ai nevoie de ajutor, șefu'?

Fără a se uita la el, Conant a răspuns:

– Ieși afară, închide ușa și nu mai intra!

Ușa a fost închisă. Pașii albinosului s-au pierdut pe scări, în jos. Carmady și-a pus mâna stângă pe spătarul scaunului și îl mișcă puțin, înainte și înapoi. Dreapta continua să strângă batista. Buzele sale se umflaseră și erau închise la culoare. Ochii săi erau îndreptați spre Lugerul de lângă cotul lui Conant.

Acesta și-a luat țigara și a vârât-o între buze.

– Poate că tu crezi c-o s-accept șantajul ăsta. Nu, frățioare, n-o să-l accept. O să-l fac praf – o dată

pentru totdeauna. O să spui și ce lapte-ai supt de la mă-ta. Jos am trei băieți care trebuie să se antreneze. Treci la treabă și vorbește.

– Mda, dar cei trei băieți ai tăi sunt jos, a replicat Carmady. A băgat batista în interiorul hainei. Mâna sa a ieșit ținând pistolul cel albastru. Ia Lugerul ăla de țeavă și împinge-l pe masă ca s-ajung la el, a spus Carmady.

Conant nu a făcut nicio mișcare. Ochii săi s-au îngustat, devenind niște fante. Gura sa a scuipat țigara. Nu a atins Lugerul. După o clipă, a zis:

– Cred că știi ce-ai să pățești acum.

Carmady a clătinat ușor din cap.

– Poate că n-am preferințe-n privința asta, a replicat el. Dac-o fi să se-ntâmple, n-o să știi nimic despre asta.

Conant îl privea fără să se miște. S-a uitat fix la el câteva clipe bune, s-a uitat la pistolul cel albastru.

– De unde l-ai luat? Prostovanii ăia nu te-au percheziționat?

– Ba da, a răspuns Carmady. Asta-i arma lui Shenvair. Cred că prietenul tău macaronar a-mpins-o în spatele căzii. Neglijent.

Conant a întors cu două degete Lugerul, împingându-l spre capătul îndepărtat al mesei. A dat din cap și a rostit inexpresiv:

– La faza asta am pierdut. Ar fi trebuit să mă gândesc la așa ceva. S-au cam inversat rolurile.

Jean Adrian a traversat iute încăperea și s-a proțăpit la capătul mesei. Carmady s-a întins în

față, peste scaun, a luat Lugerul cu stânga și l-a strecurat în buzunarul trenciului, ținând mâna pe el. Și-a sprijinit de spătarul scaunului mâna cu care ținea pistolul cel albastru.

– Cine-i omul ăsta? l-a întrebat Jean Adrian.

– Doll Conant, un infractor local. Senatorul John Myerson Courtway e pila lui de la senatul statal. Iar senatorul Courtway, îngeraș, este cel din fotografia înrămată de pe biroul tău. Bărbatul despre care ziceai că-i tatăl tău și c-a murit.

Fata a răspuns pe un ton foarte liniștit:

– Este tatăl meu. Știam că n-a murit. Îl șantajez pentru o sută de mii de dolari. Shenvair, Targo și cu mine. Nu s-a căsătorit niciodată cu mama mea, așa că sunt copil nelegitim. Dar sunt copilul lui. Am drepturi, pe care el nu vrea să le recunoască. S-a comportat mizerabil cu mama, a lăsat-o făr-un ban. Ani la rândul a pus detectivi pe urma mea. Unul dintre ei era Shenvair. Când am venit aici și l-am cunoscut pe Targo, m-a recunoscut în fotografii. Și-a adus aminte. S-a dus la San Francisco și-a făcut rost de o copie după certificatul meu de naștere. O am la mine.

A cotrobăit prin geantă, desfăcând un mic buzunar interior cu fermoar în căptușeală. A scos o hârtie împăturită și a aruncat-o pe masă.

Conant s-a uitat lung la ea, a întins mâna după document, l-a despăturit și l-a studiat.

– Chestia asta nu dovedește nimic, a spus el încet.

Carmady și-a scos mâna stângă din buzunar și a dat să ia hârtia. Conant a împins-o către el.

Era o copie legalizată a unui certificat de naștere din 1912. Atesta nașterea unui copil de sex feminin, Adriana Gianni Myerson, fiica lui John și Antonina Gianni Myerson. Carmady a lăsat hârtia din mână.

– Adriana Gianni – Jean Adrian. Asta a fost dezvăluirea, Conant? a întrebat el.

Acesta a clătinat din cap.

– Shenvair s-a temut. L-a informat pe Courtway. Era speriat. Din cauza asta a făcut rost de apartamentul de-aici. Am crezut că din pricina asta a fost omorât. Targo nu putea să fie autorul, fiindcă-i încă la poliție. Poate că te-am judecat greșit, Carmady.

Carmady l-a privit inexpresiv, fără să spună nimic. Jean Adrian a rostit:

– E greșeala mea. Eu sunt de vină. Era o treabă urâtă. Acum îmi dau seama. Vreau să-l văd și să-i spun că-mi pare rău și că n-o să mai audă niciodată de mine. Vreau să-mi promită că n-o să-i facă nimic lui Targo. Se poate?

– Poți să faci ce vrei, îngeraș, a răspuns Carmady. Am două pistoale care spun chestia asta. Dar de ce-ai așteptat atât de mult? Și de ce nu l-ai acționat în justiție? Ești în industria spectacolului. Publicitatea ți-ar fi adus succes, chiar dac-ar fi avut el câștig de cauză.

Fata și-a mușcat buza, spunând cu voce scăzută:

– Maică-mea n-a știut niciodată cine e, nu i-a știut numele de familie. Pentru ea, el era John Myerson. Eu n-am aflat până când am venit aici și-am văzut din întâmplare o poză-n ziarul local. Se schimbase,

dar eu îi știam figura. Și, bineînțeles, prima parte a numelui…

Conant a rostit sarcastic:

– Nu te-ai dus direct la el fiindcă știai al dracului de bine că nu ești copilul lui. Că maică-ta doar își dorea ca tu să fii a lui, ca orice curvă de doi bani care-și imaginează că-i invitată în oraș la un restaurant mișto. Courtway zice că poate dovedi și c-o să facă treaba asta și c-o să te trimită acolo unde ți-e locul. Și crede-mă, fetițo, e genul de prost încăpățânat care și-ar sacrifica postura de persoană publică doar ca să descopere adevărul în privința unui scandal vechi de douăzeci de ani.

Uriașul a scuipat cu răutate chiștocul și a adăugat:

– Am cheltuit mulți bani ca să-l pun acolo unde e și vreau să-și păstreze poziția. De-aia sunt băgat în afacerea asta. Nu, fetițo. O să exercit presiuni. Iar tu o să o trebuiască să suporți presiunile astea. Cât despre prietenul tău cu două pistoale – poate nu era la curent, dar acum e, iar lucrul ăsta-l face și pe el părtaș.

Conant a lovit ușor cu mâna în masă, apoi s-a sprijinit de spătar, privind calm pistolul albastru din mâna lui Carmady.

Acesta s-a uitat în ochii uriașului și a zis foarte liniștit:

– Derbedeul ăla de la Cyrano's din seara asta – nu cumva a fost ideea ta de-a exercita presiuni, Conant?

Conant a rânjit grosolan, clătinând din cap. Ușa din capătul scărilor s-a crăpat ușor, fără zgomot. Carmady nu a observat. El se uita la Conant. Dar Jean Adrian a văzut-o.

Ochii ei s-au mărit și s-a dat înapoi scoțând o exclamație de surprindere, care l-a făcut pe Carmady să se uite brusc la ea.

Pe ușă a pătruns albinosul, cu un pistol în mână.

Ochii lui roșii sclipeau, iar gura i se lăbărțase într-un rânjet.

– Ușa-i cam subțire, șefu'. Am tras cu urechea. E bine?… Lasă pușcociul jos, țărane, că vă spulber pe-amândoi.

Carmady s-a întors ușor, a desfăcut mâna dreaptă și a lăsat să cadă pe covor pistolul cel albastru. A ridicat din umeri și și-a întins mâinile în lateral, fără a se uita la Jean Adrian.

Albinosul s-a îndepărtat de ușă, a înaintat cu pași înceți și și-a proptit țeava pistolului în spatele lui Carmady.

Conant s-a ridicat în picioare, a ocolit masa și a luat Lugerul din buzunarul trenciului lui Carmady. Fără a rosti vreun cuvânt și fără a-și schimba expresia feței, l-a lovit pe Carmady cu patul pistolului în falcă.

Carmady s-a împleticit de parcă ar fi fost beat, apoi s-a prăbușit la podea, într-o rână.

Jean Adrian a țipat, apoi s-a repezit la Conant să-l zgârie. El a împins-o într-o parte, a trecut pistolul în mâna stângă și i-a tras cu putere o palmă.

– Potolește-te, fetițo! Te-ai tot distrat pân-acum.

Albinosul s-a apropiat de capul scărilor și a strigat în jos. În încăpere și-au făcut apariția, rânjind, ceilalți doi pistolari.

Carmady, la podea, nu se mişca. După câteva clipe, Conant şi-a aprins altă ţigară şi a arătat cu mâna spre certificatul de naştere aflat pe masă. A rostit arţăgos:

– Vrea să-l vadă pe bătrân. Bine, poate să-l vadă. Mergem cu toţii la el. Încă-i ceva putred în toată povestea asta. Şi-a ridicat privirea, uitându-se la pistolarul corpolent. Tu şi Lefty vă duceţi în oraş şi-l scoateţi pe Targo de la poliţie, apoi îl duceţi cât se poate de rapid la senator acasă. Băgaţi viteză.

Cei doi gealaţi au plecat pe scară.

Conant s-a uitat în jos la Carmady, l-a lovit uşor în coaste şi a continuat să-l lovească până când acesta a deschis ochii şi s-a mişcat.

9

Maşina aştepta pe culmea dealului, în faţa unor porţi înalte din fier forjat, în spatele cărora era ghereta paznicului. Uşa gheretei era deschisă, iar lumina gălbuie încadra un tip masiv, îmbrăcat în trenci şi cu o pălărie trasă pe ochi. A înaintat încet în ploaie, cu mâinile în buzunare.

Ploaia şiroia la picioarele lui, iar albinosul s-a sprijinit de stâlpul porţii, clănţănind din dinţi.

– Ce doriţi? a întrebat paznicul. Vă văd.

– Mişcă mai repede, ţărane! Domnul Conant vrea să-l vadă pe şeful tău.

Bărbatul din spatele porţilor a scuipat în întuneric.

– Și ce dacă? Știi cât e ceasul?

Conant a deschis brusc portiera și s-a apropiat de porți. Ploaia făcea zgomot între mașină și glasuri.

Carmady a întors încet capul și a bătut-o ușor pe Jean Adrian pe mână. Ea i-a împins imediat mâna.

– Ești nebun...of, ești complet nebun!

Carmady a oftat.

– Mă distrez extraordinar, îngeraș. Extraordinar.

Paznicul a scos o legătură de chei, a descuiat porțile și le-a împins în lateral până când s-au fixat în suporți. Conant și albinosul s-au întors la mașină.

Conant a rămas în ploaie, cu un picior sprijinit de pragul automobilului. Carmady și-a scos voluminosul recipient, l-a pipăit să vadă dacă are vreo îndoitură, apoi i-a deșurubat capacul. I l-a întins fetei, zicând:

– Ia niște curaj la sticlă.

Ea nu i-a răspuns, nu a făcut nicio mișcare. El a băut, a pus butelca la loc, privind dincolo de spatele lat al lui Conant la hectarele de copaci ce șiroiau de ploaie și la un mănunchi de ferestre luminate, care păreau a atârna din cer.

Urcând dealul, și-a făcut apariția o mașină, străpungând întunericul cu farurile. Vehiculul s-a oprit în spatele mașinii lor. Conant s-a apropiat, s-a aplecat spre geam și a spus ceva. Mașina a dat cu spatele, s-a întors pe alee, farurile ei împroșcând cu lumină zidurile ce împrejmuiau proprietatea, a dispărut, apoi a apărut din nou în vârful aleii ca un oval alb pe fundalul unui portic de piatră.

Conant s-a urcat în mașină, iar albinosul a pornit pe alee după celălalt automobil. La capătul aleii, au coborât cu toții, în parcarea cimentată înconjurată de chiparoși.

În capătul scărilor, o ușă mare era deschisă, iar în pragul ei stătea un bărbat în halat de baie. Targo, între doi indivizi care-l țineau strâns, era deja la jumătatea treptelor. Era cu capul descoperit și fără pardesiu. Între cei doi pistolari, trupul său masiv părea enorm în smochingul alb.

Ceilalți au urcat treptele, au intrat în casă și l-au urmat pe majordomul îmbrăcat în halat de baie de-a lungul unui hol plin de portretele strămoșilor cuiva, printr-un foaier tot oval, către un alt hol din care au pătruns într-o cameră de lucru lambrisată, cu lumini difuze, draperii grele și scaune de piele confortabile.

În spatele unui imens birou de culoare închisă, așezat într-o nișă formată din dulapuri joase pline de cărți, ședea un bărbat. Era extrem de înalt și de subțire. Părul său alb era atât de des și de fin, încât nu era vizibil nici măcar un singur fir. Avea o gură mică, dreaptă, aspră, ochi negri fără adâncime și o față albă. Era puțin încovoiat, iar corpul lui de o subțirime care friza ciudățenia era înfășurat într-un halat din catifea albastră căptușit cu satin.

Majordomul a închis ușa, dar Conant a deschis-o din nou, făcându-le semn din bărbie celor doi indivizi care-l aduseseră pe Targo. Aceștia au ieșit afară. Albinosul s-a apropiat de Targo și l-a trântit într-un scaun. Targo părea amețit, abrutizat. Pe o parte a feței avea urme de murdărie, iar privirea sa părea drogată.

Fata s-a apropiat repede de el:

– Oh, Duke...ești bine, Duke?

Targo i-a făcut cu ochiul, rânjind.

– Deci a trebuit să trădezi, este? Scutește-mă. Sunt bine.

Vocea lui avea un sunet nefiresc.

Jean Adrian s-a îndepărtat de el și s-a așezat, zgribulindu-se, de parcă i-ar fi fost frig.

Bărbatul cel înalt s-a uitat cu răceală, pe rând, la toți cei aflați în încăpere, apoi a rostit fără viață:

– Ăștia sunt șantajiștii – și trebuia să fie aduși aici în miez de noapte?

Conant s-a debarasat de haină, aruncând-o pe jos în spatele unui lampadar. Și-a aprins o țigară și a rămas cu picioarele depărtate în mijlocul încăperii, un om masiv, brutal, grosolan, extrem de sigur pe sine.

– Fata voia să te vadă, să-ți spună că-și cere scuze și că vrea să coopereze, a zis el. Tipul în costumul de culoarea înghețatei e Targo, boxerul. E amestecat într-o tărășenie cu niște împușcături într-un club de noapte și-a fost atât de agresiv la poliție, că i-au administrat somnifere ca să-l liniștească. Celălalt e Carmady, băiatul lui Marcus Carmady, bătrânul. Încă nu știu ce hram poartă.

Carmady a rostit sec:

– Sunt detectiv particular, domnule senator. Mă aflu aici pentru a susține interesele clientei mele, domnișoara Adrian.

Apoi a izbucnit în râs.

Fata s-a uitat iute la el, apoi a privit în jos.

Conant a spus morocănos:

– Shenvair, despre care știi, a fost omorât. Nu de noi. Nu se știe încă cine a făcut-o.

Bărbatul cel înalt a încuviințat rece. S-a așezat la birou, a luat un toc alb și și-a scărpinat urechea cu el.

– Și cum te gândești să abordăm problema asta, Conant? a întrebat el cu glas sleit.

Conant a ridicat din umeri.

– Eu-s dur de felul meu, dar aș rezolva chestia asta în mod legal. Să vorbim cu procurorul, să-i băgăm la pârnaie pentru tentativă de extorcare. Fabricăm o poveste pentru ziare, apoi o lăsăm să se răspândească. După aia-i azvârlim pe papagalii ăștia peste granițele statului și le punem interdicție să mai revină – sau ceva de genul.

Senatorul Courtway a mutat tocul la urechea cealaltă.

– S-ar putea să m-atace din nou, și de la distanță, a rostit el glacial. Aș prefera să reglăm definitiv conturile, să-i trimitem acolo unde le este locul.

– Nu-i poți da în judecată, Courtway. Chestia asta ar însemna o sinucidere politică pentru tine.

– Conant, m-am săturat de viața publică. M-aș retrage bucuros.

Bărbatul cel înalt a schițat un zâmbet palid.

– Te-ai retrage, pe dracu', a mârâit Conant. A întors capul și a spus scurt:

– Vino-ncoa, fetițo.

Jean Adrian s-a ridicat în picioare, a traversat lent camera și s-a oprit în fața biroului.

– Ce părere ai de ea? a îngânat Conant.

Courtway s-a uitat îndelung la chipul fetei, fără urmă de expresie. A pus tocul jos pe birou, a tras un sertar și a scos o fotografie. Și-a plimbat privirea de la fotografie la fată, apoi din nou la fotografie și a rostit pe un ton neutru:

– Asta a fost făcută cu ani în urmă, dar asemănarea e foarte puternică. Nu cred c-aș ezita să spun că-i aceeași față.

A lăsat poza jos pe birou și cu aceeași mișcare lentă a scos un pistol automatic din sertar, pe care l-a așezat pe tăblie, lângă fotografie.

Conant s-a uitat la pistol. Gura sa s-a schimonosit.

– Nu-i nevoie de asta, domnule senator, a spus el răgușit. Nu-i deloc bună ideea ta de reglare a conturilor. O s-obțin mărturisiri detaliate de la oamenii ăștia și-o să-i băgăm la mititica. Dac-or să mai facă vreo mișcare, atunci o să le-o tragem de final.

Carmady a zâmbit și a mers pe covor până când s-a apropiat de capătul biroului.

– Aș vrea să văd și eu poza aia, a zis el, aplecându-se brusc și ridicând-o.

Mâna subțire a lui Courtway s-a repezit la pistol, apoi s-a relaxat. S-a sprijinit de spătarul scaunului și-l privi pe Carmady.

Carmady s-a uitat cu atenție la fotografie, apoi i-a spus lui Jean Adrian:

– Du-te și așază-te.

Ea s-a întors la scaunul ei, lăsându-se să cadă cu un aer obosit.

– Domnule senator, îmi place ideea dumneavoastră de reglare a conturilor, a zis Carmady. E curată, directă și reprezintă o sănătoasă schimbare față de abordarea propusă de domnul Conant. Atât doar că n-o să funcționeze. A arătat cu degetul spre poză.

– Asta seamănă doar la modul superficial, nimic mai mult. Personal nu cred că-i vorba de aceeași fată. Urechile au o formă diferită și sunt poziționate mai jos pe cap. Ochii sunt mai apropiați decât ochii domnișoarei Adrian, linia bărbiei e mai prelungă. Trăsăturile astea nu se schimbă. Prin urmare, ce probe dețineți? O scrisoare de extorcare. E posibil, dar nu o puteți lega de o anumită persoană pentru că ați fi făcut-o deja. Numele fetei. Doar o coincidență. Ce altceva?

Chipul lui Conant era dur ca granitul, gura sa trăda înverșunarea. Glasul său a tremurat puțin când a rostit:

– Și cum rămâne, inteligentule, cu certificatul pe care l-a scos gagica din poșetă?

Carmady a zâmbit șters, scărpinându-și bărbia.

– Am înțeles că Shenvair ți-a spus? a zis el șiret. Iar el e mort.

Fața lui Conant era o mască a furiei. Și-a încleștat pumnul și a făcut repezit un pas înainte.

– Ah, nemernicul naibii…

Jean Adrian se aplecase înainte, holbându-se la Carmady. Targo se uita la el, rânjind, cu o privire

lipsită de strălucire. Courtway se uita la el. Pe chipul senatorului nu se distingea niciun fel de expresie. Ședea în scaun rece, relaxat, distant.

Dintr-odată, Conant a izbucnit în râs, pocnindu-și degetele.

– Bine, dă pe goarnă, a mormăit el.

Carmady a rostit încet:

– O să vă mai zic un motiv pentru care n-o să existe o reglare de conturi. Împușcăturile de la Cyrano's. Acele amenințări care urmăreau să-l determine pe Targo să piardă în fața unui boxer lipsit de valoare. Interlopul care s-a dus în camera de hotel a domnișoarei Adrian și-a lovit-o în cap, lăsând-o lată-n pragul ușii. Nu poți să faci legătura între toate astea, Conant? Eu pot.

Brusc Courtway s-a aplecat în față și a înșfăcat pistolul.

Ochii săi negri era niște găuri pe chipul lui alb, de gheață.

Conant nu a făcut nicio mișcare, nu a scos niciun cuvânt.

Carmady a continuat:

– De ce-a primit Targo acele amenințări și, după ce n-a pierdut meciul, de ce-a fost vizitat de un pistolar la clubul de noapte Cyrano's, care-i un loc foarte nepotrivit pentru o astfel de manevră? Pentru că la Cyrano's era împreună cu fata și Cyrano e susținătorul lui, iar dacă se întâmpla ceva la Cyrano's, poliția avea să afle despre povestea cu amenințările înainte de toate. Asta-i motivul. Amenințările erau partea pregătitoare pentru o crimă. Când ar fi avut loc împușcăturile, Targo

trebuia să fie cu fata, iar interlopul putea s-o anihileze pe ea și-ar fi părut că-l viza de fapt pe el. Ar fi putut încerca și cu Targo, desigur, dar înainte de orice trebuia s-o anihileze pe fată. Fiindcă ea era dinamita din spatele acestui șantaj, fără ea n-ar fi-nsemnat nimic, iar cu ea se putea transforma într-un proces de stabilire a paternității. Dacă nu merge varianta cealaltă. Știați despre ea și despre Targo, pentru că Shenvair a trădat. Iar Shenvair era la curent cu prezența interlopului, pentru că atunci când acesta și-a făcut apariția – iar Shenvair știa că-l cunosc, pentru că m-auzise când i-am spus despre el lui Targo, a-ncercat să simuleze o ceartă de bețiv cu mine, ca să mă împiedice să mă amestec.

Carmady s-a oprit, frecându-și din nou, foarte lent, foarte gingaș, o parte a capului. Îl urmărea pe Conant cu atenție.

Conant a rostit încet, cu duritate:

– Eu, unul, nu mă pretez la astfel de jocuri, amice. Crezi sau nu, nu fac chestii de-astea.

– Ascultă puțin, a replicat Carmady. Atunci când a lovit-o-n cap pe fată la hotel, interlopul ar fi putut s-o ucidă. N-a făcut lucrul ăsta, pentru că Targo nu era acolo, iar meciul n-avusese loc, iar partea pregătitoare și-ar fi pierdut sensul. S-a dus acolo ca s-o vadă mai bine, fără machiaj. Iar ea se temea de ceva, avea un pistol la ea. Așa că el i-a tras una-n cap și-a fugit. Vizita aia a avut ca scop identificarea victimei.

Conant a repetat:

– Eu nu mă pretez la astfel de jocuri, amice. Apoi a scos Lugerul din buzunar, ținându-l în jos, pe lângă corp.

Carmady a ridicat din umeri și a întors capul pentru a-l privi pe senatorul Courtway.

– Nu, dar el cred că se pretează, a rostit el încet. Avea un motiv, iar scenariul nu l-ar fi indicat pe el ca autor. A pus la cale chestia asta împreună cu Shenvair – și dacă lucrurile-ar fi mers prost, cum s-a și întâmplat, Shenvair s-ar fi descurcat, iar dacă polițiștii s-ar fi prins, marele dur Doll Conant e într-un mare rahat.

Courtway a zâmbit și a zis cu glas stins:

– Tânărul e foarte ingenios, dar cu siguranță…

Targo s-a ridicat în picioare. Chipul era împietrit ca o mască. Buzele sale s-au mișcat încet când a rostit:

– Mie mi se pare extrem de corect. Cred c-o să vă sucesc gâtul, domnule Courtway.

Albinosul a mârâit:

– Stai jos, derbedeule, și și-a îndreptat arma spre el. Targo s-a întors ușor și l-a pocnit pe albinos în falcă. Acesta a căzut pe spate, lovindu-se cu capul de perete. Din mâna lui inertă, pistolul a alunecat pe jos.

Targo a pornit să traverseze încăperea.

Conant l-a privit cu coada ochiului și nu s-a clintit. Targo a trecut pe lângă el, aproape atingându-l. Lui Conant nu i s-a clintit nici măcar un mușchi. Fața lui masivă era lipsită de expresie, ochii lui se îngustaseră, sclipind palid sub pleoapele grele.

Nu mișca nimeni, cu excepția lui Targo. Apoi Courtway a ridicat pistolul, degetul i s-a albit pe trăgaci, iar arma a bubuit.

Carmady a făcut extrem de rapid câțiva pași și s-a postat în fața lui Jean Adrian, între ea și restul celor aflați în încăpere.

Targo și-a privit mâinile. Chipul i s-a schimonosit într-un zâmbet prostesc. S-a așezat pe jos, presându-și pieptul cu ambele mâini.

Courtway a ridicat din nou arma, dar acum Conant a reacționat. Lugerul s-a înălțat, și a scăpărat de două ori. Din mâna lui Courtway a început să curgă sânge. Pistolul său a căzut în spatele biroului. Trupul său deșirat a părut că se năpustește după pistol. S-a îndoit până când deasupra biroului nu i-au mai rămas decât umerii.

– Ridică-te ca s-o-ncasezi, trădătoru' dracului! a lătrat Conant.

Din spatele biroului s-a auzit o împușcătură. Umerii lui Courtway au dispărut.

După o clipă, Conant a înconjurat biroul, s-a aplecat, apoi a revenit la poziția inițială.

– S-a-mpușcat, a spus el foarte calm. În gură… Iar eu am pierdut un senator extrem de cinstit.

Targo și-a îndepărtat mâinile de la piept și s-a prăbușit într-o rână pe pardoseală, rămânând nemișcat.

Ușa camerei s-a deschis brusc. În pragul ei stătea majordomul, cu părul ciufulit, cu gura căscată. A dat să spună ceva, dar a văzut arma din mâna lui Conant, l-a zărit pe Targo prăbușit pe jos. Nu a scos niciun cuvânt.

Albinosul s-a ridicat în picioare, frecându-și bărbia, pipăindu-și dinții, clătinând din cap. A

făcut câțiva pași pe lângă perete și și-a recuperat pistolul.

Conant a mârâit către el:

– Da’ tare curajos mai ești. Du-te la telefon. Cere cu Malloy, comandantul din tura de noapte – și bagă viteză!

Carmady s-a întors și a ridicat bărbia rece a lui Jean Adrian.

– Se luminează de ziuă, îngeraș. Și cred că s-a oprit ploaia, a rostit el încet. A scos din buzunar inevitabilul său recipient. Hai să tragem o dușcă – în amintirea domnului Targo.

Fata a clătinat din cap, acoperindu-și fața cu mâinile. După multă vreme s-au auzit sirenele poliției.

10

Puștiul subțirel, cu aer obosit, îmbrăcat în culorile galben și argintiu ale hotelului Carondelet, și-a pus mănușa albă în fața ușilor care dădeau să se închidă și a spus:

– Furunculoza lui Corky s-a mai domolit, dar n-a venit la serviciu, domnule Carmady. Nici Tony, șeful portarilor, n-a apărut în dimineața asta. Unii n-o duc deloc rău.

Carmady stătea lângă Jean Adrian, lângă mașinării. Erau doar ei.

– Asta crezi tu, a replicat el.

Băiatul s-a înroșit. Carmady a făcut un pas și l-a bătut pe umăr.

– Nu mă lua-n seamă. Toată noaptea am vegheat la căpătâiul unui prieten bolnav. Poftim, mai ia-ți ceva de mâncare.

– Vai, domnu' Carmady, nu voiam să…

Ușile s-au deschis la etajul nouă și au străbătut coridorul către apartamentul 914. Carmady a scos cheia și a descuiat ușa, a vârât cheia în broască pe dinăuntru, a ținut ușa și a spus:

– Dormi și scoală-te odihnită. Ia butelca și trage-i o dușcă. O să-ți facă bine.

Fata a intrat în apartament și a rostit peste umăr:

– Nu vreau băutură. Intră un minut. Vreau să-ți spun ceva.

El a închis ușa și a urmat-o. O rază strălucitoare de soare se întindea pe covor până la canapea. Și-a aprins o țigară și a privit-o.

Jean Adrian s-a așezat, și-a dat jos pălăria și și-a ciufulit părul. A rămas tăcută câteva clipe, apoi a rostit lent, cu grijă:

– A fost extrem de drăguț din partea ta că te-ai implicat în toate problemele astea pentru mine. Nu știu de ce-ai făcut-o.

– Pot să mă gândesc la câteva motive, dar niciunul nu a făcut ca Targo să nu fie ucis, iar chestia asta a fost, într-un fel, vina mea, a răspuns Carmady. Într-alt fel, n-a fost vina mea. Nu eu i-am cerut să-i sucească gâtul senatorului Courtway.

– Te crezi un dur, dar ești doar un necioplit care se vâră-ntr-o asemenea încurcătură de dragul primei vagaboande cu probleme, a replicat fata. Las-o baltă. Uită de Targo, uită de mine. Nici el, nici eu nu merităm să-ți sacrifici timpul. Voiam să-ți spun chestia asta pentru c-o să plec imediat ce-or să mă lase și n-o să ne mai vedem. Trebuie să ne luăm rămas-bun.

Carmady a dat din cap, cu ochii pironiți pe dunga de lumină de pe covor. Fata a continuat:

– Nu mi-e ușor să vorbesc. Nu vreau simpatie atunci când spun că-s o vagaboandă. M-am sufocat în prea multe chițimii, m-am dezbrăcat în prea multe vestiare mizerabile, am spus mult prea multe minciuni ca să pot fi altceva decât o vagaboandă. Din cauza asta nu vreau să am de-a face cu tine în vreun fel, niciodată.

– Îmi place cum le zici, a întrerupt-o Carmady. Continuă.

Ea l-a privit iute, apoi s-a uitat în altă parte.

– Nu sunt Gianni. Dar ți-ai dat seama de asta. Dar am cunoscut-o. Am avut împreună un număr de dans, pe vremea când era la modă așa ceva. Ada și Jean Adrian. Ne-am luat numele de la numele ei. N-a avut succes, așa că ne-am dus la bâlci, dar și acolo rezultatul a fost același. La New Orleans. Toată situația a fost prea dură pentru ea. S-a sinucis, înghițind mercur. Am păstrat pozele ei, pentru că-i știam povestea. Tot uitându-mă la tipul ăla slăbănog și gândindu-mă la ceea ce ar fi putut face pentru ea, am început să-l urăsc. Ea era copilul lui. Nici să nu-ți treacă prin cap că n-ar fi fost. I-am trimis și scrisori, cerându-i ajutorul pentru ea, semnând cu numele ei. Dar n-a venit niciun răspuns. După ce s-a sinucis, am ajuns să-l

urăsc atât de mult încât voiam să-i fac ceva rău. Așa că am venit aici, atunci când s-a ivit ocazia.

S-a oprit din povestit și și-a împletit strâns degetele, apoi și le-a despărțit cu violență, ca și cum ar fi vrut să-și facă rău. Apoi a continuat:

– L-am cunoscut pe Targo prin intermediul lui Cyrano, iar prin el pe Shenvair. Care știa despre poze. Lucrase pe vremuri la o agenție din San Francisco, care se ocupa cu urmărirea Adei. Restul îl cunoști.

– Pare perfect adevărat, a spus Carmady. M-am întrebat de ce nu s-a produs mai rapid abordarea. Vrei să mă faci să cred că nu voiai banii lui?

– Nu. I-aș fi luat banii fără probleme. Dar nu asta mă interesa cel mai mult. Ți-am spus că sunt o vagaboandă.

Carmady a zâmbit și a zis:

– Nu prea te pricepi la vagaboande, îngeraș. Ai făcut o-ncercare ilegală și-ai fost prinsă. Asta este, dar banii nu ți-ar fi priit. Ar fi fost bani murdari. Știu lucrul ăsta.

Ea a ridicat privirea spre el. Carmady și-a frecat falca, s-a crispat de durere și a continuat:

– Știu pentru că așa sunt și banii mei. Taică-meu i-a făcut din contracte de canalizări și drumuri trucate, din concesiuni de jocuri de noroc, din șpagă și chiar din prostituție, aș putea spune. A folosit absolut orice metodă necinstită ca să facă bani din jocurile politice municipale. Iar când a strâns averea și nu mai avea nimic altceva de făcut decât să stea și să se uite la ea, a murit și mi-a lăsat-o moștenire. Nici mie nu mi-a adus vreo mare bucurie. Sper din tot sufletul să se risipească,

dar nu vrea cu niciun chip. Pentru că-s vlăstarul lui, sânge din sângele lui, crescut în aceeași rigolă. Eu-s mai rău decât un vagabond. Trăiesc din lovele făcute necinstit și nici măcar nu mă ocup cu furtișaguri.

S-a oprit din vorbit, a scuturat scrumul pe parchet, apoi și-a aranjat pălăria pe cap.

– Mai gândește-te la chestia asta și nu fugi prea departe, pentru că am la dispoziție tot timpul și n-ai avea nimic de câștigat. Ar fi mult mai nostim să fugim împreună.

A făcut câțiva pași spre ușă, a rămas privind raza de soare de pe covor, s-a uitat rapid la fată, apoi a ieșit.

Când ușa s-a închis, ea s-a ridicat în picioare, s-a dus în dormitor și s-a întins în pat așa cum era îmbrăcată, cu haina pe ea, privind fix tavanul. După ceva vreme a surâs. Și așa, surâzând, a adormit.

Peștișorii aurii

Traducere de Oana Chițu

1

Nu aveam nimic de lucru în acea zi, ci doar îmi recuperam programul de relaxare. Vântul pătrundea în rafale pe fereastra biroului, iar particulele de funingine, de la coșurile centralei de încălzire ale hotelului Mansion House, de vizavi, se rostogoleau deasupra blatului de sticlă al mesei mele, ca polenul spulberat deasupra unei parcele pustii de pământ.

Chiar când mă hotărâsem să ies să iau prânzul, când pe ușă a intrat Kathy Home.

Era o blondă înaltă, neîngrijită, cu ochi triști, care fusese odată polițistă și își pierduse slujba când se măritase cu un falsificator de cecuri, de doi bani, pe nume Johnny Home, ca să-l aducă pe calea cea bună. Nu-l îndreptase, dar aștepta să iasă din nou de la închisoare, ca să mai încerce o dată. Între timp, se ocupa de tutungeria de la Mansion House și îi privea pe escroci plimbându-se de colo-colo, învăluiți în fumul oțeliu al țigărilor. Și, din când în când, îi împrumuta câte unuia zece dolari, ca să fugă din oraș. Atât era de slabă. S-a așezat, și-a deschis geanta mare și lucitoare și a scos un pachet de țigarete, aprinzându-și una cu bricheta mea de birou. A suflat un nor de fum și și-a încrețit nasul, savurându-l.

– Ai auzit vreodată de perlele Leander? m-a întrebat ea. Măiculiță, serjul ăla albastru strălucește. La hainele pe care le porți, s-ar zice că ai bani în bancă.

– Nu, la ambele tale idei, am zis eu. Nu am auzit niciodată de perlele Leander și nu am bani puși deoparte în bancă.

– Atunci poate ți-ar prinde bine vreo douăzeci și cinci de miare.

Am aprins una dintre țigările ei. Kathy s-a ridicat și a închis fereastra.

– M-am săturat de mirosul hotelului ăluia, la serviciu, a spus ea.

S-a așezat din nou și a continuat.

– S-a întâmplat acum vreo nouăsprezece ani. De cincisprezece l-au prins pe hoț, iar de patru ani l-au eliberat. Un tăietor de lemne masiv, din nord, pe nume Sol Leander, le-a cumpărat pentru nevasta lui – perlele vreau să zic; mai exact doar două dintre ele. L-au costat două sute de miare.

– Cred că i-a trebuit un cărucior ca să le care, am replicat.

– Văd că nu știi prea multe despre perle, mi-a tăiat-o Kathy Home. Nu contează doar mărimea. Oricum, acum valorează mai mult, iar recompensa de douăzeci și cinci de mii de dolari, pe care o oferă cei de la Reliance, e încă valabilă.

– Am înțeles. Le-a șutit cineva.

– Acum mai vii pe-acasă.

Și-a pus țigara într-o scrumieră și a lăsat-o să fumege, așa cum face o doamnă. Am stins-o eu.

– De asta l-au băgat pe tipul respectiv la Leavenworth, numai că nu au reușit să dovedească niciodată că el le-a luat. A jefuit o mașină de poștă. S-a ascuns cumva în camion, iar în Wyoming l-a împușcat pe funcționar, a furat toate coletele cu bunuri de valoare și și-a luat tălpășița. Ajunsese în B.C, până să-l prindă. Dar nu au recuperat nimic din lucrurile sustrase – nu atunci. Nu l-au găsit decât pe el. L-au condamnat pe viață.

– Dacă o să fie o poveste lungă, hai mai bine să bem ceva, am propus.

– Nu beau niciodată înainte de apus. În felul ăsta nu ajungi un om de nimic.

– Eschimoșilor trebuie să le fie tare greu, am replicat. Mai ales în timpul verii.

M-a privit în timp ce îmi scoteam mica mea sticlă plată. Apoi a continuat:

– Numele lui era Sype, Wally Sype. A făcut toată treaba singur. Nu a zis nici pâs în legătură cu prada. Apoi, după cincisprezece ani lungi, l-au grațiat, cu condiția să-și dea drumul la gură despre jaf. A mărturisit totul, mai puțin ce făcuse cu perlele.

– Unde le-a ascuns? am întrebat. În pălărie?

– Ascultă, ăsta nu e vreun banc, am o pistă care duce chiar la mărgelele alea.

M-am lovit cu palma peste gură și mi-am luat o mină serioasă.

– El a zis că nu a avut niciodată perlele și trebuie să-l fi crezut pe jumătate, pentru că l-au grațiat. Cu toate astea, ele se aflaseră în mașină, printre colete, și de atunci pur și simplu au dispărut.

Am început să înghit un pic mai greu. Nu am scos niciun cuvânt.

Kathy Home a continuat:

– O dată, la Leavenworth, doar o dată în toți anii ăia, Wally Sype s-a dat pe lângă o cutie de lac alb și și-a dat drumul la gură, precum corsetul de pe o damă grasă. Colegul lui de celulă era un om mititel, căruia îi ziceau Peeler Mardo. Făcea douăzeci și șapte de luni pentru că aruncase în stânga și-n dreapta bancnote false de douăzeci de dolari. Sype i-a spus că îngropase perlele undeva în Idaho.

M-am aplecat puțin în față.

– Începe să te prindă, este? a făcut ea. Atunci fii atent. Îl găzduiesc pe Peeler Mardo la mine acasă. Tipul ia cocaină și vorbește în somn.

M-am lăsat înapoi pe spate.

– Doamne Dumnezeule! Și eu care începusem deja să-mi imaginez cum mi-aș cheltui banii de pe recompensă, i-am replicat.

S-a uitat la mine cu o privire rece. Apoi trăsăturile i s-au îmblânzit.

– Bine, a zis ea ușor dezamăgită. Știu că sună absurd. Au trecut atâția ani și s-au ocupat de caz toate capetele luminate, lucrători la poștă, agenții private și toate cele. Și acum apare un drogat, care să rezolve totul. Dar e un prăpădit simpatic și, cumva, tind să-l cred. Știe unde se află Sype.

– A zis toate astea în somn? am întrebat-o eu.

– Bineînțeles că nu. Dar mă cunoști. O polițistă veche în meserie, ca mine, are urechi să audă. Poate că am fost băgăreață, dar mi-am dat seama că e un fost deținut și am fost îngrijorată văzând cât se droghează. E singurul chiriaș pe care-l am acum și am cam ascultat la ușă, în timp ce vorbea singur. În felul ăsta am aflat destul de multe, cât să-l trag de limbă. Restul mi l-a zis el. Are nevoie de ajutor cu recompensa.

M-am aplecat din nou în față.

– Unde e Sype?

Kathy Home a zâmbit și a clătinat din cap.

– Ăsta-i singurul lucru pe care nu vrea să-l divulge. Asta și numele pe care îl folosește acum individul. Dar se află undeva în nord, în sau aproape de Olympia, în statul Washington. Peeler l-a văzut acolo și a aflat de el și mai zice că celălalt nu l-a zărit.

– Ce caută Peeler prin părțile astea? am întrebat-o.

– Aici a fost condamnat la închisoare, când l-au trimis la Leavenworth. Știi că un fost deținut se întoarce mereu la pietroiul de care s-a împiedicat. Dar acum nu mai are niciun prieten aici.

Mi-am aprins încă o țigară și am mai luat un gât din butelcuță.

– Zici că Sype e în libertate de patru ani. Peeler a făcut douăzeci și șapte de luni. Ce-a învârtit în timpul ăsta?

Kathy Home a căscat compătimitor ochii tiviți de un albastru precum cel de pe vasele chinezești de

porțelan:

– Poate ai impresia că nu există decât o singură închisoare în care ar fi putut să intre.

– OK, am zis. O să accepte să vorbească cu mine? Bănuiesc că vrea să-l ajutăm cu oamenii de la asigurări, în cazul în care există vreo perlă, iar Sype i le oferă lui Peeler pe tavă și așa mai departe. Nu-i așa?

Kathy a oftat.

– Da, o să vorbească cu tine. Vrea asta cu tot dinadinsul. E speriat de ceva anume. Te duci la el acum, înainte să-și ia doza de seară?

– Sigur, dacă asta vrei.

A scos o cheie plată din geantă și mi-a scris o adresă pe carnețel. S-a ridicat încetișor.

– E un duplex. Partea mea de casă este separată. Avem o ușă comună, pe care o deschizi cu cheia mea. Asta în cazul în care nu răspunde.

– OK, am încuviințat.

Am suflat fumul spre tavan și am fixat-o cu privirea.

Ea s-a îndreptat către ieșire, s-a oprit și s-a întors. A privit în jos, la podea.

– Nu contribui cu prea mult la afacerea asta, a început ea. Poate chiar cu nimic. Dar dacă aș avea o mie sau două de dolari, cu care să-l aștept pe Johny, când iese, poate…

– Poate l-ai putea ține pe linia de plutire, am continuat eu. E un vis, Kathy. E doar un vis. Dar

dacă nu am dreptate, te-ai putea alege cu o treime din sumă.

Și-a ținut respirația și s-a încruntat, încercând să-și înece plânsul. A pornit din nou spre ușă, după care s-a oprit și s-a întors iar.

– Asta nu e tot, a adăugat ea. E vorba de bătrânul Sype. A făcut cincisprezece ani. A plătit. A plătit cu vârf și îndesat. Asta nu te face să te simți oarecum inconfortabil?

Am clătinat din cap.

– Le-a furat, nu-i așa? A ucis un om. Cum își câștigă traiul?

– Nevastă-sa are bani, a răspuns Kathy Home. El doar se joacă cu peștișorii de aur.

– Peștișori de aur? am izbucnit eu. Să-l ia dracu'!

Ea și-a continuat drumul spre ieșire.

2

Ultima oară când fusesem în districtul Gray Lake ajutasem un membru al brigăzii antidrog, pe nume Bernie Ohls, să împuște un bandit, Poke Andrews. Dar asta se întâmplase mai sus, pe deal, departe de lac. Casa era ridicată pe al doilea nivel al spiralei formate de șoseaua ce șerpuia spre culme. Clădirea se înălța pe o terasă, împrejmuită de un zid de susținere crăpat, având în spate câteva parcele de pământ neocupate.

Pentru că inițial fusese un duplex, avea două uși și două scări. Pe una dintre intrări se afla un semn țintuit de grilaj, acoperind total ferestruica: *Formați 1432.*

Am parcat mașina și am urcat treptele dispuse în unghi drept, am trecut printre două rânduri de garoafe și am trecut peste alte câteva trepte, spre partea unde se vedea plăcuța. Aceea trebuie să

fi fost aripa ocupată de chiriaș. Am apăsat soneria. Nu a răspuns nimeni, așa că m-am mutat la cealaltă ușă. Nici acolo nu mi s-a deschis.

În timp ce așteptam, un Dodge gri cu două uși a dispărut, cu zgomot, în curbă, iar o fată micuță, îmbrăcată îngrijit în albastru, m-a privit pentru o clipă. Nu am văzut cine mai era în mașină. Nu am acordat prea multă atenție întâmplării. Nu știam că avea să fie important.

Am scos cheia lui Kathy Home și am intrat într-o sufragerie închisă, ce mirosea a ulei de cedru. Mobilierul se limita la strictul necesar, la ferestre avea perdele, iar pe sub draperii se zăreau dungi adânci de soare. Înăuntru se mai aflau o cameră micuță unde se servea masa, o bucătărie, un dormitor, care era evident al lui Kathy, o baie, un alt dormitor, mai în față, ce părea să fie folosit pe post de atelier de croitorie. Această cameră avea ușa comună cu cealaltă latură a casei.

Am descuiat-o și am pășit înăuntru, ca printr-o oglindă. Totul era inversat, cu excepția mobilei. În sufragerie se aflau două paturi identice, de o singură persoană și nu părea să fie locuită.

M-am îndreptat către încăperile din spate, trecând de a doua baie și am bătut la ușa închisă, ce corespundea celei de la dormitorul lui Kathy.

Niciun răspuns. Am încercat mânerul și am intrat. Bărbatul micuț, așezat pe pat, era probabil Peeler Mardo. Prima dată i-am observat picioarele, pentru că, deși purta pantaloni și cămașă, era desculț, iar membrele îi atârnau la capătul patului. Peste glezne era legat strâns cu o funie.

Călcâiele îi erau răni vii. În ciuda ferestrei deschise, în cameră se simțea miros de carne pârjolită și de lemn ars. Pe o masă se afla un fier de călcat electric, încă băgat în priză. M-am îndreptat într-acolo și l-am oprit.

M-am întors în bucătăria lui Kathy Home și am găsit în frigider o sticlă de Brooklyn Scotch. Am băut puțin din el, am inspirat adânc de câteva ori și am privit afară, la parcelele pustii de pământ. În spatele casei se afla o alee îngustă din beton și niște trepte înverzite, din lemn, ce coborau în stradă.

M-am întors în camera lui Peeler Mardo. Pe un scaun atârna haina de la un costum maro, cu dungi roșii, subțiri. Avea buzunarele întoarse și tot conținutul lor era împrăștiat pe podea.

El purta pantalonii costumului, iar buzunarele acestora erau și ele scoase în afară. Lângă tip, pe pat, erau împrăștiate niște chei, mărunțiș, o batistă și o cutiuță de metal, ca pudriera unei femei, din care se vărsase niște praf alb, lucitor. Cocaină.

Era un bărbat mărunțel, nu mai înalt de un metru șaizeci, cu păr friabil, castaniu și urechi mari. Ochii nu aveau o culoare anume. Erau doar ochi, foarte larg deschiși și păreau în bună măsură duși de pe această lume. Mâinile îi erau îndepărtate de corp, legate de încheieturi cu o funie trecută pe sub pat.

Am căutat să văd dacă e împușcat sau înjunghiat, dar nu am găsit niciun semn. Nu avea nicio rană pe trup, cu excepția celor de la călcâie. Șocul, un stop cardiac sau o combinație între cele două îi cauzase probabil decesul. Încă nu se răcise. Călușul din gura lui era deopotrivă cald și umed.

Am șters tot ce atinsesem și, înainte să ies din casă, am privit o vreme afară, de la fereastra din față a lui Kathy.

Ceasul indica trei și jumătate când am pășit în holul hotelului Mansion House și m-am îndreptat către tejgheaua tutungeriei din colț. M-am sprijinit de sticlă și am cerut un pachet de Camel.

Kathy Home mi-a aruncat pachetul, mi-a pus restul în buzunarul de la piept și mi-a oferit zâmbetul ei amabil de vânzătoare.

– Ei bine? Nu ți-a luat prea mult timp, a zis ea, uitându-se cu coada ochiului la un bețivan ce încerca să-și aprindă țigara după moda veche, cu cremenele și amnarul.

– Nu-i a bună, i-am spus. Ține-te tare.

S-a întors cu o mișcare rapidă și a făcut vânt, pe blatul de sticlă, unei cutii de chibrituri, în direcția bețivului. Tipul a dibuit după ele și a scăpat pe jos atât pachețelul, cât și țigara. Le-a adunat furios de pe podea și a plecat, uitându-se în spate, de parcă ar fi așteptat o lovitură.

Kathy se uita pe deasupra capului meu, cu privirea rece și goală.

– Sunt gata, a șoptit ea.

– Îți revine o jumătate din sumă, am anunțat eu. Peeler a ieșit din joc. I-au venit de hac în propriul

pat.

Ochii ei s-au îngustat. Două degete s-au crispat, pe sticlă, lângă cotul meu. O dungă albă și-a făcut apariția în jurul gurii ei. Asta a fost tot.

– Ascultă, i-am zis. Nu spune nimic până nu termin. A murit din cauza șocului. Cineva i-a ars picioarele cu un fier de călcat ieftin. Nu e al tău, am verificat. Aș zice că a murit destul de repede și n-ar fi putut mărturisi prea multe lucruri. Încă avea călușul în gură. Sincer să fiu, când m-am dus acolo, am crezut că e o vrăjeală. Acum nu mai sunt chiar atât de sigur. Dacă și-a dat drumul la limbă, suntem terminați, și noi, și Sype, doar dacă nu cumva îl găsesc eu primul. Tipii nu au avut niciun fel de scrupule. Dacă nu a cedat, mai avem încă timp.

Și-a întors capul, iar ochii ei ficși s-au îndreptat către ușa rotativă de la intrare. În obraji i-au răsărit pete albe.

– Și eu ce trebuie să fac? a șuierat ea.

Am tras spre mine o cutie de țigări învelite în foiță și am lăsat cheia să cadă în ea. Kathy a scos-o ușor cu degetele ei lungi și a ascuns-o.

– Când te duci acasă, o să-l găsești acolo. Tu nu știi nimic. Uită de perle, uită de mine. Când o să-i verifice amprentele or să vadă că a avut cazier și își vor da seama că e ceva în neregulă cu el.

Am desfăcut pachetul de țigări și am aprins una. Am privit-o pe Kathy câteva clipe. Nu s-a mișcat niciun centimetru.

– Poți să faci față? am întrebat-o. Dacă nu, acum ar fi momentul să o spui.

– Bineînțeles.

Sprâncenele ei s-au arcuit.

– Arăt eu a torționar?

– Te-ai căsătorit cu un escroc, i-am replicat sever.

Kathy a roșit, ceea ce și intenționam să obțin.

– Nu e un escroc! E doar un prost și jumătate! Nimeni nu gândește lucruri rele despre mine, nici măcar băieții de la unitate.

– Bine. Așa îmi place. Până la urmă, noi nu am omorât pe nimeni. Iar dacă vorbim acum, îți poți lua adio de la orice procent din recompensă, asta dacă va fi vreodată plătită.

– Ai al dracului de mare dreptate! a zis Kathy Home cu însuflețire. Of, vai de amărâtul ăla sfrijit! a adăugat ea, aproape printre suspine.

Am bătut-o pe braț, am zâmbit cât am putut de cordial și am plecat din Mansion House.

3

Compania de asigurări Reliance avea birourile în clădirea Graas – trei încăperi mici, care nu aveau niciun aer anume. Erau o organizație suficient de mare ca să se poarte cât doreau de mizerabil.

Pe șeful de filială îl chema Lutin, un bărbat între două vârste, cu chelie, privire calmă și degete delicate ce mângâiau o țigară pestriță. Stătea așezat

în spatele unui birou mare, plin de praf, și se holba liniștit la bărbia mea.

– Marlowe, zici? Am auzit de tine.

Și-a pus un deget mic și lucitor, pe cartea mea de vizită.

– Ce te preocupă? a continuat el.

Am rotit o țigară între degete și am coborât glasul.

– Mai ții minte perlele Leander?

Zâmbetul lui era domol, un pic plictisit.

– N-am cum să le uit. Compania a pierdut o sută cincizeci de mii de dolari din cauza lor. Pe atunci eram un inspector de asigurări tânăr și arogant.

– Am o idee, am zis eu. S-ar putea să pară o nebunie. Cred că și este, într-o bună măsură. Dar aș vrea să încerc ceva. Mai e valabilă recompensa de douăzeci și cinci de miare?

El a chicotit.

– Douăzeci, Marlowe. Am cheltuit chiar noi diferența. Îți pierzi timpul.

– E timpul meu. Atunci douăzeci. Cât sprijin îmi puteți oferi?

– Ce fel de sprijin?

– Îmi puteți da o scrisoare cu care să mă pot identifica la celelalte filiale ale voastre? În caz că trebuie să părăsesc statul. În caz că am nevoie de o vorbă bună din partea vreunei autorități locale.

– Mai exact unde, în afara statului?

I-am zâmbit. Și-a scuturat ușor țigara de marginea unei scrumiere și mi-a întors zâmbetul. Niciunul nu era sincer.

– Fără scrisoare, a răspuns el. Cei din New York nu ar accepta-o. Avem propriile noastre limite. Dar îți putem oferi sprijinul de care ai nevoie mai discret. Și cele douăzeci de mii, dacă pui mâna pe ele. Sunt însă convins că asta nu se va întâmpla.

– Nu? De ce? Nu ați găsit mărgelele alea. Au fost reale, nu?

– Bineînțeles că au existat. Și dacă se mai află pe undeva, ne aparțin. Dar două sute de miare nu rămân îngropate pe undeva douăzeci de ani și sunt scoase după aia la lumină.

– Bine. Dar e, în continuare, alegerea mea.

A scuturat puțin scrum din țigară și și-a îndreptat privirea către mine.

– Îmi place atitudinea ta, a spus el, chiar dacă ești țăcănit. Dar reprezint o organizație mare. Să zicem că te acopăr de acum înainte. Ce se întâmplă după aceea?

– Pierd. Voi ști că sunt acoperit. Joc de prea multă vreme jocul ăsta ca să-mi fie dor de acțiune. Voi renunța, mărturisesc tot ce știu autorităților și plec acasă.

– De ce ai face asta?

M-am aplecat din nou pe deasupra mesei.

– Pentru că, am zis eu încet, tipul care prinsese firul a mierlit-o azi.

– Aha, a făcut Lutin, frecându-și nasul.

– Și nu l-am omorât eu, am adăugat.

Nu am mai spus niciunul nimic pentru o vreme. Apoi Lutin a început:

– Nu vrei nicio scrisoare. Nici măcar n-ai lua-o cu tine. Și după ce mi-a spus chestia aia știi prea bine că nici nu aș îndrăzni să ți-o dau.

M-am ridicat, am zâmbit și m-am îndreptat către ușă. Lutin s-a săltat repede în picioare, a înconjurat biroul și și-a pus mâna lui mică și delicată pe brațul meu.

– Ascultă, știu că ești nebun, dar în cazul în care găsești într-adevăr ceva, predă-le băieților noștri. Avem nevoie de reclamă.

– Și eu cu ce dracu' crezi că trăiesc? am mârâit.

– Cu douăzeci și cinci de miare.

– Credeam că sunt doar douăzeci.

– Douăzeci și cinci. Și eu tot te mai cred țicnit. Sype n-a avut niciodată perlele. Dacă ar fi fost așa, ar fi făcut o înțelegere cu noi acum mulți ani.

– OK, am zis. Ai avut destul timp să te gândești.

Ne-am strâns mâinile, ne-am zâmbit ca doi băieți deștepți care știu că nu păcălesc pe nimeni, dar nu renunță sub nicio formă să încerce.

Era cinci fără un sfert când m-am întors la birou. Am băut vreo două păhărele, mi-am umplut pipa și m-am așezat pe scaun, întorcând situația pe toate părțile. A sunat telefonul.

– Marlowe? s-a auzit o femeie.

Era o voce șoptită, gâtuită și rece. Nu-mi era cunoscută.

– Mda.

– Ar fi bine să te vezi cu Rush Madder. Îl știi?

– Nu, am mințit. De ce ar trebui să mă întâlnesc cu el?

De la celălalt capăt s-a auzit brusc un hohot răsunător, rece de-ți îngheța sângele în vene.

– În legătură cu unu' cu dureri de picioare, a zis vocea.

Receptorul a clănțănit în furcă. Am închis și eu, am aprins un chibrit și am fixat peretele cu privirea, până ce flacăra mi-a ars degetele.

Rush Madder era un avocat ahtiat după bani, cu biroul în clădirea Quorn. Un speculant, un cârpaci de mâna a doua, un expert în construirea alibiurilor. Se preta la orice părea puțin necurat și de pe urma căruia câștiga ceva mai mult. Nu auzisem să se fi implicat vreodată în vreo afacere mare, cum ar fi să pârlească picioarele oamenilor.

4

Se apropia ora închiderii pe strada Spring. Taxiurile parcau lângă borduri, stenografele se pregăteau să plece mai devreme spre casă, tramvaiele se îmbulzeau unul în celălalt, iar polițiștii de la circulație îi împiedicau pe oameni să vireze la dreapta la stop, lucru, de altfel, absolut permis.

Clădirea Quorn avea o fațadă îngustă, de culoarea muștarului întărit, cu o dantură falsă, uriașă, la intrare. În repertoar se găseau numele unor dentiști ce te scăpau de probleme fără nicio durere, ale unora care te învățau cum să devii poștaș sau doar nume și numere fără nume. Rush Madder, avocat, figura la camera 619.

Am ieșit din liftul cu grilaj, ce tremura din toate încheieturile, m-am uitat la o scuipătoare murdară de pe un covor mizerabil din cauciuc, am pășit pe un coridor ce mirosea a chiștoace și am încercat clanța de sub geamul jivrat al camerei 619. Ușa era încuiată. Am bătut.

Dincolo de sticlă a apărut o umbră, iar ușa s-a deschis cu un scârțâit. În față mi-a apărut un bărbat solid, cu o bărbie moale și rotundă, sprâncene stufoase, negre, ten lucios și o mustața à la Charlie Chan, care îi făcea fața să pară mult mai grasă decât era în realitate.

Mi-a întins două degete îngălbenite de nicotină.

– Măi să fie, bătrânul copoi în persoană. Ochiul care nu uită niciodată. Marlowe, nu-i așa?

Am pășit înăuntru și am așteptat ca ușa să se închidă scârțâind în urma mea. Podeaua nu era acoperită de niciun covor, ci cu un linoleum maro. În cameră se aflau un birou plat și, perpendicular pe el, un scrin cu blatul acoperit de un compartiment, un seif mare și verde, ce părea ignifug, ca o pungă de la magazinul cu delicatese, două casete pentru dosare, trei scaune, un dulap încastrat în perete și un lavoar, în colț, lângă ușă.

– Ei, ei, stai jos, m-a poftit Madder. Mă bucur să te văd.

S-a fâțâit preocupat în spatele biroului și a reglat o pernă gonflabilă pentru scaun, după care s-a așezat pe ea.

– Drăguț din partea ta să treci pe aici. Ai ceva treburi?

M-am așezat, mi-am pus o țigară între dinți și l-am privit. Nu am rostit niciun cuvânt. L-am observat în timp ce broboanele de sudoare îi acopereau fruntea, sus, la baza părului. Apoi a apucat un creion și a început să facă niște semne pe sugativă. S-a uitat la mine scurt, cu o căutătură fulgerătoare, și din nou la hârtie. A vorbit, țintuind sugativa cu privirea.

– Vreo idee? a întrebat el încet.

– În legătură cu ce?

Nu și-a îndreptat ochii spre mine.

– Despre cum am putea să facem noi o mică afacere. Să zicem, în nestemate.

– Cine era vrăbiuța? l-am întrebat.

– Ce zici? Ce vrăbiuță?

Tot nu mă privea.

– Cea care mi-a telefonat.

– Te-a sunat cineva?

M-am întins după telefonul lui, model vechi. Am ridicat receptorul și am început să formez foarte încet numărul de la sediul poliției. Știam că va recunoaște cifrele ca pe propria pălărie.

S-a aplecat spre mine și a apăsat pe furcă.

– Acum, ascultă-mă, a mârâit el. Ești prea rapid. De ce suni curcanii?

I-am răspuns la fel de încet:

– Vor să vorbească cu tine. În legătură cu o duduie care cunoaște un tip cu dureri de picioare.

– Chiar trebuie să se întâmple așa?

Gulerul îl strângea acum. Bărbatul a tras de el.

– Din partea mea, nu. Dar dacă crezi că o să stau aici și o să te las să te joci cu nervii mei, atunci n-am de ales.

Madder a deschis o tabacheră plată, metalică și și-a împins o țigară între buze, cu un sunet precum cel făcut de cineva care eviscerează un pește. Mâna îi tremura.

– Bine, a zis el grav. Bine. Nu te enerva.

– Nu mă mai aburi, m-am răstit eu. Vorbește ca lumea. Dacă ai o treabă pentru mine înseamnă că e una prea murdară ca să mă ocup de ea. Dar măcar o să te ascult.

El a dat din cap. Acum se simțea în largul lui. Știa că e o cacealma. A scos un fir rotitor de fum și l-a privit în timp ce plutea în sus.

– E-n regulă, a zis el cu glasul egal. Din când în când și eu mai fac pe prostu'. Chestia e că noi suntem inteligenți. Carol te-a văzut intrând în casă și apoi ieșind. Nu a apărut niciun om al legii.

– Carol?

– Carol Donovan. O prietenă de-a mea. Ea te-a sunat.

Am dat din cap.

– Continuă, l-am îndemnat.

El a rămas tăcut. Stătea acolo și mă priveau cu ochii ficși, ca de cucuvea.

Am zâmbit, m-am aplecat puțin peste masă și am zis:

– Uite ce cred eu că te frământă. Nu știi de ce am intrat în casă sau de ce nu am chemat poliția. E simplu. Am crezut că e un secret.

– Nu facem decât să ne jucăm unul cu celălalt, a replicat Madder, cu acreală.

– Prea bine, am spus. Hai să vorbim despre perle. Așa îți este mai ușor?

Ochii i-au lucit. Dorea să se lase purtat de entuziasm, dar nu a făcut-o. A vorbit în continuare pe un ton jos, rece:

– Carol l-a cules de pe stradă într-o noapte pe tipul ăla mic. Un drogat sfrijit, acoperit de zăpadă, dar cu o idee fixă în dovleacul ăla al lui. Zicea ceva despre niște perle, un tip bătrân de prin nord-vest sau din Canada, care le-a șutit acum mult timp și care încă le avea. Numai că nu voia în ruptul capului să spună cine este babacul sau unde se află. Șiret. Nu voia să cedeze sub niciun chip. Nu știam de ce.

– Voia să i se ardă picioarele, am încercat eu un răspuns.

Lui Madder i-au tremurat buzele și picăturile mici de transpirație i-au lucit din nou în păr.

– Nu am făcut eu așa ceva, a zis el gâtuit.

– Tu sau Carol, ce mai contează? Mărunțelul a murit. Polițiștii pot să o considere crimă. Tu n-ai aflat ce voiai. De asta sunt aici. Crezi că am informații suplimentare. Ia-ți gândul. Dacă aș cunoaște detaliile, n-aș mai fi venit aici, iar dacă tu le-ai cunoaște, nu m-ai fi chemat. Corect?

El a zâmbit, foarte lent, de parcă l-ar fi durut. S-a opintit în scaun și a tras un sertar, aflat mai în spate, dintr-o parte a biroului, a pus pe masă o sticlă maro, frumos modelată, și două pahare vărgate. A șoptit:

– Facem pe din două. Tu și cu mine. O las pe Carol pe dinafară. E prea al dracului de dură, Marlowe. Am întâlnit femei aprige, dar ea e sineala de pe platoșa armurii. Și nici nu ți-ar fi trecut prin cap, uitându-te la ea, nu-i așa?

– Am văzut-o?

– Presupun. Ea așa zice.

– Ah, fata din Dodge.

El a încuviințat și a turnat binișor în cele două pahare, a pus sticla jos și s-a ridicat.

– Apă? Mie așa îmi place să-l beau.

– Nu, am răspuns, dar de ce vrei să împarți cu mine? Nu știu mai multe decât mi-ai zis. Sau în orice caz, foarte puține. Oricum, nu atât de multe pe cât trebuie să cunoști tu, de vrei să mergi atât de departe.

S-a uitat cu jind, peste pahare.

– Știu unde pot găsi cincizeci de miare pentru perlele Leander, de două ori față de cât ai putea obține. Îți pot da partea ta și să îmi rămână și mie.

Tu ai acoperirea de care am nevoie ca să lucrez liber. Apă?

– Fără, am spus.

S-a dus către lavoarul încastrat în perete și a dat drumul la robinet. A venit înapoi cu paharul pe jumătate plin. S-a așezat din nou, a rânjit și l-a ridicat.

Am băut.

5

Până acum făcusem doar patru greșeli. Prima era că mă amestecasem în afacere de la bun început, chiar dacă o făcusem de dragul lui Kathy Home. A doua era că nu renunțasem după ce-l găsisem mort pe Peeler Mardo. A treia că îi permisesem lui Rush Madder să vadă că știam despre ce vorbea. A patra, whisky-ul, era cea mai gravă.

Avea un gust ciudat, chiar și după ce-l dădusem pe gât. Apoi a urmat un scurt moment de luciditate când mi-am dat seama, exact ca și cum aș fi văzut, că Rush își înlocuise băutura cu una inofensivă, ascunsă în dulap.

Am stat liniștit o clipă, cu paharul între vârfurile degetelor, adunându-mi puterile. Chipul lui Madder a început să se facă din ce în ce mai mare, rotund și încețoșat. În timp ce mă privea, sub mustața à la Charlie Chan, pâlpâia un rânjet larg.

Mi-am întins mâna spre buzunarul de la șold și am scos o batistă mototolită. Matraca mică, înfășurată

în ea, nu părea să se vadă. Cel puțin Madder nu se mai mișca, după ce-și băgase mâna sub haină.

M-am ridicat și m-am legănat ca beat înainte și l-am lovit fix în creștet.

S-a sufocat. A început să se ridice. L-am lovit în maxilar. Corpul i s-a moleșit, iar mâna, lunecând de sub haină, a răsturnat paharul pe tăblia biroului. Am așezat recipientul în picioare, am rămas tăcut o vreme, ascultând, luptându-mă să alung senzația bruscă de amețeală, ce-mi provoca greață.

M-am îndreptat către o ușă ce dădea în altă cameră și am încercat să o deschid. Era încuiată. De acum deja mă clătinam. Am tras un scaun spre ușa de la intrare și i-am proptit spătarul sub clanță. M-am sprijinit gâfâind și scrâșnind din dinți de tăblia ușii, blestemându-mi proastele decizii. Am scos o pereche de cătușe și m-am întors la Madder.

Din dulapul cu haine a ieșit o tânără foarte drăguță, brunetă, cu ochi cenușii, care a îndreptat spre mine un pistol de calibru .32.

Purta un costum albastru, foarte strâmt. Pe frunte îi cădea într-un unghi brusc o pălărie de forma unei farfurii întoarse. La tâmple i se ițeau șuvițe de păr negru, lucitor. Ochii aveau culoarea ardeziei gri, reci și totuși vioi. Chipul îi era proaspăt, tânăr și delicat și dur ca o daltă.

– Gata, Marlowe. Întinde-te și lasă-te pradă drogului. Ești terminat.

M-am împleticit în direcția ei, fluturând matraca. Ea a clătinat din cap. Când și-a mișcat fața, chipul i s-a mărit sub ochii mei. Trăsăturile i s-au schimbat și-au început să pâlpâie. Arma din mâna ei semăna ba cu un tunel, ba cu o scobitoare.

– Nu te mai prosti, Marlowe, a zis ea. Tu ai parte de câteva ore de somn, iar noi de un avans. Nu mă face să trag. Să știi că o fac.

– Lua-te-ar dracu'! am bâlbâit eu. Te cred în stare.

– Foarte bine, drăguțule. Sunt o femeie care știe clar ce vrea. E în regulă. Așază-te.

Podeaua s-a ridicat și s-a ciocnit de mine. M-am așezat pe ea, ca pe o plută, într-o mare învolburată. M-am sprijinit pe mâinile ce parcă nu-mi mai aparțineau. De-abia simțeam podeaua. Mâinile îmi erau amorțite. Tot corpul era amorțit.

Am încercat să o descurajez.

– Ha-a! D-doamna C-criminal! am chicotit eu.

A izbucnit într-un râs rece, pe care de-abia l-am auzit. În cap parcă îmi băteau zeci de tobe de război, dintr-o junglă îndepărtată. Prin fața ochilor mi se mișcau valuri de lumină, umbre și auzeam un foșnet ca adierea vântului printre copaci. Nu voiam să mă întind. Până la urmă am cedat.

Vocea fetei venea de foarte departe, o voce ca de spiriduș:

– Să împărțiți pe din două, nu? Nu-i plac metodele mele, nu? Binecuvântată fie-i inima mare și blândă. Mai vedem noi ce s-alege de el.

În timp ce mă lăsam dus, mi s-a părut că simt o zdruncinătură înăbușită, ce semăna cu o împușcătură. Speram că-l ochise pe Madder, dar nu era cazul. Doar mă ajutase să adorm mai repede, cu propriul meu baston.

Se făcuse noapte, când mi-am revenit. Ceva a zdrăngănit puternic deasupra capului meu. Prin

fereastra deschisă, de dincolo de birou, o lumină galbenă pâta zidul unei clădiri. Apoi obiectul a pocnit iar și lumina s-a stins. Era un panou publicitar de pe acoperiș.

M-am ridicat de pe podea ca un om ce se chinuie să iasă din morcilă. M-am îndreptat, cu picioarele ca de plumb, spre chiuvetă și m-am stropit cu apă pe față, mi-am pipăit creștetul și am tresărit, m-am împleticit până la ușă și am găsit întrerupătorul.

În jurul biroului zăceau hârtii împrăștiate, creioane rupte, plicuri și o sticlă maro, goală, de whisky, chiștoace și scrum. Debandada sertarelor golite la repezeală. Nu m-am deranjat să caut în niciunul dintre ele. Am părăsit biroul, am coborât în stradă, în liftul scuturat de zgâlțâituri, am intrat într-un bar și mi-am luat un brandy, apoi m-am urcat în mașină și m-am dus acasă.

Mi-am schimbat hainele, am pregătit bagajul, am băut niște whisky și am răspuns la telefon. Era în jur de nouă și jumătate.

De la celălalt capăt s-a auzit vocea lui Kathy Home:

– Văd că încă nu ai plecat. Speram să fie așa.

– Ești singură? am întrebat-o, încă răgușit.

– Da, dar de puțin timp. Casa a fost plină de gabori câteva ore. S-au purtat foarte drăguț, având în vedere situația. Au ajuns la concluzia că a fost vorba de o răzbunare mai veche.

– Iar acum e foarte posibil ca telefonul să fie ascultat, am mârâit eu. Și unde se presupune că trebuia să plec?

– Păi, știi tu. Mi-a zis iubita ta.

– O tipă brunetă? Foarte rece? Pe nume Carol Donovan?

– Avea cartea ta de vizită. De ce, nu este…

– N-am nicio iubită, am zis sumbru. Și presupun că din întâmplare, fără să te gândești, ți-a scăpat și numele unui oraș din nord. Nu-i așa?

– D-da, a încuviințat Kathy cu vocea pierită.

Am prins zborul de la miezul nopții, spre nord.

A fost o călătorie plăcută, cu excepția faptului că m-a durut capul și m-a chinuit o sete nebună după apă rece ca gheața.

6

Hotelul Snoqualmie din Olympia se afla pe șoseaua Capitol, cu vedere la obișnuitul parc pătrățos, ca în toate orașele. Am ieșit pe ușa cafenelei și am mers în josul unui deal, unde ultimul murmur singuratic al canalului Puget murea și reverbera, lovindu-se de un șir de cheiuri părăsite. În prim-plan se vedeau doar grămezi de lemne de foc, legate laolaltă, și niște bătrâni făcându-și de lucru printre stive sau șezând pe cutii, fumând pipă. În spatele lor atârnau niște semne: *Lemne de foc și vreascuri. Livrare gratuită.*

În fundal răsărea o stâncă joasă, iar pinii vajnici ai nordului înfruntau cerul gri-albăstrui.

Doi dintre bătrâni stăteau pe cutii, la câțiva metri depărtare unul de celălalt, ignorându-se reciproc.

M-am îndreptat către unul dintre ei. Purta pantaloni de cord și ceva ce părea a fi o scurtă, roșu cu negru. Pălăria de fetru era îmbâcsită de sudoarea a douăzeci de veri. Cu una dintre mâini ținea strâns o pipă scurtă, neagră, iar cu degetele înnegrite ale celeilalte încerca să smulgă cu grijă, concentrat, un fir de păr lung și cârlionțat ce-i ieșea din nas.

Am pus o cutie pe o parte, m-am așezat, mi-am umplut propria pipă, am aprins-o și am suflat un norișor de fum. Am fluturat cu mâna spre apă și am spus:

– Nici n-ai zice că asta se varsă în Oceanul Pacific.

El s-a uitat la mine.

– Liniștit ca într-o fundătură, calm, ca orașul vostru. Îmi place un astfel de oraș, am adăugat.

El a continuat să mă fixeze cu privirea.

– Aș pune pariu, am continuat, că un om care a trăit într-un loc ca ăsta cunoaște pe toată lumea din oraș și din cel vecin.

– Pe cât pui rămășag? a răspuns el.

Am scos din buzunar o monedă argintie, de un dolar. Încă mai aveau câteva din astea pe aici. Omul a analizat banul, a dat din cap și a smuls brusc firul lung ce-i atârna din nas și l-a privit în lumină.

– Ai pierde, a spus el.

Am pus dolarul pe genunchi.

– Știi pe cineva pe aici care să aibă o grămadă de peștișori de aur? l-am întrebat.

Se uita fix la bănuț. Celălalt bătrân din apropiere purta salopetă și pantofi fără șireturi. Și el se holba la monedă. Amândoi au scuipat în același timp. Primul a spus:

– E o țâră cam surd.

S-a ridicat lent și s-a dus către o colibă construită din scânduri de lungimi inegale. A intrat, trântind ușa.

Celălalt om și-a aruncat arțăgos securea, a scuipat în direcția ușii închise și a plecat, dispărând printre teancurile de surcele.

Omul îmbrăcat în scurtă roșie a scos capul afară.

– Numa' crabi de pe canal, a zis el și a trântit din nou ușa.

Am băgat dolarul înapoi în buzunar și m-am întors spre deal. Mi-am dat seama că ar fi durat prea mult să le învăț limba.

Șoseaua Capitol se deschidea către nord și către sud. Un tramvai lent, verde, făcea curse către un loc numit Tumwater. În depărtare puteam zări clădirile guvernului. Către nord, strada trecea pe lângă două hoteluri și câteva magazine și se ramifica la dreapta și la stânga. Spre dreapta se aflau Tacoma și Seattle. Stânga ducea către un pod și peninsula Olympic.

Dincolo de această bifurcație, șoseaua devenea dintr-odată învechită și deteriorată, iar asfaltul era crăpat. De-a lungul ei se aflau un restaurant chinezesc, un cinematograf, cu ușa și ferestrele blocate de scânduri, și un amanet. Deasupra trotuarului mizer ieșea în relief un semn pe care stătea scris: *Tutungerie*, iar mai jos, cu litere mici,

ca și cum ar fi sperat că nimeni nu se va uita acolo: *Biliard.*

Am intrat și am trecut pe lângă un suport pentru reviste deocheate și o vitrină pentru țigări, care avea muște înăuntru. La stânga se aflau o tejghea lungă din lemn, câteva jocuri electronice și o singură masă de biliard. Trei puști își făceau de lucru cu jocurile, iar un bărbat înalt și slab, cu un nas lung și fără bărbie, juca biliard de unul singur, cu o țigară stinsă între buze.

M-am așezat pe un taburet, iar durul chelios, de după tejghea, s-a ridicat de pe scaun, și-a șters mâinile de un șorț gri și gros și și-a dezvelit un dinte de aur.

– Un whisky, am cerut. Știi pe cineva care are peștișori de aur?

– Mda, a răspuns el. Nu.

A turnat ceva în spatele tejghelei și mi-a împins un pahar din sticlă groasă.

– Două înghițituri.

Am mirosit lichidul și am strâmbat din nas.

– *Da*-ul s-a referit la băutură?

Cheliosul a ridicat o sticlă cu o etichetă pe care scria: *Cremă Dixie din whisky de secară. Fără aditivi. Garantat. Vechi de cel puțin patru luni*.

– OK, am spus. Văd că tocmai l-ai primit.

Mi-am turnat niște apă în pahar și am băut. Avea gustul unei culturi bacteriologice de holeră. Am pus pe tejghea douăzeci și cinci de cenți. Barmanul și-a dezvelit dintele de aur și din cealaltă parte a

maxilarului, s-a prins puternic cu mâinile de blat și și-a împins bărbia spre mine.

– Ce-a fost cu poanta aia? a întrebat el, aproape cu blândețe.

– Tocmai ce m-am mutat, am răspuns. Caut niște peștișori de aur pentru fereastra de la intrare. Peștișori de aur.

Barmanul a replicat foarte încet:

– Arăt eu ca unul care ar cunoaște pe cineva cu peștișori de aur?

Chipul îi era puțin palid.

Năsosul ce jucase biliard de unul singur și-a așezat tacul în suport și s-a îndreptat cu pași mari spre tejghea, lângă mine, și a aruncat cinci cenți pe tăblie.

– Fă-mi o cola cu sifon, până nu-ți dai drumul pe tine, s-a adresat el barmanului.

Cheliosul s-a desprins de tejghea cu mare efort. M-am uitat să văd dacă degetele lui nu lăsaseră vreo urmă în lemn. A turnat băutura răcoritoare, a agitat-o cu o lopățică din plastic și a lăsat-o pe tejghea. A inspirat adânc și a expirat pe nas, a mormăit ceva și s-a îndreptat spre o ușă pe care scria *Toaletă*.

Năsosul a ridicat băutura și s-a uitat la mine, reflectându-se într-o oglindă mânjită din spatele barului. Partea din stânga a gurii lui a tresărit scurt. S-a auzit o voce stinsă:

– Ce face Peeler?

Mi-am apăsat degetul mare de arătător, le-am dus la nas, am mirosit în aer și am clătinat din cap cu tristețe.

– Trage linii, nu?

– Mda, am replicat. Cum spuneai că te cheamă?

– Zi-mi Scăpătatu'. Întotdeauna călătoresc spre vest. Crezi că o să-și țină gura?

– O să și-o țină, l-am asigurat.

– Cum îți zice?

– Dodge Willis, El Paso, am răspuns.

– Ai *fro* cameră pe undeva?

– La hotel.

A lăsat paharul gol pe tejghea.

– Hai să pălăvrăgim.

7

Am urcat în camera mea și ne-am așezat, uitându-ne unul la celălalt cât timp am dat pe gât vreo două pahare de whisky cu apă și gheață. Scăpătatu' m-a analizat subtil cu ochii lui apropiați, inexpresivi. Până la urmă a ajuns să se holbeze de-a dreptul, cântărind totul în minte.

Am sorbit din băutura mea și am așteptat. În cele din urmă a rostit, fără să-și miște buzele, cum fac pușcăriașii:

– Cum de n-a venit Peeler *în* persoană?

– Pentru același motiv pentru care nu a rămas când a fost aici.

– Și care e ăla?

– Dă-ți singur seama, am replicat.

A dat din cap ca și cum aș fi zis ceva cu tâlc. Apoi a adăugat:

– Cât valorează cea mai mare recompensă?

– Douăzeci și cinci de miare.

– O nebunie.

Scăpătatu' vorbea cu emfază, ba chiar batjocoritor.

M-am lăsat pe spate și am aprins o țigară, am suflat fumul spre fereastra deschisă și l-am urmărit cum e smuls și destrămat de adierea vântului.

– Ascultă, a zis bărbatul, nemulțumit. Nu te știu de la rubrica de sport din ziarul de duminica trecută. S-ar putea să fii numai lapte și miere. Nu știu, pur și simplu.

– De ce m-ai ajuta? am întrebat eu.

– Păi, ai știut parola, nu?

Atunci am înțeles. I-am zâmbit larg:

– Mda. Peștișori de aur era parola. Tutungeria era locul de întâlnire.

Chipul lui lipsit de orice expresie îmi spunea că am dreptate. Era una dintre acele ocazii, care apar doar în vise, dar nici așa nu știi cum să te descurci cu ele.

– Păi, și care e următoarea mișcare? a întrebat tipul, trăgând cu gura un cub de gheață din pahar și molfăindu-l.

Am izbucnit în râs.

– OK, tipule, îmi place că ești precaut. Am putea continua așa săptămâni întregi. Hai să dăm cărțile pe față. Unde-i babacul?

Bărbatul și-a strâns buzele, și le-a umezit și le-a strâns din nou. A lăsat paharul jos, foarte încet, iar mâna dreapta i-a alunecat moale pe lângă coapsă. Știam că făcusem o greșeală, că Peeler știa exact unde se află moșul. Așadar, ar fi trebuit să știu și eu.

Nimic din glasul lui Scăpătatu’ nu indica eroarea.

– Vrei să zici că de ce nu-mi dau *eu* cărțile pe față, ca să te poți uita la ele. N-ai să vezi, a izbucnit el furios.

– Atunci ce zici de asta? am mârâit eu. Peeler e mort.

O sprânceană și colțul gurii i-au tresărit. Ochii i-au devenit și mai goi ca înainte, dacă se poate închipui așa ceva. În voce se simțea un scârțâit ușor, ca un deget trecut peste o suprafață din piele uscată.

– Cum adică?

– Niște adversari de care n-ați știut niciunul.

M-am aplecat înainte și am zâmbit.

Arma a sclipit ușor, cu un licăr albastru, metalic, în lumina răsăritului. De-abia am văzut de unde a

apărut. Țeava mi s-a ivit deodată în fața ochilor, țintuindu-mă, rotundă, întunecată și goală.

– Te joci cu cine nu trebuie, a spus tipul, fără vlagă. Nu-s vreo adăpătoare pentru escroci.

Mi-am încrucișate brațele, având grijă să-mi țin mâna dreaptă la vedere.

– M-aș fi jucat, dacă asta era într-adevăr o poantă. Dar nu e. Peeler s-a prostit cu o fată și tipa l-a tras de limbă până la un punct. Nu i-a zis unde să-l găsească pe bătrân. Așa că ea și cu șeful ei s-au dus la Peeler acasă. I-au aplicat un fier de călcat încins pe tălpi. A murit din cauza șocului.

Scăpătatu' nu părea impresionat.

– Să știi că mai am suficient timp pentru povești, a zis.

– Și eu la fel, m-am burzuluit eu, prefăcându-mă furios. Nu mi-ai spus nimic care să valoreze dracului cu adevărat ceva, cu excepția faptului că îl știi pe Peeler.

Și-a învârtit arma pe degetul sprijinit de trăgaci și a privit-o rotindu-se.

– Moșu' Sype e în Westport, a răspuns, ca și cum era ceva întâmplător. Asta are vreo importanță pentru tine?

– Mda. Are mărgelele?

– De unde dracu' să știu?

A echilibrat arma din nou și a lăsat-o să-i cadă pe coapsă. Nu mai era îndreptată spre mine.

– Unde-s *adversarii* ăia de care ai pomenit?

– Sper că m-am descotorosit de ei, am replicat. Nu-s prea sigur. Pot să-mi pun mâinile jos și să iau o înghițitură?

– Mda, dă-i bătaie. Cum ai intrat pe fir?

– Peeler a fost chiriașul nevestei unui prieten de-al meu, care e la mititica. O fată cinstită, de încredere. El i-a povestit și tipa mi-a vândut mie pontul.

– După „lovitură ? Tu cum împarți banii? Jumătatea mea e asigurată.

Am băut și am împins paharul într-o parte.

– E pe dracu'.

Arma s-a ridicat doi centimetri și a căzut la loc.

– Câți suntem în total? a izbucnit el.

– Trei, acum că Peeler a ieșit din joc. Asta dacă facem față competiției.

– Ăia care frig picioare? N-ai nicio grijă. Cum arată?

– Bărbatul se numește Rush Madder. E un avocățel din sud, cincizeci de ani, gras, mustață subțire, curbată în jos, brunet, cu părul rărit în creștet, un metru șaptezeci și cinci, optzeci de kilograme, nu cine știe ce viteaz. Fata, Carol Donovan, e brunetă, ochi cenușii, drăguță, trăsături fine, între douăzeci și cinci și douăzeci și opt de ani, un metru șaizeci, cincizeci și ceva de kilograme, ultima oară purta haine albastre, foarte strâmte. Ea e dura în combinația lor.

Tipul a dat din cap indiferent și a pus arma deoparte.

– O dăm noi pe brazdă, dacă-și vâră nasul, a zis el. Am o rablă acasă. Hai să facem o plimbare pe autostradă către Westport și să căutăm acolo. Ai putea să te interesezi mai ușor de chestia cu peștișorii de aur. Am auzit că e înnebunit după ei. Eu o să mă dau la fund. E prea versat pentru mine, cu toți anii ăia de pușcărie. Spăl putina.

– Minunat, am exclamat încântat. Și eu sunt un împătimit al peștișorilor de aur.

Scăpătatu' s-a întins după sticlă, a turnat două degete de scotch și a așezat-o la loc. S-a ridicat, și-a îndreptat gulerul, apoi și-a împins maxilarul lui lipsit de bărbie cât a putut de în afară.

– Da' să nu faci *fro* greșeală, amice. O să fii strâns cu ușa. O să se lase cu fugăriri prin pădure și niscaiva zgâlțâieli. Posibil să te și răpească.

– E-n regulă, am răspuns. Ne acoperă tipii de la asigurări.

Scăpătatu' a tras în jos de colțurile vestei și și-a frecat la spate gâtul subțire. Eu mi-am pus pălăria, am băgat sticla de scotch în valiza de lângă scaunul pe care stătusem, m-am îndreptat către fereastră și am închis-o.

Am pornit spre ușă. Chiar în timp ce îmi întindeam mâna spre clanță, în lemn s-a auzit bătaia unor degete. I-am făcut semn lui Scăpătatu' să se lipească de zid. M-am uitat o clipă la ușă și apoi am deschis-o.

Cele două arme m-au întâmpinat, ridicate la aproape același nivel, una mică, de calibru .32, și una mai mare, Smith & Wesson. N-au putut intra amândoi deodată, așa că fata a pășit prima în cameră.

– Ei bine, grozavule, a zis ea laconic. Se-anunță ceață. Vezi dacă mai poți ajunge.

8

M-am dat înapoi. Cei doi vizitatori m-au flancat. M-am împiedicat de valiză, am căzut pe spate, pe podea, și m-am rostogolit pe-o parte, mormăind.

Scăpătatu' a spus, relaxat:

– Jos pistoalele, tovarăși. Acușica!

Două capete s-au răsucit brusc, întorcându-și privirea de la mine, iar eu am dat drumul armei, lângă mine. Am continuat să mă vait.

A urmat o scurtă pauză. Nu am auzit niciun pistol căzând. Ușa era încă larg deschisă, iar Scăpătatu' lipit de perete, mai mult sau mai puțin în spatele ei.

Fata a sâsâit printre dinți:

– Acoperă copoiul, Rush, și închide ușa. Slăbănogul nu poate să tragă aici. Nimeni nu poate. Apoi a adăugat, atât de încet încât abia am reușit să aud: Trântește-o!

Rush Madder a traversat camera, împleticindu-se, ținând Smith & Wessonul îndreptat spre mine. Stătea cu spatele la Scăpătatu', iar asta îl făcea să-și dea ochii peste cap. Îl puteam împușca destul de ușor, dar nu era cazul. Scăpătatu' stătea cu picioarele larg desfăcute, iar limba i se ivea dintre buze. Ceva ce s-ar fi putut numi un zâmbet îi încrețea ochii inexpresivi.

Se uita fix la fată, iar ea la el. Armele lor erau îndreptate una către cealaltă.

Rush Madder a ajuns la ușă, a prins-o de margine și a împins-o cu putere. Știam exact ce urma să se întâmple. În momentul în care ușa avea să se izbească, pistolul de calibru .32 avea să se descarce. Nu putea fi auzit, dacă se declanșa la momentul potrivit. Zgomotul exploziei avea să fie mascat de bubuitul ușii.

M-am întins, am prins-o pe Carol Donovan de gleznă și am tras-o puternic.

Ușa s-a trântit. Arma ei s-a descărcat și glonțul a mușcat din tavan.

Tipa s-a întors spre mine, lovindu-mă.

– Și cu asta, basta! Hai să mergem! a spus Scăpătatu' cu vocea lui tărăgănată și molatică, și totuși pătrunzătoare.

Ciocănelul a țăcănit din nou, pe Coltul lui.

Ceva din glasul lui a liniștit-o pe Carol Donovan. S-a relaxat, și-a lăsat pistolul să cadă într-o parte, pe lângă ea, și s-a îndepărtat de mine, aruncându-mi o privire sălbatică.

Madder a întors cheia în broască și s-a sprijinit de lemn, gâfâind. Pălăria îi căzuse pe o ureche și capetele a două benzi adezive răsăreau de sub boruri.

Nimeni nu a făcut nicio mișcare, cât timp am observat toate acestea. Pe hol nu se auzeau pași sau vreo alarmă. M-am așezat în genunchi, am împins arma, ascunzând-o, m-am ridicat în picioare și m-am îndreptat către fereastră. Niciunul

dintre trecători nu se uita în sus, spre etajele superioare ale hotelului Snoqualmie.

M-am așezat pe pervazul lat, demodat, și mi-am luat o mină ușor jenată, ca și cum preotul ar fi spus un cuvânt urât.

– Cap-sec ăsta e partenerul tău? s-a răstit fata la mine.

Nu am răspuns. Chipul i s-a îmbujorat încet, iar ochii i-au fulgerat. Madder a întins o mână către ea și a început să se precipite:

– Hei, Carol, ascultă-mă. Nu așa se rezolvă problemele de genul ăsta…

– Taci!

– Mda, a bâiguit Madder. Bineînțeles.

Scăpătatu' i-a aruncat o privire leneșă fetei, pentru a treia sau a patra oară. Pistolul i se sprijinea ușor de șold, iar întreaga lui atitudine era complet relaxată. Speram ca fata să nu se fi lăsat păcălită, când îl văzuse că-și trage pistolul.

– Am auzit despre voi doi. Care vă e oferta? Nici n-aș sta să ascult, dar nu suport împușcăturile, a spus el lent.

– E destul pentru patru persoane, a răspuns tipa.

Madder a dat energic din capul lui mare și a reușit chiar să schițeze un zâmbet.

Scăpătatu' mi-a aruncat o privire. Am încuviințat:

– Atunci patru să fie, a oftat el. Dar asta-i limita. Mergem la mine să discutăm. Nu-mi place locul ăsta.

– Trebuie să fim discreți, a zis fata pe un ton răutăcios.

– Discreți ca niște morți, a replicat Scăpătatu', tărăgănat. Am văzut o grămadă din ăștia. De asta o să judecăm problema. Nu-i vreun spectacol cu împușcături.

Carol Donovan a scos o geantă din velur de sub brațul stâng și a vârât arma înăuntru. A zâmbit. Era drăguță când zâmbea.

– Eu am pariat, a zis ea încetișor. Mă bag. Unde mergem?

– Pe strada Water. Luăm taxiul.

– Condu-ne, șefu'!

Am ieșit din cameră și ne-am urcat în lift, ca patru persoane prietenoase, traversând holul ticsit cu coarne și păsări împăiate și flori sălbatice presate sub rame din sticlă. Taxiul a pornit pe șoseaua Capitol, a trecut pe lângă piață și pe lângă un bloc de apartamente mare și roșiatic, ce depășea necesitățile orașului, cu excepția perioadelor în care aici se cazau reprezentanții guvernului. Am mers de-a lungul benzilor rutiere, pe lângă clădirile Capitol din depărtare și porțile înalte, încuiate, ale vilei guvernatorului.

Aleile erau mărginite de stejari. Din spatele zidurilor ce împrejmuiau grădinile se observau câteva case mărișoare. Taxiul a trecut în fugă pe lângă ele și a virat pe un drum ce ducea către capul canalului. În scurt timp, într-un luminiș îngust, delimitat de copaci înalți, s-a ițit o casă. Apa lucea în spatele trunchiurilor. Clădirea avea o verandă acoperită, o peluză năpădită de ierburi putrede și tufișuri crescute la întâmplare. La capătul unui drum de mașină, acoperit cu pământ, se vedea o

magazie, iar la umbra ei se adăpostea o mașină decapotabilă, de modă veche.

Am ieșit și am plătit taxiul. Toți patru l-am urmărit cu grijă cum dispare. Apoi Scăpătatu' a zis:

– Eu stau la etaj. Aci jos locuiește o profesoară. Nu-i p'acasă. Hai sus și să discutăm.

Am traversat peluza, către verandă, iar Scăpătatu' a deschis o ușă și a arătat în sus, spre niște trepte înguste.

– Mai întâi doamnele. Poftim, frumoaso. În orașul ăsta nicio ușă nu stă încuiată.

Fata i-a aruncat o privire glacială și a trecut pe lângă el, îndreptându-se către scări. Am urmat eu, apoi Madder și, la sfârșit, Scăpătatu'.

Singura cameră la care se limita aproape întregul etaj al doilea era întunecată din cauza coroanelor copacilor, avea o lucarnă, o canapea extensibilă împinsă sub panta formată de acoperiș, o masă, niște scaune din răchită, un radio mic și o sobă rotundă, neagră, așezată în mijlocul încăperii.

Scăpătatu' s-a dus într-o bucătărioară și s-a întors cu o sticlă pătrățoasă și niște pahare. A turnat băutura, a luat unul și le-a lăsat pe celelalte pe masă.

Ne-am servit singuri și ne-am așezat.

Scăpătatu' și-a dat băutura pe gât dintr-o sorbitură și s-a aplecat să-și așeze paharul pe podea. Când s-a întors, ținea Coltul.

În liniștea mormântală ce se lăsase brusc l-am auzit pe Madder înghițind în sec. Gura tipei s-a crispat ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în

râs. Apoi fata s-a aplecat înainte, ținându-și paharul deasupra genții, cu mâna stângă.

Buzele lui Scăpătatu' desenau o linie subțire și dreaptă.

– Și ziceți că pârliți picioare, nu? a zis el ușor și cu precauție.

Madder s-a înecat și a început să dea din mâinile lui grase. Coltul s-a îndreptat fulgerător către el. Și-a așezat palmele pe genunchi și și-a prins strâns rotulele între degete.

– Și măcar de-ați fi buni la asta, a continuat Scăpătatu' pe un ton obosit. Frigeți călcâiele unui tip ca să-l faceți să ciripească și după aia dați buzna în camera unui tovarăș de-al lui. Nu dă bine, nici să-i pui fundă de cadou.

– B-Bine. C-cum ne putem revanșa? a întrebat Madder prostește.

Tipa a zâmbit ușor, dar nu a spus nimic.

Scăpătatu' a rânjit.

– Funie, a replicat el ușor. Multă funie înnodată zdravăn, muiată în apă. După aia, eu și amicul meu pornim să prindem licurici în formă de perlă, în locul vostru și când ne întoarcem…

S-a oprit, a trasat o linie cu mâna stânga prin fața gâtului.

– Ce zici de ideea asta? m-a întrebat el, aruncându-mi o privire.

– Mda, dar hai să nu o lungim prea mult, am răspuns. Unde-i frânghia?

– În birou, a replicat Scăpătatu' și a arătat cu capul spre colț.

M-am îndreptat într-acolo, trecând printr-o despărțitură din perete. Madder a oftat deodată slab, ochii i s-au rotit în orbite și a căzut de pe scaun, drept înainte, aterizând cu fața pe podea, inconștient.

Asta l-a alarmat pe Scăpătatu'. Nu se așteptase la ceva atât de prostesc. Mâna lui dreaptă s-a plimbat de colo-colo, până când Coltul a rămas ațintit asupra lui Madder.

Fata și-a strecurat mâna sub geantă. Aceasta s-a ridicat câțiva centimetri. Arma care era prinsă acolo, într-un compartiment secret, pe care Scăpătatu' îl crezuse a fi înăuntru, s-a declanșat și a explodat scurt.

Scăpătatu' a tușit. Coltul lui a bubuit, iar o bucată de lemn s-a desprins din spătarul scaunului pe care stătuse Madder. Scăpătatu' a dat drumul pistolului și și-a pus bărbia în piept, încercând să se uite spre tavan. Picioarele lui lungi au alunecat în față, iar călcâiele au luat-o la vale, pe podea, cu un zgomot aspru. Stătea așa, nemișcat, cu bărbia în piept și ochii îndreptați în sus. Mort ca o nucă murată.

Am împins scaunul de sub domnișoara Donovan, iar ea a căzut, trântindu-se pe o parte, încurcându-se în picioarele ei fine. Pălăria i s-a turtit pe cap. A scos un scâncet. M-am așezat pe mâna ei, apoi i-am dat brusc drumul și am făcut vânt pistolului ei în celălalt colț al mansardei.

– Hai sus!

S-a ridicat încet, s-a îndepărtat de mine, mergând cu spatele și mușcându-și buza, cu ochii arzând sălbatici și expresia bruscă, răutăcioasă, a unui

țânc pus la colț. A continuat să se dea înapoi până când s-a ciocnit de zid. Privirea îi scânteia, pe chipul pierit.

M-am uitat scurt la Madder și m-am îndreptat către o ușă închisă. În spatele ei se afla o baie. Am întors o cheie și i-am făcut fetei semn.

– Înăuntru.

A traversat camera, cu picioarele ca de plumb și a trecut prin fața mea, aproape atingându-mă.

– Copoiule, ascultă numai o clipă…

Am împins-o peste prag, am trântit ușa și am încuiat. Din partea mea nu era nicio problemă dacă încerca să sară pe fereastră. Remarcasem geamurile de dedesubt.

M-am dus către Scăpătatu', l-am pipăit, am simțit legătura mică și tare de chei, înșirate pe un inel, din buzunarul lui și le-am scos fără a-l dărâma de pe scaun. Nu am mai căutat nimic altceva.

Printre ele se aflau și cheile de la o mașină.

M-am uitat din nou la Madder, am observat că degetele îi erau albe ca neaua. Am coborât scara îngustă și întunecată spre verandă, am înconjurat casă spre lateralul ei și m-am urcat în vechea decapotabilă de lângă magazie. Una dintre cheile de pe inel s-a potrivit în contact.

Mașina s-a opintit puțin înainte să pornească și m-a lăsat să o conduc pe drumul acoperit de țărână, până la curbă. În locuință nu se vedea și nu se auzea nicio mișcare. Pinii înalți din spatele casei și de lângă ea își agitau alene crengile din vârf, iar lumina rece, apatică, se furișa intermitent printre frunzișul lor.

Am condus cât am putut de repede înapoi pe șoseaua Capitol, până în oraș, am trecut de piață, de hotelul Snoqualmie și peste pod, spre ocean și Westport.

9

După o oră de condus la viteză maximă, prin pădurile rărite pentru cherestea, oprindu-mă de trei ori ca să mă aprovizionez cu apă și întrerupt mereu de rateurile unei garnituri sparte, am ajuns în cele din urmă să aud zbuciumul valurilor. Drumul larg și alb, dungat cu galben pe centru, înconjura versantul unui deal, un grup îndepărtat de clădiri se profilau pe fundalul oceanului lucitor, iar drumul se bifurca. În stânga se afla un indicator – *Westport – 14 km* – și nu ducea către zona locuită. Traversa un pod ruginit, suspendat pe grinzi, și se înfunda într-o zonă de livezi de meri, răsuciți în bătaia vântului.

După alte douăzeci de minute am ajuns cu mașina ce pufăia în Westport. Un petic de pământ nisipos era înconjurat de niște case răzlețe, împrăștiate deasupra terenului înalt din spate. La capătul acestei dâre de clădiri se afla un debarcader strâmt și lung, iar la marginea lui se grupaseră câteva bărci cu pânzele pe jumătate coborâte, fâlfâind, agățate de unicul lor catarg. Dincolo de ele, se vedeau un canal marcat de geamanduri și o linie neregulată unde apa se agita înspumată, lovind un banc de nisip.

În spatele lui, Pacificul se întindea vălurit spre Japonia. Acesta era ultimul avanpost al coastei, cel mai îndepărtat punct vestic în care putea ajunge cineva, aflându-se încă pe țărmul Statelor Unite.

Un loc numai bun pentru ca un fost condamnat să ascundă două perle ce nu-i aparțineau, de dimensiunea cartofilor noi – asta dacă nu avea dușmani.

Am parcat în fața unei cabane, care avea în față o firmă: *Prânzuri. Ceaiuri. Cine*. Un bărbat mărunt, cu alură de iepure și pistrui, amenința cu grebla doi pui negri. Păsările păreau să-i răspundă cu obrăznicie la gest. S-a întors când motorul mașinii lui Scăpătatu' a pufăit pentru ultima oară.

Am coborât, am pășit dincolo de portiță și am arătat către firmă.

– E gata prânzul?

A aruncat grebla spre pui, și-a șters mâinile de pantaloni și a rânjit.

– Nevastă-mea a pus firma acolo, mi-a mărturisit el, pe un ton poznaș. Vrea să spună că servim șuncă și ouă.

– Îmi plac ouăle cu șuncă, am răspuns.

Am intrat în casă. Înăuntru se aflau trei mese acoperite cu mușama cu model, pe pereți atârnau câteva cromolitografii, iar pe polița șemineului era o sticlă ce conținea o navă cu pânze. M-am așezat. Gazda a ieșit printr-o ușă batantă și cineva a țipat la el, iar din bucătărie s-a auzit cum ceva începea să sfârâie. Bărbatul s-a întors, s-a aplecat deasupra umărului meu și a pus pe mușama niște tacâmuri și un șervet din hârtie.

– E cam devreme pentru rachiul de mere, nu-i așa? a șoptit el.

I-am spus cât de tare se înșela. A plecat din nou și s-a întors cu pahare și o butelcă de un litru umplută

cu un lichid limpede, chihlimbariu. S-a așezat lângă mine și a turnat. Din bucătărie se auzea o voce baritonală, plină, cântând *Chloe*, pe fundalul sfârâitului.

Am ciocnit paharele, am băut și am așteptat ca moleșeala călduță să ne cuprindă șira spinării.

– Nu ești de prin locurile astea, nu? a întrebat mărunțelul.

I-am răspuns că așa e.

– Poate din Seattle? Pari să o duci bine.

– Seattle, am confirmat eu.

– Nu prea mai trec străini p'aici, a spus el uitându-se la urechea mea stângă. E o fundătură. Ei, dar înainte de revocare…

S-a oprit îndreptându-și privirea ascuțită de ciocănitoare către cealaltă ureche.

– Ah, înainte de revocare, am repetat eu, gesticulând larg și sorbind, ca și cum știam la ce se referă.

S-a aplecat și mi-a suflat în bărbie.

– La dracu', puteai să încarci pe oricare dintre calele din chei. Marfa intra sub formă de captură de crabi și stridii. Pe legea mea, Westportul dădea p'afară. Copiilor le dădeau cutii de scotch ca să se joace. Domnul meu, în orașul ăsta nu vedeai o mașină parcată în garaj. Toate erau ticsite până la tavan cu rachiu canadian. Să fiu al naibii, Paza de Coastă avea și o navă ancorată la chei, care supraveghea transporturile o zi pe săptămână. Vinerea. Întotdeauna, în aceeași zi.

Bărbatul mi-a făcut cu ochiul.

Mi-am aprins, pufăind, o țigară, în timp ce sfârâitul și vocea de bariton ce intona *Chloe* se auzeau în continuare din bucătărie.

– Da', la dracu', nu se întâmplă cumva să fii în afacerile cu alcool? a încercat el.

– Nici gând. Cumpăr peștișori de aur, i-am răspuns.

– OK, a zis bosumflat.

Am turnat pentru amândoi încă un rând de rachiu de mere.

– Sticla asta o plătesc eu, am spus. Și iau încă două cu mine.

Tipul s-a înveselit.

– Cum ziceai că te cheamă?

– Marlowe. Crezi că glumesc în legătură cu peștișorii de aur. Să știi că nu-i așa.

– Păi, la dracu', nu-ți prea câștigi pâinea cu micuții ăia, nu?

Mi-am sumețit mânecile.

– Ai zis că o duc bine. Bineînțeles că poți trăi de pe urma speciilor exotice. Specii noi, feluri noi apar tot timpul. Am auzit că ar fi pe aici un bătrân care are o adevărată colecție. Poate ar vrea să o vândă. Pe unii i-a crescut singur.

O femeie masivă, cu mustață, a împins ușa batantă cu piciorul și a țipat:

– Poftim șunca și ouăle!

Gazda mea s-a grăbit într-acolo și s-a întors cu farfuria. Am mâncat. El m-a privit cu atenție. După un timp, s-a plesnit brusc cu palma peste piciorul slăbănog de sub masă.

– Bătrânu' Wallace, a chicotit el. Sigur, ai venit să-l vezi pe bătrânu' Wallace. La naiba, nu-l cunoaștem prea bine. Nu-i prea prietenos.

S-a întors în scaun și a arătat cu degetul în direcția unui deal din depărtare, ce se zărea printre perdelele soioase. În vârful colinei se afla o casă galbenă cu alb, ce lucea în soare.

– Pe legea mea, acolo locuiește. Are o grămadă. Peștișori de aur, zici? Zău, să mă pici cu ceară.

Și cu asta, interesul meu pentru bărbatul mărunțel a dispărut. Mi-am înfulecat mâncarea, am plătit pentru masă și pentru cei trei litri de rachiu de mere, un dolar pentru fiecare, ne-am dat mâinile și m-am întors la decapotabilă.

N-aveam de ce să mă grăbesc. Rush Madder avea să-și revină din leșin și să o elibereze pe fată. Dar ei nu știau nimic despre Westport. Scăpătatu' nu pomenise numele în prezența lor. Nu aflaseră nimic înainte să ajungă în Olympia, căci altfel s-ar fi dus direct acolo. Iar dacă ascultaseră la ușa camerei de hotel, ar fi trebuit să-și dea seama că nu sunt singur. Nu păreau să aibă idee de așa ceva, când dăduseră buzna.

Aveam o grămadă de timp la dispoziție. Am condus până la debarcader și l-am cercetat. Părea un loc dur. Se aflau acolo depozite de pește, tot felul de spelunci, un mic club de noapte pentru pescari, o sală de biliard și una de jocuri mecanice și spectacole erotice, deocheate. Momelile de pește colcăiau și plonjau în niște bazine mari din lemn, scufundate în apă, de-a lungul

pilonilor. La debarcader mai erau și câțiva pierde-vară care păreau să constituie un pericol pentru oricine ar fi încercat să îi bage în seamă. Nu am observat acolo niciun om al legii.

Am făcut cale-ntoarsă pe deal, spre casa galbenă cu alb. Era destul de izolată, la patru străzi de cea mai apropiată locuință. În fața ei fuseseră plantate flori, peluza era verde și tunsă și se mai zărea și o grădină amenajată pe stânci. O femeie îmbrăcată într-o rochie cu imprimeu maro și alb extermina afidele cu ajutorul unui pulverizator.

Mi-am lăsat rabla să se oprească, m-am dat jos și mi-am scos pălăria.

– Domnul Wallace locuiește aici?

Avea un chip frumos, calm, stăpân pe sine. Ea a încuviințat.

– Doriți să-l vedeți?

Avea o voce domoală, sigură, cu un accent corect.

Nu părea tonul unei neveste de bandit la drumul mare.

M-am prezentat, i-am spus că auzisem despre peștișorii lui de la cineva din oraș. Eram interesat de speciile exotice.

A pus pulverizatorul deoparte și a intrat în casă. În jurul capului meu bâzâiau niște albine mari, pufoase, ce nu erau deranjate de briza rece. De departe, ca o muzică de fundal, se auzea zbuciumul valurilor, lovindu-se de bancurile de nisip. Lumina soarelui nordic mi se părea mohorâtă, fără un strop de căldură în suflul ei.

Femeia a ieșit din casă și a ținut ușa deschisă.

– E în capătul scărilor, a zis ea, dacă vreți să mergeți.

Am trecut pe lângă două balansoare rustice și am intrat în casa omului care furase perlele Leander.

10

Oriunde te-ai fi uitat în camera aceea mare găseai numai acvarii. Două rânduri erau cocoțate pe rafturi sprijinite de perete. Bazine mari, dreptunghiulare, cu cadru din metal, unele cu lumini suspendate deasupra, altele cu luminițele pe fundul lor. Ierburile erau împrăștiate fără vreun sens anume, în spatele sticlei năpădite de alge, iar apa avea o aură fantomatică, verde; prin mediul acesta verzui și fantastic se mișcau pești în toate culorile curcubeului.

Se vedeau pești lunguieți și subțiri, ca săgețile aurii, Veiltail japonezi cu trene minunate și specia X-ray tetra, transparenți ca vitraliile, gupi de un centrimetru, calico cu ochii holbați ieșeau în evidență ca rochia unei mirese, iar Moorii chinezești înotau greoi, ghidați de ochii lor ce semănau cu un telescop. Alții aveau fizionomia broaștelor și erau dotați cu înotătoare inutile, clătinându-se prin apa verzuie ca niște oameni grași, ce se duc să ia prânzul.

În mare parte, lumina venea de la o lucarnă mare, în pantă. Sub fereastră, la o masă goală, din lemn, ședea un bărbat slăbănog și înalt cu un peștișor roșu ce se zbătea în palma stângă, iar în cea dreaptă, ținea lama de la un apart de ras, învelită pe-o parte în bandă adezivă.

M-a privit pe sub sprâncenele stufoase și cenușii. Ochii îi erau afundați în orbite, fără culoare, opaci. M-am apropiat de el și m-am uitat la peștele din mâna lui.

– Ciupercă? am întrebat eu.

El a încuviințat ușor, din cap.

– Ciupercă albă.

A pus peștele pe masă și i-a întins cu grijă înotătoarea dorsală. Membrana era zdrențuită și tăiată, iar marginile rupte aveau o culoare albă, de parcă erau acoperite de mușchi.

– Ciuperca albă, a continuat el, nu e foarte periculoasă. O să-l ferchezuiesc pe mititelul ăsta și va fi din nou bine mersi. Ce pot face pentru tine, domnule?

Mi-am rulat o țigară între degete și i-am zâmbit.

– Ca și oamenii, am zis. Peștii, vreau să spun. Și lor li se întâmplă lucruri rele.

A ținut peștele lipit de lemn și a decupat porțiunea afectată a înotătoarei. A întins codița și a tăiat și de acolo. Peștele nu se mai zbătea.

– Pe unele le poți vindeca, a spus el, dar pe altele nu poți. Precum boala vezicii înotătoare. Mi-a aruncat o privire. Nu-l doare, în caz că așa crezi, a continuat el. Poți să-l aduci în pragul morții, dar nu-l poți răni ca pe un om.

A pus lama jos și a înmuiat un tampon de vată într-un lichid purpuriu și l-a aplicat deasupra locurilor în care tăiase. Apoi a băgat un deget într-un borcan cu vaselină și a întins substanța pe codiță și pe înotătoare. A dat drumul peștișorului într-un bol

mic, dintr-o latură a camerei. Micuțul a început să înoate domol, destul de mulțumit.

Bărbatul sfrijit s-a șters pe mâini, s-a așezat pe marginea unei bănci și m-a fixat cu ochii lui lipsiți de viață. Fusese arătos cândva, cu mult timp în urmă.

– Te interesează peștii? m-a întrebat.

În vocea lui se simțea șoapta mută, precaută, a celulei și a curții închisorii.

Am clătinat din cap.

– Nu în mod deosebit. A fost doar un pretext. Am făcut un drum lung ca să vă văd, domnule Sype.

Și-a umezit buzele și a continuat să mă fixeze cu privirea. Când a vorbit din nou, vocea îi era obosită și moale.

– Mă cheamă Wallace, domnule.

Am suflat un cerc de fum și mi-am împins degetul prin el.

– Pentru treaba pentru care mă aflu aici, trebuie să fie Sype.

S-a aplecat înainte și și-a lăsat mâinile să cadă printre genunchii osoși și le-a împreunat. Mâini mari și noduroase care munciseră din greu la vremea lor. Și-a înclinat capul în sus, spre mine, iar ochii lui morți erau reci sub sprâncenele stufoase. Dar vocea îi era tot domoală.

– N-am mai văzut un detectiv de un an. Cu care să vorbesc adică. Ce dorești?

– Ia ghici! am răspuns.

Vocea i-a devenit încă și mai molatică.

– Ascultă, detectivule. Am o casă frumoasă aici, liniștită. Nu mă mai deranjează nimeni. Nimeni nu are dreptul ăsta. Am primit grațierea direct de la Casa Albă. Am peștii mei cu care mă joc, iar un om se atașează de orice are în grija lui. Nu datorez nimănui un sfanț. Am plătit. Soția mea are suficient mălai ca să trăim amândoi. Tot ce vreau e să fiu lăsat în pace, detectivule.

S-a oprit și a dat o dată din cap.

– Nu mă mai poți pune pe jar – nu acum.

Am rămas tăcut. Am zâmbit și l-am privit.

– Nu mă poate atinge nimeni, a adăugat el. Am primit grațierea direct de la biroul președintelui. Vreau doar să fiu lăsat în pace.

Am clătinat din cap și am continuat să-i zâmbesc.

– Ăsta-i singurul lucru de care nu o să ai parte până nu cedezi.

– Ascultă, a replicat el încet. Poate că ești nou în cazul ăsta. E proaspăt pentru tine. Vrei să-ți faci o reputație. Dar eu trăiesc așa de douăzeci de ani și la fel ca tine au făcut încă o grămadă de oameni, unii dintre ei destul de deștepți. Ei știu că nu dețin nimic din ce nu-i al meu. Niciodată nu a fost altfel. Le-a luat altcineva.

– Funcționarul de la poștă, am spus. Cu siguranță.

– Ascultă, a adăugat el, tot ușor. Mi-am ispășit pedeapsa. Cunosc toate punctele de vedere. Știu că vor continua să-și pună întrebări, cât vor mai exista oameni care să-și amintească. Știu că vor mai trimite câte un vagabond din când în când ca

să agite lucrurile. E-n regulă. Fără resentimente. Acum, ce pot face ca să te determin să te întorci acasă?

Am clătinat din cap și mi-am fixat privirea dincolo de umărul lui, la peștii ce înotau în acvariile lor mute. Liniștea casei îmi umplea mintea de imagini moarte, de demult. Răpăitul unui tren prin beznă, un jaf armat într-o mașină de poștă, scânteia produsă de o armă, un funcționar mort, întins pe podea, ceva ce cade în liniște într-un rezervor de apă, un om care a păstrat un secret timp de douăzeci de ani – sau aproape că l-a păstrat.

– Ai făcut o singură greșeală, am spus încet. Îți amintești de un tovarăș pe nume Peeler Mardo?

Și-a ridicat capul. Vedeam cum scotocește printre amintiri. Numele părea să nu-i spună nimic.

– Un tip pe care l-ai cunoscut la Leavenworth, am adăugat. Un prăpădit mărunțel, închis pentru că pusese în circulație bancnote false de douăzeci de dolari.

– Mda, a zis. Îmi amintesc.

– I-ai spus că ai perlele, am continuat.

Îmi dădeam seama că nu mă crede.

– Probabil mi-am bătut joc de el, a spus tărăgănat, pe un ton inexpresiv.

– Poate. Dar uite cum stă treaba. El nu a luat-o ca atare. A locuit în statul ăsta cu ceva timp în urmă, împreună cu un amic care-și zicea Scăpătatu'. Te-au văzut undeva, iar Peeler te-a recunoscut. Și-atunci a vrut să încerce să facă rost de niște cașcaval. Dar era dependent de cocaină, așa că a vorbit în somn. O fată isteață a profitat, apoi încă o

tipă și un avocat corupt. Peeler s-a ales cu picioarele fripte și acum e mort.

Sype m-a fixat fără să clipească. Ridurile de la colțurile gurii lui s-au adâncit.

Mi-am clătinat țigara și am continuat:

– Nu știm cât de mult a vorbit, dar avocatul și fata lui se află în Olympia. Și Scăpătatu' e tot acolo, numai că e mort. L-au ucis. N-am de unde să știu dacă ei cunosc locul în care stai sau nu. Dar o să-l afle la un moment dat sau poate alții ca ei o să o facă. Poți să scapi de polițiști, dacă nu găsesc perlele, iar tu nu încerci să le vinzi. Poți să scapi de compania de asigurări și chiar de oamenii de la poștă.

Sype nu s-a clintit. Mâinile noduroase, împreunate strâns între genunchi, nu s-au mișcat. Ochii lui morți mă fixau.

– Dar nu te poți descotorosi de pungași, am continuat eu. N-or să renunțe niciodată. Se vor găsi mereu doi, trei cu suficient timp, suficienți bani și destul de josnici ca să te preseze. Într-un fel sau altul, tot or să afle ce vor să știe. O vor răpi pe soția ta sau te vor duce în pădure și or să te tortureze. Și-atunci va trebui să le zici tot… Acum am o propunere decentă, dreaptă.

– Tu din care tabără faci parte? a întrebat brusc Sype. Am crezut că ești detectiv, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

– De la asigurări, am răspuns. Uite care-i înțelegerea. Cu totul, recompensa e de douăzeci și cinci de miare. Cinci mii pentru fata care mi-a vândut pontul. A fost cinstită cu mine și are dreptul la banii ăștia. Zece pentru mine. Am făcut toată treaba și am înfruntat toate armele. Zece ție, pe

care ți le garantez eu. În mod direct, nu ai lua niciun sfanț. Ai vreo problemă cu ce am zis? Cum sună?

– Sună bine, a spus blând. Cu excepția unui singur lucru; eu nu am nicio perlă, detective.

M-am încruntat la el. Ajunsesem la capătul răbdării. Alt as nu mai aveam în mânecă. M-am îndepărtat de perete și am aruncat chiștocul pe podeaua de lemn, strivindu-l. M-am întors, pregătindu-mă să plec.

Sype s-a ridicat și a întins o mână înainte.

– Așteaptă o clipă, a zis el pe un ton grav, și o să-ți demonstrez.

A traversat camera, prin fața mea și a ieșit. Am rămas să privesc peștii, mușcându-mi buzele. Undeva, nu foarte aproape, am auzit zgomotul unui motor de mașină. Apoi un sertar deschizându-se și închizându-se, aparent, într-o încăpere alăturată.

Sype s-a întors în camera cu pești. În pumnul sfrijit ținea un Colt de calibrul .45 strălucitor. Părea lung ca antebrațul unui om.

L-a îndreptat spre mine și a zis:

– Am niște perle în ăsta, vreo șase. Perle din plumb. Pot să perii mustățile unei muște de la cincizeci de metri. Nu ești detectiv. Acum ridică-te și șterge-o și zi-le prietenilor tăi încinși că pot să le zbor dinții în orice zi a săptămânii și de două ori duminica.

Nu am făcut nicio mișcare. În ochii morți ai bărbatului se citea nebunia. Nu am îndrăznit să mă mișc.

– Te dai în spectacol, am zis încetișor. Pot să-ți dovedesc că sunt detectiv. Tu ești un fost condamnat și constituie o infracțiune simplul fapt că ai parul ăla. Pune pistolul jos și revino-ți în fire.

Mașina de mai devreme părea să se fi oprit în fața casei. Frânele au scrâșnit pe cilindri. Am auzit pași ce se îndreptau în sus, pe scări. Vocile erau ascuțite, abrupte; o exclamație.

Sype s-a dat înapoi, în partea din spate a camerei, până când a ajuns între masă și un bazin mare de șaptezeci sau optzeci de litri. A rânjit spre mine, grimasa unui luptător încolțit.

– Văd că tovarășii tăi te-au ajuns din urmă, a rostit el tărăgănat. Scoate-ți pistolul și pune-l pe podea cât încă mai ai timp… și respiră.

Nu m-am clintit. M-am uitat la părul sârmos de deasupra ochilor lui. M-am uitat în ochii lui. Știam că dacă fac vreo mișcare – chiar și pentru a îndeplini ce îmi ceruse – avea să tragă.

Pașii răsunau acum pe trepte, împiedicați, ezitanți, ca și cum s-ar fi împotrivit.

În cameră au intrat trei oameni.

11

Prima și-a făcut apariția doamna Sype, cu picioarele legate, cu ochii împăienjeniți, brațele imobilizate strâns la nivelul coatelor și mâinile ce se întindeau drept înainte, ca niște gheare, pipăind doar aerul. La spate o împungea un pistol; revolverul micuț al lui Carol Donovan, ținut

eficient de mâna delicată și neîndurătoare a lui Carol Donovan.

Madder a apărut ultimul. Era beat, făcea pe curajosul pentru că băuse, congestionat și cu o înfățișare sălbatică. Și-a smucit Smith & Wessonul spre mine și s-a uitat chiorâș.

Carol Donovan a împins-o pe doamna Sype într-o parte. Femeia mai în vârstă s-a împleticit către colțul camerei și s-a prăbușit în genunchi, cu o privire inexpresivă.

Sype se holba la Donovan. Era uimit pentru că era fată, și pe deasupra tânără și drăguță. Nu era obișnuit cu așa ceva. Întâlnirea cu ea i-a aprins focul lăuntric. Dacă în cameră ar fi intrat încă un bărbat, i-ar fi ciuruit.

Fata mărunțică, sumbră și palidă, îl înfrunta cu răceală și i-a spus, cu vocea ei gâtuită, glacială:

– Foarte bine, tăticule. Leapădă pistolul. Dă-l frumușel încoace.

Sype s-a aplecat încetișor, fără să-și ia ochii de la ea. A așezat enormul lui Colt pe podea.

– Împinge-l cu piciorul, tăticule.

Sype i-a făcut vânt. Arma a lunecat deasupra scândurilor goale, spre centrul camerei.

– Așa-i bine, babacule. Ocupă-te de el, Rush, cât îl dezarmez pe detectiv.

Cele două arme s-au rotit, iar ochii duri și cenușii mă țintuiau acum pe mine. Madder s-a apropiat încet de Sype și și-a îndreptat pistolul Smith & Wesson către pieptul acestuia.

Fata a zâmbit nu foarte amabil.

– Băiat deștept, nu-i așa? Pun pariu că îți bagi mereu nasul unde nu-ți fierbe oala. Ai făcut-o de oaie, copoiule. Nu l-ai percheziționat pe amicul tău sfrijit. Avea o hartă mică, ascunsă în pantof.

– Nu aveam nevoie de nicio hartă, am zis liniștit și am rânjit la ea.

Am încercat să-i captez cât mai mult atenția cu zâmbetul meu, căci doamna Sype se deplasa cu genunchii pe podea, fiecare mișcare ducând-o mai aproape de Coltul soțului ei.

– Da' ai cam ajuns la capătul puterilor, tu și rânjetul ăla al tău. Sus labele, cât îți iau eu pistolul. Sus, domnule.

Era o fetișcană, de vreun metru șaizeci și cântărea în jur de cincizeci și cinci de kilograme. Doar o fată. Eu aveam un metru optzeci și cinci și optzeci și opt de kilograme. Am ridicat mâinile și am lovit-o în maxilar.

Era o nebunie, dar mă săturasem până peste cap de spectacolul Donovan-Madder, de armele Donovan-Madder, de limbajul lor de duri. I-am dat un pumn în maxilar.

S-a dat înapoi un metru, iar arma ei de jucărie s-a descărcat. Un glonț mi-a zgâriat fulgerător coastele. A căzut. Lent, ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, a picat. Era ceva prostesc în tot momentul acela.

Doamna Sype a pus mâna pe Colt și a împușcat-o în spate.

Madder s-a învârtit pe călcâie și, în momentul în care a făcut asta, Sype s-a năpustit asupra lui.

Avocatul a sărit înapoi, urlând, și l-a imobilizat din nou pe bătrân. Acesta s-a oprit ca înghețat, iar pe chipul supt i-a revenit rânjetul larg, dement.

Glonțul ce pornise din Colt a doborât-o pe fata care a picat înainte, întocmai ca o ușă trântită de un curent puternic. O bucată de material albastru a fâlfâit și ceva a căzut cu o bufnitură pe pieptul meu – capul ei. I-am zărit chipul pentru o clipă, în timp ce a sărit înapoi, un chip ciudat, pe care nu-l mai văzusem niciodată.

Apoi tot ce a mai rămas a fost un trup ghemuit pe podea, la picioarele mele, mic, mort, secat de viață, cu o roșeală ce curgea de sub el și femeia înaltă, tăcută, din spatele ei, ținând cu ambele mâini Coltul fumegând.

Madder l-a împușcat pe Sype de două ori. Bătrânul s-a aruncat înainte, încă rânjind și a lovit capătul mesei, fiind împroșcat cu lichidul purpuriu pe care-l folosise pentru peștele bolnav. Avocatul l-a mai împușcat o dată, în timp ce cădea.

Mi-am smucit Lugerul și l-am ochit pe Madder în cel mai dureros punct la care mă puteam gândi, fără a-i fi fatal – spatele genunchiului. A căzut de parcă s-ar fi împiedicat de un fir invizibil. I-am pus cătușele înainte chiar să înceapă să geamă.

Am împins armele cu piciorul, trimițându-le care-ncotro, apoi m-am dus la doamna Sype și i-am luat Coltul cel mare din mâini.

Pentru o clipă, totul a fost extrem de liniștit în cameră. Rotocoale de fum se înălțau spre lucarnă, cenușii și lăptoase, palide în lumina după-amiezii. Am auzit zbuciumul valurilor în depărtare. Apoi am auzit un șuierat, aproape de mine.

Era Sype, care încerca să spună ceva. Soția lui s-a târât lângă el, încă în genunchi și i s-a ghemuit alături. Pe buze avea sânge și bolborosea. A clipit greu, încercând să-și facă ordine în gânduri. I-a zâmbit femeii. Cu vocea lui șuierătoare, a spus fără vlagă:

– Peștii Moor, Hattie… Moor.

Apoi gâtul i-a picat moale, iar zâmbetul i s-a topit pe buze. Capul i-a căzut într-o parte, pe podeaua goală.

Doamna Sype l-a atins, apoi s-a ridicat foarte încet în picioare și s-a uitat la mine calmă, cu ochii ei lipsiți de lacrimi.

Cu vocea-i limpede și șoptită, mi-a spus:

– Mă ajuți să-l duc în pat? Nu-mi place să-l las aici, cu oamenii ăștia.

– Sigur, am răspuns. Ce a zis ultima dată?

– Nu știu. Cred că ceva incoerent legat de peștii lui.

L-am ridicat pe Sype de umeri, iar ea de picioare, l-am cărat în dormitor și l-am așezat în pat. Femeia i-a împreunat mâinile pe piept și i-a închis ochii. S-a dus la fereastră și a tras jaluzelele.

– Asta-i tot, mulțumesc, a spus ea, fără să mă privească. Telefonul e jos.

S-a așezat pe un scaun de lângă pat și și-a pus capul pe pătură, lângă brațul lui Sype.

Am ieșit din cameră și am închis ușa.

12

Piciorul lui Madder sângera încet și nu prezenta niciun pericol pentru viața lui. S-a uitat la mine cu ochii înspăimântați, pe când i-am legat strâns o batistă deasupra genunchiului. M-am gândit că are un tendon rupt și posibil rotula fisurată. Probabil urma să șchiopăteze puțin când aveau să-l ducă la spânzurătoare.

Am coborât la parter și am rămas pe verandă, uitându-mă la cele două mașini din fața casei, apoi în josul dealului, spre debarcader. Nimeni n-ar fi putut spune de unde se auziseră focurile de armă, cu excepția cazului în care cineva se întâmplase să treacă pe acolo. Era foarte posibil să nici nu fi fost sesizate. Probabil se auzeau destule împușcături prin pădurile de acolo.

Am intrat din nou în casă și m-am uitat la telefonul cu manivelă de pe peretele din sufragerie, dar nu m-am atins de el încă. Ceva nu era în regulă și asta mă deranja. Mi-am aprins o țigară, mi-am fixat privirea pe fereastră, iar o voce fantomatică mi-a șoptit în ureche: *Peștii Moor, Hattie. Moor.*

M-am întors în camera cu pești. Madder gemea acum, gâfâind greu. Ce-mi păsa mie de un torționar ca Madder?

Fata era moartă de-a binelea. Niciun bazin nu fusese atins. Peștii înotau liniștiți în apa lor verzuie, lin, calm și domol. Nici lor nu le păsa de Madder.

Acvariul cu Moorii chinezești negri se afla în colț. Avea o capacitate de circa patruzeci de litri. Înăuntru erau doar patru viețăți măricele, cu lungimea de aproximativ zece centimetri, negre ca

tăciunele. Doi dintre ei luau aer la suprafața apei, iar doi înotau leneș pe fund. Aveau trupuri groase și turtite, cu cozile fluturându-le, înotătoare dorsale lungi și ochii bulbucați, ca tubul unui telescop, care îi făceau să semene cu niște broaște, dacă îi priveai din față.

I-am urmărit orbecăind de colo-colo prin substanța verde ce creștea în acvariu. Doi melci roșcați de iaz curățau geamul. Cei doi pești de pe fundul bazinului arătau încă și mai grași și greoi decât vecinii lor de la suprafață. M-am întrebat de ce.

Între două dintre acvarii se afla o strecurătoare cu mâner lung, făcută din fire țesute. Am luat-o și am băgat-o în bazin, prinzând unul dintre Moorii cei mari și l-am adus la suprafață. L-am întors în plasă și m-am uitat la burta lui vag argintie. Am observat ceva ce semăna cu o sutură. Am pipăit locul. Am simțit o umflătură tare.

L-am scos și pe celălalt. Aceeași cusătură, aceeași protuberanță rotundă și dură. Am prins un pește dintre cei care luau aer. Nu se vedea nicio sutură și niciun gogoloi. Acesta fusese și mai greu de prins.

L-am pus înapoi în acvariu. Cu ceilalți doi aveam eu treabă. Îmi plac peștișorii aurii, ca oricui altcuiva, însă afacerile sunt afaceri, iar crima e crimă. Mi-am scos haina și mi-am suflecat mânecile. Am apucat lama învelită în bandă adezivă de pe masă.

Era o treabă foarte murdară. A durat aproximativ cinci minute. După care le-am avut în palmă: doi centimetri în diametru, grele, perfect rotunde, de un alb lăptos și pâlpâind cu acea lumină interioară pe care nicio altă bijuterie nu o mai are. Perlele Leander.

Le-am spălat, le-am împachetat în batistă, mi-am lăsat mânecile în jos și mi-am îmbrăcat din nou haina. M-am uitat la Madder, la chipul răvășit de durerea insignifiantă și ochii terorizați de spaimă, sudoarea de pe frunte. Nu-mi păsa câtuși de puțin de el. Era un criminal, un torționar.

Am ieșit din camera peștilor. Ușa de la dormitor era tot închisă. Am coborât la parter și am manevrat telefonul din perete.

– Aici reședința Wallace, din Westport, am zis. A avut loc un accident. Avem nevoie de un doctor și de poliție. Ce puteți face?

Fata de la celălalt capăt a răspuns:

– O să încerc să vă trimit un doctor, domnule Wallace. Totuși, s-ar putea să dureze ceva timp. Avem aici un șerif. Vă e suficient?

– Cred că da.

I-am mulțumit și am închis. Până la urmă existau limite în ceea ce privea telefoanele cu manivelă.

Mi-am aprins altă țigară și m-am așezat pe unul dintre balansoarele rustice de pe verandă. În scurt timp s-au auzit pași, iar doamna Sype a ieșit din casă. S-a oprit un moment, uitându-se în josul colinelor, apoi a luat loc în celălalt balansoar, de lângă mine. Ochii ei seci mă fixau nemișcați.

– Presupun că ești detectiv, a spus ea ușor, reținut.

– Da, reprezint compania care a asigurat perlele Leander.

A privit în depărtare.

– Am crezut că va avea parte de liniște aici, a zis ea. Că n-o să-l mai deranjeze nimeni. Că locul ăsta va fi un fel de refugiu.

– N-ar fi trebuit să încerce să păstreze perlele.

Și-a întors capul, de data asta cu repeziciune. Privirea ei era inexpresivă acum, apoi a devenit speriată.

Am căutat în buzunar și am scos batista mototolită, am deschis-o în palmă. Stăteau acolo, în inul alb, valorând fiecare câte o crimă de două sute de mii de dolari.

– Ar fi putut să aibă refugiul pe care și-l dorea, am răspuns. Nimeni nu a vrut să i-l ia. Dar nu s-a mulțumit cu atât.

A privit lent, îndelung, la perle. Apoi buzele i-au tresărit. Vocea îi era răgușită:

– Sărmanul Wally, a îngăimat ea. Deci le-ai găsit până la urmă. A omorât zeci de pești, înainte să învețe cum să le ascundă.

Se uita fix în ochii mei. În privirea ei se citea surprinderea. Apoi a spus:

– Niciodată nu mi-a plăcut ideea. Îți amintești vechea pildă biblică, cu țapul ispășitor?

Am clătinat din cap.

– Animalul în care au fost închise toate păcatele omenirii și apoi a fost izgonit în sălbăticie. Peștii erau țapul lui ispășitor.

Mi-a zâmbit. Eu nu i-am răspuns la fel.

Femeia a continuat, zâmbind încă vag:

– Vezi tu, odată a avut perlele, pe cele adevărate, iar suferința le făcea să pară că sunt cu adevărat ale lui. Dar n-ar fi putut obține niciun profit de pe urma lor, chiar dacă le-ar fi găsit din nou. Se pare că un punct de reper pe care și-l alesese s-a schimbat cât a fost în pușcărie și nu a mai putut găsi locul din Idaho, unde le îngropase.

O gheară rece ca gheața mi se plimba în sus și în jos pe șira spinării. Am deschis gura și ceva ce probabil era vocea mea a bâiguit:

– Ce?

A întins un deget și a atins una dintre perle. Le țineam încă în palmă, ca și cum mâna mea era un raft bătut în perete.

– Așa că le-a cumpărat pe astea, a adăugat femeia. În Seattle. Sunt goale, umplute cu ceară albă. Am uitat cum se numește procesul. Arată foarte bine. Bineînțeles, eu nu am văzut niciodată niște perle veritabile.

– De ce le-a cumpărat? am murmurat eu.

– Nu pricepi? Ele erau păcatul lui. A trebuit să le ascundă în sălbăticie, în această sălbăticie. Le-a ascuns în pești. Și, știi…

S-a aplecat spre mine din nou, iar ochii i-au strălucit. A continuat pe un ton domol, dar serios:

– Uneori cred că până la urmă, acum un an sau așa ceva, el chiar a început să creadă că sunt cele reale. Asta îți spune ceva?

M-am uitat în jos la perlele mele. Mâna și batista s-au închis lent peste ele.

– Sunt un om simplu, doamnă Sype, am replicat. Cred că ideea cu țapul ispășitor mă depășește un pic. Aș zice că încerca doar să se amăgească puțin, așa cum ar face orice învins.

Ea a zâmbit din nou. Era frumoasă când zâmbea. Apoi a ridicat șăgalnic din umeri.

– Evident, ai putea să o iei și așa. Dar eu…

Și-a deschis palmele.

– Ei bine, nu prea mai contează acum. Pot să le păstrez ca amintire?

– Să le păstrezi?

– Perlele… perlele false. Doar nu vrei să…

M-am ridicat. La deal venea pufăind un Ford vechi, decapotabil. Bărbatul dinăuntrul lui avea o stea mare prinsă de vestă. Păcănitul motorului semăna cu gâlceava unei maimuțe furioase, bătrâne și fără păr, de la grădina zoologică.

Doamna Sype stătea chiar lângă mine, cu mâna întinsă și o vagă expresie de implorare pe chip.

Am rânjit către ea, într-un acces brusc de cruzime.

– Da, ți-ai jucat destul de bine rolul pentru câteva clipe, am replicat. Al dracului, aproape că am căzut în plasă. Și m-a luat cu fiori reci pe șira spinării, cucoană! Dar mi-ai dat o mână de ajutor. Cuvântul *fals* nu este unul cu care să fii obișnuită. Felul în care ai manevrat Coltul a fost rapid și oarecum nemilos. Ultimele cuvinte ale lui Sype au fost încă și mai bizare. *Peștii Moor, Hattie. Moor*. Nu s-ar mai fi deranjat cu asta dacă pietricelele ar fi fost făcături. Și nici nu era atât de nerod, încât să joace comedia asta atât timp.

Pentru un moment, chipul ei nu și-a modificat expresia. Apoi s-a transformat. În privirea ei a lucit ceva oribil. Și-a țuguiat buzele și m-a scuipat. Apoi a intrat în casă, trântind ușa.

În mintea mea îmi așezam cu grijă douăzeci și cinci de mii de dolari în buzunarul de la vestă. Douăsprezece mii cinci sute pentru mine și restul pentru Kathy Home. I-am văzut privirea, dându-i cecul și când l-a depus la bancă, așteptând ca Johnny să iasă pe cauțiune din închisoarea Quentin.

Fordul a parcat în spatele celorlalte mașini. Șoferul a scuipat dincolo de portieră, a smucit frâna de mână și a ieșit, fără a deschide ușa. Era un tip masiv, îmbrăcat doar în cămașă.

Am coborât treptele ca să-l întâmpin.

Cortina

Traducere de Oana Chițu

1

Prima oară când l-am văzut pe Larry Batzel era beat, într-un Rolls-Royce la mâna a doua, în fața magazinului La Sardi. Cu el era o blondă înaltă, cu niște ochi de neuitat. Am ajutat-o să-l convingă să iasă de la volan, astfel încât să poată conduce ea.

A doua oară nu mai avea niciun Rolls-Royce, vreo blondină sau rol în filme. Tot ce îi mai rămăsese erau tremuratul caracteristic și un costum ce trebuia călcat. Își aducea aminte de mine. Era tocmai genul ăla de bețivan.

Îi cumpăram suficientă băutură cât să-l fac să se simtă în largul lui și îi dădeam jumătate din țigările mele. Obișnuiam să mă întâlnesc cu el „între filmări". Am ajuns să-i împrumut bani. Nu știu exact de ce. Era o brută. Masiv, arătos, cu ochi ca ai unei vite, în care strălucea ceva inocent și sincer, lucruri de care nu prea am parte în meseria mea.

Partea amuzantă e că fusese distribuitor pentru un mafiot destul de periculos înainte de revocarea prohibiției. N-a făcut prea mulți purici în actorie și, în curând, nu l-am mai văzut deloc prin aceste locuri.

Apoi, într-o bună zi, ca din senin, am primit un cec prin care își achita toate datoriile către mine și un bilet prin care îmi spunea că lucrează la mesele de

jocuri de la clubul Dardanella și să vin să-l văd. Așa mi-am dat seama că intrase din nou în afaceri necurate.

Nu m-am dus să-l întâlnesc, dar am aflat într-un fel sau altul că localul îi aparținea lui Joe Mesarvey și că acesta era căsătorit cu blondina cu ochi minunați, cea cu care fusese Larry Batzel atunci, în Rolls-Royce. Nici așa nu m-am dus după el.

Apoi, într-o dimineață, foarte devreme, am zărit o siluetă întunecată stând lângă patul meu, între mine și fereastră. Jaluzelele fuseseră trase. Probabil asta mă trezise. Umbra era a unei persoane bine făcute și avea un pistol.

M-am întors pe spate și m-am frecat la ochi.

– OK, am zis cu acreală. În pantaloni am doisprezece dolari, iar ceasul de mână costă douăzeci și șapte de dolari și cincizeci de cenți. Nu poți scoate mare lucru pe el.

Silueta s-a dus la fereastră, a tras într-o parte, vreo doi centimetri, o lamă din jaluzea și s-a uitat în josul străzii. Când s-a întors iarăși, am văzut că era Larry Batzel.

Era tras la față și obosit, iar barba îi crescuse binișor. Era încă îmbrăcat în haine de seară și cu un palton la două rânduri, cu un trandafir micuț, atârnându-i moale la rever.

S-a așezat și a ținut pentru o clipă arma pe genunchi, înainte să o pună deoparte, încruntându-se zăpăcit, ca și cum habar n-avea cum ajunsese pistolul în mâinile lui.

– O să mă duci cu mașina în Berdoo, m-a anunțat el. Trebuie să părăsesc orașul. M-au luat la ochi.

– OK, am răspuns. Povestește-mi.

M-am ridicat, am pipăit covorul cu tălpile și mi-am aprins o țigară. Trecuse cu puțin de ora cinci și jumătate.

– Ți-am forțat încuietoarea cu o bucată de celuloid, a mărturisit. Ar trebui să folosești zăvorul din când în când. Nu eram sigur care e cuibușorul tău și n-am vrut să trezesc toată clădirea.

– Data viitoare încearcă să te uiți la cutiile poștale, i-am replicat. Dar continuă. Nu ești beat, da?

– Aș vrea eu, dar mai întâi trebuie să scap. Mă simt complet zăpăcit. Nu mai sunt atât de tare pe cât eram altădată. Cu siguranță ai citit despre dispariția lui O'Mara.

– Mda.

– Oricum, ascultă-mă. Dacă vorbesc, nu o să o iau razna. Nu cred că m-au urmărit până aici.

– Un păhărel nu o să facă rău niciunuia dintre noi, am propus. Scotch-ul e pe masa de-acolo.

A turnat repede în două pahare și mi-a dat mie unul. Am îmbrăcat un halat de baie și mi-am pus papucii. Paharul îi zăngănea între dinți în timp ce bea.

A pus jos recipientul gol și și-a împreunat strâns mâinile.

– Îl cunoșteam destul de bine pe Dud O'Mara. Obișnuiam să ne aprovizionăm împreună de la Capul Hueneme. Ba chiar i-am purtat amândoi sâmbetele aceleiași fete. Acum e măritată cu Joe Mesarvey. Dud s-a căsătorit cu cinci milioane de

dolari. A luat-o de nevastă pe fata flușturatică, divorțată, a generalului Dade Winslow.

– Știu toate astea, am zis.

– Mda. Ascultă numai. L-a agățat într-un bar ilegal, cum aș pune eu acum mâna pe o tavă, la cantină. Dar lui nu i-a plăcut viața aia. Bănuiesc că obișnuia să se întâlnească cu Mona. Joe Mesarvey s-a prins, iar Lash Yeager avea, pe lângă multe altele, și o învârteală cu mașini furate. I-au venit de hac.

– Pe dracu', am răspuns. Mai ia un pahar.

– Nu. Ascultă-mă doar. Sunt numa' două chestii aici. În noaptea în care O'Mara a dat colțu' – ba nu, în noaptea în care s-a scris în ziare –, a dispărut și Mona Mesarvey. Doar că n-a fost așa de-adevăratelea. Au ascuns-o într-o baracă, la vreo trei kilometri de Realito, pe centura rutieră Orange. Chiar lângă un garaj, al cărui patron era un ticălos, pe nume Art Huck – o ascunzătoare pentru mașinile șutite. Am aflat eu. I-am dat acolo de urmă lui Joe.

– Și ce te-a făcut să te amesteci? l-am întrebat.

– Mai țin încă la ea. Îți zic toate astea pentru că odată ai fost băiat bun cu mine. Poți să scoți ceva din afacerea asta, după ce dispar din peisaj. Au ascuns-o acolo ca să pară ca și cum Dud a șters-o împreună cu ea. Normal, polițaii n-au fost atât de idioți încât să nu vorbească cu Joe, după dispariție. Dar nu au găsit-o pe Mona. Au și ei o procedură pentru rezolvarea cazurilor ăstora și o respectă.

Larry s-a ridicat, s-a dus din nou la fereastră și s-a uitat afară, dintr-o parte a storului.

– E o berlină albastră pe stradă, pe care cred că am mai văzut-o, a zis. Dar poate că mă înșel. Sunt o grămadă la fel.

Bărbatul s-a așezat din nou. Eu nu am scos niciun cuvânt.

– Locul ăsta de care zic, mai încolo de Realito, este pe al doilea drum secundar al bulevardului Foothill, la nord. N-ai cum să îl ratezi. Garajul și casa de alături sunt singurele clădiri din împrejurimi. Sus acolo se mai află și o fabrică veche de cianură. Îți zic toate astea…

– Asta ar fi prima chestiune, l-am întrerupt. Care era a doua?

– Vagabondul care obișnuia să conducă mașina lui Lash Yeager a dat bir cu fugiții în urmă cu vreo două săptămâni și s-a dus spre

est. I-am împrumutat cincizeci de dolari. Era lefter. Mi-a zis că Yeager se afla la moșia Winslow în noaptea în care a dispărut Dud O'Mara.

L-am fixat cu privirea.

– E interesant, Larry. Dar nu suficient cât să mă agit pe tema asta. La urma urmelor, există un departament de poliție.

– Mda. Dar stai să auzi mai departe. Ieri-noapte m-am îmbătat și i-am spus lui Yeager ce știam. Apoi mi-am dat demisia de la Dardanella. Așa că atunci când m-am întors acasă, cineva a tras în mine, chiar în fața locuinței mele. De atunci mă tot ascund. Și-acum, ai de gând să mă duci cu mașina în Berdoo?

M-am ridicat. Era luna mai, dar mie îmi era frig. Și Larry Batzel părea să fie zgribulit, chiar și cu

paltonul pe el.

– Categoric, am răspuns. Dar ia-o încet. Mai târziu vom fi mai în siguranță decât suntem acum. Mai ia un pahar. Încă nu știi dacă l-au eliminat pe O'Mara.

– Dacă a aflat de afacerea cu mașini furate, Mona fiind nevasta lui Joe Mesarvey, atunci e musai să-l elimine. Era genul ăla de tip.

M-am ridicat și m-am îndreptat către baie. Larry s-a dus din nou la fereastră.

– E încă aici, a zis el peste umăr. Ai putea fi împușcat dacă o să mă însoțești.

– O treabă pe care aș urî-o, am replicat.

– Ești un ticălos de treabă, Carmady. O să plouă. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu îngropat pe ploaie. Ție ți-ar plăcea?

– Vorbești al dracului de mult, am zis și am intrat în baie.

A fost ultima oară când am vorbit cu el.

2

L-am auzit foindu-se de colo-colo în timp ce mă bărbieream, dar, bineînțeles, nu și după ce am intrat sub duș. Când am ieșit, el nu mai era. Am mers pe vârfuri și m-am uitat în chicinetă. Nu era acolo. Mi-am aruncat pe mine un halat de baie și am scos capul pe ușă, în holul blocului. Era pustiu, cu excepția unui lăptar ce începuse să coboare

scările din spate, cu lădița lui din sârmă și ziarele proaspăt ieșite din tipar, împăturite și sprijinite de ușile închise.

– Hei! l-am strigat pe lăptar. A ieșit cumva un tip de aici acum puțin timp și a trecut pe lângă tine?

A privit înapoi, de la colțul zidului și a deschis gura să răspundă. Era un tânăr drăguț, cu dinți sănătoși, mari și albi. Îmi amintesc dantura lui pentru că mă uitam la ea atunci când am auzit împușcăturile.

Nu răsunaseră nici foarte aproape, dar nici departe. M-am gândit că veneau din spatele clădirii de apartamente, de lângă garaje sau de pe alee. Au fost două focuri scurte și apoi a urmat mitraliera. O rafală de vreo cinci sau șase bubuituri, suficiente cât să pună la pământ o armă automată bună. S-a auzit apoi motorul unei mașini ce-a demarat în trombă.

Lăptarul a închis gura, ca și cum i-ar fi fost controlată de o macara. Ochii îi erau larg deschiși și mă priveau goi. Apoi a pus cu grijă sticlele jos, pe prima treaptă, și s-a sprijinit de perete.

– Astea parcă au fost împușcături, a zis el.

Toată întâmplarea a durat câteva secunde, dar parcă trecuse o jumătate de oră. M-am întors în locuința mea și m-am îmbrăcat la repezeală, mi-am strâns lucrurile împrăștiate pe birou și am ieșit valvârtej în hol. Era încă gol. Dispăruse chiar și lăptarul. Se auzea o sirenă îndepărtându-se. Un cap pleșuv sub care atârna o gușă s-a ițit de după o ușă și a adulmecat zgomotos aerul.

Am coborât pe scările din spate.

În holul de acolo se aflau două sau trei persoane. Am ieșit afară. Garajele erau dispuse pe două rânduri, față în față, de-a lungul unui spațiu asfaltat, apoi urmau alte două în capăt, lăsând loc să se poată ieși pe alee. Doi copii săreau un gard, la trei case distanță.

Larry Batzel zăcea cu fața în jos, cu pălăria aruncată la un metru de cap și o mână întinsă cam la treizeci de centimetri de o armă automată mare și neagră. Avea gleznele încrucișate, ca și cum s-ar fi rotit în timp ce căzuse. Sângele se închegase pe o parte a feței lui, în părul blond și mai ales pe gât. Se întărise de asemenea și pe cimentul din curte.

Deasupra lui stăteau aplecați doi polițiști cu stații radio, șoferul mașinii de lapte și un bărbat, ce purta un pulover maro și o salopetă cu bretelele lăsate în jos. Bărbatul în salopetă era îngrijitor în clădirea noastră.

Am ajuns la ei odată cu copiii care au sărit gardul în curte. Șoferul mașinii de lapte m-a privit cu o expresie bizară și tensionată. Unul dintre polițiști și-a îndreptat spatele și a rostit:

– Îl recunoaște vreunul dintre voi? Mai are încă jumătate din față.

Nu mi se adresa mie. Șoferul a clătinat din cap și a continuat să mă privească cu coada ochiului. Îngrijitorul a spus:

– Nu locuiește aici. S-ar putea să fi venit la cineva. Deși e cam devreme pentru vizite, nu-i așa?

– E îmbrăcat de petrecere. Tu îți cunoști maghernița mai bine decât mine, a zis tărăgănat polițistul, apoi și-a scos un carnețel.

Celălalt copoi s-a îndreptat și el, a dat din cap și s-a dus spre casă, cu îngrijitorul mergând iute în urma lui.

Cel cu carnetul a îndreptat fulgerător un deget spre mine și a spus cu asprime:

– Tu ai sosit imediat după tipii ăștia doi. Ai ceva de zis?

M-am uitat la lăptar. Lui Larry Batzel nu i-ar fi păsat, iar omul trebuie să supraviețuiască într-un fel. Și oricum nu era o poveste de competența unui echipaj de patrulă.

– Am auzit numai împușcăturile și am venit imediat încoace, am declarat.

Polițistul mi-a acceptat răspunsul. Șoferul mașinii de lapte s-a uitat în sus la cerul apăsător și cenușiu și nu a scos niciun cuvânt.

După un timp, m-am întors în apartament și m-am îmbrăcat. Când mi-am luat pălăria de pe masa de la fereastră, lângă sticla de scotch am observat un boboc de trandafir așezat pe o bucățică de hârtie înfășurată.

Pe bilețel scria: *Ești un tip de treabă, dar cred că o să mă descurc singur. Dă-i trandafirul Monei, dacă ai vreodată ocazia să o întâlnești. Larry.*

Am pus cele două obiecte în portofel și mi-am făcut curaj cu un pahar de băutură.

3

Pe la ora trei a după-amiezii aceleia stăteam în holul principal al reședinței Winslow și așteptam întoarcerea majordomului. Îmi petrecusem aproape toată ziua evitând să mă apropii de biroul meu sau de apartament sau să întâlnesc vreo persoană de la omucideri. Era doar o chestiune de timp până aş fi fost nevoit să spun tot ce știu, dar voiam mai întâi să-l cunosc pe generalul Winslow. Era un om scump la vedere.

Eram înconjurat de picturi în ulei, cele mai multe portrete. Se mai aflau acolo și două statui și câteva armuri înnegrite de timp, ce se înălțau pe piedestale din lemn închis la culoare. Mult deasupra șemineului uriaș din marmură atârnau două fanioane de cavalerie, găurite de gloanțe sau de molii, protejate sub un geam de sticlă, iar dedesubtul lor se vedea imaginea pictată a unui bărbat ce părea sprinten, cu barbă neagră și mustață groasă, îmbrăcat într-o uniformă completă, ce data de prin vremea războiului din Mexic. Acela se poate să fi fost tatăl generalului Dade Winslow. Generalul, deși era chiar el destul de în vârstă, nu ar fi putut totuși să fie chiar atât de bătrân.

Apoi majordomul s-a întors, mi-a comunicat că stăpânul casei se află în sera cu orhidee și m-a invitat să-l urmez.

Am ieșit pe ușile franțuzești din spate și am traversat peluzele către un pavilion mare din sticlă, aflat mult dincolo de garaje. Majordomul a deschis ușa către un soi de vestibul și a închis-o în urma mea. Înăuntru era deja cald. Apoi a deschis ușa din interior, iar căldura a devenit înăbușitoare.

Mă simțeam ca într-o saună. De pe tavanul și pereții serei picura apa. În semiîntuneric, plantele enorme, tropicale, își întindeau inflorescențele și

ramurile pretutindeni, iar mirosul lor era aproape la fel de îmbătător ca acela al alcoolului fiert.

Majordomul, un bărbat în vârstă, slab, foarte drept și cu părul alb, a ținut ramurile deoparte, lăsându-mă să trec și astfel am ajuns la o intrare ce dădea chiar spre centrul serei. Un covor turcesc mare, roșiatic, era întins pe jos, pe lespezile hexagonale. La mijlocul covorului, într-un scaun cu rotile, stătea un bărbat, înfășurat într-o pătură cadrilată, care ne privea.

Nimic de pe chipul lui nu părea animat, cu excepția ochilor. Ochi negri, adânciți în orbite, strălucitori, distanți. Restul feței lui arăta ca masca de plumb a morții, tâmple afundate, un nas ascuțit, lobii urechilor întorși spre exterior, o gură ca o fantă subțire și albă. Era înfofolit parțial într-un halat roșiatic și foarte ponosit și parțial în pătură. Pe craniu mai avea presărate doar câteva smocuri de păr alb.

Majordomul m-a prezentat:

– Acesta este domnul Carmady, generale.

Bătrânul m-a fixat cu privirea. După un timp, a rostit cu vocea lui ascuțită și arțăgoasă:

– Adu un scaun pentru domnul Carmady.

Majordomul a tras un scaun din nuiele, iar eu m-am așezat. Mi-am pus pălăria pe podea. Majordomul a ridicat-o.

– Coniac, a cerut generalul. Cum îți place să-l bei, domnule?

– Oricum ar fi, am răspuns.

Bărbatul a pufnit. Majordomul a plecat. Generalul m-a țintuit cu ochii lui ficși. A pufnit din nou.

– Întotdeauna iau șampanie cu mine, a zis. O treime de pahar de brandy, sub șampanie, iar șampania să fie rece ca la Valley Forge. Ba chiar mai rece, dacă se poate așa ceva.

Bărbatul a scos un sunet ce putea trece drept un chicotit.

– Nu că aş fi fost la Valley Forge, a adăugat el. N-am ajuns chiar așa de rău. Poți să fumezi, domnule.

I-am mulțumit și am răspuns că pe moment mă săturasem de fumat. Am scos o batistă și mi-am tamponat fața.

– Scoate-ți haina, domnule. Dud făcea întotdeauna așa. Orhideele au nevoie de căldură, domnule Carmady, la fel ca oamenii bolnavi și bătrâni.

Mi-am dat jos haina de ploaie, pe care o adusesem cu mine. Păruse că stă să plouă. Larry Batzel așa spusese.

– Dud este ginerele meu. Dudley O'Mara. Cred că ai să-mi spui ceva în legătură cu el.

– Doar zvonuri, am replicat. N-aș vrea să merg mai departe, fără a avea aprobarea dumneavoastră, generale Winslow.

Ochii de basilisc m-au fixat.

– Ești un detectiv particular. Presupun că vrei să fii plătit.

– Sunt în breaslă, am răspuns. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu plătit pentru fiecare gură

de aer pe care o inhalez. E doar ceva despre care am auzit vorbindu-se. Poate ai vrea să dai chiar dumneata informația mai departe, la Persoane Dispărute.

– Înțeleg, a zis el încet. E vorba de vreun scandal.

Majordomul s-a întors înainte să pot răspunde. A împins, traversând jungla aceea, un cărucior pentru ceai, l-a oprit lângă mine și mi-a preparat un coniac cu sifon. Apoi a plecat.

Am sorbit din băutură.

– Se pare că la mijloc a fost o fată, am început. A cunoscut-o înainte de a o întâlni pe fiica dumneavoastră. Acum e măritată cu un escroc. Probabil că…

– Am mai auzit toate astea, m-a întrerupt el. Nu dau doi bani. Tot ce vreau să știu e unde se află și dacă e bine. Dacă e fericit.

Am făcut ochii cât cepele. După o clipă am îngăimat:

– Poate că aș reuși să găsesc fata sau poate băieții de la sediu, cu ajutorul informațiilor pe care le-aș da.

A smucit de marginea păturii și și-a mișcat capul câțiva centimetri. Cred că încuviința. Apoi a rostit foarte încet:

– Probabil că mă amestec prea mult, pentru sănătatea mea șubredă, dar vreau să clarific un lucru. Sunt invalid. Am două picioare distruse și partea de jos a abdomenului. Nu mănânc și nu dorm prea mult. Îmi sunt povară mie însumi, iar pentru ceilalți, o pacoste. Așa că îmi lipsește Dud.

El obișnuia să-și petreacă foarte mult timp cu mine. De ce, numai Dumnezeu știe.

– Păi, am început…

– Taci. Ești un țânc pentru mine, așa că mă tentează să fiu nepoliticos. Dud a plecat fără să-și ia la revedere de la mine. Nu-i stă în fire. Într-o zi a luat mașina și de atunci nimeni nu a mai auzit nimic de el. Dacă s-a săturat de proasta de fie-mea și de plodul ei, dacă își dorește altă femeie, e în regulă. A acționat impulsiv și a plecat fără să-mi zică nimic, iar acum regretă. De asta nu am nicio veste de la el. Găsește-l și spune-i că înțeleg. Asta-i tot, doar dacă nu cumva are nevoie de bani. Dacă e așa, poate să aibă tot ce își dorește.

Obrajii lui plumburii aveau aproape o umbră roz acum. Ochii negri erau și mai strălucitori, dacă așa ceva e cu putință. S-a lăsat pe spate încetișor și a închis pleoapele.

Am luat o gură zdravănă din pahar și am spus:

– Să zicem că e la ananghie. Să zicem că de vină e soțul fetei ăleia. Joe Mesarvey.

A deschis ochii și a clipit.

– Nu și în cazul unui O'Mara, a replicat. Celălalt tip ar fi la ananghie.

– OK. Să mă duc pur și simplu la poliție și să spun unde am auzit eu că se află fata?

– Cu siguranță nu. N-au făcut nimic până acum. Lasă-i să lenevească în continuare. Găsește-l singur. Îți dau o mie de dolari, chiar de-ar fi să traversezi numai strada. Spune-i că totul e în regulă aici. Că bătrânul se simte bine și că îi transmite afecțiunea lui. Asta-i tot.

Nu i-am putut zice nimic. Dintr-odată nu i-am putut zice nimic din ce îmi comunicase Larry Batzel sau ce se întâmplase cu Larry sau orice ar fi avut legătură cu subiectul. Mi-am terminat băutura, m-am ridicat și mi-am luat din nou haina.

– Sunt prea mulți bani, generale Winslow. Putem să stabilim suma mai târziu. Am autorizația dumneavoastră de a vă reprezenta cum consider de cuviință?

El a apăsat o sonerie aflată pe scaunul cu rotile.

– Tu doar transmite-i, a replicat. Vreau să știu că e bine, iar el să afle că eu sunt în regulă. Asta-i tot, dacă nu cumva are nevoie de bani. Acum, va trebui să mă scuzi. Sunt obosit.

A închis ochii. M-am întors prin hățiș, iar majordomul m-a așteptat la ușă, cu pălăria.

Am tras în piept aerul rece și am spus:

– Generalul dorește să vorbesc cu doamna O'Mara.

4

În camera în care am intrat era așternut un covor alb, pe toată suprafața podelei. Draperiile ivorii cădeau în cascadă, de la o înălțime uluitoare, pe covorul imaculat cuprins în spațiul dintre numeroasele ferestre ale încăperii. Ochiurile de geam dădeau spre podișurile umbrite, iar atmosfera de dincolo de sticlă era și ea întunecată. Încă nu începuse să plouă, dar în aer se simțea presiunea.

Doamna O'Mara ședea întinsă pe un șezlong alb, fără papuci și picioarele îmbrăcate în ciorapii de plasă ce nu se mai poartă acum. Era înaltă și arăta sumbră și avea buzele strânse a supărare. Frumoasă, dar în sensul demn al cuvântului.

– Pentru Dumnezeu, ce pot face eu pentru tine? Se cunosc toate detaliile. Ba încă prea bine. Cu excepția faptului că eu nu te știu pe tine, nu-i așa? a zis ea.

– Păi, prea puțin, am răspuns. Sunt doar un detectiv particular ce încearcă să-și câștige existența.

S-a întins după un pahar pe care nu-l observasem până atunci, dar după care m-aș fi uitat într-o clipă, având în vedere felul ei de a vorbi și faptul că nu avea papucii în picioare. A băut apatică, iar pe deget i-a lucit un inel.

– L-am întâlnit într-un club ilegal, a spus ea, pufnind într-un râs strident. Un contrabandist tare arătos, cu părul negru, des și ondulat și zâmbetul de irlandez. Așa că m-am măritat cu el. Din plictiseală. Cât despre el, contrabanda era chiar de pe atunci o afacere nesigură… dacă nu cumva nu existau alte ispite.

Se aștepta să-i spun că existaseră într-adevăr atracții, dar nu ca și cum i-ar fi păsat prea mult dacă o ziceam sau nu. În loc de asta, am întrebat-o:

– Nu l-ați văzut plecând în ziua în care a dispărut?

– Nu. Rar îl vedeam plecând sau întorcându-se. Așa stăteau lucrurile între noi.

A mai luat o gură.

– Hm, am mormăit eu. Dar, desigur, nu ați avut niciun conflict.

Întotdeauna declarau că nu se certaseră.

– Există o mulțime de moduri în care poți avea un conflict, domnule Carmady.

– Mda. Îmi place că spuneți asta. Desigur, știați despre existența acelei fete.

– Mă bucur că pot fi sinceră în fața unui vechi detectiv al familiei. Da, știam despre ea.

Și-a dat după ureche un cârcel de păr negru-albăstrui.

– Știați de ea înainte ca el să dispară? am întrebat politicos.

– Sigur.

– Cum ați aflat?

– Ești un tip direct, nu? Relații, cum se spune. Sunt o amatoare de bârfe. Sau nu știați asta?

– Cunoșteați grupul de la Dardanella?

– Am fost acolo.

Nu părea deloc îngrijorată sau măcar surprinsă.

– De fapt, practic am locuit acolo timp de o săptămână. În acel loc l-am întâlnit pe Dudley O'Mara.

– Mda. Tatăl dumneavoastră s-a însurat destul de târziu, nu-i așa?

Am văzut cum culoarea îi piere din obraji. Voiam să o enervez, dar nu părea să dea niciun semn. A

zâmbit, s-a îmbujorat din nou și a tras de o sonerie, aflată pe un cordon, ascuns printre puful de lebădă al pernelor de pe șezlong.

– Foarte târziu, a răspuns ea. Dacă asta privește în vreun fel investigația dumitale.

– Nu mă privește, am recunoscut.

O menajeră sfioasă a intrat în cameră și a preparat pe o măsuță două pahare cu băutură. I-a dat unul doamnei O'Mara și pe celălalt l-a pus jos, lângă mine. A ieșit, scoțând la iveală de sub fusta scurtă o pereche de picioare frumoase.

Doamna O'Mara a așteptat ca ușa să se închidă și apoi a rostit:

– De când cu treaba asta, tata are toane. Mi-aș dori ca Dud să telegrafieze sau să trimită o scrisoare sau ceva.

– E un om în vârstă, invalid și cu un picior deja în groapă, am răspuns încet. Se mai agață doar de un fir subțire. Acum ața s-a rupt brusc și nimeni nu dă doi bani pe asta. Încearcă să se poarte ca și cum nici lui nu i-ar păsa. Nu aș numi-o simplă toană. Ci mai degrabă o dovadă de tărie.

– Galant, a zis, iar privirea ei mă împungea ca un pumnal. Dar nici nu te-ai atins de băutură.

– Trebuie să plec, am răspuns. Mulțumesc oricum.

Mi-a întins o mână subțire și palidă, iar eu m-am îndreptat către ea și i-am atins-o. Tunetul a răbufnit brusc, dincolo de dealuri, iar ea tresărit. O rafală de vânt a zguduit geamurile.

Am coborât spre hol pe o scară îmbrăcată în gresie, iar majordomul a apărut din umbră și mi-a

deschis ușa.

Am privit spre o succesiune de terase decorate cu straturi de flori și arbuști aduși din străinătate. La capăt se vedea un grilaj înalt din metal, cu vârfuri aurite în formă de sulițe și pe dinăuntru un gard viu înalt de doi metri. O alee pentru mașini șerpuia în jos către porțile principale și ghereta din spatele lor.

Dincolo de domeniu, dealul cădea în pantă spre oraș și spre vechile puțuri de țiței din La Brea, transformat acum parțial în parc și parțial într-o zonă părăsită și sălbatică împrejmuită cu gard. Câteva dintre macaralele din lemn încă mai stăteau în picioare. Acestea aduseseră averea familiei Winslow, apoi ei fugiseră din preajma lor, sus pe deal, suficient de departe cât să scape de mirosul de ulei, dar nu atât de departe ca uitându-se pe fereastră să nu le vadă și să-și aducă aminte ce îi făcea bogați.

Am coborât treptele de cărămidă dintre peluzele teraselor. Pe una dintre ele se juca un puști brunet, palid, de vreo zece sau unsprezece ani, aruncând cu săgeți într-o țintă atârnată de un copac. M-am apropiat de el.

– Tu ești tânărul O’Mara? l-am întrebat.

S-a sprijinit de o bancă de piatră, ținând în mână patru săgeți și s-a uitat la mine cu ochi reci, săgetători, ochi îmbătrâniți.

– Sunt Dade Winslow Trevillyan, a zis el mohorât.

– Ah, atunci Dudley O’Mara nu este tatăl tău.

– Bineînțeles că nu e.

Tonul lui era disprețuitor.

– Tu cine ești?

– Sunt detectiv. Am de gând să-l găsesc pe tată…, vreau să zic pe domnul O’Mara.

Informația aceasta nu ne-a apropiat. Pentru el detectivii nu însemnau nimic. Tunetul bubuia pe dealuri ca o turmă de elefanți ce jucau leapșa. Mi-a venit o altă idee.

– Pun pariu că nu poți să bagi patru din cinci săgeți în cercul auriu, de la zece metri.

Băiatul s-a însuflețit brusc.

– Cu astea?

– Mhm.

– Pe cât pui pariu? a zis el brusc.

– Ah, pe un dolar.

A fugit la țintă și a scos toate săgețile, s-a întors și și-a ocupat poziția lângă bancă.

– Nu sunt zece metri, l-am atenționat.

M-a privit tăios și s-a deplasat câțiva centimetri în spatele băncii. Am zâmbit, apoi expresia mi-a pierit de pe chip.

Mâna lui mică arunca săgețile cu atâta rapiditate, încât de-abia puteam să-l urmăresc. Cinci dintre ele s-au înfipt în cercul auriu al țintei, în mai puțin de câteva secunde. M-a fixat triumfător cu privirea.

– Mamă, ești destul de bun, domnișorule Trevillyan, am bombănit eu și am scos un dolar.

Mâna lui mică l-a apucat fulgerător, precum broscoiul ce capturează o muscă. L-a pus deoparte într-o clipă.

– Asta nu-i nimic, a chicotit el. Ar trebui să mă vezi în poligonul de la garaje. Vrei să mergem acolo și să mai pariezi?

M-am uitat înapoi spre creasta dealului și am observat o parte dintr-o clădire albă, joasă, ascunsă într-o vale.

– Ei bine, nu astăzi, am răspuns. Poate data viitoare când mai vin pe aici. Deci Dud O'Mara nu e tatăl tău. Dar dacă îl găsesc, ai să te bucuri?

A strâns din umerii lui subțiri și ascuțiți, acoperiți de un pulover maro.

– Sigur. Dar ce poți face tu în plus, față de poliție?

– Spuneam doar așa, am răspuns, după care am plecat.

Am coborât mai departe treptele de cărămidă până la capătul teraselor și am mers de-a lungul gardului viu, spre ghereta de la intrare. Printre frunzișul gardului puteam vedea frânturi din stradă. Când ajunsesem pe la jumătatea drumului, am observat berlina albastră. Era un automobil mic și îngrijit, cu garda joasă, foarte curat, mai ușor decât o mașină de poliție, dar cam de aceeași dimensiune. Dincolo de ea, mi-am văzut decapotabila parcată sub un arbore de piper. M-am oprit privind berlina printre frunzele tufișului. Puteam vedea rotocoale de fum de la țigara cuiva, strivindu-se de parbriz, pe dinăuntru. M-am întors cu spatele la ghereta și m-am uitat spre deal. Odrasla Trevillyan se ascunsese probabil ca să-și dosească dolarul pe undeva, deși un dolar nu putea să însemne mare lucru pentru el.

M-am aplecat și mi-am scos din teacă Lugerul 7.65 pe care-l aveam în acea zi la mine și l-am băgat cu țeava în jos în ciorapul stâng, până în pantof. Puteam merge, doar nu prea repede. Mi-am continuat drumul spre porți.

Țineau intrarea încuiată și nimeni nu putea să treacă fără aprobarea cuiva din casă. Portarul, un musculos cu arma la subraț, a ieșit din gheretă și mi-a făcut loc printr-o ușiță dintr-o parte a porților. M-am oprit un minut să vorbesc cu el printre zăbrele, urmărind berlina cu privirea.

Arăta în regulă. Înăuntru păreau să fie doi bărbați. Se afla la aproximativ treizeci de metri depărtare, parcată în umbra zidului înalt de pe cealaltă parte. Era o stradă foarte îngustă, fără trotuare. N-aveam mult de mers până la decapotabila mea.

Am pășit puțin țeapăn pe caldarâmul întunecat și m-am suit în mașină, m-am aplecat repede spre un compartiment mic din partea din față a scaunului, unde țineam un pistol de rezervă. Era un Colt de poliție. L-am vârât în teaca de la subraț și am pornit automobilul.

Am dat drumul la frână și am demarat. Ploaia a început deodată să cadă cu picături mari, iar cerul s-a făcut negru ca boneta lui Carrie Nation. Poate nu chiar atât de negru, căci am văzut berlina virând în curbă, în spatele meu.

Am pornit ștergătoarele de parbriz și am accelerat la șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Străbătusem vreo opt străzi, când am auzit sirena. Așa m-a păcălit. Mă aflam pe o stradă liniștită ca un cavou. Am încetinit și am tras pe dreapta, într-o curbă. Berlina a alunecat lângă mine și atunci în fața ochilor mi-a răsărit țeava neagră a unei mitraliere, ieșind prin fereastra portierei din spate.

Dincolo de ea se afla un chip întunecat, cu ochi roșii și o gură neclintită. O voce care a acoperit sunetul ploii, al ștergătoarelor de parbriz și al celor două motoare a spus:

– Intră. Fii cuminte, dacă știi ce vreau să zic.

Nu erau polițiști. Nu mai conta. Am oprit motorul, mi-am aruncat cheile pe podeaua mașinii și am pășit pe treapta decapotabilei. Bărbatul de la volanul berlinei nu s-a uitat la mine. Cel din spate a deschis ușa și mi-a făcut loc pe banchetă, ținând mitraliera cu îndemânare.

Am urcat.

– OK, Louie. Percheziția.

Șoferul a coborât și a venit în spate. Mi-a scos Coltul de la subraț, mi-a pipăit șoldurile și talia.

– E curat, a zis el și s-a mutat înapoi în față.

Bărbatul cu mitraliera s-a aplecat înainte cu mâna stângă întinsă și a luat Coltul de la șofer, apoi a așezat mitraliera pe podeaua mașinii și a tras o carpetă maro peste ea. S-a așezat din nou ușor și relaxat în colțul lui, ținând revolverul meu pe genunchi.

– OK, Louie. Acum să-i dăm drumul.

5

Am mers alene, ușor, cu ploaia bătând darabana pe plafon și scurgându-se în firișoare pe geamuri, pe o parte. Am virat de-a lungul străzilor încovoiate

de pe deal, printre domenii întinse pe hectare întregi și case îndepărtate, grupate ca niște grămăjoare, cu frontoane umede, ascunse de perdele difuze de copaci.

Un damf de țigară mi-a gâdilat nările, iar bărbatul cu ochii roșii m-a întrebat:

– Ce ți-a zis?

– Destul de puține, am răspuns. Că Mona a șters-o în noaptea în care întâmplarea a apărut în ziare. Bătrânul Winslow știa deja.

– N-ar fi trebuit să scotocească prea mult ca să afle asta, a zis Ochi-roșii. Nici gaborilor nu le-a fost greu. Altceva?

– Mi-a spus că s-a tras în el. Voia să-l scot din oraș. A fugit singur, în ultima clipă. Nu știu de ce.

– Dă-ți drumul la limbă, spionule, a sugerat sec Ochi-roșii. E singura ta cale de scăpare.

– Asta-i tot, am răspuns și mi-am îndreptat privirea afară, la ploaia ce ne urma.

– Te ocupi de caz pentru ăl bătrân?

– Nu. E strâmtorat.

Ochi-roșii a izbucnit în râs. Arma din pantoful meu părea grea și instabilă și foarte departe. Am replicat:

– E posibil ca asta să fie tot ce se știe despre O'Mara.

Omul de pe locul din față a întors puțin capul și a mârâit:

– Unde dracu' ai zis că e strada aia?

– În capătul bulevardului Beverly Glen, idiotule. Aleea Mulholland.

– Ah, aia. Iisuse, aia nu-i pavată nicio c-o pietricică.

– O pavăm noi cu spionul, a replicat Ochi-roșii.

Moșiile se răriseră, iar pâlcurile de stejari pitici puseseră stăpânire pe coastele dealului.

– Nu ești băiat rău, a concluzionat Ochi-roșii. Ești numai strâmtorat, ca și babacul. Nu pricepi care e ideea? Vrem să aflăm tot ce a ciripit, ca să știm dacă e cazul să te eliminăm sau ba.

– Du-te-n mă-ta, i-am replicat. Oricum nu m-ați crede.

– Încearcă-ne. Asta e doar o trebușoară pentru noi. O facem și ne vedem de viață.

– Trebuie să fie o activitate plăcută, am răspuns. Atât cât mai ține.

– Omule, faci cam mult pe deșteptu'.

– Obișnuiam să fac acum multă vreme, pe când tu erai încă la școala de corecție. Încă trec ca un tip antipatic din cauza asta.

Ochi-roșii a râs din nou. Nu părea genul de om care să aibă cu ce să se laude.

– Din câte știm nu ești certat cu legea. Nu te-au ochit în dimineața asta. Este?

– Dacă zic că da, poți să-mi vii de hac pe loc. OK.

– Ce zici mai bine de un miar, bani de buzunar și uităm toată trebușoara?

– Nici p’asta n-ați crede-o.

– Ba da. Uite care e șpilu’. Noi ne facem treaba și mergem mai departe. Suntem o organizație. Dar tu trăiești aici, ai o clientelă și o afacere. Mai bine să joci cum ți se cântă.

– Sigur, am răspuns. Aș juca.

– Noi nu facem niciodată de petrecanie oamenilor cumsecade, a zis Ochi-roșii încet. E rău pentru afacere.

S-a lăsat pe spate, în colțul lui, cu arma pe genunchiul stâng și a întins mâna spre un buzunar interior. A deschis pe genunchi un portofel mare, din piele tăbăcită, a pescuit din el două bancnote, le-a împins împăturite de-a lungul banchetei. Portofelul a intrat la loc în buzunar.

– Sunt ale tale, a zis el pe un ton grav. N-ai să o duci mai mult de douăzeci și patru de ore dacă începi să ciripești.

Am cules bancnotele. Erau două sute cinci zeci de dolari. Le-am vârât în vestă.

– Corect, am replicat. N-aș mai fi un om cumsecade atunci, nu?

– Gândește-te bine, copoiule.

Am rânjit unul la altul ca niște băieți de treabă, ce se înțeleg de minune într-o lume dură și dușmănoasă. Apoi Ochi-roșii și-a întors capul fulgerător.

– OK, Louie. Lasă strada Mulholland. Trage pe dreapta.

Mașina se afla pe la jumătatea unui drum sinuos, lung și mohorât. Ploaia cădea în rafale, ca niște cortine cenușii venind de-a dura în pantă. Nu mai exista nici cer, nici orizont. Puteam vedea la patru sute de metri în față, dar nu se zărea nimic viu, în afara mașinii noastre.

Șoferul a parcat la marginea drumului și a oprit motorul. A aprins o țigară și și-a întins brațul spre bancheta din spate.

Mi-a zâmbit. Avea un zâmbet simpatic, ca al unui aligator.

– Va trebui să bem în cinstea ocaziei, a zis Ochi-roșii. Aș vrea să fac și eu rost de un miar atât de ușor. Doar ca să-mi țin nasul lipit de bărbie.

– Tu n-ai bărbie, a replicat Louie, fără să-și șteargă zâmbetul de pe buze.

Ochi-roșii a așezat Coltul pe banchetă și a scos din buzunarul din spate o butelcuță plată. Părea să fie marfă bună, cu timbru verde, îmbuteliată după legea statală. A desfăcut dopul cu dinții, a adulmecat băutura și a plescăit din buze.

– Asta nu e făcătură, a dat el verdictul. E direct de la sursă. Dă-o peste cap.

S-a întins de-a lungul canapelei și mi-a dat sticla. L-aș fi putut apuca de încheietură, dar mai era și Louie, iar până la gleznă era ceva distanță.

Am respirat cu dezinvoltură, din adâncul pieptului, și am ținut butelca aproape de buze, adulmecând cu grijă. Dincolo de mirosul de ars al bourbonului, se simțea și altceva, foarte vag, o mireasmă fructată care în alte circumstanțe nu mi-ar fi spus nimic. Dintr-odată și fără niciun fel de motiv mi-am adus aminte de ceva ce îmi spusese Larry

Batzel, ceva de genul: *La est de Realito, către munți, aproape de vechea fabrică de cianură.* Cianură. Ăsta era cuvântul pe care-l căutam.

În timp ce am dus sticla la gură, ceva mi-a prins rapid tâmplele ca într-o menghină. Îmi puteam simți pielea lunecoasă, iar aerul parcă se răcise brusc. Am ținut sticla ridicată cam până la nivelul lichidului din ea și am gâlgâit prelung. Copios și oftând a plăcere. Aproximativ o jumătate de linguriță mi-a intrat în gură, dar nicio picătură nu a rămas acolo.

Am tușit puternic și m-am chircit, înăbușindu-mă. Ochi-roșii a început să râdă.

– Amice, nu-mi spune că ți-e rău doar de la o înghițitură.

Am scăpat sticla și m-am arcuit mai mult pe banchetă, tușind violent. Picioarele mele au alunecat într-o parte, cu stângul sub celălalt. M-am întins deasupra lor, lăsând brațele moi. Ajunsesem la pistol.

Am tras în Ochi-roșii pe sub brațul stâng, aproape fără să mă uit. N-a apucat să pună mâna pe Colt, ci doar a izbutit să-l împingă de pe banchetă. Un singur glonț a fost de ajuns. L-am auzit prăvălindu-se. Am mai tras un foc de armă mai sus, spre locul în care ghiceam că se află Louie.

Dar șoferul nu era acolo. Se lăsase în jos, după scaunul din față. Era tăcut. În mașină și în împrejurimi era liniște. Chiar și ploaia a părut pentru un moment să cadă pe mutește.

Încă nu aveam timp să mă ocup de Ochi-roșii, dar nu părea să facă vreo mișcare. Am lăsat jos Lugerul și am înhățat mitraliera de sub covor, am pus mâna stângă pe mânerul din față al armei, am

sprijinit-o de umăr, îndreptată mult în jos. Louie nu scosese încă niciun sunet.

– Ascultă, Louie, am făcut, încet. Am mitraliera. Ce zici de asta?

Prin bancheta din față a țâșnit un glonț de la care Louie știa că nu trebuie să aibă mari așteptări. Proiectilul a fisurat un geam din sticlă securizată. Apoi s-a așternut din nou tăcerea. Louie a rostit greoi:

– Am o grenadă. O vrei?

– Scoate cuiul și ține-o în mână, am răspuns. O să aibă grijă de amândoi.

– Drace! a răbufnit Louie violent. A mierlit-o? N-am nicio grenadă.

Atunci m-am uitat la Ochi-roșii. Părea să stea foarte confortabil în colțul lui de pe banchetă, sprijinit pe spate. Parcă avea trei ochi, unul mai roșu chiar decât ceilalți doi. Pentru poziția din care trăsesem, ținta reprezenta ceva de care puteai fi aproape rușinat. Prea fusese bună.

– Da, Louie, e terminat, am răspuns. Cum o scoatem noi la capăt?

Acum îi puteam auzi respirația grea, iar ploaia cădea din nou cu zgomot.

– Coboară, a mârâit el. Eu îmi iau tălpășița.

– *Tu* cobori, Louie, și *eu* o șterg.

– Iisuse! Amice, nu pot să merg pe jos până acasă.

– Nici nu va fi nevoie, Louie. Trimit o mașină după tine.

– Iisuse, da’ n-am făcut nimic. Doar am condus.

– Atunci vei fi acuzat pentru șofat imprudent, Louie. Pe asta puteți să o rezolvați, tu și organizația ta. Coboară până nu dezlănțui pușcociul ăsta.

Încuietoarea de la o ușă a făcut clic și o pereche de picioare s-au lăsat grele pe scăriță, apoi pe asfalt. Am îndreptat îndată automata. Louie se afla pe șosea, în ploaie, cu mâinile goale și cu zâmbetul de aligator încă pe buze.

Am ieșit pe lângă picioarele bine încălțate ale mortului, am luat Coltul și Lugerul de pe podea, am așezat mitraliera grea de cinci kilograme la loc pe podeaua mașinii. Am scos cătușele de la șold și m-am îndreptat spre Louie. A întors spatele morocănos și și-a împreunat mâinile la spate.

– N-ai nicio dovadă împotriva mea, a scâncit el. Am protecție.

Am închis cătușele și l-am percheziționat, cu mai multă grijă decât o făcuse el cu mine. Mai avea un pistol, în afară de cel pe care îl lăsase în mașină.

L-am târât pe Ochi-roșii afară și l-am lăsat la voia întâmplării pe șosea. Începuse să sângereze din nou, dar era mort de-a binelea. Louie l-a privit cu amărăciune.

– Era un tip isteț, a spus el. Diferit. Îi plăceau trucurile. Salve, băiat deștept ce mi-ai fost.

Am scos cheia de la cătușe și am desfăcut-o pe una dintre ele, am tras de ea în jos și am prins-o de încheietura ridicată a mortului.

Louie a făcut ochii mari, privind îngrozit, și, în sfârșit, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

– Iisuse, a început să se văicărească. Maică Precistă! Amice, doar n-o să mă lași așa, nu?

– La revedere, Louie! am replicat. Cel pe care l-ați secerat de dimineață îmi era prieten.

– Măiculiță! a continuat să scâncească Louie.

M-am urcat în berlină și am pornit-o, am condus până într-un loc unde puteam întoarce și am trecut înapoi, la vale, pe lângă el. Stătea țeapăn ca un copac carbonizat, avea chipul alb ca hârtia, cu mortul la picioare, cu o mână legată de a lui. În privirea lui se citea groaza a mii de coșmaruri.

L-am lăsat acolo, în ploaie.

Se întuneca devreme. Am părăsit berlina la câteva străzi de mașina mea, am încuiat-o și am pus cheile în filtrul de ulei. M-am întors pe jos la decapotabila mea și am condus până în centru.

Am sunat la secția de omucideri dintr-o cabină telefonică, am cerut cu un bărbat pe nume Grinnell, i-am povestit rapid ce se întâmplase și unde să-l găsească pe Louie și berlina. I-am spus ce credeam: că sunt criminalii care-l ciuruiseră pe Larry Batzel. Nu i-am zis nimic despre Dud O’Mara.

– Bună treabă, a făcut Grinnell, pe un ton bizar. Dar ar trebui să vii aici cât mai repede. Ești căutat din pricina unui șofer de pe o mașină de lapte, care a sunat acum o oră.

– Sunt frânt, am răspuns. Trebuie să mănânc. Acoperă-mă și voi veni după o vreme.

– Ai face bine să vii, băiatule. Îmi pare rău, dar ai face bine.

– Atunci, OK, am zis.

Am închis și am părăsit cartierul fără să mai pierd vremea. Trebuia să pun imediat capăt situației. Altminteri, avea să-mi pună ea capăt mie.

Am luat masa în centru, lângă Plaza, și am pornit spre Realito.

6

La ora opt, două lămpi galbene cu vapori străluceau sus, printre picăturile de ploaie și pe un indicator întunecat, întins de-a curmezișul autostrăzii, stătea scris: *Bine ați venit în Realito*.

Pe strada principală erau case pe structuri din lemn, un grup de magazine apărute din senin, se vedeau luminile din spatele gemurilor aburite ale farmaciei din colț, un roi de mașini parcate în fața unui cinematograf mic și o bancă în beznă în alt colț, cu o mulțime de oameni stând în ploaie în fața ei. Acesta era Realito. Am condus mai departe. Câmpurile pustii s-au închis din nou în spatele meu.

Atât găseai în acel ținut; nimic altceva decât câmpii secetoase și podișuri chircite și ploaie.

Am mers trei kilometri, dacă nu chiar cinci până am observat un drum lăturalnic și o lumină slabă ce pâlpâia acolo, ca și cum venea dinspre o casă cu storurile trase. Chiar în acel moment, roata din stânga-față s-a dezumflat cu un fâsâit ascuțit. Foarte drăguț. Apoi și cea dreaptă s-a spart în același fel.

M-am oprit aproape în intersecție. Foarte drăguț, într-adevăr. Am ieșit, mi-am tras gulerul hainei de ploaie un pic mai sus, am scos o lanternă și am descoperit un șir de cuișoare solide, galvanizate, cu capete mari cât o monedă. Un astfel de capăt plat și lucitor sclipea în roata mea.

Două pene și o singură roată de rezervă. Mi-am înfundat capul între umeri și am pornit spre lumina slabă de pe drumul lăturalnic.

Locul părea în regulă. Lumina venea dinspre lucarna înclinată de pe acoperișul garajului. Ușile mari și duble din față erau închise bine, dar pe la crăpături se vedea o lumină puternică, albă. Am îndreptat raza lanternei în sus și am citit: *Art Huck – reparații auto și finisări.*

Dincolo de garaj se afla o casă, ascunsă în spatele drumului noroios și al unui pâlc rar de copaci. Și această clădire era luminată. Am observat o mașină sport modestă în fața unei verande din lemn.

Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă ocup de roți, asta dacă se putea rezolva, iar cei de aici nu mă recunoșteau. Noaptea era prea umedă pentru o plimbare.

Am stins lanterna și am bătut cu ea în ușă. Înăuntru s-a făcut întuneric. Am așteptat acolo, sorbind picăturile ce mi se strângeau pe buza de sus, cu lanterna în mâna stângă, cu dreapta în haină. La subraț aveam din nou Lugerul.

O voce s-a auzit din spatele ușii, și nu părea una prietenoasă:

– Ce vrei? Cine ești?

– Deschide, am răspuns. Am făcut pană la două roți, pe autostradă, și nu am decât una de rezervă.

Am nevoie de ajutor.

– Am închis, domnule. Realito se află la doi kilometri de aici, spre vest.

Am început să lovesc ușa cu piciorul. Dinăuntru s-au auzit înjurături, apoi o a doua voce, mai amabilă.

– Unu' care face pe deșteptu', nu? Deschide, Art.

S-a auzit scârțâitul unui zăvor și jumătate din ușă s-a balansat înăuntru. Am aprins lanterna din nou, iar lumina a căzut pe un chip ascuțit. Apoi un braț a măturat aerul și a azvârlit-o cât colo. O armă tocmai ce se îndreptase spre mine, ținută de mâna ce mă lovise ca îmblăciul.

M-am lăsat pe vine și am pipăit după lanternă. Încă nu scosesem vreo armă.

– Stinge lampa, domnule. Oamenii pățesc tot felul de accidente în felul ăsta.

Lanterna sclipea jos, în noroi. Am închis-o și m-am ridicat în picioare, cu ea în mână. În garaj s-a aprins lumina, pe fundal profilându-se conturul unui bărbat înalt, îmbrăcat în salopetă. S-a dat înapoi, cu pistolul îndreptat spre mine.

– Vino înăuntru și închide ușa.

M-am conformat.

– La capătul străzii voastre sunt numai cuie pe jos, am anunțat. Credeam că ideea este să atrageți clienți.

– Tu n-ai minți? S-a dat o spargere în Realito, în după-amiaza asta.

– Nu sunt de pe aici, am răspuns, amintindu-mi de grupul de oameni ce stătea în ploaie în fața băncii.

– OK, OK. Păi, chiar așa s-a întâmplat, și se zice că derbedeii se ascund undeva pe dealuri. Ai dat peste cuiele lor, nu?

– Așa se pare.

L-am privit pe celălalt bărbat din garaj.

Era scund, robust, cu un chip calm, ciocolatiu, și ochi căprui, pașnici. Purta o haină de ploaie, prinsă cu cordon, din piele maro. Pălăria cafenie era înclinată șic, așa cum se purta și era uscată. Avea mâinile în buzunare și părea plictisit.

În aer se simțea miros de vopsea. Într-un colț era un Buick aproape nou. Era clar că nu trebuia să fie vopsit.

Omul în salopetă a vârât arma într-un buzunar lateral. S-a uitat la mulatru. Negroteiul s-a uitat la mine și m-a întrebat amabil:

– De unde vii, străine?

– Seattle, am răspuns.

– Te duci în vest, spre marele oraș?

Avea o voce domoală și uscată, ca foșnetul pielii uzate.

– Da. Cât e până acolo?

– Aproximativ șaizeci de kilometri. Pare mult mai îndepărtat pe vremea asta. Ai venit pe drumul lung, nu? Prin Tahoe și Lone Pine?

– Nu prin Tahoe, am răspuns. Reno și Carson City.

– Tot varianta mai lungă.

Un zâmbet i-a fluturat pe buzele maronii.

– Ia un cric și repară-i penele, Art.

– Ascultă, Lash…, a mârâit bărbatul în salopetă, dar s-a oprit brusc, ca și cum cineva îi tăiase beregata de la o ureche la alta.

Puteam să jur că începuse să tremure. S-a lăsat o liniște de mormânt. Negroteiul n-a clintit un mușchi. Ceva i-a sclipit în privire, apoi și-a lăsat ochii în jos, aproape timid. Vocea îi era la fel de moale, ca un foșnet:

– Ia două cricuri, Art. Are două pene.

Slăbănogul a înghițit în sec. Apoi s-a dus într-un colț, și-a pus o haină și o bască. A apucat o cheie universală și un cric manual și a împins spre uși un cric pe rotile.

– Este pe șosea, nu? m-a întrebat, pe un ton aproape amabil.

– Da. Poți folosi roata de rezervă, dacă ești ocupat, am zis.

– Nu e, a replicat mulatrul, studiindu-și unghile.

Art a ieșit afară cu uneltele. Ușa s-a închis la loc. M-am uitat la Buick. Nu l-am privit pe Lash Yeager. Știam că e Lash Yeager. Nu puteau să existe doi oameni pe nume Lash, care să frecventeze garajul ăla. Nu l-am privit pentru că în fața ochilor mi-ar fi apărut trupul zăcând pe jos al lui Larry Batzel și asta m-ar fi dat de gol. Sau cel puțin pentru o clipă.

Și-a aruncat și el privirea spre Buick.

– E vorba numai de o portieră, a spus el tărăgănat. Dar proprietarul are mălai, iar șoferul lui are nevoie de ceva bănuți. Știi șmecheria.

– Sigur, am răspuns.

Minutele treceau cu încetinitorul. Clipe lungi, lente. Apoi, afară s-a auzit scârțâitul unor pași, iar ușa s-a deschis. Lumina a scos la iveală firicelele de ploaie, ce s-au prefăcut în fire de argint. Art rostogolea morocănos două roți noroioase, a închis ușa cu piciorul, a lăsat una din roți să cadă pe o parte. Ploaia și aerul proaspăt îi dăduseră curaj. S-a uitat la mine cu o privire sălbatică.

– Seattle, a bombănit el spre mine. Seattle, pe dracu'!

Negroteiul și-a aprins o țigară, ca și cum n-ar fi auzit. Art a lepădat haina și a smucit roata, aruncând-o pe un expandor pentru jenți, a desfăcut-o brusc, violent, a scos tubul și a lipit-o la rece. S-a dus cu pași mari și cu un aer amenințător spre peretele de lângă mine și a luat un furtun, a introdus suficient aer în cameră cât să se umfle și a ridicat-o cu ambele mâini pentru a o scufunda într-un bazin cu apă.

Eram nebun, dar le admiram lucrul în echipă. Nu se uitaseră unul la celălalt de când Art se întorsese cu cauciucurile mele.

Art a aruncat în joacă camera umplută cu aer, a prins-o cu ambele mâini întinse, a privit la ea cu acreală, lângă bazinul cu apă, a făcut brusc un pas rapid, ușor, și mi-a trântit-o peste cap și umeri.

A sărit într-o clipă în spatele meu, s-a sprijinit cu toată greutatea de cauciuc și a tras de cameră în jos, strângându-mi pieptul și brațele cât mai tare.

Îmi puteam mișca mâinile, dar nu puteam ajunge la pistol.

Negroteiul a scos mâna dreaptă din buzunar și a început să se joace cu un fișic de monede, pe care-l prindea în palmă, în timp ce pășea domol.

Mi-am făcut vânt puternic și m-am aruncat deodată cu toată greutatea înainte. Tot atât de brusc, Art a dat drumul la cameră și m-a îngenuncheat, apucându-mă pe la spate.

M-am lungit pe jos, dar nici nu mi-am dat seama când am atins podeaua. Pumnul cu fișicul măsurat de monede mi-a întâlnit fața, pe la jumătatea drumului. Perfect sincronizat, perfect cântărit și ajutat de greutatea mea.

Mi-am pierdut cunoştinţa, cum se pierde o dâră de praf în vânt.

7

Părea că lângă mine se află o femeie, iar ea stătea lângă o lampă. Lumina îmi bătea în față, așa că am închis din nou ochii și am încercat să o privesc printre gene. Avea părul de un blond platinat atât de deschis, încât capul îi strălucea ca o fructieră din argint.

Purta un costum de călătorie, cu croială bărbătească, și un guler alb, amplu, ce cădea peste rever. La picioarele ei se afla o poșetă cu colțuri ascuțite, lucioasă. Fuma, iar lângă cotul ei se vedea un pahar înalt, plin cu un lichid alburiu.

Am deschis ochii mai mult și am salutat-o:

– Bună!

Ochii îi erau exact așa cum mi-i aminteam, din acea clipă când am zărit-o în fața magazinului La Sardi, într-un Rolls-Royce la mâna a doua. Foarte albaștri, foarte blânzi și atrăgători. Nu erau ochii unei cocote ce trăiește pe spezele băieților deștepți.

– Cum te simți?

Vocea îi era la fel de mătăsoasă și plăcută.

– Minunat, am răspuns. Dacă nu pun la socoteală faptul că cineva mi-a săpat o benzinărie în maxilar.

– La ce te așteptai, domnule Carmady? Să te întâmpine cu flori?

– Deci îmi cunoști numele.

– Ai dormit bine. Au avut timp berechet să-ți caute în buzunare. Au făcut tot ce trebuie, mai puțin să te îmbălsămeze.

– Corect, am replicat.

Mă puteam mișca puțin, nu cine știe ce. Încheieturile îmi erau legate la spate cu cătușe. Era aproape poetică postura mea, în raport cu prezența ei. De la cătușe pornea un cordon care îmi înconjura gleznele, trecând apoi peste capătul unei canapele, fiind legat în altă parte. Eram aproape la fel de neajutorat ca și când m-aș fi aflat într-un sicriu zăvorât.

– Cât e ceasul?

S-a uitat pieziș la încheietură, printre rotocoalele de fum de țigară.

– Zece și șaptesprezece. Ai o întâlnire?

– Asta e casa de lângă garaj? Unde-s băieții, îmi sapă mormântul?

– N-ar trebui să-ți pese, Carmady. O să se întoarcă.

– Dacă nu cumva ai tu cheia de la brățările astea, ai putea să-mi oprești și mie un pic din băutura aia.

S-a ridicat în picioare și a venit spre mine, ținând în mână paharul înalt, chihlimbariu. S-a aplecat asupra mea. Respirația îi era suavă. Am sorbit, ridicându-mi gâtul.

– Sper să nu-ți facă rău, a zis ea pe un ton distant, dându-se înapoi. Nu-mi plac crimele.

– Și mai zici că ești nevasta lui Joe Mesarvey. Rușine să-ți fie! Mai dă-mi o gură de rachiu.

Mi-a oferit încă o înghițitură. Sângele a început să mi se pună în mișcare în trupul amorțit.

– Într-un fel îmi placi, a mărturisit ea. Chiar dacă fața ta arată ca o pernă de protecție pentru ambarcațiuni.

– Uită-te cu atenție la ea, am răspuns. În curând n-o să mai arate nici măcar atât de bine.

Ea a aruncat o privire rapidă în jur și părea să tragă cu urechea. Una dintre cele două uși era întredeschisă. S-a uitat în direcția ei. Chipul îi părea palid. Dar de afară se auzea doar ploaia.

S-a așezat din nou lângă veioză.

– De ce ai venit încoace și ai riscat? a întrebat ea încet, privind podeaua.

Covorul avea pătrate roșii și cafenii. Pe tapet erau desenați pini de un verde-deschis, iar draperiile erau albastre. Mobila, atât cât o puteam vedea,

părea că vine dintr-unul din acele locuri la care fac reclamă pe scaunele din autobuz.

– Aveam un trandafir pentru tine, am zis. De la Larry Batzel.

A ridicat ceva de pe masă și l-a rotit alene; trandafirașul pe care-l lăsase pentru ea.

– L-am găsit, a zis ea în șoaptă. Era și un bilet, dar pe ăla nu mi l-au arătat. Era pentru mine?

– Nu, pentru mine. Mi l-a lăsat pe masă înainte să iasă afară și să fie împușcat.

Chipul ei s-a descompus ca al unei arătări de coșmar. Gura și ochii i s-au prefăcut în găuri negre. Nu a scos niciun sunet. Apoi, după un moment, fața ei și-a revenit, recăpătându-și trăsăturile frumoase.

– Nici despre asta nu mi-au spus nimic, a zis ea cu glasul moale.

– A fost împușcat, am rostit prudent, pentru că aflase ce i-au făcut Joe și Lash Yeager lui Dud O'Mara. L-au eliminat.

Această informație nu a surprins-o deloc.

– Joe nu i-a făcut nimic lui Dud O'Mara, a replicat șoptit. Nu l-am mai văzut pe Dud de doi ani. Știrea cum că m-aș fi întâlnit cu el e doar o găselniță gazetărească.

– N-a apărut în ziare, am contrazis-o.

– A fost o găselniță în orice caz. Joe e în Chicago. A plecat ieri cu avionul ca să vândă afacerea. Dacă totul decurge bine, Lash și cu mine trebuie să mergem după el. Joe nu e un criminal.

Am fixat-o cu privirea.

Ochii și-au recăpătat din nou aerul straniu.

– Larry a…?

– …a murit, am răspuns. A fost lucrătură profesionistă, cu mitraliera. N-am vrut să zic că au făcut-o chiar ei.

Și-a mușcat buza și a ținut-o astfel pentru o clipă, între dinți. Îi puteam auzi respirația rară și grea. Și-a strivit țigara într-o scrumieră și s-a ridicat.

– N-a făcut-o Joe! s-a înfuriat ea. Știu prea bine că nu a făcut-o el. El…

S-a oprit, înghețată, m-a privit cu ură, și-a atins părul și apoi și l-a smuls dintr-odată. Era o perucă. Dedesubt, adevăratul ei păr era scurt ca al unui băiat, cu șuvițe gălbui și maro spălăcit și mai închis la rădăcini. N-avea cum să o urâțească.

Am reușit să mimez un soi de râset.

– Ai venit aici numai ca să te lepezi de blană, nu-i așa, Perucă-argintie? Și eu care credeam că te ascund astfel încât să pară că ai fugit cu Dud O'Mara.

A continuat să mă fixeze cu privirea. Ca și cum nu auzise niciun cuvânt din ceea ce spusesem. Apoi s-a îndreptat cu pași mari spre o oglindă de perete și și-a pus din nou peruca, a aranjat-o, s-a întors și s-a așezat cu fața spre mine.

– Joe nu a omorât pe nimeni, a repetat pe un ton grav, gâtuit. E un ticălos, dar nu genul ăla de ticălos. Nu știe mai multe ca mine despre unde s-ar afla Dud O'Mara. Iar eu nu știu nimic.

– S-a plictisit doar de cucoana cea bogată și și-a luat câmpii, am zis pe un ton plictisit.

Acum stătea lângă mine, cu degetele-i albe răsfirate pe lângă corp, lucind în lumina lămpii. Capul îi era deasupra mea, aproape ascuns în umbră. Ploaia bătea pe acoperiș, iar maxilarul parcă îmi era umflat și încins și nervul mă durea necontenit.

– Lash are singura mașină de aici, a zis încet. Poți să mergi pe jos până în Realito, dacă îți tai sforile?

– Sigur. Și după-aia ce se întâmplă?

– N-am fost niciodată părtașă la o crimă. N-am de gând să fiu acum. Sau altă dată.

A ieșit foarte repede din cameră și s-a întors cu un cuțit lung de bucătărie și a retezat cordonul cu care îmi erau legate gleznele; l-a scos, a tăiat și în locul în care era înnodat de cătușe. S-a oprit o dată ca să asculte, dar nu se auzea decât ploaia.

M-am tras în sus astfel încât să pot sta în capul oaselor și m-am ridicat. Picioarele-mi erau amorțite, dar asta avea să treacă. Puteam merge. Puteam alerga, dacă ar fi trebuit.

– Cheia de la cătușe e la Lash, a zis alene.

– Hai să mergem, am propus. Ai vreo armă?

– Nu. Nu vin. Tu șterge-o. S-ar putea întoarce în orice moment. Mutau doar niște lucruri din garaj.

M-am apropiat mai mult de ea.

– Ai de gând să rămâi aici după ce m-ai eliberat? Să-l aștepți pe criminalul ăla? Ești nebună. Hai, Perucă-argintie, vino cu mine.

– Nu.

– Să presupunem, am început eu, că l-a ucis cu adevărat pe Dud O'Mara. Asta înseamnă că tot el i-a copt-o și lui Larry. Așa trebuie să se fi întâmplat.

– Joe nu a ucis niciodată pe nimeni, a ripostat ea aproape furioasă.

– Atunci să presupunem că a făcut-o Yeager.

– Minți, Carmady. Zici așa doar ca să mă sperii. Ieși. Nu mi-e frică de Lash Yeager. Sunt nevasta șefului său.

– Joe Mesarvey e o mămăligă, m-am burzuluit și eu. Singura dată când o fată ca tine alege șmecherul nepotrivit e când acesta se transformă într-o mămăligă. Hai să ne luăm tălpășița.

– Ieși! a zis eu cu vocea răgușită.

– OK.

I-am întors spatele și am părăsit încăperea.

A trecut aproape în fugă pe lângă mine, a pășit în hol și mi-a deschis ușa de la intrare, uitându-se afară, în bezna umedă. M-a împins înainte.

– La revedere, a șoptit. Sper să-l găsești pe Dud. Sper să afli cine l-a ucis pe Larry. Dar să știi că nu a fost Joe.

M-am apropiat de ea, aproape strivind-o de perete cu trupul meu.

– Tot cred că ești nebună, Perucă-argintie. La revedere!

Și-a ridicat mâinile repede și și le-a așezat pe chipul meu. Erau reci, ca de gheață. M-a sărutat în treacăt, pe gură, cu buzele-i înghețate.

– Dă-i bice, viteazule. Ne mai vedem noi. Poate în rai.

Am trecut pragul și am coborât treptele întunecoase și alunecoase din lemn, de pe verandă, am traversat aleea acoperită cu pietriș până la peticul rotund de iarbă și pâlcul de copaci. Am trecut pe lângă ei, pe drumeag, și am mers înapoi, de-a lungul lui până pe bulveradul Foothill. Ploaia îmi mângâia fața cu degete de gheață, nu mult mai reci ca degetele ei.

Decapotabila acoperită era parcată tot unde o lăsasem, lăsată pe-o parte, cu axul stâng sprijinit de marginea smolită a șoselei. Roata de rezervă și o jantă goală erau aruncate în șanț.

Probabil că deja scotociseră în mașină, dar încă mai speram. M-am târât înăuntru cu spatele și m-am lovit cu capul de bord și m-am rotit astfel încât să ajung cu mâinile încătușate la micul meu compartiment secret pentru pistol. Am atins butoiașul. Se afla încă acolo.

Am scos arma, am ieșit și eu din mașină, am apucat pistolul de capătul din dreapta și l-am verificat.

Îl țineam ușor lipit de spate, ca să-l protejez de ploaie, în timp ce mă îndreptam înapoi spre casă.

8

Mă aflam deja la jumătatea drumului când el s-a întors. Farurile au apărut din senin pe autostradă așa că a fost cât pe ce să mă surprindă. M-am aruncat în șanț, mi-am afundat nasul în nămol și m-am rugat să nu mă vadă.

Mașina a trecut zbârnâind pe lângă mine. Am auzit scârțâitul umed al cauciucurilor ce-și croiau drum pe pietrișul din fața casei. Motorul s-a oprit și farurile s-au stins. A trântit portiera. Nu am auzit ușa casei închizându-se, dar am observat printre copaci o dungă vagă de lumină, când a deschis-o.

M-am ridicat și mi-am continuat drumul. Am ajuns lângă automobil, o mașină sport, mai degrabă veche. Țineam arma lângă corp, pusă la brâu și trasă într-o parte, atât cât îmi permiteau cătușele.

Coupé-ul era gol. Apa bolborosea în radiator. Am ascultat cu atenție, dar nu am auzit niciun sunet venind dinspre casă, nici voci răstite, nici ceartă. Doar pocniturile grele ale picăturilor de ploaie, lovind coturile jgheaburilor.

Yeager se afla înăuntru. Ea mă eliberase, iar acum era acolo împreună cu Yeager. Probabil nu i-ar spune nimic, ar sta pur și simplu în fața lui, privindu-l. Era nevasta șefului. Asta ar trebui să-l bage în sperieți pe Yeager. N-avea să întârzie prea mult, dar nici să o lase în urmă, vie sau moartă. Urma să-și vadă de drum și să o ia cu el. Ce s-a întâmplat apoi cu ea a fost cu totul altceva.

Tot ce aveam de făcut era să aștept să iasă afară. Dar nu am procedat așa.

Am trecut pistolul în mâna stângă și m-am aplecat ca să culeg niște pietricele. Le-am aruncat spre fereastra din față. Încercarea a fost un eșec total. Doar câteva dintre ele au reușit să atingă geamul.

Am fugit înapoi în spatele coupé-ului și am deschis ușa și am văzut cheile în contact. M-am lăsat pe vine, pe scăriță, susținându-mă de cadrul portierei.

În casă se făcuse deja întuneric, dar în afară de asta nu se întâmpla nimic. Nu se auzea niciun sunet dinăuntru. Nu-mi venea a crede. Yeager era prea șiret.

Am găsit demarorul, apoi mi-am întins mâna înapoi și am rotit cheia în contact. Motorul încălzit s-a aprins imediat și a început să toarcă moale, sub ploaia grea.

M-am chircit din nou la pământ și m-am ascuns în spatele automobilului.

Sunetul motorului i-a captat atenția. N-avea să permită să fie lăsat acolo fără mașină.

Una dintre ferestrele întunecate s-a ridicat câțiva centimetri. Doar o dungă de lumină alunecând pe luciul sticlei arăta că se mișcase. Focul a izbucnit din direcția aceea; vacarmul a trei bubuituri rapide. Parbrizul coupé-ului s-a spart.

Am țipat și am lăsat țipătul să se stingă cu un geamăt murmurat. Începeam să mă pricep la lucrurile astea. M-am oprit din țipat, gâfâind înăbușit. Eram terminat. Mă nimerise. Bine ochit, Yeager.

Dinăuntru s-a auzit râsetul unui bărbat. Apoi s-a lăsat din nou liniștea, punctată doar de ploaie și de zvâcnetul silențios al motorului.

Apoi ușa casei s-a deschis puțin. În cadrul ei a apărut o siluetă. Ea a înaintat pe verandă, mergând țeapănă, cu albul gulerului lucindu-i la gât, peruca ițindu-se vag din întuneric. A coborât treptele ca o

păpușă din lemn. L-am văzut pe Yeager ghemuit în spatele ei.

A început să pășească pe aleea de pietriș. Vocea ei a răsunat încet, fără nicio modulație deosebită:

– Nu pot să văd nimic, Lash. Toate ferestrele sunt aburite.

S-a smucit un pic, ca și cum o îmboldise un pistol și a înaintat. Yeager nu a spus nimic. Îl puteam vedea acum, după umărul ei, îi zăream pălăria, o parte din chip. Dar nu era un punct bun de tragere pentru cineva încătușat.

Ea s-a oprit din nou, iar vocea i-a răsunat dintr-odată oripilată:

– E la volan! a strigat ea. Prăbușit!

El a căzut în plasă. A împins-o într-o parte și a deschis din nou focul. Cioburile au început să sară, în toate părțile. Unul dintre gloanțe a lovit un copac aflat în partea mea. De undeva se auzea vaietul unui greiere. Motorul continua să huruie.

Stătea pe vine, în beznă, chipul lui era cenușiu, fără contur și părea să-și facă foarte lent apariția după fiecare explozie de lumină a împușcăturilor. Propriul foc de armă l-a orbit pentru un moment. Mi-a fost suficient.

Am tras asupra lui de patru ori, sprijindu-mi de coaste Coltul ce zvâcnea.

A încercat să se întoarcă, iar pistolul i-a alunecat din mână. Aproape că s-a aruncat după el, înainte să-și ducă ambele palme la stomac și să rămână așa. S-a așezat jos, pe pietrișul jilav, iar gâfâitul lui greoi acoperea orice alt sunet, în noaptea aceea umedă.

L-am privit întinzându-se foarte încet pe-o parte, fără să-și îndepărteze mâinile de abdomen. Geamătul a încetat.

Parcă a trecut un secol până când Perucă-argintie m-a strigat. Apoi a venit lângă mine și mi-a smuls arma din mână.

– Oprește motorul! am țipat la ea. Și scoate-i din buzunar cheile de la cătușele astea blestemate.

– Al dracului im-imbecil, s-a bâlbâit ea. De ce, de ce te-ai mai întors?

9

Căpitanul Al Root, de la Biroul de Persoane Dispărute se legăna pe scaun, privind pe fereastra însorită. Asta se întâmpla într-o altă zi, iar ploaia se oprise demult.

El a rostit cu asprime:

– Te înșeli, frate. Dud O'Mara doar a tras cortina. Niciunul dintre tipii tăi nu l-au eliminat. Uciderea lui Batzel nu a avut nimic de-a face cu asta. L-au prins pe Mesarvey în Chicago și pare să fie curat. Evreul pe care l-ai legat de tipul ăla mort nu știe nici măcar pentru cine lucrau. Băieții noștri l-au interogat suficient cât să fie siguri că așa e.

– Pun pariu, am replicat. Am fost în aceeași situație toată noaptea și nici eu nu le-am putut spune mare lucru.

M-a studiat cu luare-aminte, cu ochii mari, sumbri și obosiți.

– Presupun că a fost în regulă cu uciderea lui Yeager. Și cu tipul cu mitraliera la fel. Având în vedere circumstanțele. În plus, nu sunt de la omucideri. N-aș fi putut lega niciuna dintre întâmplări de cazul O'Mara, doar dacă nu o poți face tu.

Puteam, dar nu o făcusem. Nu încă.

– Nu, am răspuns. Presupun că nu.

Mi-am umplut pipa și am aprins-o. Avea un gust mai bun, după o noapte albă.

– Asta-i tot ce te frământă?

– Mă întrebam cum de n-ați găsit-o pe fată la Realito. N-avea cum să vă fie prea greu.

– Pur și simplu. Ar fi trebuit, recunosc. Dar nu am găsit-o. Altceva?

Am suflat fumul spre biroul lui.

– Îl caut pe O'Mara pentru că așa mi-a cerut generalul. N-a fost suficient să-i spun că o să faceți tot posibilul. Își permite să aibă un om care să se ocupe exclusiv de asta. Presupun că vă displace ideea.

Bărbatul nu era deloc amuzat.

– În niciun caz, dacă el dorește să-și irosească banii. Cei care nu te plac sunt în spatele unei uși pe care scrie *Biroul de omucideri*.

Și-a lăsat picioarele pe podea cu un pocnet și s-a sprijinit cu coatele de birou.

– O'Mara avea la el cincisprezece miare. E-o grămadă de bănet, dar O'Mara e genul de băiat care să-l aibă. Așa că ar fi putut să-l fâlfâie pe la

nasul prietenilor lui. Numai că ei n-ar fi crezut că sunt bani adevărați. Nevastă-sa zice că erau. Acum, vezi tu, dacă ar fi fost un alt tip peste care să dea un asemenea noroc, și nu un fost contrabandist, aș fi fost tentat să cred că intenționa să spele putina. Dar nu e cazul lui O'Mara. El își făcea bagajul tot timpul.

A pus o țigară între dinți și a apropiat un chibrit. A clătinat un deget gros:

– Înțelegi?

Am răspuns că da.

– OK. O'Mara avea cincisprezce miare, iar unul care vrea să se facă mic pentru o vreme stă pitit atât timp cât îi ajunge cașcavalul. Cincisprezece mii e o sumă frumușică. Aș vrea să mă dau și eu la fund, dacă aș avea atâtea lovele. Dar după ce i-a fituit, atunci îl putem prinde. Încasează un cec, lasă vreun indiciu, stă la hotel sau cumpără pe datorie, lasă vreo referință, scrie o scrisoare sau primește una. Stă într-un alt oraș, sub un alt nume, dar are aceleași pofte. Trebuie să reintre în sistemul fiscal, într-un fel sau altul. Nimeni nu are prieteni pretutindeni, și chiar dacă ar avea cineva, n-ar sta cu toții muți o veșnicie. Sau n-am dreptate?

– Nu, n-ar sta, am replicat.

– A plecat departe, a continuat Root. Dar cele cincisprezece miare au fost tot ce avea nevoie. N-a avut bagaj, n-a făcut rezervare pe vapor, la tren sau avion, n-a luat taxi și nici n-a închiriat mașină privată; nimic nu ne indică unde ar fi putut să plece. Am verificat toate aceste lucruri. Automobilul i-a fost găsit la câteva străzi de locuința lui. Dar asta nu înseamnă nimic. Cunoștea oameni care l-ar fi putut transporta câteva sute de

kilometri, fără să scoată o vorbă, chiar și tentați cu o recompensă. Dar asta aici, nu oriunde. Nu și noii prieteni.

– Dar o să-l prindeți, am zis.

– Când i s-o face foame.

– Ar putea să dureze un an sau doi. E posibil ca generalul Winslow să nu o mai ducă un an. E o chestiune sentimentală, n-are a face cu faptul de a mai avea un dosar deschis când ajungi la pensie.

– Faci apel la afecte, frate.

Ochii lui s-au mișcat, împreună cu sprâncenele stufoase, roșcate. Nu mă plăcea. Nimeni, din departamentul de poliție, nu mă avea la suflet în acea zi.

– Așa aș fi vrut, am răspuns, ridicându-mă. Poate că aș merge destul de departe, profitând de slăbiciunea asta.

– Sigur, a zis Root, căzând pe gânduri dintr-odată. Ei bine, Winslow e un om important. Anunță-mă dacă pot fi cu ceva de ajutor.

– Ai putea afla cine a ordonat uciderea lui Larry Batzel, am replicat. Chiar dacă nu are nicio legătură cu povestea noastră.

– Așa vom face. Cu mare plăcere, a rostit și a izbucnit într-un râs zgomotos, împrăștiind scrum pe tot biroul. Tu ai grijă numai să-i cureți pe toți cei care ar putea să ne dea informații și noi ne vom ocupa de restul. Așa ne place nouă să lucrăm.

– A fost autoapărare, am mârâit spre el. N-am avut ce face.

– Sigur. Plimbă ursu’, frate. Sunt ocupat.

Dar ochii lui mari și sumbri au licărit, pe când ieșeam pe ușă.

10

Dimineața strălucea albastră, scăldată în lumina-i aurie, iar păsările din arbuștii ornamentali de pe domeniul Winslow cântau dumnezeiește, ca după ploaie.

Portarul m-a lăsat să intru și am străbătut pe aleea pentru mașini, am traversat terasa superioară până la ușa masivă, sculptată în stil italian. Înainte de a suna am aruncat o privire în josul colinei și l-am văzut pe puștiul lui Trevillyan, șezând pe banca lui din piatră, cu capul sprijinit în palme, uitându-se în gol.

Am coborât pe aleea de cărămizi până la el.

– Azi nu joci darts, fiule?

– Nu. L-ai găsit?

– Pe tatăl tău? Nu, puștiule, nu încă.

A întors capul fulgerător. Nările lui fremătau de furie.

– Nu e tata, ți-am mai spus. Și nu-mi vorbi ca și cum aș avea patru ani. Tatăl meu este… el este în Florida sau în altă parte.

– Ei bine, încă nu l-am găsit, al oricui tată ar fi, am replicat.

– Cine ți-a tras un pumn? m-a întrebat, holbându-se la mine.

– Ah, unu' care avea un fișic de monede în mână.

– Monede?

– Mda. Sunt la fel de bune ca rozeta pentru degete. Să încerci o dată, dar nu pe mine, am rânjit eu.

– N-ai să-l găsești, a zis el cu amărăciune, continunând să se uite la falca mea. Pe soțul mamei mele adică.

– Eu pun pariu că am să reușesc.

– Pe cât?

– Pe mai mult decât ai tu acum la tine.

A lovit puternic bordura de cărămidă cu piciorul. În voce i se simțea încă supărarea, dar tonul îi era puțin mai mieros. Ochii lui mă cercetau curioși.

– Vrei să pui pariu pe altceva? Vino în sala de trageri. Pun rămășag pe un dolar că pot să dărâm opt din zece țevi, din zece încercări.

M-am uitat înapoi, spre casă. Nimeni nu părea nerăbdător să mă primească.

– Păi, am făcut, va trebui să ne mișcăm repede. Hai!

Am mers de-a lungul unei laturi a casei, pe sub ferestre. Mult în spate se zărea sera de orhidee, înălțându-se deasupra coroanelor stufoase ale unor arbori. Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă curată lustruia cromul de pe o mașină mare, aflată în fața garajelor. Am trecut pe lângă el, spre clădirea scundă și albă, dinspre vale.

Băiatul a scos o cheie, a deschis ușa și am intrat într-o încăpere unde în aerul închis se mai simțea încă praful de pușcă. Băiatul a apăsat un zăvor.

– Eu primul, a zis el brusc.

Locul semăna cu o galerie mică de tir, ca acelea de pe plajă. Pe o tejghea se aflau o carabină de calibrul .22 și un pistol lung, subțirel, pentru țintă. Amândouă erau unse bine, însă prăfuite. La aproximativ zece metri în spatele tejghelei era un perete despărțitor, ce traversa camera, înalt până la brâu și solid construit, iar după el un tipar simplu format din țevi de lut, rațe și două ținte rotunde, albe, marcate cu inele negre și pătate de gloanțele din plumb.

Tuburile din lut circulau la mijloc, așezate ordonat în linie dreaptă. Deasupra se aflau o lucarnă mare și un șir de spoturi acoperite.

Băiatul a tras de un cordon de pe perete și o pânză groasă s-a lăsat peste lucarnă. A aprins spoturile, apoi încăperea a luat cu adevărat aerul unei galerii de tir de pe plajă.

A ales carabina de calibru .22 și a încărcat-o cu proiectile de același fel dintr-o cutie de carton.

– Pe un dolar că dărâm opt din zece tuburi?

– Dă-i drumul, am zis, punând banii pe tejghea.

A țintit aproape în joacă, a tras prea repede, vrând să se dea mare. A ratat trei țevi. Era un capriciu să ochească așa ceva. A aruncat carabina pe tejghea.

– Doamne! Du-te și mai aranjează câteva. Hai să nu punem la socoteală încercarea asta. Nu eram pregătit.

– N-ai de gând să pierzi niciun ban, așa-i, fiule? Du-te și aranjează-le singur, e sala ta de trageri.

Fața lui îngustă s-a aprins de furie, iar vocea i-a răsunat strident:

– Du-te tu! Eu trebuie să mă relaxez, nu vezi? Trebuie să mă relaxez.

Am ridicat din umeri, am săltat o clapă în tejghea, am pășit de-a lungul peretelui lateral văruit și m-am strecurat pe la capătul zidului despărțitor. Băiatul a închis carabina în spatele meu.

– Las-o jos! m-am răstit la el. Să nu mai pui niciodată mâna pe o armă când se află cineva în fața ta.

A pus carabina jos, arătându-se rănit.

M-am aplecat și am cules câteva tuburi de lut, din rumegușul dintr-o cutie mare din lemn, de pe podea. Am scuturat particulele gălbui de pe ele și am dat să mă ridic.

M-am oprit când abia ajunsesem cu pălăria la nivelul zidului despărțitor. Nici până azi nu știu ce m-a determinat să mă opresc. Instinct pur.

Carabina a pocnit, iar glonțul din plumb s-a izbit de țintă, în fața capului meu. Pălăria mi-a căzut moale într-o parte, ca și cum o mierlă s-ar fi năpustit asupra ei, în timpul sezonului în care își fac cuiburi.

Un puști simpatic. Avea multe trucuri în mânecă, la fel ca Ochi-roșii. Am scăpat tuburile și mi-am apucat pălăria de bor, am îndreptat-o și am ridicat-o câțiva centimetri deasupra capului. Arma a pocnit din nou. În țintă s-a auzit un alt zgomot metalic.

M-am prăbușit cu un bufnet pe podeaua din lemn, printre tuburi.

O ușă s-a deschis și s-a închis la loc. Asta a fost tot. Nimic mai mult. Razele puternice ale spoturilor îmi cădeau direct în față. Soarele trăgea cu ochiul pe la o margine a draperiei ce acoperea lucarna. Pe cea mai apropiată dintre ținte se vedeau două noi pete, iar în pălăria mea patru găuri, câte două de fiecare parte.

M-am târât până la capătul zidului scund și m-am uitat la ce se afla în spatele lui. Băiatul dispăruse. Puteam observa pe tejghea țevile mici a două arme de foc.

M-am ridicat și am făcut drumul înapoi, pe lângă perete, am stins luminile, am răsucit mânerul zăvorului și am ieșit. Șoferul familiei Winslow fluiera, continuând să lustruiască mașina în fața garajelor.

Mi-am strâns pălăria în mână și m-am întors de-a lungul acelei laturi a casei, căutându-l pe puști cu privirea. Nu l-am văzut nicăieri. Am sunat la ușa din față.

Am întrebat de doamna O'Mara. Nu l-am lăsat pe majordom să-mi ia pălăria.

11

Era îmbrăcată într-un soi de halat alb-cenușiu, cu blană la manșete, la guler și la poale. Într-o parte a scaunului ei se afla o măsuță pentru micul dejun, pe rotile, iar ea își scutura scrumul printre vesela din argint.

Slujnica sfioasă, cu picioare frumoase, a intrat în cameră și a scos măsuța, apoi a închis ușa înaltă și albă. M-am așezat.

Doamna O'Mara s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de o pernă, părând obosită. Linia gâtului ei părea crispată, rece. M-a fixat cu o privire ca de gheață, dură, în care îi puteam citi din plin neplăcerea de a mă avea în preajmă.

– Ieri ai părut mai degrabă… uman, a început ea. Dar îmi dau seama că ești doar o brută, ca toți ceilalți. Un polițai grosolan.

– Am venit să vă întreb ceva în legătură cu Lash Yeager, am zis.

N-a încercat nici măcar să se prefacă surprinsă.

– Și cum de te-ai gândit că eu ți-aș putea răspunde?

– Păi, dacă ați locuit o săptămână la Dardanella…, am insinuat eu, fluturându-mi pălăria îndoită.

Își fixase cu încăpățânare privirea pe țigară.

– Ei bine, cred că l-am întâlnit. Îi rețin numele mai degrabă neobișnuit.

– Toate bestiile alea au nume de felul ăsta, am replicat. Se pare că Larry Batzel – despre care cred că ați citit în ziar – a fost cândva prieten cu Dud O'Mara. Ieri nu v-am vorbit despre el. Poate că a fost o greșeală.

La gât începuse să i se zbată o venă. Ea a răspuns molatic:

– Am impresia că ești pe cale să devii extrem de insolent și s-ar putea să trebuiască să te dau afară.

– Nu înainte de a spune ce am de spus, am replicat. Se pare că șoferul domnului Yeager – bestiile astea au șoferi, așa cum au nume bizare – i-a zis lui Larry Batzel că domnul Yeager se afla aici, în noaptea în care a dispărut Dud O'Mara.

Vechea stirpe de războinici trebuie să fi lăsat o urmă adâncă în ea. N-a clintit un mușchi. Stătea doar ca înghețată.

M-am ridicat, i-am scos țigara dintre degetele înțepenite și am stins-o într-o scrumieră mare din jad. Mi-am lăsat pălăria cu grijă, pe genunchiul ei alb, satinat. M-am așezat la loc.

Ochii ei s-au mișcat după ceva vreme. Au coborât, uitându-se la pălărie. În obraji și-au făcut lent apariția două pete roșii. Își frământa buzele și limba.

– Știu, am spus. Nu-i cine știe ce pălăria. N-o fac cadou. Dar uită-te la găurile de glonț.

Mâna i-a prins din nou viață și a înhățat pălăria. În ochi i s-au aprins flăcări.

A întins calota, a studiat găurile și s-a înfiorat.

– Yeager? a întrebat stins.

Vocea-i era ca o umbră, tocită de vreme.

I-am răspuns foarte rar:

– Yeager nu ar folosi o carabină pentru tras la țintă, de calibrul .22, doamnă O'Mara.

Fulgerele din ochi i s-au stins. În locul lor am văzut două găuri negre, mai întunecate ca bezna însăși.

– Ești mama lui, am zis. Ce-ai de gând să faci în privința asta?

– Doamne-Dumnezeule! Dade! El… a tras în tine!

– De două ori, am adăugat.

– Dar de ce? Doamne, de ce?

– Mă crezi un băiat deștept, doamnă O'Mara. Unul dintre băietanii duri, de cealaltă parte a baricadei. Mi-ar fi mai ușor așa, în situația în care mă aflu. Dar nu sunt nici pe departe cum îți închipui. Chiar trebuie să-ți spun de ce a tras în mine?!

Ea nu a scos niciun cuvânt. A încuviințat ușor din cap. Chipul îi împietrise ca o mască.

– Aș zice că probabil nu se poate abține, am început explicația. În primul rând pentru că nu și-a dorit să-i găsesc tatăl vitreg. Apoi, e un tânăr căruia îi cam plac banii. Pare insignifiant, dar joacă și lucrul ăsta rolul său. Aproape că a pierdut un dolar la pariul cu mine. Și asta pare un lucru mărunt, dar el trăiește într-o lume măruntă. Și, bineînțeles, cel mai important, e un sadic mic, sărit de pe fix cu un deget care-l frige să apese pe trăgaci.

– Cum îndrăznești! s-a aprins ea deodată.

Dar ieșirea ei nu a însemnat mare lucru. În următoarea clipă și uitase jignirea.

– Cum îndrăznesc? Păi, așa bine. Hai să nu ne obosim gândindu-ne de ce a tras în mine. Doar nu sunt primul, nu? N-aveai de unde să știi despre ce vorbesc, n-aveai cum să bănuiești că a făcut-o intenționat.

Nu s-a mișcat și nu a scos niciun sunet. Am inspirat adânc.

– Așa că hai să discutăm despre motivul pentru care l-a împușcat pe Dud O'Mara, am zis.

Dacă chiar am crezut că de data asta avea să țipe, m-am păcălit singur. Bătrânul din sera cu orhidee îi transmisese pe cale genetică ceva mai mult decât înălțimea, părul negru și ochii sfidători.

Și-a strâns buzele, încercând să și le umezească cu limba. Gestul a făcut-o să pară pentru o clipă o fetiță speriată. Linia pomeților ei a ieșit mult în evidență, iar mâna i s-a ridicat ca un braț artificial, mișcat de sfori, și a prins blana albă de la guler, strângând-o tot mai tare, până ce articulațiile degetelor s-au albit ca oasele curățate de vreme. Apoi a rămas așa, fixându-mă cu privirea.

Pălăria mea i-a alunecat de pe genunchi, pe podea, fără ca ea să se miște. Foșnetul acela a fost unul dintre cele mai puternice zgomote pe care le auzisem vreodată.

– Bani, a spus ea cu o voce aspră, răgușită. Bineînțeles că vrei bani.

– Câți bani vreau?

– Cincisprezece mii de dolari.

Am clătinat din cap, cu gâtul țeapăn ca un șef de raion ce încearcă să vadă cu spatele.

– Ar fi aproximativ corect. Cam ăsta ar fi avansul stabilit. Aceeași sumă pe care Dud o avea în buzunar și pe care Yeager a primit-o pentru a scăpa de el.

– Prea ești al dracului de isteț, a izbucnit ea atroce. Te-aș putea ucide cu mâna mea și să savurez fiecare clipă.

Am încercat să zâmbesc.

– Corect. Isteț și fără sentimente. S-a întâmplat cam așa. Băiatul l-a dus pe O'Mara unde m-a dus și pe mine, printr-un șiretlic simplu. Nu cred că avea vreun plan. Își ura tatăl vitreg, dar n-ar fi mers chiar atât de departe încât să-i plănuiască moartea.

– Îl ura, a confirmat ea.

– Așa că iată-i în mica galerie de tir, iar O'Mara zace mort pe jos, în spatele paravanului, ascuns vederii. În acel loc, evident că împușcăturile nu aveau cum să ridice suspiciuni. Iar sânge a curs puțin, pentru că l-a nimerit în cap, iar glonțul a fost de calibru mic. Așa că băiatul iese afară, încuie ușa și se ascunde. Dar după o vreme se vede obligat să spună cuiva. N-are decât. Și îți mărturisește ție. Îi ești mamă. Ești persoana potrivită.

– Da, a zis ea expirând aerul. Așa s-a petrecut.

Din ochi îi pierse ura.

– Te gândești să zici că a fost un accident, ceea ce e în regulă, mai puțin un lucru. Puștiul nu e un copil normal, iar tu știi asta. Generalul știe, servitorii știu. Trebuie să fie și alții care știu. Iar oamenii legii, oricât de idioți i-ai crede, sunt destul de perspicace când vine vorba de anomalii. Au de-a face cu multe din astea. Și cred că ar fi spus singur. Ba chiar după o vreme ar fi început să se laude.

– Continuă, m-a îndemnat ea.

– Nu puteai risca să se întâmple așa ceva, am adăugat. De dragul fiului tău și al bătrânului bolnav din sera de orhidee. Ai fi apelat mai degrabă la orice meschinărie crudă și oribilă, decât să-ți asumi un asemenea risc. Așa că ai făcut-o. Îl cunoșteai pe Yeager și l-ai angajat ca să scape de cadavru. Asta a fost tot, mai puțin faptul că ascunzând-o pe fată, pe Mona Mesarvey, ai întărit impresia generală că era vorba de o ieșire benevolă din peisaj.

– L-a luat de acolo după ce s-a lăsat întunericul, chiar cu mașina lui Dud, a completat ea cu vocea spartă.

M-am aplecat și mi-am cules pălăria de pe jos.

– Cum rămâne cu servitorii?

– Norris știe. Majordomul. Mai degrabă ar fi supus la cazne, decât să spună ceva.

– Mda. Acum știi de ce a murit Larry Batzel, iar eu am fost scos la plimbare, nu-i așa?

– Șantaj, a răspuns. Încă nu venise vorba de așa ceva, dar mă așteptam. Aș fi plătit oricât, iar el o știa.

– Puțin câte puțin, an după an, făcea un sfert de milion fluierând. Nu cred că Joe Mesarvey a fost implicat. Sunt sigur în ceea ce o privește pe fată.

Ea nu a spus nimic. Continua doar să-mi privească chipul.

– De ce dracu' nu ai ținut armele departe de el? am oftat eu.

– E mai rău decât crezi. Asta l-ar fi îndemnat la ceva și mai îngrozitor. Eu… eu însămi mă tem de

el.

– Du-l undeva departe, am sugerat eu. Departe de locul ăsta, de bătrân. E destul de tânăr ca să fie vindecat dacă primește tratamentul potrivit. Du-l în Europa. Departe de tot. Dar du-l acum. Generalul ar muri pe loc dacă ar afla că propriul lui nepot e implicat în așa ceva.

Ea s-a ridicat alene și s-a îndreptat greoi către ferestre. A rămas nemișcată, confundându-se aproape cu perdelele albe. Mâinile îi atârnau moi pe lângă corp. După un timp s-a întors și a trecut pe lângă mine. Când a ajuns în spatele meu, a inspirat adânc și a oftat o singură dată.

– A fost un lucru diabolic. Cel mai ticălos lucru despre care am auzit vreodată. Și totuși, aș face-o din nou. Tata n-ar fi procedat așa. El ar fi mărturisit totul imediat. Descoperirea l-ar fi ucis, așa cum ai spus.

– Du-l de aici, am insistat. Chiar acum se ascunde pe undeva. Crede că m-a răpus. Se ferește ca un animal. Prinde-l. Nu se poate abține.

– Ți-am oferit bani, a zis ea, încă în spatele meu. Asta-i rău. Nu l-am iubit pe Dudley O'Mara. Nici asta nu a fost bine. Nu-ți pot mulțumi. Nu știu ce să zic.

– Las-o baltă, am răspuns. Sunt un cal de povară bătrân. Concentrează-te asupra băiatului.

– Îți promit. La revedere, domnule Carmady.

Nu ne-am dat mâna. Am coborât scările, iar majordomul m-a întâmpinat la ușă, ca de obicei. Pe chip nu i se citea nimic, în afară de politețe.

– Astăzi nu-l vizitați pe general, domnule?

– Astăzi nu, Norris.

Nu l-am zărit pe băiat afară. Am ieșit pe poartă și m-am urcat în Fordul meu închiriat și am condus în josul dealului, pe lângă locul în care se aflau vechile puțuri de țiței.

În jurul câtorva dintre ele, fără să se vadă din stradă, mai erau încă gropi de drenaj în care se aduna apa reziduală, acoperită de o peliculă de ulei. Trebuie să fi avut trei sau patru metri adâncime, poate chiar mai mult. În ele pesemne că se ascundeau multe secrete întunecate. Poate că într-una dintre gropi… Mă bucuram că îl omorâsem pe Yeager.

În drum spre centru m-am oprit la un bar și am băut câteva pahare. Nu m-au înveselit defel.

Tot ce au izbutit să facă a fost să-mi reamintească de Perucă-argintie. Dar pe ea nu am mai întâlnit-o niciodată.

Note

1 - Instrument muzical asemănător xilofonului (n. tr.).

2 - Celebru speculator american la bursă (n. tr.).

3 - Tip de scrimă germană, în care oponenţii vizau doar faţa adversarului (n.tr.).

4 - Importantă bancă americană (n. tr.).

5 - Organizaţie protestantă specializată în difuzarea Bibliilor în hoteluri, resturante etc. (n. tr.).

6 - Revistă americană (n. tr.).

7 - Ouă prăjite cu şuncă, ardei verde, ceapă, puse pe pâine (n. tr.).

Table of Contents